CĂRȚI ROMANTICE
Complicațiile dragostei
MADELINE HUNTER

MADELINE HUNTER
COMPLICAŢIILE DRAGOSTEI

The Counterfeit Mistress by **Madeline Hunter**

Copyright © 2013 Madeline Hunter
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă
Ediţie publicata prin înţelegere cu The Berkley Publishing Group, o filială a Penguin Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducător: Graal Soft

Capitolul 1

Chipeşul Nătâng o urmărea din nou. Marielle îl remarcase la intersecţia de lângă casa ei. Strânse mai tare la piept sulurile de hârtie pe care le avea în braţe şi grăbi pasul, făcându-şi loc printre oamenii care se îngrămădeau pe trotuar.

Nu-l mai văzuse de câteva luni. Credea că renunţase primăvara trecută după ce îi spusese că ştia că o urmăreşte.

Fusese ca un joc pentru ea. Se distrase în timp ce-l ducea prin Londra, arătându-i cele mai mundane aspecte ale vieţii ei. Atunci când era preocupată de activităţi mai importante, reuşea întotdeauna să scape de el.

Privi scurt înapoi pentru a vedea dacă încă o urmărea şi zâmbi cu gândul la absurditatea faptului că el credea că nu este observat. Un bărbat ca el era întotdeauna observat.

Un agent care urmărea spioni avea nevoie de o înfăţişare banală, nu de o prezenţă care atrăgea atenţia. Activităţile subtile necesitau un aspect obişnuit, nu unul care le făcea pe femei să ofteze. Cu trăsături ascuţite, de o frumuseţe masculină, chipul lui atrăgea privirile în ciuda aerului sever – şi poate chiar din pricina lui. Lipsa lui de înţelegere a propriei nepotriviri cu o astfel de sarcină şi felul evident în care o executa o făcuseră să-l numească Chipeşul Nătâng.

Cât de deranjant era că el alesese tocmai acea zi să se ocupe din nou de ea. Era cert că oamenii pe care trebuia să-i întâlnească ea nu ar fi încântaţi de prezenţa lui. Trebuia să scape de urmărirea lui înainte de a ajunge la destinaţie.

Schimbând direcţia, o luă pe următoarea stradă, apoi făcu la dreapta. Îşi potrivi pasul cu o căruţă trasă greoi de un cal pentru a putea fi şi mai puţin vizibilă în mulţime. Văzând prăvălia unei modiste la câteva uşi distanţă, intră înăuntru în momentul în care căruţa se apropie de el. Aşezându-se lângă vitrină, privi strada pe care tocmai o părăsise.

În cele din urmă, apăru Chipeşul Nătâng, încetininduşi calul, şi se opri la intersecţie. Aruncând o privire pe lângă o bonetă expusă în vitrină, Marielle se uită la bărbatul de pe cal.

Privea încruntat strada. Uimit, îşi trecu degetele prin părul negru şi se întoarse să se uite înapoi. Privirea de smarald scrută la dreapta şi la stânga, înainte şi înapoi. Se uită chiar şi către vitrina unde se afla ea, dar boneta şi sticla uşor ondulată nu îi permiseră să vadă bine. În cele din urmă, îşi întoarse calul şi, călărind ca un mareşal, făcu cale întoarsă.

Ea încercă să nu râdă. Ce Nătâng!

Aşteptă să dispară calul din peisaj, apoi începu să numere secundele înainte de momentul în care trebuia să plece.

Un aer cald deasupra umărului ei o făcu să tresară. Proprietara magazinului se apropie de ea, la fel de încruntată precum Chipeşul Nătâng.

— Doriţi să probaţi acea bonetă? O admiraţi de ceva vreme, spuse ea.

Nişte ochi de un albastru-deschis priveau suspicios către şalul lung care acoperise uneori mai mult decât o bonetă.

Privind în jos, Marielle observă că partea de sus a sulurilor de hârtie pe care le ţinea la piept se zărea acum de sub mătasea cu model a şalului, arătând mai mult ca un obiect ascuns sau furat.

Pipăi panglica bonetei în spatele căreia se ascunsese. Un astfel de lux nu era pentru ea, chiar dacă avea suficienţi bani puşi deoparte. Economisise pentru ceva mult mai important decât pentru bonete.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să o cumpăr, dar numi plac unele detalii, acum că o văd îndeaproape.

Când îi auzi vocea, pleoapele femeii coborâră uşor.

— Ah, sunteţi franţuzoaică. Una dintre *oaspeţii* noştri. Asta explică… ei bine…

Privirea îi coborî de-a lungul hainelor lui Marielle, oprindu-se asupra dantelei tocite de la decolteul rochiei,

apoi asupra şalului veneţian, cu model, decolorat, şi asupra fustei voluminoase care demonstra cât de demodată era. Privirea îi rămase în cele din urmă asupra petelor de vopsea de pe mâinile goale ale lui Marielle.

Marielle o privi ţintă pe proprietara magazinului.

— *Oui,* una dintre oaspeţii ţării dumneavoastră. Hainele îmi pot fi vechi, madame, dar aşa îmi este şi sângele, iar asta este ceea ce contează, nu? Se întâmplă ca acum să-mi caut o nouă garderobă cu banii aduşi recent din ţara mea. Mi s-a părut că prăvălia dumneavoastră este cea recomandată de către prietena mea, vicontesa Ambury, dar se pare că m-am înşelat. Mă tem că articolele dumneavoastră nu au calitatea necesară pentru a-i justifica susţinerea.

Părăsi magazinul cu o postură rigidă şi se întoarse către intersecţie. Acolo, se uită după colţ să vadă dacă plecase Chipeşul Nătâng.

Nu se zărea nicăieri. Marielle se grăbi în cealaltă direcţie, pe strada cu magazine şi către strada anterioară. Pe o rută indirectă, se îndreptă către locul de întâlnire.

În timp ce ieşea grăbită spre o stradă aglomerată, zări o birjă care tocmai lăsa un client la destinaţie. Ştia întotdeauna exact câte monede avea în săculeţ, iar astăzi îi vor fi de ajuns. Blestemând timpul şi banii pierduţi pentru a scăpa de Chipeşul Nătâng, se urcă în birjă.

*

„Unde naiba a plecat franţuzoaica aia afurisită?”

Gavin Norwood, vicontele Kendale, scruta capetele îngrămădite de-a lungul străzii, căutând unul cu bucle lungi şi castanii-aurii care curgeau pe umerii zvelţi ai unei femei. O putea zări pe Marielle Lyon fără nicio problemă, de la o distanţă de câteva clădiri. Nu statura ei graţioasă era ceea ce o făcea vizibilă, nici măcar părul acela. Hainele ei erau demodate, iar ea se înfăşură de obicei cu un şal lung, dar chiar şi ştiindu-i garderoba în detaliu, nu era acesta modul în care o zărea în mulţime. Mai curând, mersul ei era cel

care o făcea să fie vizibilă, îi făcea trupul să pară într-un anume fel. Îl făcea să se legene uşor şi dădea impresia că îndrăznea să facă doar paşi mici. Eleganţa mişcării contrasta cu paşii mari şi hotărâţi ai celorlalţi oameni de pe străzile pline de muncitori şi negustori. Ea mergea ca o regină, ceea ce anula toată strădania ei de a arăta sărăcăcios.

Când o urmărise în mod regulat, primăvara trecută, ea crezuse deseori că fusese mai deşteaptă şi că scăpase de el. El o lăsase să creadă asta, dar nu o pierdea niciodată din vedere. Totuşi, poate că astăzi o făcuse. Oaza de eleganţă dispăruse. Dacă era aşa, atunci urmărirea de astăzi trebuia să se încheie. Ideea nu îl încânta. Avea o lună să se ocupe de această afacere exasperantă înainte de a-şi începe următoarea misiune.

Îşi conduse uşor calul, măsurând distanţa până la următoarea intersecţie. Va mai verifica aleile dintre clădirile din dreapta înainte de a renunţa. Atunci când fugea, Marielle Lyon o lua întotdeauna către dreapta.

În timp ce căuta cu privirea, ceva îi atrase atenţia. Vizitiul unei trăsuri se întoarse şi i se adresă clientului. Un braţ subţire se întinse pe geam în timp ce braţul vizitiului se întinse înapoi. O monedă se strecură de la unul la celălalt. Apoi vizitiul dădu bice calului.

Se pare că Marielle se grăbea. Nu mai luase niciodată o trăsură. Nu se îndoia că acela fusese braţul ei. Pata de vopsea albastră de pe pielea ei albă şi degetele lungi şi subţiri îi spuneau că fusese ea.

O luă pe urmele trăsurii de la distanţă. Avantajul de a fi călare pe cal era că putea privi întreaga stradă de la înălţime. Urmărise oameni pe jos prin mulţimi şi mai aglomerate decât aceasta, de la o distanţă de patru sute de metri.

Trăsura schimbă direcţia de mai multe ori, dar el o găsi de fiecare dată. După ultima cotitură, o găsi foarte uşor. Oprise la treizeci de metri în josul străzii. Vizitiul îşi puse biciul la loc, scoase un măr din haină şi muşcă din el.

Kendale merse paralel cu trăsura pentru a putea

vedea înăuntru. Era goală. Se ridică din şa şi privi de-a lungul străzii.

— Femeia pe care ai adus-o aici – unde s-a dus? îl întrebă pe vizitiu.

Bărbatul se uită cu atenţie la el şi la calul lui. Mestecând, cu gura plină, arătă cu degetul către o alee îngustă de dincolo de stradă, între o papetărie şi o băcănie.

Kendale coborî de pe cal şi îl legă de un stâlp, apoi se duse către băcănie, de unde putea să spioneze pe alee.

Trei siluete se mişcau în umbre, la mijlocul distanţei către următoarea stradă. Doi bărbaţi erau cu faţa înspre el, deşi umbrele erau prea întunecate pentru a-i vedea bine. Marielle Lyon mergea către ei, cu trupul său subţire legănându-se sub coconul creat de şalul lung.

Vicontele aşteptă. Ştia că nu era prima dată când ea se întâlnise cu anumiţi bărbaţi pe alei. Se gândea cum să întrerupă întâlnirea. Marielle avea un sul de documente cu ea. Îl văzuse sub şal atunci când se grăbea să iasă din casă. Nu o putea lăsa să-l dea aşa cum plănuise.

Lumina se vedea la capătul aleii asemenea ieşirii dintr-un tunel. Se îndoia că i-ar putea opri pe bărbaţi, dar s-ar mira dacă ea ar putea-o face. Înainte să treacă o oră, dacă lucrurile mergeau bine, s-ar putea încheia misterul lui Marielle Lyon.

*

Marielle privi cu atenţie către umbre. La început, aleea părea goală, ceea ce nu-i plăcea. Ar fi fost neplăcut dacă ar fi plătit trăsura aceea doar să constate că Luc şi Eduard soseau târziu sau chiar deloc.

Ar fi trebuit să-i înlocuiască acum câteva luni. Nu era înţelept să folosească aceiaşi oameni pentru prea mult timp. Obiceiurile începeau să fie remarcate. Întrebări să fie puse. Mai rău, cu timpul, intervenea şi o stare de confort şi de neglijenţă.

Nu-şi putea permite asta din partea nimănui. Luc şi Eduard nu aveau nimic de riscat. Nu era decât o sarcină

pentru ei, pentru care erau plătiţi. Ea putea da seama pentru o afacere care presupunea mai mult decât bani. Dacă englezul decidea că ea era spion, soarta ei ar fi fost neplăcută. Dacă duşmanii ei ar face legătura dintre numele ei şi aceste documente, ar putea sfârşi murind.

O mişcare pe alee făcu umbrele să se mişte. Un bărbat ridică mâna şi făcu semn. Uşurată, se îndreptă către el.

— De ce te ascunzi? întrebă ea în timp ce se apropia. Aţi fost urmăriţi?

Nu avea încredere că Luc sau Eduard ştiau cum să se descurce cu asta. Ei erau doar mesageri.

El nu răspunse. Se purta ciudat. Rapid, Marielle observă şi alte ciudăţenii. Bărbatul purta un tricorn. Luc şi Eduard le considerau demodate. Imediat ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul, silueta bărbatului deveni mai mare. Era prea masiv. Prea scund. Îl însoţea un alt bărbat, şi un semnal de alarmă îi puse un nod în gât. Nici el nu arăta cum trebuie.

Era cu totul alarmată şi se opri brusc. Probabil ei îi simţiră teama, fiindcă se apropiară.

— *Attendez-vous,* se auzi şoapta aspră a bărbatului masiv.

Ea se întoarse şi începu să alerge către strada de unde venise.

Cizme se auzeau tropăind în spatele ei. Era paralizată de frică. Îşi aruncă pantofii pentru a putea alerga mai bine, dar era deja prea târziu. O mână o prinse de umăr. Se zbătu până ce fu izbită cu spatele de zidul clădirii de pe alee. Durerea îi tăie respiraţia şi îi întunecă vederea.

Disperată, încercă să-şi apuce săculeţul în timp ce îşi recăpăta echilibrul. Scrâşni din dinţi împotrivindu-se impulsului de a se prăbuşi, predându-se. Atacatorii o încolţiră atât de aproape încât putea să simtă mirosul berii de care bărbatul masiv se bucurase la ultima masă.

— Poftim. Asta e tot ce am, zise ea aruncând săculeţul pe jos.

Barbarul masiv privi săculeţul, apoi pe ea.

— Nu suntem aici pentru asta, rosti el în franceză. Franceza nativa. Asta o făcu să se teamă şi mai mult.

Nu erau nişte simpli hoţi.

Dacă nu căutau hani, erau aici pentru ea. Adevărul îi dădea fiori pe şira spinării. Avea să moară aici, pe această alee, astăzi.

Cei doi bărbaţi o priveau în timp ce emanau o tensiune îngrozitoare. Lui Marielle i se făcu rău de la stomac. Ştia de ce se opriseră. Nu era uşor să ucidă. Chiar şi un bărbat dur avea nevoie să se pregătească înainte de a face asta.

Simţi cum se acumula determinarea în ei. I se întâmplă mai întâi celuilalt, nu bărbatului masiv. O sclipire animalică i se aprinse în ochi.

De îndată ce se mişcă, se mişcă şi ea. Se repezi la el, împingându-l cu toată puterea şi ignorând durerea spatelui rănit. Se întoarse şi se răsuci pentru a crea confuzie şi pentru a evita să o prindă din nou. Dacă ar putea trece de ei, poate că ar putea fugi şi…

Braţul lui se avântă înainte, şi o lumină slabă sclipi pe metal. Ea se întoarse din nou, iar şalul ei prinse lama. Mătasea nu oferea, totuşi, vreo protecţie. Materialul făcu să alunece lovitura cuţitului, dar fu totuşi străpuns. O durere ascuţită îi străfulgera şoldul.

Nu îndrăzni să lase asta să o oprească. Zbătându-se, răsucindu-se, refuzând să-şi accepte soarta, scăpă hârtiile şi se repezi cu unghiile la faţa lui. O lovitură o izbi în cap drept pedeapsă. Apoi o alta, în umăr.

Mai multe umbre acum, pe unele văzându-le, pe altele imaginându-şi-le. Apropiindu-se, întunecate. Abia simţi următoarea lovitură care o izbi din nou de perete.

Agonizând acum, neputând riposta, se clătină pe picioare în timp ce haosul o înconjura. Apoi nu mai văzu şi nu mai auzi nimic în timp ce plutea spre întuneric.

Acceptă inevitabilul. Totul luase sfârşit. Se terminase. Pierduse. Poate că fusese nebună să creadă altfel. „*Je suis désolée.* Regret că te-am dezamăgit.”

*

Kendale îşi folosea pumnii şi încerca să evite loviturile de pumnal ce veneau în direcţia lui. Trebuia să-şi fi adus pistolul când se dăduse jos de pe cal.

Se părea că cei doi bărbaţi se gândiseră că vor câştiga această luptă. Când lama cuţitului îi sfâşie haina şi îi atinse pielea, se întrebă dacă nu aveau dreptate.

Rana trezi luptătorul din el, bărbatul care cândva obişnuia să se lupte, cu o singură mână, cu cinci soldaţi pregătiţi. Instinctele primare deveniră alerte într-un fel în care nici măcar acţiunea acestei bătăi nu le scosese la suprafaţă.

Aşteptă ca lama cuţitului să-l atace din nou, iar de data asta îi prinse braţul bărbatului. Ţinându-l cu putere, îl împinse înapoi până când îl putu prinde din alt unghi. După care îl răsuci până ce auzi osul trosnind.

Victima ţipă şi deveni moale. Kendale îl aruncă spre celălalt bărbat, cel masiv, care începuse în sfârşit să-şi caute cuţitul în teacă, dar sunetul acelui strigăt îl opri în mijlocul acţiunii.

Kendale îl privi.

— Nu-ţi pierde cumpătul acum. Sau te sperie confruntarea directă cu un bărbat? Numai un laş ar ataca o femeie şi ar avea nevoie de un complice pentru a face asta.

Sângele i se urcase în cap şi abia aştepta ca nesăbuitul acela să încerce numai să-şi folosească cuţitul.

Bărbatul masiv făcu un pas înapoi, protejându-se cu cuţitul. Complicele lui îl urmă poticnindu-se. Aproape de felinarul stradal, bărbatul masiv se întoarse şi o luă la fugă.

Trăgându-şi sufletul, Kendale se îndreptă către zid şi privi în jos. Marielle Lyon zăcea în locul unde căzuse sub loviturile lor. Picioarele goale îi ieşeau de sub fusta mototolita. Avea capul căzut în piept.

capitolul 2

— Arăţi ca naiba, spuse Anderson în timp ce intra în biblioteca din casa lui Kendale. Înţeleg că te-ai bătut, dar pare că tu ai ieşit cel mai şifonat.

— I-am rupt braţul. Deşi, de vreme ce am fost înjunghiat, în cel mai bun caz, se poate spune că am fost chit.

— Înjunghiat! Dă-ţi cămaşa aia jos şi vom vedea ce e sub acel sânge. E o minune că încă mai eşti în picioare.

— Nu tot sângele e al meu. O mare parte e al ei.

Kendale îşi dădu cămaşa jos de parcă nu l-ar fi durut să se mişte, dar răsucirea şi întinderea trunchiului îl făcură să simtă un disconfort. Ştia deja cât era de rău – suficient de rău încât să doară al naibii de tare, dar nu atât de tare încât să doboare un om. Nu era uşor să ucizi cu un cuţit. Chiar şi cu o baionetă sau o sabie se întâmpla rareori asta dintr-o singură mişcare.

Anderson, un chirurg de regiment, care lăsase armata şi se stabilise la Londra, examină rana în lumina după-amiezii venite de la fereastră.

Instruit la Edinburgh, îşi ştia meseria aşa cum puţini chirurgi o făceau. Scoţienii erau cei mai buni la asta, deoarece, explicase Anderson, studiau medicina la universitate, şi nu făceau distincţia dintre chirurgi şi medici aşa cum o făceau englezii. Chirurgii scoţieni nu erau doar nişte bărbieri dichisiţi. Armata fusese foarte norocoasă să-l aibă.

— Adâncă, şi e o înţepătură, nu o tăietură, spuse Anderson atingând-o şi privind-o atent. Cel mai bine ar fi să stai întins pe canapea în timp ce o curăţ. E şi omul tău aici? Ar trebui să punem pe cineva să aducă nişte prosoape.

— Nu l-am luat cu mine din provincie de data asta. Sunt prosoape pe undeva prin cameră. Se aşează pe canapea, ceea ce îl făcu să se simtă ca şi cum cuţitul i-ar fi încă înăuntru. La naiba!

— Înjuri la sugestia mea de a te întinde pe canapea sau la cea de a-ţi curăţa rana? întrebă Anderson din garderobă. Dacă este ultima varianta, ce înseamnă puţină

durere după toate astea? Nu este ceva normal pentru corpul uman să fie perforat în felul acesta. Ce urmează nu e mare lucru.

— Înjur din cauză că neghiobul ăla a reuşit să mă înjunghie.

— Vrei să spui neghiobii aia, nu? Ai spus că erau mai mulţi. Nu eşti Hercule, prietene. Anderson se întoarse cu un cearşaf mare, împăturit, şi cu două prosoape. Aşează cearşaful pe canapea şi un prosop pe deasupra. Întinde-te acum pe partea sănătoasă, şi termin imediat cu tine.

Kendale se supuse. Strânse din dinţi în timp ce Anderson se aplecă asupra lui cu sticluţa cu poţiune. Orice ar fi conţinut, durea ca naiba în timp ce îi picura pe rană. Kendale îndură cu stoicism arsura adâncă.

— E bine că nu a trebuit să-i faci şi ei asta.

Ar fi auzit-o pe Marielle ţipând dacă Anderson ar fi folosit loţiunea asta de foc şi pe ea.

— Oh, i-am făcut şi ei asta, deşi rana ei nu este ca a ta. Mai degrabă o zgârietură urâtă. Lama a lovit-o oblic şi a tăiat-o pe lung, la suprafaţă, deasupra şoldului. A curs mult sânge, dar nu a fost nevoie să fie cusută.

Anderson lăsă sticluţa deoparte şi împături celălalt prosop ca să bandajeze.

— A fost bine că era încă leşinată atunci când ai avut grijă de ea.

— Nu era leşinată. Era conştientă de tot. Cred că ascultă fiecare cuvânt pe care îl spunem acum.

Deci fusese şi ea supusă acestui proces de curăţare a rănii şi nu ţipase. Bravo ei. Desigur că era de aşteptat ca un spion să fie curajos. Nu ar fi de mare folos dacă nu ar fi curajoasă.

— Ridică-te în picioare acum, îi ordonă Anderson. După ce Kendale se ridică, chirurgul îi înfăşură o fâşie lungă de pânză în jurul taliei pentru a ţine bandajul fix. Voi lăsa puţin dezinfectant. O sticluţă pentru tine şi una pentru ea. Trebuie folosit zilnic timp de trei zile. Dacă simţi ceva în neregulă, să mă chemi.

— Îi dau eu sticluţa şi instrucţiunile.

— Nu va sta aici?

— Dacă nu era atacul, nu ar fi fost aici de la bun început.

— Ah. Deci atunci ea nu este… începu Anderson ridicându-şi sprâncenele.

Kendale se uită urât la el.

— Păcat, murmură Anderson în timp ce aşeza cele două sticluţe pe masă. E cu adevărat frumuşică.

— Prea frumoasă şi prea franţuzoaică pentru a fi de încredere.

— Te-ai deranjat să-i salvezi viaţa. Te vei debarasa acum de ea imediat ce ies pe uşă? Nu ar trebui să iasă din casă timp de cel puţin o săptămână, şi ar trebui să rămână la pat câteva zile până ce e clar că bătaia pe care a suferit-o n-a creat mai mult rău decât se vede acum. Şi tu la fel. Adică trebuie să rămâi la pat. Paturi separate, dacă aşa stă situaţia.

Anderson îl ajută pe Kendale să-şi vâre braţele în halatul lung, apoi îşi îmbrăcă haina.

— Nu prea mă mai ocup de răni provocate de cuţit. După-amiaza asta m-a făcut să mă simt nostalgic. Fă bine şi cheamă-mă dacă se mai întâmplă să fii tăiat sau înţepat din nou. Au fost două ore interesante.

După plecarea lui Anderson, Kendale încercă să asculte sunetele din cealaltă cameră. Nu era decât tăcere. Marielle probabil că adormise după tot ce i se întâmplase.

Hotărât să o lase să se odihnească puţin, luă hârtiile de pe scaun, acolo unde le lăsase. Aşează sulul gros pe masa din bibliotecă, desfăcu cordeaua care îl ţinea legat şi întinse documentele.

*

Vocile se opriră. Marielle aşteptă. Cu siguranţă că acum va veni cineva să îi spună să plece. Oamenii care locuiau în astfel de case puteau face un gest caritabil, dar nu l-ar prelungi pentru prea mult timp.

Privi din nou camera. Un bărbat dormea de obicei în

patul acesta. Cuvertura şi draperiile baldachinului spuneau că avea bani, dar nu şi stil. Culorile şi decoraţiile acestea fuseseră la modă în Franţa în urmă cu douăzeci de ani şi nu mai erau moderne nici în Anglia. Prea mult sclipici. Prea aristocratic şi pal. Ceva clasic ar fi mai potrivit, în special pentru un bărbat. Cu tot accentul general pe *egalite,* ar fi poate şi mai sigur.

Simţea cearşaful rece pe piele. Doctorul o dezbrăcase ca să-i vadă toate rănile. Nu fusese nimic indecent în comportamentul lui, chiar dacă bărbatul nu era foarte în vârstă. Poate că vânătăile ei îl intimidaseră. Felul lui indiferent i se păruse reconfortant. În timp ce o consulta, ea se gândea cum va arăta ei atunci când părul lui blond va cădea de tot. Fusese un specimen pentru el şi nimic mai mult, deşi încercase să nu o rănească şi mai mult. Asta nu fusese posibil, mai ales când turnase acea poţiune peste rana lăsată de cuţit.

Aşa se trezise, din cauza acelei arsuri. Nu-i plăcuse niciodată durerea, dar astăzi i se păruse bine-venită. Chiar şi înainte de a-şi deschide ochii, ştia că durerea însemna că nu era moartă. Ce uşurare să-l vadă pe doctor şi să descopere că durerea nu era tortură, ci o încercare de a o ajuta.

Şi mai multă durere acum. La umăr, la spate şi la faţă. Obrazul drept îi zvâcnea. Îl putea vedea cu coada ochiului. Ei bine, indiferent de cât de tare durea şi de cât de ciudat arăta, în ciuda faptului că i se părea confortabil patul şi că-şi dorea să doarmă vreme de o săptămână, trebuia să le mulţumească binefăcătorilor ei şi să plece. Avea multe de făcut, decizii de luat. Ziua de astăzi schimbase multe lucruri.

Ştiind că va fi neplăcut, se forţă să se ridice în şezut.

Spatele ei se răzvrăti suficient de violent încât să-i taie respiraţia. Mişcându-se uşor, îşi mută corpul şi se aşeză pe marginea patului. Cămăşuţa şi rochia ei, pătate cu sânge, erau pe un scaun lângă uşă.

Ridicându-se în picioare, păşi cu grijă către scaun. Îşi apropie urechea de uşă. O înjurătură păru să se strecoare

prin lemnul uşii.

Deschise uşa încet şi fără zgomot şi privi în afară.

Nu îl văzu pe doctor, dar văzu un bărbat în cameră. Părea să fie o bibliotecă. El era cu spatele la ea, aplecat deasupra unei mese pline cu cărţi. Purta un halat scump, din cele care imită o haină, dar făcut dintr-o ţesătură de mătase verde, nu din lână.

Se îndreptă, iar ea îl recunoscu. Chipeşul Nătâng.

Închise uşa cu grijă şi se sprijini cu umărul sănătos de ea în timp ce-i veneau în minte o mulţime de idei.

Înţelesese ea greşit astăzi? Era posibil ca acei bărbaţi să fie trimişi de acesta, să o atace şi să o aducă aici? Cu ce scop? Privi în jos către goliciunea trupului ei, apoi îşi imagină haina lui. Lady Cassandra îi spusese că era un lord şi că numele lui adevărat era vicontele Kendale. Existau bărbaţi care credeau că puteau avea tot ceea ce-şi doreau, chiar şi femei. Mai ales femei.

Era el unul dintre aceştia? Dacă era aşa, atunci ea se jucase cu focul.

Îşi atinse rochia distrusă şi încercă să-şi calmeze panica. Dacă îi trimisese pe acei bărbaţi să o răpească, cu siguranţă că nu se aşteptase să-i aducă o femeie bătută şi nici măcar conştientă. Nu, gândurile ei iniţiale erau cele corecte. El intervenise şi o salvase. Oricare i-ar fi fost intenţia, ea era în siguranţă acum. Doar dacă nu era el un monstru. Prietenia lui cu soţul Emmei şi al Cassandrei îi spunea că nu era, dar nu putea fi sigură.

Îşi duse rochia şi cămăşuţa la lavoar. Mai era ceva apă în vas. O turnă în lighean, înmuie şi frecă sângele cât de bine reuşi. Apoi aşeză rochia pe un scaun ca să se usuce.

Se întoarse în pat şi trase pătura moale şi albastră. O va înveli mai bine decât hainele ei rupte, dar îi va şi reaminti lui că fusese rănită grav. Vulnerabilitatea ei va atrage, dar va şi descuraja. Asta îi va da un avantaj atunci când vor fi faţă în faţă. Asta şi faptul că Chipeşul Nătâng o dorea.

Oh, da, o dorea. Ştia asta de luni de zile.

*

După o singură privire către hârtii, triumful lui Kendale se transformă în confuzie, apoi în enervare. Acestea nu erau documente sau scrisori, aşa cum îşi imaginase. Le răsfoi. Niciuna dintre ele nu conţinea secretele unui spion. În schimb, fiecare foaie avea acelaşi desen.

Era o imagine satirică, precum cele din ferestrele librăriilor sau ale tipografiilor. Într-un desen plin cu feţe şi atitudini exagerate, cu dialoguri scrise în bule ce ieşeau din gura personajelor, se desfăşura o secvenţă dintr-o farsă.

Cuvintele erau în franceză, totuşi. Se aplecă şi studie caricaturile. Întotdeauna le recunoştea pe cele care reprezentau figuri politice din Anglia sau reprezentanţi ai nobilimii. Dar nu-l putea identifica pe niciunul dintre aceştia.

Nu părea să fie o imagine care ridiculiza politica britanică în scopuri propagandistice. Mai degrabă, arăta un oficial francez satirizat. Franceza lui nu era cea mai bună, dar desenul îl acuza pe acest oficial de furtul de fonduri de la guvern. Stătea pe un tron alcătuit din fermieri şi muncitori în timp ce împărţea o parte din taxele pe care i le plătiseră.

De ce s-ar întâlni Marielle Lyon cu nişte bărbaţi pe o alee pentru a le înmâna aceste desene? Poate că descoperise cine le făcuse şi le obţinuse drept dovadă pentru a fi trimise în Franţa ca mărturie. Dacă era aşa, artistul ar putea fi în pericol dacă numele i-ar deveni cunoscut francezilor.

— Ah, dumneavoastră eraţi. Mă aşteptam să mulţumesc sufletului generos care m-a găsit, dar dacă asta e casa dumneavoastră, atunci poate că e mult mai complicat decât bănuiam.

Vocea melodioasă îl surprinse. Rezistă tentaţiei de a se întoarce către ea. În schimb, mută câteva cărţi mai mari pentru a acoperi hârtiile întinse pe masă. Aceste desene

erau cele mai inofensive. Ar fi fost fatal să aducă un spion francez în aceste camere şi să lase la vedere hărţile coastei franceze.

Apoi se întoarse. Marielle Lyon stătea la uşa dormitorului. Părul castaniu-auriu îi cădea ciufulit pe umeri. Picioarele murdare şi goale erau lăsate la vedere. Era învelită cu o pătură aproape ca atunci când purta şalul.

Părea goală sub bucata aceea de lână moale. O strânse deasupra sânilor, dar o porţiune bună de piele i se vedea oricum în zona gâtului şi a pieptului. O vânătaie păta unul dintre umerii albi ca zăpada, iar o alta îi pângărea o parte din faţa care era, în mod normal, perfectă. Probabil că suferea din cauza loviturilor primite şi a rănii de la cuţit. Totuşi, nu arăta asta.

Privirea ei detaşată îi străpungea trupul, reamintindu-i că nici el nu era mai bine îmbrăcat ca ea. Rezistă impulsului de a-şi încheia halatul pentru a nu-şi lăsa pieptul gol să se vadă. Marielle Lyon ar fi greu de stăpânit dacă s-ar crede mai curajoasă şi mai directă decât el.

— Nu este mai complicat, spuse el. Este foarte simplu. I-am gonit şi v-am adus aici ca să puteţi fi îngrijită.

— Nu m-aţi găsit din întâmplare.

— Indiferent cum s-a întâmplat, sunteţi în viaţă. Aliaţii dumneavoastră păreau că vor să vă ucidă. Încă îmi puteţi mulţumi.

— Nu sunt aliaţii mei. Sunt nişte hoţi ordinari care au atacat o femeie.

— Hoţii iau genţile şi pantofii, şi chiar şi hainele şi pleacă. Nu stau să se bată şi să înjunghie.

Ea ridică dintr-un umăr, gest care spunea totul despre indiferenţa ei. „Dacă vrei să crezi asta, mie mi-e totuna.”

Bănuia că mai însemna şi că nu-i va mulţumi. Afurisită nerecunoscătoare!

Atenţia ei se îndreptă către bibliotecă, spre rafturile cu cărţi şi draperiile de la ferestre. Îşi opri privirea asupra şemineului, apoi a muschetei şi a sabiei ce erau prinse de perete cu ajutorul unor braţe din fier. Făcu vreo câţiva paşi şi atinse curioasă lemnul unui scaun.

— Sunteţi bogat, spuse ea. Am auzit că sunteţi viconte, dar viconţii nu sunt întotdeauna bogaţi.

— Cei de dinaintea mea s-au ocupat bine de domeniu.

— Cât de modest. Sau, şi mai posibil, o afirmaţie că vă interesează de fapt altceva.

Privirile li se întâlniră. Se apropie foarte mult de el. În privire i se citeau umorul şi provocarea.

— V-aţi dezbrăcat. Chiar dacă vă aşteptaţi la plăcere datorită recunoştinţei mele, asta este foarte îndrăzneţ.

Plăcerea fusese ultimul lucru la care se gândise. Până acum. Atitudinea şi cuvintele ei provocatoare îi încălziră trupul, făcându-l să se încordeze. Ea observă asta. Zâmbind dulce, triumfător, se apropie şi mai mult. Ochii ei străluceau cu umor şi încântare.

Îl mai privise în felul acesta cândva, de departe. Se apropiase de ea pe neaşteptate, când stătea într-o grădină cu Emma Fairbourne şi cu Lady Cassandra. Văzându-şi spionul vorbind cu acele doamne, fusese luat prin surprindere. În timp ce se hotăra ce să facă, ea îl observase şi îl privise cu îndrăzneală şi satisfacţie.

Apoi zâmbise. Ca acum. Se transformase într-o fată. O fată inocentă. Era ca şi când s-ar fi întors timpul înapoi, iar el o vedea pe Marielle Lyon cu mulţi ani înainte de a veni la Londra.

Simţea atât dorinţă, cât şi confuzie. Chiar acum. Îl zăpăcea. Chiar dacă ştia prea bine că franţuzoaicele erau experte în a-şi etala farmecul seducător, asta tot nu-l ajuta. Nici faptul că ştia că era rănită mai mult decât putea vedea. Începu să reflecteze la o modalitate de seducţie, dar asta luă sfârşit imediat.

Ea îşi strecură mâna prin locul unde i se desfăcea halatul, apoi o lăsă să se adâncească sub mătase. Căldura îi penetră pielea şi pieptul. Dorinţa se dezlănţui periculos. La naiba cu partea de seducţie. Era tot ce putea face pentru a nu apuca acea pătură ca s-o smulgă de pe ea. Se stăpâni cu efort.

O mângâiere, ca o atingere de catifea se strecură uşor. Probabil că reacţionă mai mult decât crezuse fiindcă

ea zâmbi din nou. Apoi degetele ei atinseră bandajul. Atingerea evalua mărimea şi textura materialului. Fără a mai fi provocatoare, mâna ei îl făcea încă să strângă din dinţi.

— Şi dumneavoastră aţi simţit cuţitul, spuse ea. Nu i-aţi gonit. V-aţi luptat cu ei.

— Nu e prea grav. Nu e mai serioasă decât a dumneavoastră.

Se îndepărtă de el.

— Face ziua de astăzi să fie şi mai complicată.

— Dacă prin asta vreţi să spuneţi că niciunul nu e în stare la acest joc pe care l-aţi început, atunci mă subestimaţi.

Privirea ei arăta că recunoaşte jocul şi că nu calculase corect.

— Am crezut că poate dumneavoastră i-aţi trimis pe acei bărbaţi după mine. Însă dacă sunteţi rănit…

— De ce i-aş trimite?

— Poate ca să mă răpească.

— Nu trebuie să vă răpesc pentru a vă investiga activităţile. De fapt, era mai bine să vă las să continuaţi. Şi dacă ar fi să trimit vreodată bărbaţi să prindă o femeie, nu o vor bate mai întâi.

Marielle îşi dădu capul pe spate în timp ce observa cărţile de pe un raft mai înalt.

— Nu mă urmăriţi doar pentru a investiga bârfele despre mine.

Pătura îi alunecă un pic de pe umăr, dezvăluind mai multă piele şi făcând-o să pară la fel de goală pe cât era pe dedesubt. Era slabă. Prea slabă, dar suficient de catifelată. Corpul i se potrivea chipului şi mersului – graţios şi delicat. Probabil că îşi folosea feminitatea în aceiaşi fel în care îşi folosea şi mintea, cu o isteţime periculoasă şi directă.

Şi totuşi greşea. Nu o urmărea pentru plăcere şi seducţie. Chiar dacă era cine spunea că era, şi nu escroaca pe care o bănuia, nu ar urmări niciodată o franţuzoaică pentru favorurile ei. Nici chiar cele mai bune dintre ele nu puteau fi de încredere.

Privirea ei scruta camera.

— Aveam nişte hârtii cu mine. Le-aţi găsit?

— Nu. Erau importante?

— Nu prea, răspunse ea ridicându-şi pătura pentru a-şi acoperi umărul din nou. Trebuie să merg acasă.

Nu încă.

— Voi trimite pe cineva să vă aducă nişte haine mai întâi. Nu puteţi merge aşa.

— Voi purta ce am. Nu pot aştepta.

— Rochia vă e plină de sânge.

— Am spălat-o destul de bine. Şalul va ascunde restul.

Se îndreptă către dormitor.

— Şalul vă este rupt în bucăţi.

— Atunci voi arăta cât sunt de săracă. Nu-i va păsa nimănui.

Îl durea să se mişte prea mult, dar o prinse din urmă înainte ca ea să deschidă uşa. Puse mâna pe uşă şi se sprijini greoi în ea, nelăsând-o să plece.

— Nu vă pot lăsa să plecaţi până când nu vom discuta despre motivul pentru care vă căutam astăzi.

Ea se întoarse şi se sprijini de uşă.

— Ce avem să ne spunem?

— Ştiu de ce eraţi pe aleea aceea. Ştiu despre hârtiile care sunt trimise către coastă.

— Nu ştiţi nimic. Cei mai buni din guvernul vostru au discutat deja cu mine şi au recunoscut că nici ei nu ştiu nimic.

Nu era sigur, dar părea că era suspicioasă. Pe guvern şi chiar pe emigranţii francezi. Trebuia să ştie asta. Masca ei de indiferenţă şi de nerăbdare era un artificiu.

— Ştiu deoarece hârtiile au fost deja urmărite de două ori din momentul în care le-aţi luat de acasă până în momentul în care au fost date contrabandiştilor de pe coastă.

— Minţiţi. Aş fi ştiut dacă m-aţi fi urmărit în ultimele luni.

— Nu dacă nu aş fi vrut să n-o faceţi.

Marielle se întinse astfel încât faţa i se apropie mai

mult de a lui, într-un mod agresiv.

— Fluturarea unui steag ar fi mai subtilă decât dumneavoastră. Ştiu întotdeauna când sunteţi acolo. Vă las să mă urmăriţi cât timp mă amuză şi mă opresc când devine plictisitor.

— Ca astăzi?

— Da.

— Şi totuşi, aţi fost surprinsă să aflaţi că am fost eu cel care a intervenit pe alee. Dacă ştiţi mereu când vă urmăresc, ar fi trebuit să vă aşteptaţi cel puţin să fiu martorul atacului.

Îi evaluă logica. Apoi se uită în jos la sine.

— Aş putea să mă îmbrac înainte de a avea conversaţia asta? Sau preferaţi să rămân goală pentru a fi mai vulnerabilă?

— V-aş prefera mai curând goală şi vulnerabilă. Totuşi…

Îşi lău mâna de pe uşă. Ea o deschise şi intră în dormitor.

— Voi fi rapidă pentru a-mi putea spune ce e nevoie. Trebuie să merg acasă curând, aşa că sper că nu vă va lua mult timp.

Va fi suficient de rapid. Apoi ea se va putea întoarce acasă. Curând totuşi, această franţuzoaică frumoasă şi isteaţă va ajunge în temniţă, iar acesta era cel mai bun rezultat pe care ea îl putea aştepta.

Capitolul 3

Se îmbrăcă repede, ignorând felul în care simţea cum apăsau hainele umede zonele în care fusese lovită. Şalul avea două tăieturi, dar altfel arăta destul de bine.

Cel puţin nu era acoperit de sânge. După ce se înfăşură cu el, îşi dădu seama că nu multă lume ar observa că era rupt, datorită modului în care cădea mătasea.

Totuşi, vicontele va vedea tot. Sângele şi lacrimile. Va

şti că sunt acolo. Poate că îi va fi milă de ea. Asta va fi de ajutor.

Întorcându-se la bibliotecă, se aşeză pe canapea lângă un prosop umed care mirosea a acea poţiune usturătoare. El îl luă fără să spună nimic. Marielle bănuia că fusese înjunghiat mai mult decât ea, ţinând cont de mărimea bandajului.

El nu se aşeză. Poate că rana făcea acest lucru inconfortabil. Halatul de mătase îi atârna pe umeri de parcă nu ar fi îndrăznit să se şifoneze sau să stea ridicat. Chiar şi dezbrăcat şi îndurerat, rămânea drept ca un fier, de parcă era pe cal, la paradă. Nimeni nu-l putea atinge pe acest bărbat când era hotărât să facă ceva.

Urma să o interogheze acum. Ea trebuia să-l convingă că, deşi suspecta multe lucruri, nu ştia nimic sigur. O îndoială, una singură, ar face-o să câştige timp. Avea nevoie de timp. Suspiciunile lui deveniseră nişte griji foarte mici comparativ cu cele mai mari care ieşeau acum la suprafaţă.

Stătea pe lângă ea, ceea ce o făcea să se simtă mică şi neajutorată. Şi goală. Oh, da, văzuse asta în el, conştientizarea faptului că, deşi se îmbrăcase, hainele abia o acopereau acum. Cuţitul îi distrusese rochia, doctorul continuase, iar dacă nu ar fi avut şalul cel lung, o mare parte din corp ar rămâne expusă privirilor. Asta îl interesa pe el. Era interesat de *ea.* O femeie ştie astfel de lucruri.

Aflase asta cu siguranţă primăvara trecută, în ziua în care îi dăduse de înţeles că ştie de urmărirea lui. Se sfârşise atunci atât urmărirea, cât şi interesul. Sau aşa crezuse. Acum voia să îi spună că îşi continuase supravegherea, dar atât de abil încât ea nu-şi dăduse seama. Asta nu era o veste bună. Nu avea nevoie de probleme din două direcţii diferite.

— Ce este în hârtiile pe care le daţi mesagerilor? întrebă el.

— Scrisori. Unele pentru un avocat al familiei mele, care încearcă să obţină bani de la proprietăţi pentru mine. Altele sunt încercări de a contacta membri ai familiei care

ar putea fi în viaţă. Le tot trimit şi aştept şi sper.

— Vă expuneţi unui mare pericol pentru a trimite scrisori în afara ţării.

— Familia merită asta, nu credeţi?

Pesemne că nu. Nici măcar nu încuviinţă din cap.

— Nu aţi trimis doar scrisori. Câteodată aţi trimis şi hârtii nesigilate. Documente. Teancuri rulate ca acelea pe care îl aveaţi astăzi.

— Astăzi aveam ceva doar pentru afacerea mea, de dus color la tipografie. Cu asta ne ocupăm acasă. Colorăm imagini. Întrebaţi-o pe Lady Cassandra sau pe Emma. Întrebaţi-l pe celălalt viconte cu care s-a căsătorit Cassandra. Toţi au fost acolo şi le-au văzut pe femei colorând.

Spera să-i poată distrage atenţia în cazul în care văzuse totuşi sulul cu desene astăzi.

Ochii lui sclipiră, iar faţa îi adoptă cea mai severă expresie.

— Asta ar merge şi mai rapid, dacă nu m-aţi lua de prost. V-am spus că acei bărbaţi pe care îi întâlniţi au fost urmăriţi tot drumul înspre coastă. Sulurile au fost văzute părăsind Anglia pe bărcile unor contrabandişti. Mă îndoiesc că tipografiile care vă angajează să le coloraţi sunt în Franţa.

Din păcate, Chipeşul Nătâng nu era suficient de nătâng pentru a fi păcălit. Totuşi, ea încercă:

— Aţi văzut dumneavoastră asta?

— Cei în care am încredere au văzut.

Deci aşa o urmărise fără ca ea să ştie. Avea şi pe alţii care făceau asta. Cât de nedrept!

— S-au înşelat. Sau oamenii pe care cei de la tipografie i-au trimis să se întâlnească cu mine mi-au furat şi mi-au vândut munca acelor contrabandişti. Sau oamenii în care aveţi dumneavoastră încredere nu au părăsit deloc Londra, ci v-au risipit banii pe bere, spunându-vă ceea ce voiaţi să auziţi. Nu ştiţi nimic şi nu puteţi demonstra nimic.

El îşi încrucişă braţele şi o privi furios de sus. Gestul îi fu acompaniat de o uşoară grimasă. Poziţia făcu halatul să i

se desfacă suficient încât să-i descopere pieptul, dar el nu păru că îşi dă seama. Avea un piept frumos. Neted şi puternic, ce spunea multe despre viaţa activă pe care o ducea. Un bărbat cu o viaţă în domeniul militar, bănuia ea. Totul sugera asta despre el. Totuşi, nu un agent. Un viconte nu ar fi un simplu agent.

— Engleza dumneavoastră este foarte bună, spuse el.

Încercă să pară flatată de compliment, dar se simţi alarmată.

— Am avut multe ocazii să exersez de când am venit aici. Nu-mi petrec zilele doar cu oameni de aceeaşi naţionalitate.

— Aţi învăţat engleza în Franţa?

— Am învăţat cât am putut. M-a amuzat să fac asta.

Se uitară unul la celălalt.

— Chiar şi accentul dumneavoastră…

— Îi imit pe cei pe care îi aud, de rang mai înalt.

El se arăta pur şi simplu curios, dar ei nu-i plăcu felul în care insista pe acest subiect. Începu să o doară capul.

— Cei care vorbesc o limbă străină cu accent puternic sunt leneşi. Trebuie doar să imiţi ce auzi, cu puţin efort.

El se plimba înainte şi înapoi gândindu-se, privind-o.

— Gândiţi în engleză? Aţi învăţat limba atât de bine?

Simţi cum un fior îi traversează şira spinării.

— Rareori, răspunse ea, ridicându-şi o mână către cap. Pardon, domnule, dar…

Îşi închise ochii, încercând să se împotrivească panicii care o copleşea.

— Vă simţiţi rău?

Vocea lui o făcu să tresară. Părea cu adevărat îngrijorat. Deschise ochii şi îl găsi chiar în faţa ei, sprijinit într-un genunchi şi privindu-i cu atenţie chipul.

— Mă simt doar un pic slăbită. Va trece.

— Aţi pierdut sânge astăzi. Bănuiesc că a fost suficient încât să vă facă să vă simţiţi slăbită. Plus acele lovituri.

Degetele lui se mişcară uşor pe deasupra vânătăii de pe faţa ei în timp ce o privea atent.

— Voi fi mai bine de îndată ce mă întorc acasă şi mă odihnesc.

— Nici nu se pune problema.

Marielle simţi că i se strânge inima.

— Fiindcă nu vă place această parte a conversaţiei?

— Fiindcă sunteţi prea slăbită, zise el, ridicând-o în picioare. A fost urât din partea mea să vă forţez să vorbim despre asta acum. Mergeţi să vă odihniţi. Vom găsi alt moment.

O conduse către uşa dormitorului.

— Ar fi mult mai bine în patul meu. Aş aprecia dacă mi-aţi putea chema o trăsură. Voi plăti când ajung acasă.

— Nici nu vreau să aud. Doctorul a spus că nu trebuie să vă mişcaţi de aici timp de câteva zile. Ar fi trebuit să insist să vă întoarceţi în pat imediat ce v-am văzut, fără a vă bombarda cu întrebări.

Nu avea de gând să renunţe. Ce enervant putea fi! Va trebui să se strecoare afară mai târziu.

— Servitorii nu vor…?

— Sunt singur aici. Nu va şti nimeni. Voi trimite după mâncare în câteva ore. Vă voi anunţa când soseşte şi puteţi mânca apoi ceva.

Atunci înseamnă că era un apartament mic, fără alte dormitoare. Dacă el rămânea în bibliotecă, dormitorul va deveni ca o închisoare pentru ea.

Nu se mai dezbrăcă, ci se aşeză aşa pe pat. Era atât de confortabil. Chiar era cam slăbită, aşa că odihna i-ar putea fi de mare ajutor. Se va odihni până va veni mâncarea. Apoi va pleca înainte ca el să-şi reînceapă interogatoriul.

*

Kendale începu să se ocupe de pregătirea mesei pentru invitatul său invalid. Se aplecă pe fereastră şi strigă la un băiat de pe stradă. Tânărul Harry era mereu prin preajmă, aşteptând să i se dea ceva de lucru şi nişte bani ca răsplată.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, milord? întrebă el auzindu-se strigat. Aveţi iar nevoie de doctor?

— Du-te la White Knight şi spune-i bătrânului Percy să-mi trimită orice a gătit astăzi. Suficient pentru două persoane.

— Două, da? Şi-a revenit atunci, nu? Părea moartă când aţi adus-o înăuntru.

Kendale îi aruncă o monedă, care zbură şi ateriză pe pavaj cu un zgomot sonor.

— Asta e ca să uiţi că m-ai văzut aducând pe cineva înăuntru, puştiule. Şi asta este ca să-mi duci mesajul la tavernă, zise el aruncându-i o monedă de trei penny.

Harry le adună.

— Vreţi şi bere la mâncare?

— Vin.

Îşi spuse că nu alesese vin fiindcă o franţuzoaică flirtase cu el, ci mai curând fiindcă se simţea prost că o deranjase cu întrebările când ea era rănită şi îi era rău. Se gândise doar să compenseze.

Deschise dulapurile să vadă unde ţinea servitorul lui vasele de porţelan şi de cristal. Trebuia să-l fi adus pe domnul Pottsward cu el în oraş, dar nu făcea asta aproape niciodată în timpul vizitelor scurte. Ziua în care nu se va putea spăla, îmbrăca şi avea grijă de el singur timp de o săptămână va fi ziua în care va şti că a pierdut bătălia de a rămâne bărbatul care era, şi nu bărbatul care acest titlu stupid îi cerea să fie.

Găsi farfuriile, paharele, o faţă de masă şi tacâmuri. Bine că Pottsward le ţinea pe toate la un loc. Altfel ar fi uitat de faţa de masă. Nu era chiar sigur că făcea ceea ce trebuia, şi încercând să-şi amintească unde stăteau furculiţele în toţi aceşti ani când lua cina, pregăti masa în bibliotecă. Pentru asta trebui să îndepărteze cărţile masive, desenele şi hărţile de sub ele. Rulându-le şi legându-le din nou, le ascunse cu grijă pe unul dintre rafturile de sus ale bibliotecii.

Apoi o aşteptă pe Marielle Lyon să se trezească, gândindu-se din nou la acele desene, la bărbaţii care o

atacaseră şi la cât de aproape fusese de moarte din cauza lor. Ea susţinea că era în drum spre a le înmâna unui tipograf care le angajase pe femeile ei să le coloreze. Numai că acestea nu erau colorate.

Spunea că atacul fusese o încercare obişnuită de furt. Nu i se părea prea posibil, dar nu putea să renunţe cu totul la gând având în vedere conţinutul dezamăgitor al acelui sul de hârtie.

Îşi aminti ultimele cuvinte pe care le spusese în timp ce se prăbuşise la pământ pe alee. *„Je suis désolée.* Regret că te-am dezamăgit.”

O spusese în franceză, apoi în engleză. Într-o engleză bună. Prea bună, acum că şi vorbise cu ea. Fusese pregătită bine pentru acest rol pe care îl juca. Nu era de mirare că înţelegea engleza şi mai bine.

Nu pregătise niciodată spioni, dar dacă ar face-o vreodată, acesta ar fi lucrul pe care l-ar cere – ca ei să vorbească limba bine şi să o înţeleagă şi mai bine. Nu avea rost să aibă urechi şi ochi printre inamici decât dacă acele urechi ar înţelege tot ceea ce auzeau, indiferent dacă erau vorbite de un om educat sau de cineva care foloseşte cel mai groaznic argou.

Ea avea răspuns la orice şi nu fusese deloc intimidată de întrebările şi de acuzaţiile lui. Chiar şi atunci când auzise că documentele ei fuseseră urmărite până la coastă şi până în mâinile contrabandiştilor cunoscuţi că făceau drumul peste Canal, nici măcar nu clipise. Ce spusese ea? Ah, da. Că mai fusese interogată şi că nici ei nu ştiau acum nimic.

Se foi inconfortabil pe canapea. Îl durea mai mult decât atunci când Anderson fusese acolo. Mai fusese rănit şi ştia că era normală durerea. Dar a doua zi avea să fie şi mai rău. Apoi, treptat, zi după zi, va trece până va sosi şi dimineaţa în care va uita că a fost rănit. Privea canapeaua pe care va dormi la noapte.

Se auzi ceva la uşă. Se ridică în picioare şi îl lăsă înăuntru pe servitorul de la tavernă. Bărbatul avea o tavă cu farfurii acoperite cu nişte castroane răsturnate din cositor. Două sticle de vin apărură din sacul pe care

servitorul îl avea atârnat de umăr.

— Poftim. Păstrează restul.

Îi dădu nişte monede, mai mult decât suficient pentru a acoperi masa. Servitorul le băgase deja în buzunar înainte de a părăsi apartamentul.

Cum era în picioare, se îndreptă către uşa dormitorului. Se auzeau zgomote de partea cealaltă a uşii.

— Veniţi să mâncaţi ceva.

Vorbi suficient de încet încât, dacă se înşela şi ea încă dormea, nu îl putea auzi.

Uşa se deschise şi apăru Marielle, purtându-şi şalul. Fără el, i s-ar fi văzut rochia distrusă. Părea că folosise apa de spălat dimineaţa pentru a îndepărta cea mai mare parte a sângelui. O parte a rochiei îi atârna lipită de corp din cauza umezelii. Rochia era una demodată, cu talie joasă şi şireturi în partea din faţă. Bănuia că atunci când fusese nouă era frumoasă, dar acum culoarea ei spălăcită o transformase în ceva asemănător cu nuanţa prafului de pe un drum de ţară, iar dantela ei albă care o împodobea căpătase o nuanţă gri.

— Nu am timp să mănânc.

Cu toate astea, se apropie, luă castroanele din cositor şi mirosi.

— Insist. Sunteţi slăbită. Dacă mâncaţi cum trebuie, vă veţi vindeca mai repede.

— Nu este bine să mă transformaţi în prizoniera dumneavoastră.

— Nu prizonieră. Oaspete. Am fost înjunghiat în timp ce vă salvam viaţa şi nu vreau să risc să pierd totul fiindcă nu veţi fi rezonabilă şi nu vă veţi odihni o zi, două.

— Nu vreţi decât să-mi puneţi mai multe întrebări enervante.

— Gentlemanii nu le forţează pe doamnele în convalescenţă cu întrebări. Ar trebui să vă ţin aici o săptămână pentru a vă întrema suficient înainte de a continua să vă interoghez. Nu mă gândesc la asta pentru a vă ţine prizonieră, dar dacă insistaţi…

— O săptămână ar fi nepotrivit. Imposibil. Nu aş putea

accepta.

— Ideea de a fi prizonieră este că nu aveţi de ales. Totuşi, după cum am spus, veţi rămâne aici şi vă veţi odihni atât cât a cerut medicul. După aceea, veţi fi liberă să plecaţi.

Ea zâmbi ca pentru sine, ca şi când ar fi simţit adevărul din spatele unei minciuni sfruntate. Apoi ridică din umeri în felul ei.

— Aşezaţi-vă. Vă voi servi eu, de vreme ce nu este nimeni aici.

El se aşeză şi începu să desfacă vinul. Marielle rămase în picioare şi puse în farfurii tocană de pui şi cartofii, apoi luă pâinea, o rupse uşor şi lăsă o parte din ea lângă farfuria lui.

Se aşeză şi ea, la capătul mesei. Cum el era aşezat în lateral, era suficient de aproape încât să-l atingă. Probabil că el ar fi trebuit să aşeze locurile faţă în faţă. Nu se gândise la asta. Ei nu părea să-i pese sau să observe cât de aproape stăteau unul de celălalt

— Vă rog să vă prefaceţi că nu păstrez încă mirosul acelei alei şi a sângelui, iar părul meu nu arată ca un cuib de şobolani, Mă intimidează să arăt în felul acesta în timp ce iau cina cu un gentleman.

— Niciunul dintre noi nu este în formă astăzi. Totuşi, părul dumneavoastră arată ca după somn, nu ca un cuib de şoareci, iar tot ceea ce miros este această tocană.

Gustă din ea pentru a-i reda încrederea.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Cred că prietena mea Lady Cassandra se înşală în privinţa dumneavoastră.

— Cum aşa?

— Spune că nu sunteţi genul care face complimente nici măcar atunci când ar fi înţelept să o faceţi. Că nu sunteţi… îşi căută cuvintele potrivite… empatic cu înalta societate.

Mai curând părea să spună că nu era *potrivit* cu înalta societate.

— A remarcat că nu pot accepta toată vorbăria despre

lucruri neînsemnate. Scandalurile. Moda. Mă depăşeşte motivul pentru care se preocupă toată lumea de ele. Aşa a fost mereu.

Se întrebă dacă Lady Cassandra, acum Lady Ambury, oferise informaţia despre lipsa lui de abilităţi sociale în cadrul unei discuţii neimportante. Poate că Marielle încercase ea însăşi să afle informaţii despre el. Ultima variantă îl încânta. Asta îl făcu să înjure în sinea lui. La naiba, putea fi un nemernic câteodată.

Ea mâncă puţin înainte de a fi din nou atentă la el. Vânătaia de pe faţa ei devenea urâtă, dar nu distrăgea atenţia prea mult de la înfăţişarea ei delicată, aşa cum ar trebui. Ochii îi păreau mai limpezi decât în prima parte a zilei.

— Sunteţi soldat, nu? Ofiţer.

— Tot Cassandra v-a spus asta?

— Nu. Se vede, oricum. Felul în care staţi, felul în care călăriţi. Vi se vede pe faţă şi în ochi. Am văzut mulţi soldaţi în viaţa mea.

— Dacă vă referiţi la drojdia societăţii care e acum în armata franceză, o să vă rog să nu mă insultaţi.

— Nu toţi ofiţerii sunt aşa. Dar mă refer la trecut, de pe vremea când eram copil.

Dacă părăsise Franţa când era copil, cum de ştia cine era drojdia societăţii din armată acum sau atunci?

— Am fost ofiţer. Când am primit titlul, mi-am vândut postul. Câţiva dintre pairi sunt ofiţeri de armată, dar foarte puţini.

— Este la fel peste tot. Îndatoririle nu permit o altfel de viaţă, cred.

— Nu.

Îşi înclină capul şi îl privi pătrunzător.

— Vă lipseşte.

Aşa să fie? Îi lipsea scopul măreţ, asta era sigur. Lupta pentru protejarea naţiunii avea o claritate pe care cercetarea registrelor de contabilitate nu ar putea-o avea vreodată. Sau pe care ar putea s-o aibă prezenţa la discuţiile interminabile din parlament, în timp ce oamenii cu

minţi mărunte fac jonglerii pentru a-şi proteja propriile interese.

Îi lipseau şi alte lucruri. Camaraderia firească în armată cu alţi bărbaţi. Simplitatea vieţii de pe teren. Părţile bune şi rele ale onoarei şi dezonoarei. Îi lipsea latura pur fizică a vieţii şi trezirea în zori.

Şi mai mult îi lipsea siguranţa de a şti că face lucrul pentru care fusese născut.

— Îmi lipsesc unele lucruri. Nu şi altele.

Nu moartea sau trădările.

Ar fi înţelept dacă şi-ar aminti-o pe ultima acum, mai ales cea mai groaznică trădare şi lecţia învăţată din ea. Pe primul loc fusese să nu aibă încredere în franţuzoaice frumoase care îi pot prosti pe bărbaţi doar cu un zâmbet.

Se concentră să mănânce, încercând să o ignore pe franţuzoaica încântătoare care stătea atât de aproape de el încât îi putea simţi mirosul. Nu păstra doar mirosul acelei alei şi al sângelui. Distingea miros clar de mosc şi de flori. Purta haine demodate, de acum zeci de ani, dar era dată cu parfum. Probabil franţuzesc. Probabil de contrabandă. Posibil o parte din plata dată de la cei care îi dădeau sarcini de îndeplinit şi cărora ea le trimitea suluri de documente.

Nu trebuia să-şi ridice privirea din farfurie pentru a o putea vedea, atât de aproape stăteau. Aşa că observă când îşi lăsă jos furculiţa. Mâna ei albă şi mică se odihnea pe masă, lângă farfurie. O mână catifelată, aşa cum simţise din atingerea de mai devreme. Probabil că le dădea cu creme seara. Creme franţuzeşti.

Mintea lui începu să treacă în revistă lucruri legate de ea, observând atent fiecare detaliu. Nu îi întărea hotărârea pe care o avea în ceea ce o privea pe cât de mult şi-ar fi imaginat. Rănile, vânătăile ei şi rolul pe care îl jucase el astăzi încurajau tendinţele de a se simţi protector şi empatic. Ochii ei strălucitori, zâmbetele provocatoare şi parfumul acela îl tentau să simtă alte lucruri.

În sfârşit, masa se termină. El bău nişte vin şi o aşteptă să se scuze şi să se retragă în cealaltă cameră. În schimb, Marielle se aşeză confortabil şi începu să bea vin

privindu-l peste marginea paharului în timp ce îşi plimba buzele pe ea.

— Aşadar, *monsieur le vicomte,* sunt hrănită. Vine seara, iar eu sunt tot aici, aşa cum aţi cerut. Pot să vă întreb acum – ce intenţii aveţi?

Câteva intenţii necuviincioase îi treceau prin minte.

— V-am spus. Intenţionez să văd că urmaţi recomandările doctorului şi vă odihniţi câteva zile. E posibil să mai fie şi alte răni de la lovituri. Unele interne.

— Asta e tot ce vreţi?

Îi oferi unul dintre zâmbetele ei provocatoare, care demolă zidul dintre ei într-o secundă. „La naiba, nu. Şi eu vreau să te am pe masa asta, pe podea, sprijiniţi de perete, pe canapea şi oriunde altundeva îmi trece prin cap”.

— Sunteţi prea inteligentă pentru mine. Adevărul, atunci. Intenţionez să văd că urmaţi aceste recomandări şi, după ce e clar că nu aveţi şi alte răni ascunse, vreau să-mi continui interogatoriul.

— Intenţionaţi să mă torturaţi în timpul interogatoriului?

— Sigur că nu.

Ce fel de femeie pune o astfel de întrebare sau se gândeşte că tortura ar fi o posibilitate? Nu una normală, doar un spion învăţat că aşa ceva s-ar putea întâmpla.

— Vă simţiţi insultat. Îmi pare rău. Nu este ceva nemaiauzit, zise ea.

— Ştiţi asta, nu-i aşa? Este şi asta tot o amintire din trecut, de când eraţi copil, sau una mai recentă, din legătura dumneavoastră cu drojdia societăţii?

Expresia de pe faţă îi îngheţă. Ochii strălucitori se prefăcură în gheaţă.

— N-am o asemenea legătură.

El îşi bău restul de vin. „Pe naiba că nu ai”.

*

Era timpul să părăsească locul acesta.

Oh, nu o va tortura. Cel puţin nu aşa cum se face de

obicei. Dar ar fi invaziv şi neobosit şi s-ar lega de tot ceea ce spune. Ea va trebui să aibă permanentă grijă la fiecare cuvânt şi la fiecare nuanţă.

Mai rău, ar împiedica-o să înţeleagă ce se întâmplase mai devreme şi ce presupunea asta pentru viaţa şi siguranţa ei. Ar amâna acţiunea atunci când timpul ar deveni crucial. În momentul acela, erau alte lucruri care trebuiau să o preocupe, cum ar fi să decidă dacă trebuia să fugă din Londra, iar dacă alegea să o facă, să înţeleagă cât de puţin vizibilă ar trebui să devină.

Întrebările lui vor trebui să aştepte. Cu puţin noroc, poate că nu va trebui să le răspundă niciodată.

Nici să stea aici nu ar fi confortabil. Să rămână aici, chiar dacă s-ar încuia în dormitorul acela, ar însemna să trebuiască să-şi facă griji din cauza lui. Lipsa servitorilor făcea ca totul să fie mai intim. Prea domestic. Chiar şi această masă simplă începuse să-i facă să se simtă prea familiari.

Se îndoia că îi va permite să iasă pe uşă. O ţinea prizonieră, indiferent de cum alegea el să prezinte situaţia. Se gândi cum să scape. În ciuda hotărârii ei, patul cu puf o atrăgea. O durea capul, şi spatele îi era ţeapăn, iar patul o ispitea. Bănuia că a doua zi îi va fi totuşi greu să se mişte, iar apoi, pentru o vreme, îi va fi imposibil să fugă. Trebuia să plece acum.

— Mă întorc în dormitor şi ne vedem mâine-dimineaţă, spuse ea. Mai am apă curată rămasă de dimineaţă. Neavând niciun servitor, cine vă va ajuta?

— Sunt băieţi pe stradă care îmi vor aduce orice îmi doresc în schimbul unei monede.

Făcu semn către tavă şi farfurii.

— Altfel, cine vă ajută atunci când nu aveţi servitori?

— Mă descurc singur, aşa cum o fac majoritatea bărbaţilor.

Îşi înclină capul şi îl examină dintr-o parte, din cap până-n picioare.

— Astăzi aveţi o rană urâtă. Nu cred că vă va plăcea să vă daţi singur jos cizmele acelea lungi. Este posibil în

starea dumneavoastră?

Kendale se gândi la asta, apoi ridică din umeri.

— Se pare că voi dormi încălţat.

— Ar fi trebuit să-l rugaţi pe acel doctor să vă ajute când era aici. Aşa cum a făcut cu haina şi cămaşa dumneavoastră, spuse ea ridicându-se. Voi face eu asta. Este un fel de răsplată că mi-aţi salvat viaţa. Aşezaţi-vă aici pe canapea şi vi le trag eu.

Începu să obiecteze, dar ea se îndepărtă înainte ca el să o facă.

— Nu mă contraziceţi, *monsieur.* Am mai făcut asta înainte, pentru tatăl meu. Nu e mare lucru.

Îl auzi ridicându-se, apoi oprindu-se. Bănuia că durerea i se agravase odată cu trecerea timpului. Orice mişcare a torsului îi forţa rana. Rămase cu spatele la el ca să îi permită să-şi poată ascundă durerea fără ca ea să-l vadă.

El se îndreptă către canapea şi se aşeză încet, îndepărtându-i şalul. Cu o expresie stoică şi încordată, se sprijini de perna canapelei.

— M-aş fi gândit că tatăl dumneavoastră avea un valet care să-i dea cizmele jos, spuse el. Era fratele unui conte, nu-i aşa?

Marielle reuşi să-şi păstreze faţa impasibilă, dar înjură în sinea ei.

— Iar dumneavoastră sunteţi viconte, şi acum nu aveţi niciun valet. Astfel de inconveniente i s-au întâmplat şi lui câteodată.

Privind-o cumva amuzat, îşi ridică piciorul stâng. Ea se aplecă, prinse călcâiul cizmei şi vârful şi o scoase.

Impresionat, începu să ridice şi celălalt picior. Nu dură mult până când se încordă şi îl coborî la loc. Închise ochii pentru o clipă şi rămase nemişcat. Când îi deschise din nou, durerea dispăruse.

— Se pare că voi dormi încălţat cu o cizmă până la urmă.

— Nu se poate, zise ea îngenunchind în faţa lui. O voi scoate.

Conştientizarea apropierii ei şi efectul poziţiei ei sugestive i se puteau citi în priviri. Totuşi, în afară de încordarea maxilarului, nu avu nicio altă reacţie.

Ea evaluă strânsoarea cizmei cu mâinile, atingând pielea. El o privea şi nu observă când prinse şalul cu un deget. Mătasea cu model alunecă pe podea lângă piciorul lui.

Nu era uşor să scoţi acea cizmă când el nu făcea decât să-şi ţină piciorul drept. Apucă cizma de jos şi în cele din urmă îi simţi piciorul cum se mişcă. Apoi trase cizma şi o ridică triumfătoare. El i-o luă din mână şi o aşeză pe podea.

Marielle făcu un pas înapoi şi îl admiră acum dezbrăcat. El reuşise să-şi încheie majoritatea nasturilor de la halat, dar fără o cămaşă pe dedesubt, o mare parte din gât şi din piept era descoperită.

— Aş putea face şi asta.

Începu să-şi treacă mâinile în sus pe picior pentru a-i scoate ciorapii.

El nu o opri. Nu obiectă deloc. Doar privea.

Aerul dintre ei se umplu cu acordurile tăcute care cântau atunci când un bărbat dorea o femeie. Asta putea fi periculos dacă n-ar fi fost rana lui. Chiar şi mai devreme în cursul zilei, înainte ca trupul lui să se revolte împotriva rănii, ea ar fi putut fi în pericol în prezenţa lui.

Stătea îmbrăcat sumar acum, cu picioarele goale de la genunchi în jos. Avea picioare frumoase, conchise ea. Modelate de mişcare şi de exerciţii fizice, aşa cum îi era şi restul trupului. Având încredere că nu judecase greşit interesul lui. Îl atinse din nou, de data asta pe piele. O încordare subtilă îl cuprinse. Când Marielle se uită din nou la faţa lui, ochii îi erau ca doi tăciuni aprinşi într-o pădure întunecată.

— Ar trebui să vă opriţi, spuse el.

Ea continuă să-i mângâie pielea picioarelor, urcând înspre genunchi.

— Vânătăile mă fac urâtă şi vă fac să nu mă mai doriţi? Sau poate că am înţeles eu greşit.

— Nu aţi înţeles greşit şi nu puteţi fi niciodată urâtă. Ştiţi asta, aşa cum o ştiu toate femeile frumoase.

— Atunci de ce să mă opresc? Nu este ceva ce mi-aţi impus.

Începu să urce mai mult, peste genunchi şi peste materialul pantalonilor. Neluându-şi privirea de la el, îi desfăcu nasturii.

Vicontele îşi închise ochii pentru o clipă. Marielle putea să vadă cum încerca să-şi păstreze controlul în timp ce clipi prelung.

— Nu va face nicio diferenţă, zise el. Nu veţi câştiga nimic cu asta.

Îngenunche şi se sprijini de picioarele lui astfel încât corpul să-i preseze picioarele, iar sânii să i se odihnească pe genunchii lui.

— Plăcerea e de câştigat. Nu aştept nimic altceva.

Jos, între picioarele lui şi corpul ei, îşi ridică şalul.

Cu mâna dreaptă îi mângâie partea de sus a pulpei în timp ce cu stânga întindea mătasea şalului peste pielea picioarelor lui.

El părea gata să o apuce, atât de aprigă îi devenise privirea.

— Aţi uitat că suntem amândoi răniţi şi într-o stare nefavorabilă pentru a simţi plăcere acum.

— Sunteţi fermecător. Şi foarte englez.

Îl mângâie şi mai sus, pe interiorul pulpelor. Dovada erecţiei lui se vedea sub halat. Nu credea că o putea opri acum. Nu credea că ar putea chiar dacă voia.

— Eu, pe de altă parte, sunt franţuzoaică. Vă amintiţi? Noi ştim modalităţi de a oferi plăcere care nu ne vor agrava rănile.

El înţelese. Simpla sugestie îi făcu buzele să se întredeschidă şi dinţii să se încleşteze. O privi, iar ea bănuia că el îi simţea doar mâna dreaptă pe picior, nu şi pe cealaltă în care avea şalul.

— Închideţi ochii, rosti ea încet. Mă simt încă timidă.

El nu îi închise chiar imediat. Nu până când mâna ei se apropie de nasturii de la pantaloni. Apoi îi închise, iar

maxilarul i se încleştă atât de tare încât ar fi putut fărâmiţa piatră.

Marielle îi descheie nasturii, încercând să ignore felul în care degetele îi atingeau erecţia. Se forţă să-şi reprime senzaţia pe care acest joc îl stârnise şi în ea. Nu i-ar displăcea să simtă plăcere cu acest bărbat, chiar dacă asta ar fi tot ceea ce putea fi vreodată. Ar putea amândoi să închidă ochii şi să-şi imagineze pentru o vreme orice ar vrea.

Acum, că el avea pantalonii desfăcuţi, trebuia să se mişte rapid. Îşi permise să-l mângâie o dată pe pieptul gol, doar ca să vadă dacă era aşa cum îşi imagina, puternic, cald şi atât de masculin. Apoi privi în jos către picioarele lui şi către şal. Satisfăcută, se ridică şi se îndepărtă rapid, refuzând să permită încordării din spatele şi din membrele ei sau durerii de cap să o întârzie.

— Ce naiba…

Făcu zece paşi, nu mai mult, înainte să-i audă vocea furioasă. Privi peste umăr şi începu să alerge.

— La naiba! Târfă!

Vicontele o privi furios, aplecându-se, strâmbându-se şi încercând să-şi desfacă şalul şi să-şi elibereze picioarele din lanţul de mătase pe care ea îl făcuse. Expresia lui furioasă îi făcu pielea de găină.

Marielle descuie uşa, o deschise larg şi fugi. Înjurăturile lui Kendale o urmăriră până jos în stradă.

Capitolul 4

— E o minune că eşti în viaţă, zise Dominique în timp ce înmuia o cârpă şi storcea apoi apă caldă pe umerii lui Marielle.

Scotea tot felul de sunete nemulţumite în timp ce îi observa vânătăile, vizibile în culoarea lor întunecată în timp ce Marielle făcea baie în bucătăria casei.

Marielle şi Dominique erau împreună de când

părăsiseră Franţa, în urmă cu şase ani. Nimeni, nici măcar celelalte femei care se refugiau câteodată în casa lor, nu ştia cât erau de apropiate şi cât de mult se baza ea pe Dominique pentru sfaturi şi câteodată pentru compătimire.

— Te va căuta acum lordul acesta de care ai fugit după ce te-a salvat? Ai spus că era furios că ai plecat. Fără îndoială că se aştepta să-ţi arăţi recunoştinţa mai întâi.

Nu îi explicase *totul* lui Dominique. Nu şi faptul că el aşteptase doar ceea ce părea că oferea ea. În ce priveşte furia lui, un bărbat frustrat atât în aşteptările lui privind plăcerea, cât şi păcălit de un adversar nu putea fi fericit, nu-i aşa?

— Sper că o va lăsa baltă. Noi va trebui să uităm de asta şi să ne gândim la restul. La felul în care acei doi bărbaţi i-au înlocuit pe Luc şi pe Eduard astăzi şi la faptul că ştiau de mine.

Dominique îi turnă apă în păr, apoi luă un săpun moale şi începu să o spele.

— Bănuiesc că Luc şi Eduard au luat banii altcuiva la fel de repede cum i-au luat şi pe ai tăi şi te-au vândut.

— Dar cum de a ştiut cineva să le ofere bani?

— Se pare că s-a luat urma desenelor. Ştiai că era un pericol – că Lamberte va căuta persoana care a făcut acele desene şi şi-ar putea da seama că vin din Anglia.

Ştiuse asta. Sperase că dacă Antoine Lamberte bănuia acest lucru, ar presupune că se află guvernul Angliei în spatele lui, încercând să-l saboteze. Lamberte era suficient de arogant încât să se creadă demn de o astfel de atenţie.

Cât de bine o văzuseră bărbaţii aceia pe aleea întunecată? Se întâmplase totul foarte repede şi, după ce Kendale terminase cu ei, poate că nu-şi mai aminteau mare lucru.

— Nu cred că ştiu cu cine s-au întâlnit. Eduard şi Luc nu ştiau cine eram eu, în afară de o femeie care le înmâna ceva pe care să-l ducă pe coastă.

— Îi poţi fi descrisă lui Lamberte de aceşti oameni, dacă el este cel care i-a trimis.

— Nu mai arăt deloc aşa cum mă ştia el. Nu mai sunt o fetiţă. O descriere nu-i va spune nimic.

— Nu este niciodată înţelept să te bazezi pe faptul că inamicul tău este naiv sau mai puţin viclean decât vrei să-ţi imaginezi tu că este.

Era o lecţie pe care credea că o învăţase astăzi şi pe care nu o va uita vreodată. Se îndoia că s-ar putea gândi din nou la Kendale ca la Chipeşul Nătâng.

— Lamberte a supravieţuit acolo unde mulţi alţii ar fi renunţat. Este mai curajos decât alţii şi mai inteligent, aşa că se va gândi în cele din urmă dacă nu cumva este vreo legătură. Trebuie să ai grijă acum. Mai mult decât înainte, o mustră Dominique.

Marielle nu o contrazise. Femeia mai în vârstă avea un fel de înţelepciune care vine doar atunci când vezi lumea cu tot ce are ea mai bun şi mai rău, şi de la conştientizarea faptului că există doar un fir subţire care le separă. Născută într-o familie de aristocraţi, Dominique scăpase de ghilotină folosindu-şi trupul pentru a se tocmi cu unii bărbaţi interesaţi de a face asemenea lucruri. Fusese marele noroc al lui Marielle să meargă cu aceeaşi ambarcaţiune cu Dominique şi să beneficieze de atunci de afecţiunea ei maternă şi de ajutorul ei.

O privea cu respect pe Dominique, a cărei faţă rotundă nu avea deloc machiaj şi părea uşor ridată sub marginea bonetei albe. Se îmbrăca şi arăta mereu ca o servitoare acum. Majoritatea oamenilor credeau că era servitoare după felul în care răspundea la uşă de fiecare dată când venea cineva în vizită. Acei musafiri nu ştiau că această femeie matură nu se simţea deloc în siguranţă şi că purta un cuţit într-un buzunar special cusut în faldurile adânci ale fustei. Răspundea la uşă ca să ştie cine urma să intre şi ca să fie gata să ucidă persoana nepotrivită dacă şi-ar face apariţia.

— Mă întreb dacă ar trebui să mă mut în alt oraş. Unul nu foarte departe. Doar să nu stau în Londra.

— Aş dormi mai bine dacă ai face asta.

— Şi cum rămâne cu celelalte femei? Ele depind de

munca de aici, şi majoritatea maşinilor de tipărit sunt aici.

— Vom găsi o modalitate de a lua lucrul de la tipografii. Cât despre femeile de aici, Madame LaTour poate continua cu grupul acesta. Face asta deja de trei ani şi se descurcă bine.

Marielle se gândea la toate acestea în timp ce apa curgea peste ea, spălându-i săpunul din păr. Atacul din timpul zilei îi zdruncinase încrederea şi sentimentul de siguranţă. Acesta din urmă fusese probabil tot timpul o iluzie. Acum se îndoia că ar părăsi vreodată această casă fără să privească în ochii tuturor celor pe lângă care trecea, căutându-i pe cei care erau prea interesaţi de ea.

Dacă ar părăsi Londra, ar trebui să aleagă un loc nu foarte îndepărtat de coastă. Trebuia să rămână printre emigranţi ca să poată afla ce veşti aduc din Franţa şi să audă dacă Antoine Lamberte o duce încă bine şi ce execuţii aveau loc, dacă aveau loc, în regiunea lui. Aceste lucruri îi limitaseră întotdeauna alegerile şi deciziile. Acum indicau singura variantă bună.

— Brighton, zise ea. Mă voi muta la Brighton.

*

A spune că Marielle Lyon îi stricase dispoziţia lui Kendale era prea blând. Pentru un bărbat care avusese de-a face puţin cu femeile din punct de vedere social, nu era obişnuit să fie adus într-o asemenea situaţie fără a avea nicio satisfacţie la final. Nu se întâmplase niciodată la bordelurile pe care le vizitase.

Petrecu următoarele două zile făcând haz de necaz, gândindu-se că ar trebui să meargă într-un astfel de loc şi să plătească pentru ceea ce promisese domnişoara Lyon. Numai că nu-şi dorea o simplă prostituată fără nume. O dorea pe Marielle. În genunchi, pe spate, nu conta cum. Numai asta i-ar putea face să fie chit.

Doar atunci ar putea să înceteze să-şi mai imagineze mâinile ei pe el, mângâindu-i picioarele şi corpul şi privindu-l cu lumina pasiunii în ochi. Îşi aminti că nu se înşelase

atunci. Dorinţa nu-i compromisese simţurile complet.

Două seri mai târziu se îmbrăcă să meargă la cină la prietenul lui, vicontele Ambury. Nu se pregăti singur deoarece îl chemase pe valetul lui, domnul Pottsward, să vină în oraş. Rana pe care o avea îi spunea că va sta la Londra mai mult decât se aşteptase, iar prezenţa bătrânului servitor era necesară. Trebuia să stea aici şi pentru că o femeie care locuia la Londra nu prea putea fi chemată la ordine în timp ce el s-ar izola la Buckinghamshire.

Încerca mereu să se poarte cât mai frumos atunci când lua masa cu Ambury. Nu pentru că o cerea Ambury. Ci mai degrabă pentru că Ambury se căsătorise cu Lady Cassandra Vernham, iar noua Lady Ambury nu-l prea plăcea pe prietenul soţului ei, vicontele Kendale. Nici el nu o plăcea prea mult, deşi fericirea aparentă a lui Ambury îi îmbunătăţise mult punctul de vedere. Nedorind să cauzeze probleme unui prieten, el se străduia întotdeauna să evite să facă lucrurile care ar determina-o pe Lady Ambury să se plângă soţului ei după încheierea petrecerii.

Vestea bună din seara aceea era că Southwaite şi soţia lui, Emma, aveau să fie şi ei acolo. Şi în ce-l privea pe cel de-al şaselea membru la ceea ce urma să fie o cină intimă, Kendale spera că doamnele nu găsiseră vreo verişoară care avea nevoie de un soţ şi care l-ar accepta dacă asta însemna să devină vicontesă. Asta ar transforma ceea ce ar putea însemna câteva ore plăcute în compania prietenilor într-o noapte de coşmar.

Respiră uşurat când sosi şi văzu că cea de-a treia femeie care stătea în salonul de oaspeţi era mătuşa Cassandrei, bătrâna Sophie. Colorată, spirituală şi un pic ciudată, Lady Sophie Vernham, la cei peste şaizeci de ani ai săi, probabil că, îşi zise el, nu-şi căuta soţ. Mai mult, nu erau mari şanse să fie criticat pentru comportamentul lui de vreme ce Lady Sophie avea reputaţia că îl întrece.

Imediat ce se salutară, Ambury şi Southwaite îl conduseră către capătul celălalt ai salonului de oaspeţi. Ambury zâmbi în felul în care obişnuia atunci când urma să facă ceva neaşteptat, ceea ce se întâmpla des. Southwaite,

pe de altă parte, părea puţin jenat, dar hotărât.

— Trebuie să te avertizăm legat de ceva, zise Southwaite, pe tonul unui bărbat care se aştepta ia complicaţii pentru ceea ce făcuse.

— Nu să te *avertizăm*. Ce dramatic sună asta! Să te *informăm,* interveni Ambury.

Kendale aştepta, privindu-l pe Southwaite, care probabil că ghicise reacţia corectă la acest ceva.

— Vom mai avea un membru la petrecerea noastră din seara aceasta, spuse Ambury. Invitaţia a fost dată târziu, după ce ai acceptat tu. Nu mi s-a părut important să-ţi menţionez asta.

— Cine e?

— Cea care ni se va alătura pentru a echilibra lista invitaţilor la cină este Lydia, sora lui Southwaite. Prezenţa ei a fost necesară fiindcă am discutat ieri la club cu Penthurst şi am decis să-l rog să vină în seara aceasta.

— *Penthurst?*

— Ei bine, Kendale…

— Nu mi-ai pomenit de asta fiindcă ştiai că nu aş veni. Nu-mi vine să cred că ai plănuit să mă aşezi la aceeaşi masă cu el. Nu-mi vine să cred nici că-i vei oferi ospitalitatea casei tale.

Ambury îşi dădu ochii peste cap, ceea ce îl făcu pe Kendale să vrea să-l pocnească. Southwaite zise încet şi cu înţelegere:

— Ar fi trebuit să menţioneze asta. I-am spus s-o facă, nu-i aşa, Ambury? Totuşi, în starea lui senină de când s-a căsătorit, nu mai vede niciun nor pe cer, nici chiar înaintea ploii. Şi să fim sinceri, ruptura dintre noi şi Penthurst… dovada demonstrează că n-a fost aşa cum credeam noi. Eu şi Ambury am spus ceea ce credeam despre asta. Tu, însă…

„Tu însă nu asculţi de raţiune. Eşti singurul împotrivă, iar noi ne-am decis să ne împăcăm indiferent dacă eşti de acord sau nu. Tu ai fost rigid, aşa că am ales să te facem mai flexibil”.

Ar fi vrut să rezolve situaţia confruntându-i pe loc, dar

nu putea s-o facă. Chiar şi el ştia că nu era bine să creeze o astfel de scenă într-un salon cu oaspeţi unde se aflau trei femei. Şi era recunoscut, în timp ce încă îl considera pe ducele Penthurst vinovat de moartea unuia dintre prietenii lor într-un duel, ştia că nu fusese aşa cum crezuseră – cel puţin nu motivul nu că noua ambiguitate l-ar absolvi de vină.

Nu îşi pierdu cumpătul şi nici nu plecă, în principal fiindcă ideea de a vorbi cu Penthurst în acea seară părea cumva interesantă. Cu relaţiile lui apropiate cu miniştrii din guvern, existau întrebări la care Penthurst ar putea să răspundă aşa cum nu o puteau face nici Ambury, nici Southwaite. Întrebări despre Marielle Lyon, de exemplu. Kendale nu l-ar fi căutat niciodată pentru a-i pune astfel de întrebări, dar dacă prezenţa ducelui i se impune în felul acesta…

— Bine.

Southwaite clipi, uimit. Îl privi cu grijă pe Ambury al cărui zâmbet nu dispăru, dar ai cărui ochi deveniră curioşi.

— Bine? Nu te deranjează?

— Sunt casa şi mâncarea ta. Bănuiesc că nu mă consideri atât de grosolan încât să obiectez faţă de lista ta de invitaţi sau să-i blestem pentru păcatele lor în timp ce iau masa alături de ei.

— Nu. Sigur că nu. Este de la sine înţeles, mormăi Southwaite. Te asigur că nimeni nu şi-a imaginat că tu…

— I-am spus lui Southwaite că nu trebuie să fii avertizat.

Ambury se uită înspre salon şi prinse privirea soţiei lui. Ceva se transmise între cei doi, ceea ce o făcu pe Lady Ambury să răsufle vizibil uşurată.

*

Kendale observă cu satisfacţie către sfârşitul cinei că Lady Ambury se îngrijorase în legătură cu musafirul nepotrivit. Petrecu atât de mult timp având grijă ca membrii familiei să nu o facă să se simtă jenată încât abia

dacă îşi dădu seama că el se afla acolo.

Lady Sophie înţelesese repede că Lydia fusese invitată la petrecere pentru eligibilul viconte, ceea ce însemna că ea, Sophie, era aşteptată să fie partenera eligibilului Penthurst. Îşi apropia părul cărunt, aranjat în bucle tinereşti, de Penthurst în timp ce îl servea cu vin şi insinuări.

De vreme ce nu erau aşezaţi departe, Kendale auzi o mare parte din conversaţia lor. Nu era o exagerare să se spună că Lady Sophie flirta cu un duce care, la cei treizeci şi doi de ani ai săi, avea jumătate din vârsta ei. Penthurst îi acceptă flirtul, iar după cel de-al treilea pahar cu vin chiar o şi flată.

— N-am nici cea mai mică idee pentru ce sunt aici şi nu cunosc nici motivul pentru care am fost anunţată atât de târziu. Dar tu? îl întrebă Lady Lydia încet.

Stătea lângă el, în partea stângă, palidă, distantă şi sensibilă, ca de obicei. Părul şi ochii negri atrăgeau atenţia asupra feţei sale, dar expresia mereu rece descuraja orice apropiere. Într-adevăr, în ultimii ani, conversaţia cu Lady Lydia fusese o adevărată corvoadă, aproape ca trasul unei căruţe pe un deal plin de noroi.

Aşadar, o neglijase, deoarece conversaţia de la masă i se păruse foarte antrenantă. Îi acordă atenţie acum, măcar să nu-i dea ocazia să confirme zvonurile că era lipsit de maniere.

— Eşti aici pentru a echilibra lista de invitaţi. Această cină nu este despre tine, nici despre mine, ci despre el, spuse făcând semn către Penthurst.

— Ce uşurare! Am crezut că poate fratele meu a convins-o pe Cassandra să se apuce de peţit.

— Dacă este aşa, mie nu mi s-a spus nimic. Mă îndoiesc că ar încerca vreodată să ne combine. Te ştiu de când erai copil şi nu te-aş putea percepe în felul acela.

— Nu să mă combine cu tine, Kendale. Ce idee! Ar fi o nenorocire.

Într-adevăr ar fi, dar chiar şi lui i se păru nepoliticos din partea ei să o spună direct. Când era la şcoală, Lydia

era un copil neastâmpărat, cu păr negru şi cu ochi inteligenţi şi plini de viaţă. Acum, la cei peste douăzeci de ani ai săi, se retrăsese în sine cu maturitate, într-un fel straniu. Ca un sfinx, observa lumea, şi avea un zâmbet de statuie, dacă era să reacţioneze în vreun fel.

Îl îngrijora de moarte pe Southwaite cu acest comportament, deşi Kendale se întreba câteodată dacă nu era o prefăcătorie. Existaseră griji legate de ea în ultimul an, care aveau de-a face cu jocurile de noroc şi alte preocupări, care indicau că Lady Lydia era încă o neastâmpărată. Kendale avea motive să ştie că, atunci când Lydia avea un complice care scotea ce era mai rău la iveală – precum Cassandra, noua Lady Ambury –, Lydia se lăsa pradă tentaţiei de a fi foarte neastâmpărată.

— Te referi la Penthurst, atunci, zise el. M-ar mira ca fratele tău să aibă astfel de idei. Poate că sunt din nou prieteni, dar încă au ceva probleme.

Cel puţin, aşa ar trebui.

— Sper că suficient de mari ca să-l ţină pe fratele meu departe de astfel de idei. Nu-mi place Penthurst. Nu-mi place niciun duce, acum că mă gândesc mai bine, şi am motive să cred că acesta, cu toată graţia şi condescendenţa lui, este foarte crud. Cel puţin, apreciez că şi-a tuns, în sfârşit, părul. Probabil că este ultimul bărbat mai tânăr de patruzeci de ani care să facă asta. Se pare că şi-a comandat şi haine la modă. Era şi timpul. Este prea tânăr ca să arate ca o antichitate.

— A aşteptat să adopte noul stil în mod voit şi nu din cauza unor lipsuri ale unui simţ pentru modă sau pentru că nu-i păsa de schimbări.

Era clar că lui Penthurst i se potrivea noul stil, şi viceversa, iar părul lui negru, cu a cărui tunsoare Kendale se bucura să vadă că nu exagerase, îl avantaja.

— Vrei să spui o aroganţă perversă, zise Lydia. Un fel de a spune că este superior şi că nu are nevoie de acceptul nimănui.

Brusc, Lady Sophie îşi aminti ce vârstă avea.

— Am cunoscut-o pe mama ta, îi spuse ea ducelui pe

un ton amplificat de efectul vinului. Avea nişte bijuterii minunate, îmi amintesc.

— Tatălui meu îi plăcea să-i ofere cadouri.

— Îmi amintesc o broşă, în mod special. O purta deseori pe o pelerină stacojie. Avea perle; unele mici în jurul uneia foarte mari – ei bine, n-am mai văzut vreuna asemănătoare. Bănuiesc că încă o ai.

— Cu siguranţă, deşi nu m-am mai uitat peste bijuteriile familiei de câţiva ani.

— Era superbă. Unică. Prefera oraşul, din câte îmi amintesc. Presupun că este încă în cutia de bijuterii pe care o folosea înainte să moară.

— Probabil.

— Mai purta şi un smarald, montat pe un inel din aur şi înconjurat de diamante mici. Splendid.

— Mărturisesc că aveţi o memorie mult mai bună decât mine în ce priveşte bijuteriile mamei.

— Fac un studiu legat de bijuterii. Mi se par fascinante. Întotdeauna mi s-au părut aşa. E păcat că ale ei stau acolo în cutie, fără să vadă vreodată lumina zilei sau a nopţii, zise ea privind către masă. Cassandra, trebuie să-l vizităm pe duce data viitoare când ieşim.

Penthurst încuviinţă amabil din cap. Ochii albaştri ai Cassandrei o priviră pe mătuşa ei curioşi şi cu o precauţie inexplicabilă.

— Cu siguranţă, dacă doreşte.

— Mi-ar face plăcere, răspunse el amabil.

— Când vă vizităm, îmi poţi arăta bijuteriile, Excelenţă.

Cassandra se înroşi.

— Bijuteriile?

— Ale mamei lui, preciză Sophie. Zac nevăzute şi neadmirate. Cred că sunt minunate.

— Nu cred că Excelenţa Sa vrea ca noi să cotrobăim prin cutia cu bijuterii a mamei sale.

— Lady Sophie, sunteţi bine-venită să vedeţi bijuteriile oricând veţi dori. Îi voi spune majordomului să vi le aducă, dacă nu sunt acasă când veniţi, zise Penthurst.

Lady Ambury îl privi pe soţul ei şi, din nou, îşi transmiseră ceva din priviri. Ea se ridică brusc, semnalându-le doamnelor că era timpul să-i părăsească pe domni.

*

Trabucurile erau pe jumătate fumate înainte ca Kendale să rămână singur de vorbă cu Penthurst. Southwaite şi Ambury aranjaseră asta. Se îndepărtară după cinci minute după ce îl atrăseseră într-o discuţie despre război. El îşi dădu seama că singura combinaţie aranjată pentru acea seară era între ei doi, care acum se prefăceau că acea conversaţie socială era normală pentru ei.

Dacă nu menţionau că motivul nu era adevărat, următoarele zece minute ar putea decurge bine. Dacă Penthurst avea inspiraţia de a nu insinua nimic, ca să nu mai vorbim de a spune ceva concret, nu ar fi nicio problemă.

— Viziunile tale despre război sunt profunde, afirmă Penthurst. Nu e de mirare că timpul petrecut în uniformă îţi dă o perspectivă specială.

— Ministerul de Război are bărbaţi în uniformă, sau care obişnuiau să aibă uniformă. Generali. Mă îndoiesc că perspectiva mea este mai bună decât a lor.

— A lor este influenţată de ambiţie. Care întotdeauna schimbă valoarea unor astfel de lucruri. Poate înceţoşa perspectiva foarte tare.

Trebuia să fie flatat. Era, deşi reacţia avea o doză mare de resentiment din pricină că mândria lui îl putea trăda atât de uşor.

— Şi desigur că tu ai şi văzut ceva acţiune în acest război, în timp ce mulţi din armată nu au făcut-o, adăugă Penthurst. Niciunul dintre acei generali n-a participat la război, cu siguranţă, cel puţin nu pe teritoriu francez.

Penthurst nu insinuă nimic din ce putea crea o problemă, dar se apropie de un subiect pe care Kendale nu-l discutase cu nimeni.

— Asta a fost o greşeală. Un accident cu multe repercusiuni.

Penthurst încuviinţă din cap.

— Astfel de experienţe pot fi traumatizante.

— Nu şi pentru mine.

Cu toate acestea, mintea lui era deja plină cu imagini ale acelei zile oribile, imagini vii care pot fi amintite de lucruri mai puţin directe decât acesta. Încrederea camarazilor în misiune – şocul de a afla că amanta lui Feversham îl trădase – masacrul ce urmase şi disperarea de a lupta pentru propriile vieţi – apoi sânge peste tot, şi durere, şi prietenul ţinut în braţe care murmura cu ultima suflare: „Răzbună-mă. Promite-mi.”

Promisese. Bărbatul murea. Nu îl contrazisese spunând că răzbunarea ar fi imposibilă. Vampa care îl sedusese pe Feversham nu va mai fi în curând nici măcar pe acelaşi continent.

În felul lui, îşi ţinea promisiunea. Poate că nu va putea niciodată să-i ucidă pe toţi cei care îi trădaseră, dar se asigura că vor fi mai puţine trădări în viitor. Poate că îşi vânduse postul din armată, dar fiecare cetăţean trebuia să fie soldat în vremuri ca acestea.

— Ei ştiu că tu ai încă uniformă, într-un fel, spuse Penthurst, de parcă îi citise gândurile.

Ducele nu era prost, desigur, şi aşa cum o dovedea acum, rămăsese foarte bine informat. Era singura lui valoare în momentul de faţă, în opinia lui Kendale.

— Ei ştiu că încă ai misiuni şi că nu te-ai retras cu totul de pe teren.

— Cine sunt ei?

— Acei generali. Miniştrii. Îi îngrijorează câteodată. Supravegherea de pe coastă, pe care tu, Southwaite şi Ambury aţi aranjat-o, a fost mai puţin îngrijorătoare. Totuşi, autonumirea ta ca agent nu este văzută prea bine.

— Al naibii de păcat.

Abia se abţinea să nu întrebe cum de ştiau şi cât de mult ştiau, dar nu voia să-i dea lui Penthurst această satisfacţie. Şi nici nu conta ce voiau sau ce gândeau

miniştrii şi generalii.

Penthurst chicoti.

— Asta este exact ceea ce i-am spus unuia dintre ei că ai spune atunci când mi-a cerut să vorbesc cu tine şi să te îndemn să fii stăpânit.

— Aş fi crezut că i-ar bucura să fie cineva cu ochii în patru.

— Nu şi dacă acel cineva nu este un om pe care ei să-l controleze. Nu şi dacă acel cineva are o mică armată de servitori care îi ajută şi pe care, de asemenea, ei nu o pot controla. Nu şi dacă acel cineva îşi îndreaptă atenţia în mod ocazional către cetăţenii britanici.

Părea că acei generali ştiau destul de multe. Poate că aşa cum el îi urmărea pe alţii, şi alţii îl urmăreau pe el.

— Miroase a aplicarea legii de către civili, cred, continuă Penthurst. Le-am explicat că tu nu ai lua niciodată asupra ta calitatea de judecător sau de jurat, ca să nu mai spunem pe cea de călău, în cazul în care ai descoperi o intrigă. Îl privi aproape zâmbind. Am avut dreptate, nu-i aşa?

— Bine că vorbeşti în numele meu. Nu ar avea mai mult sens ca ei să-şi exprime grijile legate de mine direct mie? I-aş putea linişti. Poate că m-ar putea convinge să mă opresc.

— Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Am ajuns la concluzia că nu vor să te opreşti, chiar dacă îi faci să se îngrijoreze.

— Le poţi spune că nu mă interesează niciun cetăţean britanic în momentul de faţă.

— Cel puţin Pitt va fi bucuros să afle asta. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, bănuiesc că vor fi curioşi cine te interesează acum.

Deci asta era. Introducerea de care avea nevoie, oferită atât de simplu. Tolerase această conversaţie pentru a pune întrebări. Părea că şi Penthurst făcuse acelaşi lucru.

— Intenţionez să o deconspir pe Marielle Lyon. Ai auzit de ea?

Avea de gând să facă mult mai multe şi era bucuros

că o avea pe domnişoară Lyon pentru a crea confuzie.

— Da. Am auzit că este foarte frumoasă. Este adevărat?

Kendale nu onoră o asemenea întrebare cu un răspuns.

— Ai auzit zvonurile despre ea?

— Majoritatea le-au auzit. Ştiu câţiva membri ai Ministerului de Interne cărora li s-ar părea interesantă curiozitatea ta în ceea ce o priveşte. După doi ani au renunţat la încercarea de a o demasca, dar nu au fost bucuroşi s-o facă. Ai avut tu mai mult noroc?

„Am dovada că transmite documente unor bărbaţi pe alei noaptea, care apoi le transportă pe coastă, unde le duc pe bărci care părăsesc Anglia”. Ar putea să fie arestată dacă ar spune-o. Alţi bărbaţi care, plătiţi pentru asta, ar avea grijă de restul.

— Nu suficient încât să o predai. Au încercat vreodată să demonstreze că nu este nepoata contelui de Vence, aşa cum susţine?

— Unii dintre oamenii ei au încercat să facă asta. Aceia care ştiau că acest conte şi familia lui ar interoga-o pentru a demonstra că este o escroacă. Situaţia a continuat timp de câţiva ani după ce a sosit aici. Nimeni n-a fost în stare să o prindă. Povesteşte în detaliu despre amintirile ei din copilăria petrecută în Provenţa şi despre vizitele la casa contelui. Mulţi au încercat să o intimideze, dar i-a convins că nu minţea.

Sigur că ştia de conte. Nu ar susţine că este nepoata lui fără să fie învăţată cum să le răspundă.

— Se pare că ştii multe despre asta.

— Ei bine, după cum am spus, este considerată foarte frumoasă. Aceia care cred asta au tendinţa să vorbească despre ea mai mult decât despre un spion urât.

Nu era de mirare că ea locuise la Londra chiar sub nasul tuturor, simţindu-se în siguranţă. Acei agenţi ai Ministerului de Interne erau prea captivaţi de chipul ei pentru a putea gândi limpede. Era clar că nu îşi făcuseră treaba bine. Era un lucru foarte bun că preluase el cazul.

— Ai auzit vreodată de cineva pe nume Lamberte? E în guvernul de acolo, cred.

Penthurst a dat din cap.

— Dacă este, atunci nu e suficient de important să se discute despre el.

— Vrei să spui, cel puţin nu de miniştri sau de generali. Poate că ar trebui să-i întreb pe aceia care au conversaţii mai puţin elevate.

— Nu ştiu. În momentul de faţă, nu este decât un nume pentru mine.

Penthurst se gândi.

— Ar fi cel mai bine să-i întrebi pe oaspeţii noştri francezi. Există un scriitor care a venit anul trecut, când a fost denunţat din cauza pamfletelor lui. Îi ştie pe majoritatea politicienilor care au supravieţuit. O să văd dacă vrea să te întâlnească.

— Asta ar fi de folos.

Nu îi mulţumi. Penthurst făcea asta pentru Anglia, nu pentru el.

Ambury şi Southwaite se apropiară, zâmbind ca nişte părinţi indulgenţi bucuroşi să-şi vadă cei doi băieţi certăreţi cum se joacă frumos împreună. Se îndreptară toţi către salon, unde se aflau doamnele.

— Deci, n-a fost prea neplăcut, nu? întrebă Ambury de lângă el. Părea că v-aţi bucurat de o conversaţie prietenească, civilizată.

— Amândoi voiam câte ceva. Nu te aştepta să ne vizităm.

— În ziua în care te vei vizita cu *cineva*, Kendale, s-ar putea să am nevoie de săruri să-mi revin din leşin.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Kendale se trezi cu senzaţia de mâncărime care îi indica faptul că rana începea să i se vindece. Valetul îl ajută să se schimbe şi să-i pună poţiunea

usturătoare, dar simţea că rana începuse să se închidă.

După ce domnul Pottsward îl ajută să se îmbrace, luă şi cealaltă sticluţă cu poţiune. În graba de a pleca, domnişoară Lyon nu o luase, desigur. Îşi lăsase şi şalul lung de mătase. El îl ridică, lăsând la vedere cele două tăieturi. Poate că nu-l va mai putea folosi în starea aceea, dar i-l va da înapoi oricum.

Îi displăceau trăsurile, dar o chemă pe a lui, pentru ca Anderson să nu-l certe fiindcă ar călări prea curând. Având un obiect de-al lui Marielle Lyon, urma să se deplaseze ca un gentleman cu trăsura lui până la casa în care locuia ea, lângă o zonă din nordul oraşului.

Uşa albastră rămase închisă, în ciuda bătăilor lui. Îi atrase atenţia o mişcare la una dintre ferestre. O bonetă albă se mişcă în spatele geamului. Se aşeză în aşa fel ca să vadă în interior şi ridică şalul. Oricine o ştia pe domnişoară Lyon l-ar recunoaşte.

Câteva minute mai târziu, uşa se deschise şi îl întâmpină o femeie impunătoare, cu o atitudine regească. Purta o rochie somptuoasă de modă veche, care văzuse şi zile mai bune. Mai purta şi o perucă demodată cu nişte bucle într-o parte a feţei. Apariţia ei anunţa că era o lady. Una care păstra standardele cu care fusese obişnuită.

El îi întinse cartea lui de vizită.

— Aş dori să o văd pe domnişoara Lyon.

Femeia ridică un monoclu prins cu un şnur din mătase şi privi cartea de vizită. Ridică privirea uluită, apoi se uită către trăsura lui.

— *Un vicomte? Mon dieu!* exclamă ea, dându-se la o parte spre a-i face loc. *Bienvenue,* adăugă, făcând o reverenţă. Observă şalul din mătase din mâna lui şi ridică dintr-o sprânceană. *Venez avec moi, s'il vous plait*[1]*.*

Îl conduse printr-un hol către o cameră mare. Semăna cu un salon de servit masa, dacă ar mai fi locuit şi altcineva aici. În casa lui Marielle Lyon, aceasta funcţiona însă ca o cameră de lucru. Era plină de şiruri de mese, unde femeile se ocupau de hârtii.

1 Urmaţi-mă, vă rog. (n.tr.)

Când Marielle spusese că femeile din casa ei colorau picturi pentru tipografie, aceasta nu minţise.

— Germaine! Antoinette! *Ici, ici!* Le făcu semn femeilor, apoi se întoarse către el. Situaţia nu ne permite toate formalităţile, *m'sieur le vicomte.* Trebuie să mă prezint singură, şi îmi cer iertare. Eu sunt Jeanne LaTour, fostă Rouen, înainte ca dizgraţia să se abată asupra ţării mele. Îmi pare foarte rău că Marielle nu ne-a anunţat că ne veţi vizita, ca să ne putem pregăti şi îmbrăca aşa cum se cuvine.

Făcu un gest de scuză către hainele ei, cu o expresie de resemnare pe faţă.

— N-am scris ca să-mi anunţ vizita, explică el. Aş vrea foarte mult să pot vorbi cu domnişoara Lyon, dacă doreşte să mă primească.

— *Certainement*[2], şopti ea, atingându-şi buzele cu degetele.

Se apropiară şi celelalte două femei. Madame LaTour li se alătură şi le vorbi încet. Nu voiau ca el să audă, aşa că el înţelese doar un pic din conversaţia lor rapidă în limba franceză. Auzi numele lui Marielle menţionat de câteva ori de Madame LaTour, şi nu părea foarte bucuroasă. Se părea că aceste femei încercau să se decidă ce să facă cu el.

În cele din urmă, Madame LaTour îşi întoarse din nou atenţia spre el.

— Regret să vă spun că domnişoara Lyon nu este acasă. Sunt sigură că va fi foarte dezamăgită că nu a fost aici în timpul vizitei dumneavoastră.

Putea să mintă. Nu avea de unde să ştie, de vreme ce nu mai pusese casa sub supraveghere din ziua anterioară celei în care o urmărise pe Marielle pe alee.

— Există vreo şansă să se întoarcă curând? Dacă da, atunci mă voi întoarce după-amiază.

— Din păcate, sunt foarte sigură că nu se va întoarce după-amiaza asta. Ştiu că a plecat din oraş pentru câteva zile.

Madame ridică din mâini într-un gest de regret.

---

2 Desigur (n.tr.)

La naiba! Rănită sau nu, bătută sau nu, Marielle Lyon fugise. Ar fi trebuit să vină aici imediat, sau ziua următoare, pentru a se asigura că-şi poate încheia socotelile cu ea. Toate.

Unde plecase? Către coastă? Înapoi în Franţa? Se blestemă că-i căzuse în plasă în apartamentul lui şi că se pierduse în faţa ei.

— Ah, nu sunteţi mulţumit. Madame LaTour plescăi. Nu aţi ştiut. Nu v-a spus. Vă asigur că decizia a fost luată în ultima clipă, domnule Kendale. Cu toate acestea, dacă ar fi putut anticipa vizita dumneavoastră, v-ar fi scris. Marielle are un suflet mare şi intenţii bune, şi este foarte generoasă, dar câteodată acţiunile ei nu sunt tocmai normale. Experienţele ei *amoureuses* cu domnii nu sunt... Se opri căutând cuvântul potrivit, dar renunţând şi continuând în franceză: *Amples.*

Una dintre femei atinse braţul lui Madame LaTour. Madame îşi aplecă buclele pentru a asculta ce i se şoptea. Când se îndreptă din nou, părea mai puţin agitată.

— Madame spune că le-a auzit vorbind şi că ştie unde au plecat.

— Au plecat?

— A plecat împreună cu Dominique – Madame Bertrand. Ea este servitoarea lui Marielle. În mod normal ea deschide uşa, nu eu, desigur.

— Desigur. Aţi fost foarte amabilă să-mi permiteţi să intru.

— Mi-a luat ceva timp să-mi depăşesc surpriza datorată vizitei neaşteptate. Nu mă aşteptam să ne viziteze cineva ca dumneavoastră. Cartea dumneavoastră de vizită nu a făcut decât să confirme faptul că ghicisem deja. Recunosc imediat o persoană din înalta societate, milord.

— Şi eu la fel, Madame LaTour, răspunse el făcând o plecăciune uşoară pentru a-şi confirma spusele. De vreme ce avem acest lucru în comun, aţi fi de acord să aveţi încredere în mine spunându-mi ce a auzit din întâmplare această femeie? Eu şi domnişoara Lyon avem prieteni în comun. Poate că s-a dus să-i viziteze.

*

Brighton putea fi încântător vara, când înalta societate se bucura de soarele lui şi de zona de coastă şi când adierile de vânt mângâiau ferestrele. Marielle se bucura întotdeauna de vizitele ei la oraş în iulie şi august.

Luna martie îi arăta un peisaj cu totul diferit. Vântul dinspre mare aducea o răceală de gheaţă. Nori cenuşii atârnau jos. Marea avea culoarea oţelului. Ploua.

Mergea pe strada mărginită de case, dorindu-şi să-şi fi adus un şal de lână şi nu pe cel de mătase neagră pe care îl ţinea acum strâns pe lângă corp. Privea clădirile recent construite. Se uită pe lista pe care o avea, citi cea de-a treia adresă şi continuă să meargă rapid. Observă semnul care anunţa „De închiriat” de la fereastra joasă a unei case din apropierea următoarei intersecţii.

Bătu la uşă. Domnul Tilbury, agentul imobiliar, îi deschise şi îi zâmbi radios. Ochelarii lui groşi îi făceau ochii să pară două puncte mici şi negre pe faţa foarte palidă. Părul blond era atât de deschis la culoare încât putea fi confundat cu un păr albit de bătrâneţe.

— Aţi întârziat un pic, domnişoară Lyon.

— Am avut şi alte case de văzut.

— Ah, şi sunteţi şi singură. Să înţeleg că vărul dumneavoastră nu a putut veni.

Vărul la care se referea fusese o invenţie pentru ca domnul Tilbury să o primească. Agenţii imobiliari nu vedeau cu ochi buni femeile singure, cu atât mai puţin franţuzoaicele cu o avere incertă.

— Probabil că întârzie. L-aş aştepta, dar oricum bărbaţii nu ştiu prea multe despre închirierea unei case.

— Sunt sigur că va fi aici să semneze documentele, zise el cu o tonalitate interogativă.

— Desigur.

Dacă era nevoie de un bărbat care să semneze actele, atunci va găsi un bărbat să facă asta.

Domnul Tilbury o conduse în sufragerie. În timp ce

lăuda încăperea şi decoraţiunile, ea evalua câte mese puteau încăpea. Păşi prin încăpere pentru a o măsura estimativ. Verifică ferestrele pentru a se asigura că nu va fi umbră din cauza copacilor. Studie grădina de afară pentru a-şi da seama dacă vegetaţia i-ar oferi suficientă intimitate, dar fără a ascunde cu uşurinţă un intrus.

Domnul Tilbury deveni agitat după un sfert de oră şi îşi privit ceasul.

— Domnişoară Lyon, am putea vedea restul casei mai repede? Am o altă întâlnire la câteva străzi distanţă şi trebuie să plec curând. Intendentul unui domn ilustru doreşte să-i arăt câteva case pentru stăpânul său.

— Şi vărul meu trebuie să fi devenit nerăbdător până acum. Foarte bine că a întârziat şi el. În ceea ce priveşte întâlnirea dumneavoastră, mergeţi, domnule. Eficienţa dumneavoastră indică faptul că veţi termina cu celelalte două case înainte ca eu să termin cu asta.

Cele două puncte ale ochilor lui deveniră şi mai mici în timp ce se gândea la ce spunea ea.

— *M'sieur*, nu e ca şi cum aş putea fura ceva. Casa este goală. Nu există nici măcar o pernă de luat.

— Nu mă gândeam la asta – ce voiam să spun este că sunt responsabil pentru… Se înroşi. Bineînţeles că aveţi dreptate şi că în ritmul acesta mă voi întoarce înainte să terminaţi. Sunteţi sigură că vă veţi simţi confortabil fiind singură aici?

— Mă îndoiesc, de vreme ce nu există nici măcar un scaun pe care să stau. Totuşi, voi fi în siguranţă. Toţi hoţii ştiu deja că nu este nimic în casa asta.

El mai zăbovi puţin, agitat şi privindu-şi ceasul. Nu mai putea aştepta.

— Mă voi întoarce curând. Dacă terminaţi şi vreţi să plecaţi, scrieţi-mi şi spuneţi-mi ce aţi decis.

Îl conduse uşurată. Nu era nimic mai rău decât un bărbat care zăbovea în preajmă, cu ceasul în mână, atunci când ea voia să-şi ia suficient timp pentru a face ceva bine şi corect. Această casă avea posibilităţi, dar nu ştia dacă era potrivită decât dacă o inspecta din pod şi până în

pivniţă. Trebuia să şi-o imagineze folosită de ea, de Dominique şi de celelalte femei care ar veni aici ca să câştige câţiva bani într-un mod discret pentru a se putea întreţine.

Pivniţa se dovedi a nu fi adâncă, poate din cauza apropierii de mare. Aşa că bucătăria nu era dedesubt, ci într-o anexă mică de lângă intrarea în grădină. Inconvenienţa aranjamentului nu o descurajă. Îşi închipuia că o putea închiria cu mai puţini bani de vreme ce membrii din înalta societate nu şi-ar dori o bucătărie chiar lângă verandă, unde ar putea sta invitaţii.

Se simţi înviorată de acest gând. Dacă închiria o casă aici, ar fi încă responsabilă pentru cea din Londra. Dacă ceva nu ar merge bine şi afacerea ei nu reuşea să le acopere pe amândouă, economiile ei ar fi epuizate rapid. Nu-şi putea permite asta. Economisise banii cu un scop. Plănuia asta de câţiva ani şi nu voia să renunţe la scopul ei măreţ.

Urcă în pod, unde se aflau camerele servitorilor şi cele de depozitare. Va trece mult timp până când va putea avea mulţi servitori din nou, dar era bine de ştiut că are suficient loc, dacă va veni vreodată şi ziua aceea. Coborând la următorul etaj, deschise uşile pentru a vedea şi dormitoarele.

Era o casă bună, decise ea, şi mult mai frumoasă decât cea din Londra. O luase pe aceea înainte de a avea vreun venit, iar zona în care era amplasată necesita precauţie. Când ajunsese să câştige îndeajuns încât să se poată gândi să plece şi să găsească o casă mai potrivită pentru o nepoată de conte, acea casă devenise deja acasă.

Acasă. Emoţiile care înconjurau acest cuvânt, siguranţa şi confortul, dispăruseră complet acum. Îi displăcea cât se simţea de vulnerabilă în propria casă acum. Îi displăcea că trecutul ar putea s-o ajungă din urmă, după ce plănuise ani de zile să scape de el.

Simţi un fior pe şira spinării gândindu-se la felul în care atacul îi schimbase lumea. Înţepătura din ceafă era similară cu cea simţită pe alee când realizase că cei doi

bărbaţi care aşteptau nu erau Luc şi Eduard. Ştia în sinea ei că nu mai putea conta pe faptul că avea mai mult timp să se pregătească pentru misiunea ei.

Cât timp mai era până ce alţi bărbaţi vor veni să o caute? Cât timp mai era până ce nu o vor mai aştepta pe o alee, ci îi vor afla numele şi vor veni direct la uşa ei? Dacă aveau desenele, nu mai era mult timp. Chiar dacă nu avea nimic, poate că nu le va lua mult timp până să-şi dea seama de identitatea ei.

Poate că nu se va întâmpla aşa. Poate că nu vor veni aici, ci o vor atrage înapoi în Franţa. Aveau cea mai bună momeală din lume, până la urmă.

Studie dormitorul în care se afla acum cu alţi ochi, asemenea unui cavaler care evaluează nişte fortificaţii. Dacă trebuia să se refugieze aici, se va putea încuia bine această uşă? Dacă trebuia să…

Încă un fior. Se simţea ameninţată. Nici nu se clinti în timp ce asculta.

Se auziseră paşi dedesubt, era sigură de asta. Nu, nu sigură, dar… poate că teama o făcea să audă ceva ce nu exista de fapt. Poate…

Din nou. Mai clar de data asta. Se întorsese domnul Tilbury atât de devreme? Se auzea de parcă era cineva încălţat cu cizme, iar domnul Tilbury nu avea cizme. Şi nici nu păşea cu atâta siguranţă.

Se uită în jur cu disperare, dar într-adevăr nu era nimic de furat din casă sau de folosit drept armă.

Era o fricoasă. Nimeni nu o urmărise aici pentru a-i face rău. Inima începu să-i bată şi mai tare în timp ce acele cizme începură să urce treptele. Se strecură lângă peretele din spatele uşii deschise şi se lipi de el. Cu puţin noroc, cel a cărui curiozitate îi adusese aici va arunca o privire înăuntru şi va pleca.

Paşii se opriră chiar la intrare. Logica îi spunea că nu ar conta dacă intra sau nu, dar inima îi bătea tare, iar ea se ruga să nu intre. Trecuseră mulţi ani de când simţise atâta teroare iraţională şi ura asta chiar şi acum când, deşi matură şi curajoasă, nu o putea controla.

Un pas. Apoi un altul. Ajunse, în cele din urmă, înăuntru. Ea cercetă spatele cu umeri zvelţi şi laţi ai unui bărbat care purta o haină bleumarin, pantaloni cafenii şi cizme înalte. Fu uimită, apoi enervată. Ce căuta *el* aici?

Nu se mişcă. Poate că se va întoarce şi va pleca aşa cum venise. Poate că nu o va vedea. Exista şansa să evite chiar şi să-l salute pe acest bărbat.

Spre groaza ei, nu doar că nu plecă, dar înaintă în cameră. Apoi se întoarse şi o privi drept în ochi.

— Vă ascundeţi, domnişoară Lyon? Nu de mine, sper.

— Nu de dumneavoastră. De un intrus care nu ar trebui să fie aici.

Se desprinse de perete şi se deplasă cu o indiferenţă studiată în timp ce lăsa suficient spaţiu între ei. Simulând plictiseala, îl privi cu coada ochilor, căutând semne de furie sau chiar de posibilă violenţă. Nu credea că o iertase pentru ceea ce îi făcuse ultima dată când se întâlniseră.

Stătea acolo, înalt, arătos şi formidabil, privind-o de parcă se întreba ce să facă cu ea. Un fior diferit îi străbătu trupul împreună cu un fel ciudat de provocator de teamă. Încerca să se gândească la el ca la Chipeşul Nătâng, dar acel truc nu mai reuşea să-i blocheze farmecul periculos. Îl ştia prea bine pentru a pretinde acum că era nătâng.

— De unde ştiaţi că sunt aici? îl întrebă.

— V-am urmat parfumul. Scoase din haină un pătrat împăturit din mătase cu model. Cu o mişcare din încheietură, îl desfăcu. Duse şalul aproape de nas. Lavandă. L-am mirosit pe trepte.

Ea apucă şalul şi îl trecu pe sub nas.

— Nu miroase doar a lavandă.

Simţi şi alte mirosuri în afara celui floral. Transpiraţie şi teamă, chiar şi note ale excitaţiei din acea zi pătrunseseră mătasea.

— Adevărat. Nu doar lavandă.

Începu să împăturească şalul din nou.

— Nu mă refeream la cum aţi venit în camera asta. Mă întreb cum m-aţi găsit în acest oraş şi în casa asta.

— Doamnele de la dumneavoastră de acasă mi-au

spus oraşul. Madame Betrand mi-a spus agentul imobiliar. Funcţionarul agentului imobiliar mi-a spus casa. Aşa că iată-mă aici.

Madame Betrand? Dominique o trădase? Va avea câteva cuvinte neplăcute de spus prietenei ei vechi odată ce se întoarce la han.

— Toată lumea vă spune întotdeauna ceea ce vă doriţi?

— Nu. Dumneavoastră nu-mi spuneţi.

Ea nu răspunse. Era mai bine să păstreze acea uşă închisă acum.

Kendale păşi de-a lungul camerei ca şi cum o măsura.

— Câteodată nu ştiu că mi-au spus ceea ce-mi doresc. Funcţionarul agentului imobiliar, de exemplu. A presupus – nu am nicio idee de ce – că sunt vărul dumneavoastră de îndată ce am întrebat dacă folosiţi serviciile acelei firme. Nu ştiam că aveţi un văr în Anglia.

— Nu ştiu de ce m-aţi urmărit şi de ce v-aţi dat atâta osteneală. Cu siguranţă că un viconte are modalităţi mai bune de a-şi petrece timpul.

El se opri.

— Ştiţi de ce. Există o afacere neterminată între noi.

Marielle spera că se referea la acele întrebări pe care voia să i le pună. Numai că restul se afla în privirea lui – furia faţă de felul în care îl slăbise cu promisiunea plăcerii, după care fugise. Probabil credea că îi era datoare cu mai mult decât cuvinte acum.

— De ce închiriaţi o casă aici în Brighton? Aveţi de gând să locuiţi aici?

— M-am gândit că aş putea. Îmi place foarte mult aerul de mare.

— Va trebui să amânaţi o astfel de schimbare. Mai târziu, poate. Dar acum – nu pot permite asta.

Avea un talent să o şocheze. Dacă el credea că era impresionată sau speriată de statura sau de originile lui, asemenea lui Dominique sau a funcţionarului, atunci nu ştia cu cine are de-a face.

— Poate că aţi uitat că nu sunteţi tocmai vărul meu,

chiar dacă aţi fost luat drept el astăzi. Şi nu sunteţi niciun angajat al guvernului.

— Sunt pair. Nu este nimic mai oficial decât asta.

— Nu-mi puteţi spune unde să locuiesc.

— Tocmai am făcut-o. Veţi rămâne la Londra pentru moment. Brighton este prea incomod pentru mine.

— Vreţi să spuneţi incomod pentru această afacere neterminată pe care susţineţi că o avem.

— Am trăsura aici. Veniţi, vă conduc la han. Dimineaţa vă duc împreună cu servitoarea dumneavoastră înapoi în oraş.

Păşi către uşă şi îi făcu semn să coboare înainte.

— Vă mulţumesc, dar prefer să mă întorc singură la han şi la Londra.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi. Nu vă voi forţa.

Ce lucru ciudat să spună asta! Ea nu sugerase că s-ar teme că el o va forţa cumva. Era adevărat, instinctul îi spunea că nu ar fi înţelept să-i permită acestui bărbat să se apropie prea mult, cu atât mai puţin într-un loc atât de izolat. Şi, trebuia să recunoască, o speria un pic, mai ales din cauza faptului că prezenţa lui umplea camera, în parte din cauza disputei pe care el putea crede că o aveau de rezolvat şi în parte din cauză că prezenţa lui părea să umple camera fără măcar ca el să pară că încearcă să-şi folosească forţa. Putea fi înţeleasă dacă era afectată şi de masculinitatea lui. Împărtăşiseră un fel de intimitate în ziua în care ea fusese atacată. Era o femeie normală, iar el un bărbat în ale cărui adâncuri clocoteau multe.

— Nu mă tem de dumneavoastră, minţi ea. Refuz doar să mă conduceţi. Sunt obişnuită să mă descurc singură. Mai mult, nu am terminat ceea ce aveam de făcut în acest oraş şi am de gând să-mi continui treaba.

El se apropie de ea. Neamenințător. Nici măcar neprietenos. Dar ea făcu oricum un pas înapoi. Să-l aibă lângă ea se dovedea a fi un pic intimidam.

— Poate că nu aţi înţeles, zise el făcând ultimul pas care îl aduse prea aproape. Aţi terminat deja. Agentul imobiliar nu vă va mai arăta şi alte case. Nici ceilalţi din

Brighton. Nimeni nu vă va închiria aici, chiar dacă oferiţi să le plătiţi dublu în avans.

Privi siguranţa ce i se reflecta în ochi. Desigur că ştia că astfel de bărbaţi îi puteau face pe ceilalţi să se conformeze dorinţelor lor doar prin a le spune numele lor de aristocraţi. Văzuse asta de prea multe ori în viaţă. Asta era de ajuns să te facă să empatizezi cu revoluţionarii din Franţa care crezuseră în mai multă egalitate.

Cu toate astea… văzându-l, simţind ordinul pe care trupul şi mintea lui îl împrăştiau în aer, se îndoia că era doar titlul lui ceea ce-l făcea sigur că dorinţa îi va fi ascultată. Era genul de bărbat pe care păreai înclinat să-l asculţi chiar fără să-i ştii numele. Asta era de folos în război sau în orice bătălie. Armata pierduse un conducător atunci când o părăsise.

Ar trebui să se îndepărteze din nou, ca aura lui să nu o înconjoare cu totul. Ar trebui să privească pe fereastră, la şal, oriunde altundeva decât în ochii lui. Sau măcar trebuia să răspundă anunţului său autoritar legat de felul în care nu-i mai lăsase posibilitatea de a-şi controla propriile decizii. Nu trebuia să permită ca presupunerile lui să se afirme necontrolate.

În schimb, rămase pe loc, simţindu-se mică, fragilă şi neaşteptat de în siguranţă. Putea exista şi confort în puterea lui, simţi ea cu tot sufletul. O salvase o dată şi ar putea să o salveze din nou. Trebuia doar să ceară protecţie sau să-l invite să o ofere.

Fu nevoie de efort pentru a vedea din nou adevărul. Lordul Kendale nu voia să o protejeze, ci să o demaşte.

Trebuia să-i descurajeze suspiciunile sau să-l determine să-i fie prieten. Se îndoia că putea face asta fără să-l povestească în detaliu viaţa ei de pe vremea când era copil. În ceea ce priveşte o alianţă…

O vibraţie tăcută exista între ei, plină de posibilităţi. La fel de bine el putea fi în acel halat din nou, iar ea în nimic altceva decât în acea pătură, atât de puternică era conştientizarea lor reciprocă. Încăperea răsuna de respiraţiile lor. Un fior visceral pulsa în reacţiile ei feminine

de teamă, de dorinţă şi de anticipare dureroasă. Îşi permise să simtă cum o afecta pentru a avea curajul de a îndrăzni din nou.

— Nu trebuie să interveniţi în planurile mele, spuse ea zâmbindu-i. Mă voi întoarce la Londra des după ce mă voi muta aici. Va trebui să aduc lucruri la casa de licitaţii a Emmei. Sunt intermediar pentru emigranţii recenţi din ţara mea. Dacă o întrebaţi, Emma vă va spune că este adevărat. Se întinse pentru a-i atinge faţa. Degetele aproape că-l atingeau, tremurând. Vor fi suficiente oportunităţi pentru a termina afacerea despre care vorbiţi.

Nu trebuia să se forţeze să-i mângâie maxilarul. Voia să-l simtă din nou şi să reducă mica distanţă rămasă între ei.

O mişcare neaşteptată îi tăie respiraţia. Dintr-odată spatele ei era lipit de perete. Simţi o forţă de intensitate masculină aproape de ea, ţinută cu greu în frâu.

El îi cuprinse cu fermitate bărbia în mână.

— Nu vă voi forţa, dar nu mă veţi mai putea păcăli, rosti el printre dinţii încleştaţi.

— Un prieten, nu cineva care să fie păcălit, începu ea să spună.

O sărută cu putere, nelăsând-o să termine ce avea de spus.

Se zbătu ea vreun pic, chiar şi instinctiv? Se îndoia de asta. Se lăsă în voia puterii acelui sărut. Spera că nu dezlănţuie o forţă mai mare decât se gândise.

El o sărută şi mai puternic, dacă aşa ceva era posibil, de parcă ar fi pedepsit-o pentru flirt şi pentru provocare. O sărută posesiv. Ea încercă să-şi recapete răsuflarea şi un val de senzaţii se revărsă asupra ei.

În cele din urmă, el se opri. Încă ţinându-i faţa în mâini, o privi cu ochi doritori. Văzu multe în el, toate la un loc. Cu siguranţă, era dorinţă. Curiozitate şi furie. Şi, doar pentru o clipă, nesiguranţă.

— La naiba, şopti el.

O îmbrăţişă şi o sărută din nou.

Nu era un amant nici delicat, nici priceput. Spre

surprinderea ei, felul strâns în care o ţinea şi modalitatea în care o controla îi făceau excitaţia să sporească. Când îşi mută gura către gâtul şi pieptul ei, îl prinse cu degetele de păr şi îl ţinu cu putere, fără să se preocupe că nu era delicată.

Braţul lui aproape că o ridică atunci când săruturile şi muşcăturile lui coborâră către sâni. Braţul stâng o ţinea în timp ce o mângâia ferm, presându-i trupul prin haine şi strecurându-şi în final mâna spre sân.

Lipită din nou de perete. Genunchiul lui presa între coapsele ei, sus şi cu putere acolo unde pulsa. Asta o făcu să se ridice pe vârfuri, aşa că se apăsă în jos, savurând senzaţia delicioasă. Era aproape prea plăcut, uşurând şi sporind totodată nevoia furioasă care o copleşea. În mod deliberat, aproape crud, el îşi folosea mâinile pe sânii ei, nu pentru a-i admira, ci pentru a stârni excitaţie.

Începu să se piardă. Înnebunită, neajutorată în faţa plăcerii, spera că o va dezbrăca. Abia putea să mai respire, darămite să mai vorbească, dar îl implora scandalos în sinea ei să termine ce avea de făcut. Nu-i păsa că va fi pe podeaua goală.

El se apropia. Simţi asta în el. O văzu în privirea care se strecura printre pleoapele lui plecate. Se aştepta să o întoarcă şi să-i ridice fusta. În schimb, o ridică într-o nouă îmbrăţişare. O ţinea strâns, astfel încât gura să-i poată atinge sânii. Ea îi apăsă capul mai aproape şi se pierdu în plăcerea deosebită a sărutărilor şi muşcăturilor lui.

Apoi, brusc, simţi din nou podeaua sub picioare şi lâna hainei lui pe obraz. Îmbrăţişarea lui îi cuprindea acum umerii. Nu o mai săruta. Nu se mai auzea nimic. O ţinea în timp ce corpul ei tremura pedepsind-o că permisese ca o astfel de pasiune incompletă să aibă loc.

Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Aruncă o privire către faţa lui, întrebându-se ce va vedea. Satisfacţia încrezută de a fi făcut ceea ce făcuse ea cu el? Dezgust pentru faptul că ea permisese cu atâta uşurinţă un astfel de comportament? Calcule în vreme ce plănuia cum să continue asta într-un loc mai favorabil intenţiilor sale.

El părea serios. Gânditor. Şi încruntat, dar asta nu era ceva nou pentru ea.

Fără să scoată un cuvânt, o luă de braţ şi o conduse la uşă. Coborâră treptele. O luă din nou de braţ şi nu îi dădu drumul până ce nu o conduse la trăsura lui de afară.

Închise portiera şi o privi pe geam.

— Vizitiul vă va conduce la han. Mâine-dimineaţă vă veţi întoarce la Londra cu mine. Şi nu vă veţi muta aici la Brighton.

Şi plecă în direcţia opusă faţă de trăsură.

Capitolul 6

Două zile mai târziu, Kendale încă nu se putea decide dacă de fapt câştigase sau pierduse lupta cu Marielle, care avusese loc în casa goală din Brighton. Ea se întorsese la Londra, asta era adevărat. Fusese o călătorie lungă, tăcută şi stânjenitoare. Dacă nu ar fi avut rana care încă se vindeca, ar fi mers călare, dar nu era atât de idiot încât să petreacă ore întregi în şa până când vindecarea nu era completă.

În ceea ce priveşte restul – să fie al naibii dacă ştia dacă fusese din nou fraierit de ea sau nu. Poate că reacţionase exact aşa cum voise ea. Lipsa ei de rezistenţă sugera acest lucru. Ştia că franţuzoaicele erau foarte abile în ceea ce priveşte felul în care se purtau cu bărbaţii. Un bărbat inteligent nu ar avea nimic de-a face cu ele.

Orice şansă de a alege acea cale devenise acum complicată.

O dorea. La naiba, dar ea ştia asta, nu-i aşa? Era probabil inamicul şi probabil că va folosi asta împotriva lui din nou şi iar din nou, aşa cum o făcuse deja. Ca să se oprească în acea cameră îi trebuise mai multă voinţă decât folosea de obicei. Nu avea niciodată nevoie de ea cu femeile, asta era clar. Târfele promiteau o simplitate

practică. Sau cel puţin el nu se întreba zile întregi despre motivaţii şi compromisuri, aşa cum o făcea acum.

Se tot gândea la situaţia asta în timp ce plecă de acasă şi călări până la Brooks. Rezistă tentaţiei de a călări până la uşa albastră de lângă oraşul vechi. Imaginaţia îl purtase până acolo de multe ori de când trăsura lui le dusese pe Marielle şi pe Dominique. Avea un om care să supravegheze zona din nou, astfel încât să nu se folosească de nevoia de a-i cunoaşte mişcările ca scuză să se ţină după ea asemenea unui flăcăiandru excitat.

Southwaite şi Ambury stăteau acolo unde se aştepta el. Southwaite citea o scrisoare. Când îl observă pe Kendale apropiindu-se, flutură hârtia spre el.

— Veşti de pe coastă.

Kendale trase un scaun şi se aşeză.

— Nu merg de data asta.

— Cât eşti de suspicios.

— Este o suspiciune bine fondată. Mi-ai trimis un mesaj să ne întâlnim aici, iar acum aflu că ai primit o scrisoare de la prietenii noştri de pe coastă. De fiecare dată când s-a întâmplat asta din momentul în care te-ai însurat, a trebuit să călăresc vreme de câteva zile. Ei bine, tu sau Ambury puteţi merge de data asta.

Ambury îndrăzni să pară rănit.

— Am crezut că-ţi place puţină acţiune şi să ieşi din oraş. Regret că îţi imaginezi că profităm de tine.

— Ştiţi foarte bine că aţi profitat de mine. Şi scutiţi-mă de explicaţia cum că mă descurc mai bine cu santinelele noastre decât voi şi et cetera, et cetera. Nu merg.

Ambury îi aruncă o privire lui Southwaite, care se uita pe deasupra scrisorii.

— Poate că merită de data asta. Doi bărbaţi au fost găsiţi morţi în Dover. Francezi. Au fost înjunghiaţi.

Kendale se lupta cu sentimentul de curiozitate provocat de acea informaţie.

— Magistratul local se poate ocupa de asta.

— Dar sigur ai vrea să…

— Adevărul este că nu pot merge decât dacă vreau

să-mi petrec zilele într-o trăsură. Am o rană care nu s-a vindecat încă şi nu ar trebui să călăresc atât de departe.

Făcu semn unuia dintre servitorii clubului să le aducă nişte bere. Îşi îndreptă din nou atenţia către masă şi îi văzu pe cei doi prieteni încruntându-se la el.

— O rană? Unde? Cum? Când? ceru Ambury să ştie.

— Acum câteva zile. Cu două zile înainte de petrecerea lui Southwaite.

— Nu păreai să fii rănit la petrecere, afirmă Southwaite.

— Ar fi fost nepoliticos să-mi arăt disconfortul. Nu eram decât înjunghiat într-o parte. Nu mă afectează la mers sau la statul jos, dacă încerc să par că nu am nimic. Totuşi, asta înseamnă că nu pot fi lacheul vostru şi nu pot face toată treaba pe coastă acum.

— Are o postură neobişnuit de rigidă acum, îi spuse Ambury lui Southwaite. Şi chiar părea să se mişte cu grijă la petrecere, acum că mă gândesc mai bine.

— O rană înjunghiată nu poate face pe cineva să se poarte de parcă nu ar avea nimic în câteva zile, zise Southwaite.

— Dacă ar putea cineva să facă asta, atunci el ar fi acela.

— Poate că a fost o rană foarte mică.

— Aş aprecia dacă nu aţi mai vorbi despre mine de parcă nu aş fi aici. A fost o rană adâncă, să ştiţi. În ce priveşte ce poate face un bărbat după, cum puteţi voi să ştiţi asta? N-aţi fost înjunghiaţi niciodată.

Southwaite încuviinţă dând din cap furios.

— Cum s-a întâmplat? Mă simt prost că nu mi-ai spus imediat.

Kendale sorbi nişte bere.

— A fost o mică altercaţie cu nişte hoţi pe o alee. Unul dintre ei avea un cuţit.

— Bănuiesc că ai anunţat această întâmplare.

— Nu cunosc hoţii şi nici nu ştiu încotro au plecat. Şi nici nu obişnuiesc să anunţ atunci când sunt rănit.

— Sunt şocat să aud că hoţii înjunghie lorzii pe aleile

din Londra, zise Ambury. În primul rând, ce făceai tu acolo?

De asta nu le spusese înainte despre ceea ce i se întâmplase.

— Ajutam o femeie care era atacată.

Ei deveniră şi mai atenţi. Amândoi păreau acum cu adevărat impresionaţi şi şocaţi.

— Dumnezeule, omule! Cât de tipic pentru tine să intervii în astfel de situaţii şi cât de nedrept este să fii înjunghiat pentru actul tău de curaj. Bănuiesc că această femeie a reclamat ceea ce s-a întâmplat, chiar dacă tu nu ai făcut-o. Aceşti delincvenţi trebuie găsiţi şi opriţi, afirmă Southwaite.

— Nu ştiu dacă a făcut-o. Poate că da.

„Nu prea cred.w

— Sigur că nu poţi călări până la coastă. Din fericire, nu e nevoie ca vreunul dintre noi s-o facă. Vom avea pe cineva care îl va urmări pe magistrat, ca să vedem dacă se descoperă ceva ce trebuie să ştim.

Southwaite puse scrisoarea deoparte cu un gest ferm.

Kendale privit prin încăpere ca să vadă dacă se mai refugiase cineva la club. Îl zări pe Penthurst lângă un perete, citind. De obicei, când Penthurst venea aici, el se bucura de compania miniştrilor. În felul acesta ştia atât de multe. Astăzi nu erau atât de multe persoane celebre la Brooks.

Îndreptă un deget către Penthurst.

— I-aţi spus că vin, ca să nu vină cu voi?

Southwaite se înroşi.

— Nu tocmai. Adică…

— Nimeni nu vrea să grăbească lucrurile, rosti Ambury, liniştitor.

Când venea vorba de Penthurst, aceştia doi începuseră să-l trateze ca pe o femeie. Nu-i plăcea asta.

— Nu-i refuzaţi prezenţa din cauza mea. Dacă nu-i doresc compania, noi ne vom întâlni altă dată.

Ei murmurară ceva, dădură din cap şi se uitară în stânga şi în dreapta, dar nu la el. Parcă era o fetiţă cu care trebuiau să se poarte cu delicateţe.

Hotărî să schimbe subiectul cu unul mult mai folositor înainte de a-şi dori să-i dea cap în cap.

— Ştie vreunul dintre voi vreun refugiat francez la Londra?

Lui Southwaite i se păru ciudată întrebarea. Lui Ambury i se păru o diversiune bine-venită de la o situaţie stânjenitoare pe care păreau că o simţeau cu toţii.

— Le ştiu pe câteva dintre doamne.

— Sigur că le ştii, mormăi Southwaite.

— N-am mai vorbit cu niciuna dintre ele în ultima vreme, sublinie Ambury.

— Aşa sper, altfel proaspăta ta soţie îţi va tăia capul, dacă nu altceva, răspunse Southwaite, la fel de ferm.

— M-ar primi dacă aş avea o scrisoare de prezentare din partea ta? întrebă Kendale.

— Vrei să vizitezi nişte franţuzoaice, când nu te-ai deranjat niciodată să le vizitezi pe englezoaice? întrebă Ambury.

— Am o curiozitate, iar ele mă pot lumina.

Din nou, cei doi prieteni ai săi se priviră cu subînţeles. Făceau asta deseori. Credeau că el nu-şi dădea seama?

— Cine te interesează? întrebă Southwaite. Nu nega că te interesează cineva. Te ştim prea bine.

— Prefer să nu spun acum. Dacă mă înşel, suspiciunile ar fi defăimătoare.

Southwaite se încruntă şi expresia îi deveni serioasă.

— Nu o englezoaică, bănuiesc. Nu am uitat cum ai luat-o în vizor pe Emma. Nu voi uita asta, Kendale. Mă voi duce eu însumi la Pitt ca să te opresc dacă vreodată mai supraveghezi pe cineva de-ai noştri.

Poate că Southwaite nu va uita niciodată de Emma, dar se pare că uitase deja că suspiciunile legate de ea se demonstraseră a fi mai mult decât întemeiate. Nu era ceva de amintit unui prieten, cel puţin dacă voia să evite un duel.

— Nu e englezoaică, îi asigură el.

Ambury ceru nişte hârtie, un toc şi cerneală.

— Îţi voi da numele lor, atunci. Şi un mesaj de la mine

care te prezintă şi-ţi explică scopul.

— La naiba, nu-mi explica scopul. Când îţi începi investigaţiile, începi conversaţia prin a spune „Eu sunt Ambury şi, în ciuda titlului meu, mă pasionează să-mi bag nasul în treburile altora şi vreau să te fac să spui ceva compromiţător despre victima mea”.

— Nu te pot trimite acolo fără nişte explicaţii. Ele pot presupune că tu – adică, cel puţin una se poate gândi că te-am trimis pentru alte scopuri decât intenţionezi tu. Se opri din scris şi ridică privirea. Doar dacă nu vrei să permiţi presupunerea că…?

— Nu.

Un alt schimb de priviri. Şi de data asta şi zâmbiră uşor.

— Iartă-mă, spuse Ambury. Speranţa moare ultima. Ştii că sunt de părere că ai nevoie de o femeie.

— Am femei oricând îmi doresc.

— Ştii că mă refer la mai mult de zece minute la două săptămâni.

— Zece minute? Doar atâta ar trebui să dureze? Dacă da, nu e de mirare că prostituatele strigă „Mai mult, mai mult, milord”, în loc de „Ţi-a expirat timpul, brută”. Îşi înclină capul, gândindu-se la ce tocmai spusese. Sau poate că nu te ţine pe *tine* mai mult. Îţi zic de ani de zile că trebuie să exersezi mai mult, Ambury.

Southwaite scoate un hohot de râs. Ambury îi privi ţintă.

— Tocmai ai făcut o glumă, Kendale? Te simţi rău? Eşti beat? Aş putea să jur că tocmai a dat dovadă de ceva simţ al umorului, Southwaite. Nu-mi vine să cred.

Southwaite îşi trase răsuflarea.

— A fost o glumă? Am crezut că era serios. Ei bine, Kendale, legat de tipologia franceză, Emma e încă prietenă cu acea femeie care se ocupă de materialele tipărite, Marielle Lyon. Sunt sigur că va aranja o întâlnire astfel încât să o poţi întreba ce vrei.

— Şi Cassandra ar putea face asta. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la ea. Ne-a făcut nişte favoruri cu puţin timp în

urmă, deci cred că poţi avea încredere în ce spune.

— Serios? Ce convenabil! M-aş bucura ca oricare dintre soţiile voastre să aranjeze ca eu şi domnişoara Lyon să ne întâlnim.

Conversaţia se îndreptă către un subiect plictisitor despre o lege propusă în parlament. Kendale asculta pe jumătate. Felurile în care Marielle intervenise în vieţile celor două soţii căsătorite cu pairi constituiau unele dintre motivele pentru care trebuia să fie oprită.

Curând îşi luă rămas-bun pentru ca mintea să nu i se transforme în terci sub asaltul bârfelor politice şi al speculaţiilor. În timp ce ieşea, o voce îl strigă. Se întoarse şi îl zări pe Penthurst făcându-i semn.

Înstrăinarea lor era suficient de cunoscută pentru a face capetele să se întoarcă. Deranjat de această etalare publică a unei toane ducale, se apropie.

Penthurst abia îşi ridică privirea din carte. Scoase o hârtie împăturită din buzunar şi i-o întinse.

— Bărbatul de care-ţi spuneam. Aici ai numele lui. E plecat din oraş pentru încă o săptămână, dar te va primi după ce se întoarce.

Kendale luă hârtia. Existau bărbaţi care nu i-ar fi dat asta până ce nu ar fi implorat sau nu şi-ar fi cerut iertare, şi la naiba cu Anglia dacă mândria lor stătea în calea prinderii unui spion. Trebuia să-i acorde lui Penthurst meritul de a pune ţara pe primul loc, deşi nu ar fi vrut să aibă o părere bună despre el.

Băgă hârtia în haină şi plecă.

*

Dominique îşi aranja boneta, înfoindu-i dantela în timp ce-şi privea faţa rotundă în oglindă.

— Nu înţeleg de ce trebuie să vin.

— Nu trebuie să merg singură. Madame LaTour a spus asta foarte clar. Vor fi de modă veche. Se vor aştepta să fiu însoţită de o femeie, dacă nu chiar de o rudă, răspunse Marielle.

Căuta prin garderoba ei modestă. În mod normal, nu-i păsa că purta acele haine vechi. Voia să-şi cheltuiască banii pe ceva mai important decât pe o modă trecătoare. Unele dintre hainele ei actuale erau rochiile mai vechi ale lui Dominique de acum mulţi ani sau altele pe care le cumpărase folosite deja de aristocraţii nou-veniţi. Totuşi, astfel de femei nu-şi vindeau niciodată hainele mai noi. Puteau renunţa la rochiile cu talie înaltă vechi, dar niciodată la ceva ce era la modă.

Se îndoia totuşi că mai era cineva la fel de prost îmbrăcat ca Madame LaTour. Înainte de a părăsi Franţa, femeile obişnuiau să-şi comande haine, chiar dacă nu plăteau pentru ele.

Se decise asupra unei rochii cu flori de lavandă presărate pe un fond crem. Dantela nu era foarte stricată şi îşi păstra încă prospeţimea. Era rochia ei cea mai bună, credea ea, în timp ce o îmbrăca. Făcută pentru o femeie mai scundă, ar fi prea scurtă, doar că nu avea jupe care să dea volum părţii de jos. Luă o perie să-şi aranjeze părul răvăşit.

— Nu înţeleg de ce nu pot veni ei aici, spuse Dominique.

Dominique nu voia să participe la această întrunire. Nu-i plăcea nici să iasă din casă.

— A venit o barcă întreagă. Vor fi multe feţe noi, şi şansa de a-i aduce Emmei multe lucruri vechi pe care să le vândă. Nu le pot cere să facă coadă aici în stradă.

De un an deja era agent pentru casa de licitaţii Fairbourne. Îi convinsese pe emigranţi să-şi dea bunurile în consignaţie dacă voiau să schimbe în bani cărţile, bijuteriile şi obiectele de artă aduse pe furiş din Franţa. În schimb, Emma îi dădea o parte din onorariul Fairbourne. Deşi începuse aproape din greşeală, asta devenise o sursă de venit care ajuta economiile ei pentru cauza ei măreaţă. Se dovedise a fi folositoare şi din alte motive.

În timp ce le întreba pe nou-venite despre obiectele pe care le aveau de vânzare, vorbea şi despre alte lucruri. Ar putea afla veşti din toată Franţa astăzi.

Dacă cineva din grupul acesta venise din Vendée sau dintr-o regiune apropiată, ar putea chiar să afle cum stau lucrurile acolo şi dacă Antoine Lamberte era încă stăpânul tuturor. Putea spera la informaţii care i-ar putea da un indiciu dacă atacul asupra ei avusese legătură cu Lamberte, iar dacă era aşa, despre cât de mult ştia el. Putea să afle şi dacă aranjase nişte execuţii.

Peria se opri la jumătatea părului ei. Asta era o informaţie pe care spera să nu o afle. Va întreba totuşi, indiferent de cât de mult anticipa răspunsul cu groază.

— Să ai grijă, zise Dominique. Asigură-te că poţi avea încredere în ei înainte de a-i întreba despre Lamberte. Poate să aibă pe cineva trimis pe barcă pentru a te găsi, iar propriul tău interes ar putea stârni curiozitate. Mai bine m-ai lăsa pe mine să întreb.

— Nu poţi face pe servitoarea şi să le întrebi pe femeile cu sânge albastru despre noutăţi din ţara lor. Te vei prezenta ca egal al lor pentru a avea încredere în tine?

Dominique clătină din cap.

— Fii atentă.

Două ore mai târziu, Marielle şi servitoarea sa intrară într-o casă frumoasă de pe o stradă din spatele Bedford Square. Se întreba dacă familia care locuia aici deţinea casa sau dacă era doar închiriată. Dacă ultima variantă era cea corectă, se întreba dacă fusese plătită chiria.

Majoritatea emigranţilor duceau o existenţă precară. Puţini dintre ei lucrau, nu că aristocraţii dintre ei aveau vreun talent. Erau doamne şi domni, până la urmă. Munca ei legată de tipărit era tolerată de vreme ce era mai bună decât prostituţia, dar comentarii neplăcute se făceau încă la adresa ei, chiar şi de la familiile care îşi trimiteau femeile să stea şi să coloreze la mesele ei. Multe familii se bazau în totalitate pe datorii pentru a supravieţui şi pe creditul oferit de negustorii care se bazau pe revenirea la vechea situaţie din Franţa.

În timp ce urca treptele spre salon, privea atent mobilierul. Ori Monsieur Perdot avea proprietatea în Anglia de mult timp, ori porţelanurile şi tapiseriile fuseseră într-

adevăr cumpărate. Erau mult prea multe aici pentru a fi fost aduse când a fugit.

Salonul se ridica cu greu la nivelul celor mai bune case din Franţa, dar decoraţiunile erau cu gust, iar ocupanţii, fericiţi. Şapte bărbaţi şi nouă femei stăteau pe scaune şi pe canapele, bând şampanie şi sărbătorindu-şi evadarea.

Madame LaTour stătea printre ei. O remarcă pe Marielle, îi făcu semn şi o prezentă. Una dintre nou-venite, Madame Toupin, o femeie mai în vârstă, cu păr alb şi ochi foarte negri, o privi cu atenţie. Se uita prin ochelarii puşi pe nasul lung, urmărind fiecare gest al lui Marielle.

Marielle o privi ţintă, tratând-o cu o aroganţă similară. Cu buzele strânse şi sprâncenele ridicate, această femeie nu-şi ascundea scepticismul legat de ce vedea.

— Sunteţi, deci, nepoata contelui de Vence. L-am cunoscut bine şi sunt încântată să vă cunosc, zise ea atingând fotoliul de lângă scaunul ei. Veniţi, staţi lângă mine, ca să ne putem aminti de acest bărbat minunat.

*

Sabine Peltier locuia într-un apartament mic, la o adresă bună de la marginea cartierului Mayfair. Când Kendale se prezentă la uşă, o servitoare îl conduse într-un salon minuscul înainte de a pleca cu scrisoarea lui Ambury şi cu cartea lui de vizită. Nu se întoarse prea curând.

În timp ce aştepta, Kendale se amuză studiind cărţile dintr-un dulap ascuns discret într-un colţ. Nu existau doar cărţi franţuzeşti aici, ci şi unele noi în engleză. Asta se potrivea cu puţinul pe care îl ştia despre această femeie. Ambury îi explicase că familia Peltier se învârtise în cele mai înalte cercuri din Paris înainte ca Monsieur Peltier, fiul mai tânăr şi cu înclinaţii academice al unui baron, să fi plătit cu viaţa pentru filosofiile lui conservatoare.

Camera însăşi avea un decor elegant şi feminin, iar el presupunea că îi costase ceva bani. Madame Peltier cumpăra puţine lucruri, dar făcea alegeri bune. Puţinele

scaune păreau bine făcute. Canapeaua părea potrivită în cele mai bune saloane.

Madame Peltier arăta aproape la fel când apăru în cele din urmă şi îl salută. Cu părul închis la culoare, suplă şi înaltă, era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie. Kendale bănuia că avea în jur de patruzeci de ani, dar era greu de spus. Hainele şi stilul ei păreau mai degrabă exotice, aşa cum era moda pentru unele doamne. Rochia cu talie înaltă părea să fie făcută din straturi subţiri de material, ce pluteau de parcă s-ar fi deplasat deasupra solului când se mişca.

Încă ţinea scrisoarea în mână, iar după ce luară loc, o examină din nou.

— Ambury este foarte fermecător. Spune că doriţi să-mi cereţi o favoare, dar nu favorurile mele.

— Poate că alţi bărbaţi sunt atât de nepoliticoşi încât să viziteze o femeie ca un străin cu această speranţă, dar eu nu.

Era o insultă să suspecteze că el ar face asta. Poate că totuşi exista un motiv pentru care *ea* nu se simţea insultată.

Îl privi cu atenţie.

— Sper că nu.

— Ce altceva mai spune?

Nu părea a fi o scrisoare scurtă.

— Îmi mulţumeşte că i-am scris să-l felicit pentru căsătorie, dar mă descurajează foarte amabil şi subtil să nu o mai fac în viitor. Zâmbi uşor şi trist, apoi râse. Sigur că trebuia să se căsătorească cu fiica unuia de rangul său. Şi englezoaică, desigur. Este firesc.

Nu era treaba lui să explice că erau puţine lucruri normale în alegerea lui Ambury, nici că, dacă şi-ar fi dorit să se căsătorească cu o franţuzoaică pe care o vizitau bărbaţi necunoscuţi pentru anumite favoruri speciale, el era genul care ar fi făcut-o.

— Foarte firesc.

— Şi dumneavoastră, milord. Aveţi o astfel de căsătorie firească?

Madame Peltier iniţie un subiect atât de intim cu o viteză alarmantă. El decise să o descurajeze de la a-şi ţese plasa.

— Intenţionez într-o zi. Foarte curând.

Adăugă ultima parte ca răspuns la privirea rapace pe care o sesiză în ochii negri şi mult prea interesaţi ai doamnei Peltier. Îi amintea de sclipirea din ochii bărbaţilor care priveau un cal la Tattersall's pe care nu le-ar fi plăcut să-l deţină.

— *Bien*, spuse ea.

Cuvântul semnala resemnare, de asemenea şi tonul, şi felul mai puţin provocator cu care îl privea.

— Spuneţi-mi ce doriţi. Voi încerca să vă ajut şi într-o zi poate mă veţi ajuta şi dumneavoastră pe mine.

Nu aşteptase ca asta să nu-l coste nimic, dar felul ei direct îl luă pe nepregătite. Remarcă faptul că vorbea o engleză foarte bună în timp ce sublinia târgul. Aproape la fel de bine ca a lui Marielle. Spre deosebire de Marielle totuşi, ea îşi pierduse mai puţin accentul, ceea ce făcea propoziţiile să sune ciudat şi să urce atunci când accentul englezesc ar trebui să coboare. Ea era una dintre acei oameni pe care Marielle îi considera leneşi pentru că nu ascultau şi nu încercau să imite. Desigur că Madame Peltier nu fusese niciodată învăţată să asculte şi să imite. Fie asta, fie accentul ei era considerat atrăgător în Londra, astfel încât nu avea suficientă motivaţie să scape de el.

— Trebuie să vă întreb ce ştiţi despre Marielle Lyon.

— Ahh, făcu ea privind gânditoare către fereastră. Micuţa Marielle. Scoase un sunet dezaprobator, după care îşi întoarse atenţia către el. O ştiu, desigur. Toţi ne cunoaştem.

— Îi credeţi povestea?

— N-am niciun motiv să nu o cred. Şi totuşi… ceva nu-mi miroase a bine.

Spera că tăcerea lui o va încuraja să continue. În cele din urmă aşa se întâmplă.

— Este prea mult, zise ea. Rochiile vechi care o fac să arate atât încântătoare, cât şi neajutorată. Mi-o imaginez

rupându-şi cu grijă dantela doar aşa, pentru efect. Şalurile lungi – îi stau prea bine. Cât de convenabil că le avea şi că a putut să le aducă cu ea. Felul în care îşi murdăreşte mâinile în atelierul acela ciudat. Sunt şi alte modalităţi de a-ţi câştiga pâinea în afară de fabrica aceea mică, nu?

— Aşa cred.

— Există suspiciuni că ar fi o escroacă. Am fost acolo când a fost supusă unui test. Nu face nicio greşeală, continuă ea, aplecându-se spre el ca un conspirator. Niciuna. Nu este normal. Toţi uităm lucruri din tinereţea noastră. Dar biata Marielle îşi aminteşte tot. Numele calului contelui. Faptul că-i plăceau stafidele în terci. Detalii pe care nici propria lui fiică nu şi le-ar aminti. Pe toate, Marielle le poate recita ca pe o lecţie.

— Vă admir percepţia.

— Apoi mai este şi felul în care vorbeşte, adăugă ea ignorându-i flatarea.

— Engleza ei?

— Franceza ei. De obicei este impecabilă. Limba vorbită la Paris, aşa cum i-ar fi predată în casa bună a unui conte. Totuşi, într-o zi, nu la mult timp după ce a sosit, eram acasă la o familie cu trei copii când ea a venit în vizită. Era şi ea mai degrabă un copil atunci şi s-a dus să se joace cu ei. Când am mers în grădină, am auzit-o. Nu mai vorbea ca o pariziancă, ci cu un accent provincial. L-am recunoscut ca pe un accent din vest. Am avut rude care locuiau în Nantes, iar ea vorbea ca ei.

Îl privi cu subînţeles. El ratã semnificaţia pe care ea o dădea acestei descoperiri. El nu se gândise niciodată că Marielle venise la Londra de la Paris.

Ea îşi dădu ochii peste cap uimită de naivitatea lui.

— Milord, ea nu susţine că vine din vest, ci din sud. Contele locuia în Provenţa, iar Marielle spune că locuia în preajmă. Asta, cel puţin, nu este adevărat, cred.

Şi dacă un detaliu era neadevărat, cât de mult era la fel din rest?

— O cunoaşteţi bine? Aţi văzut-o printre noi? întrebă Madame Peltier.

— Nu am văzut-o decât printre englezi.

De cele mai multe ori o văzuse singură de la distanţă. Sigur că recent fusese faţă în faţă cu ea, foarte aproape unul de celălalt. Prea aproape.

Madame Peltier îşi coborî pleoapele şi privi gânditoare în jos.

— Nu sunteţi primul care să-şi pună întrebări. Nici măcar primul care să mă întrebe despre ea. Guvernul dumneavoastră şi-a arătat interesul mai de mult. Dumneavoastră totuşi sunteţi primul care nu m-a amenințat înainte de a-mi pune întrebări. Şi primul care a venit cu o scrisoare de prezentare, în semn de respect.

— Le-aţi spus şi celorlalţi ce mi-aţi spus mie?

— Doar le-am răspuns la întrebări. Nu m-au întrebat despre felul ei de a vorbi, nici nu m-au întrebat ce cred.

— Mă bucur că aţi decis să mă primiţi. Se pare că am aflat ceva nou de la dumneavoastră.

Doar că nu ştia la ce să folosească acel lucru.

Se ridică să plece. Se ridică şi ea, dar păşi către fereastră privind spre stradă. Apoi se întoarse brusc.

— V-ar plăcea să o vedeţi printre oameni de-ai ei? Chiar acum are loc o întrunire pentru a întâmpina nişte nou-veniţi. S-ar putea să fie acolo. Îi place să afle dacă au adus lucruri de vânzare. Le dă acelei case de amanet şi-şi ia partea pentru efort. Mica noastră Marielle este foarte iscusită în intermedierea dintre noi şi englezi.

— Ar fi folositor să văd cât e de iscusită, dar nu mi-ar plăcea să deranjez.

— Deseori sunt şi englezi la astfel de întruniri, aşa că prezentările pot fi de folos. Mă puteţi însoţi.

— Dacă vă însoţesc, nu vor fi discuţii?

Ea râse melodios.

— Cât de galant din partea dumneavoastră să vă faceţi griji pentru mine. Întotdeauna vorbeşte cineva. Ce altceva avem de făcut, dacă nu să vorbim, să aşteptăm, să ne rugăm şi să mai vorbim un pic?

Capitolul 7

Marielle evită întrebările lui Madame Toupin cât putu de mult. Începu să vorbească cu ceilalţi care stăteau în preajmă. Într-o oră, ştia deja cine erau toţi cei nou-veniţi şi de unde plecaseră.

Un bărbat o interesa în mod special. Un nativ din La Rochelle care îşi vizitase oraşul înainte să fugă. La Rochelle nu era Savenay, acolo unde Lamberte deţinea puterea, dar ambele locuri se aflau în vest.

Se gândea cum să scape de Madame Toupin pentru a-l atrage pe acel bărbat lângă ea. Hotărând să fie directă, începu să se ridice, scuzându-se. Din păcate, asta atrase atenţia doamnei.

— Draga mea, nu pleca atât de repede. N-am avut timp să vorbim.

— Desigur, Madame.

Se aşeză din nou, dar îşi întoarse capul în direcţia opusă. Dominique stătea chiar în spatele ei şi se apropie când îi făcu semn. Se aplecă apoi pentru a auzi ce-i şoptea.

— Domnul Marion de acolo, cel cu haina verde. Roagă-l să se întâlnească cu mine în grădină în jumătate de oră.

Dominique aprobă din cap şi plecă. Marielle îşi luă inima în dinţi şi se întoarse către Madame.

— Am fost atât de tristă să aud despre unchiul tău. Mă face să sufăr chiar şi acum, după atâţia ani, spuse Madame, mângâind-o pe mână.

— Toţi avem multe de suferit, Madame. Vă mulţumesc că vă rugaţi pentru el.

— Bănuiesc că i-a fost luată casa. Şi pământurile.

— Desigur.

— Cât de trist şi de nedrept. Şi pământul familiei tale a fost furat, fără îndoială. A fost şi tatăl tău executat, la fel ca fratele lui?

Astfel de discuţii despre moarte erau fireşti în *comunitatea* lor, dar lui Marielle i se păreau supărătoare.

Moartea devenise un lucru atât de obişnuit în timpul revoluţiei încât nimeni nu trata pierderile ca şi când ar mai merita vreun respect special.

— Şi nouă ne-a fost luată casă, iar tata a murit într-adevăr la puţin timp după unchiul meu, dar din cauza unei boli. Cred că aţi înţeles greşit. Tata nu era fratele contelui. Ci mama era sora lui. Singurul frate al contelui a murit cu mulţi ani înainte de începerea problemelor.

„Va trebui să vă descurcaţi mai bine de atât, Madame”.

— Nu cred că ţi-am cunoscut vreodată mama.

— Probabil că nu. Căsătoria ei nu a fost acceptată şi nu era invitată la balurile şi la petrecerile unchiului meu. Totuşi, nu a fost dezonorată. Unchiul meu ne-a permis să-l vizităm în privat şi i-a cumpărat casa în care locuiam.

— Ce noroc că ai avut avantajul de a vizita acea casă magnifică. Amintirile mele legate de ea sunt pline de lumină şi de grădini frumoase. Era un labirint într-una dintre ele. Mi-a luat mai mult de o oră să ajung în centru, iar acolo era statuia lui Apollo.

Marielle începu să răspundă, dar un val de entuziasm îi distrase atenţia. Capetele se întoarseră şi lumea începu să şuşotească. Privi către intrarea în salon şi înţelese motivul. Sosise Madame Peltier. Desigur, târziu, pentru a putea avea o apariţie spectaculoasă.

Apariţia păru mai specială decât majoritatea. Madame Peltier arăta încântător şi cu mult mai mult stil decât majoritatea celor din cameră datorită surselor suspecte de venit, iar atenţia pe care o atrăgea părea extremă.

Mulţimea se dădu la o parte, iar Marielle văzu de ce. Prostituata era la braţul vicontelui Kendale!

Madame Peltier se asigură ca ea şi însoţitorul ei să primească pahare de şampanie care fusese adusă prin contrabandă din Franţa. Apoi privi prin camera. Privirea ei se opri asupra lui Madame Toupin. Fără îndoială că o considera pe Madame Toupin cea mai impresionantă femeie dintre cele nou-venite.

Cu Kendale pe urme, se îndreptă în direcţia lor,

prezentându-l pe Kendale tuturor celor pe lângă care treceau. Pentru un bărbat care avea reputaţia de a nu fi interesat de întrunirile sociale, Kendale părea suficient de amabil în ce priveşte atenţia care i se arăta.

Marielle refuza să privească. O asemenea afişare era total nepotrivită. Dacă Sabine voia să joace rolul curtezanei pentru nobilimea din Anglia, atunci era problema ei. Totuşi, ar fi fost de aşteptat să aibă mai mult tact şi să nu facă paradă cu amanţii ei în felul acesta, amestecându-se în cea mai importantă afacere de care Marielle trebuia să se ocupe.

Madame se aplecă pentru a vedea şi înclină capul ca să audă ce i se şoptea la ureche.

— Un viconte? Ce minunat! Trebuie să-l cunosc, spuse ea. Am auzit că este imposibil aici să determini pe cineva din guvern să asculte o petiţie. Este foarte chipeş, nu-i aşa? Deşi, poate nu şi prietenos. Sigur că mi-am dat seama că e de viţă nobilă de cum l-am văzut.

De vreme ce Madame Toupin îşi pierduse interesul faţă de ea, Marielle se hotărî să scape şi să meargă să-l aştepte în grădină pe bărbatul cu haină verde. Plecă, dar nimeni nu o auzi scuzându-se în mod repetat. Toată atenţia din cercul lor restrâns era fixată pe spaţiul din faţa fotoliului ei. Ridică privirea şi îl văzu pe vicontele Kendale stând chiar în faţa ei.

Ar fi trebuit să-l împingă de-a binelea ca să mai poată pleca acum. Se aşeză din nou pe fotoliu.

— Sper că nu întrerupem, spuse Sabine. Lordul Kendale a fost suficient de amabil încât să accepte să-i cunoască pe noii noştri prieteni, iar eu nu am putut refuza să le fac cunoştinţă. Marielle, eşti atât de amabilă încât să faci onorurile?

Ea o prezentă pe Madame Toupin şi pe ceilalţi care stăteau în preajmă. Amabilităţi şi complimente se auzeau în toată camera. Kendale părea a fi un prinţ, căci toate laudele îi erau adresate. Apoi conversaţia lâncezi.

— Mă tem că am întrerupt, îi spuse Kendale lui Sabine, în engleză.

— Nu ne-aţi întrerupt deloc, interveni Madame Toupin, tot în engleză. Ne aminteam împreună cu Mademoiselle Lyon despre familia sa.

— Atunci mă bucur că am sosit tocmai acum. Aş fi bucuros să ştiu mai multe despre copilăria domnişoarei.

— Poftim? Vă cunoaşteţi? întrebă Madame Toupin.

— Nu am vorbit decât de două ori, foarte puţin, spuse Marielle.

— Prea puţin, replică Kendale. Deşi Mademoiselle Lyon m-a învăţat câteva lucruri despre diferenţele dintre obiceiurile franceze şi ale noastre.

Marielle spera să nu se înroşească la această remarcă evazivă la după-amiaza de la el de acasă.

— Cât de nostalgic trebuie să fie pentru tine, Marielle, să întâlneşti pe cineva care ţi-a ştiut bine familia. Aveţi o istorie îndelungată cu contele, Madame? întrebă Sabine.

Madame începu să explice cum se cunoşteau cele două familii. Fiecare cuvânt sublinia importanţa familiei sale. Marielle o lăsă să vorbească. Îşi îndreptă atenţia către ceilalţi oaspeţi şi încercă să vadă dacă bărbatul cu haina verde mai era în cameră. Dintr-un colţ din apropiere, Dominique îi făcu semn către fereastră şi grădină.

— Când aţi sosit, îmi descriam încântarea pe care am simţit-o în labirintul din grădina contelui, spuse Madame. Îi aruncă lui Marielle o privire suspicioasă. Era o statuie în centru.

— Aşa este, răspunse Marielle, nerăbdătoare cu acest joc acum. În alte împrejurări ar fi lăsat-o să-i adreseze întrebări timp de ore întregi. Totuşi, mă tem că memoria vă joacă feste. Statuia era a lui Neptun, nu a lui Apollo. Se ridica dintr-o fântână, de parcă era marea. Vă amintiţi?

— Da, îmi amintesc acum. Mulţumesc.

Madame părea dezamăgită că şi Marielle îşi amintea.

— Micul lac mi s-a părut întotdeauna mai interesant decât labirintul. Labirintul mă speria, dar pe lac puteam merge cu o barcă mică. Mama stătea sub un copac mare, la malul lacului, şi privea. Un copac foarte bătrân, cu un trunchi mult prea gros pentru ca un om să-l poată cuprinde

în totalitate. Căută alte detalii pentru a pune capăt acestui interogatoriu. Am fost atât de tristă vara aceea când l-a lovit trăsnetul şi i-a rupt crengile care atârnau deasupra apei.

Madame nu mai spuse nimic. Sabine însă vorbi:

— Amintirile tale sunt atât de precise. Mă surprinde că cineva îşi aminteşte astfel de detalii.

— Amintirile sunt tot ceea ce mi-a rămas din acele vremuri fericite. De aceea am grijă de ele ca de nişte comori ce sunt. Acum vă rog să mă scuzaţi. Am nevoie de puţin aer.

Pretinzând că este un pic ameţită, se ridică, gata să-l împingă pe Kendale din calea ei, dacă era necesar. El se dădu într-o parte şi făcu o plecăciune.

Marielle o căută pe Dominique.

— Trebuie să vii cu mine. Privirile sunt aţintite asupra mea şi am spus că am nevoie de puţin aer. Va părea ciudat dacă voi ieşi singură.

Dominique începu să păşească lângă ea, prefăcându-se îngrijorată în timp ce îi făcea vânt cu mâna.

— Ce caută vicontele aici?

— Poate că aşteaptă o scuză pentru a-i cumpăra lui Madame Peltier un mantou de blană pentru iarna următoare.

— Aşa crezi? Ce păcat!

Marielle coborî repede pe scări după ce ieşiră din salonul de oaspeţi.

— De ce păcat? Sunt veşti bune. Îi va distrage atenţia de la a mă mai urmări. Îl va face disponibil şi celorlalţi care au nevoie de ajutor. Îţi aminteşti cât de folositor a fost când vicontele Ambury a fost prietenul ei bun timp de câteva luni, nu-i aşa? Trebuie să ne rugăm ca Madame Peltier să nu-şi piardă niciodată farmecul pentru lorzii din Anglia.

Dominique o urmă pufnind.

— Aşa e, aşa e. Credeam doar că…

Marielle se opri la capătul scărilor şi se întoarse către ea.

— Ce credeai?

Femeia ridică din umeri.

— Părea cumva preocupat de tine, suficient încât dacă ai fi trecut cu vederea câteva lipsuri pe care le are, mantoul de blană ar putea fi al tău.

— Ce idee proastă! În primul rând, eu nu sunt prostituată, şopti ea enervată. În al doilea rând, şi cred că asta ar trebui să spulbere astfel de idei, el a decis că eu sunt inamicul. Nu mă vrea ca amantă a lui. Mă vrea pe eşafod.

Străbătu primul etaj al casei, privind în interiorul camerelor în timp ce căuta uşa către grădină.

Dominique o urmă grăbită.

— Nu te supăra pe mine că iau în calcul această posibilitate, şi nu fi atât de încăpăţânată încât să o ignori. Dacă o relaţie cu el te ajută să-ţi atingi scopul, ce-ţi pasă dacă nu are încredere în tine? E clar că ai nevoie de protecţie. Şi nu e nimeni mai potrivit decât un lord britanic care, din felul în care arată şi din ce spun alţii, este la fel de pregătit de luptă ca atunci când era ofiţer.

Marielle observă grădina pe o fereastră din bibliotecă. Strecurându-se înăuntru, găsi şi o uşă. O trase pe Dominique după ea în cameră.

— Nu mai spune niciodată prostiile astea.

— Dacă insişti. Păcat că-l are acea femeie Peltier, dar aşa cum spui tu, poate îi va distrage atenţia de la a te mai urmări pe tine.

Îşi imagină cum i-ar fi distrasă atenţia. Asta nu îi îmbunătăţi starea de spirit. Sabine trăia bine, era clar. Era o zeiţă, o imagine a modei şi a eleganţei, impregnată cu sofisticarea lumească ce le făcea pe franţuzoaicele cultivate atât de atrăgătoare. Prin comparaţie, Marielle arăta în ochii lui Kendale asemenea unei ciobăniţe, asta era clar.

Ei bine, dacă Sabine Peltier urma să-l seducă pe lordul Kendale, putea spera că cel puţin o făcea cum se cuvine. Poate că-l va înmuia în anumite privinţe. Când va termina cu el, toate acele colţuri ale lui îi vor fi netezite şi rotunjite. Sabine îl va instrui şi cum să flateze, să farmece şi să

tolereze societatea. După o aventură cu Sabine, cel mai probabil va fi şi el la fel ca toţi ceilalţi gentlemani din saloanele din Mayfair.

Cât de trist!

Rămase la marginea terasei, uitându-se după o haină verde printre plante. Neputând-o zări, blestemă încet.

— A plecat. Va trebui să-i scriu şi să-l rog să mă viziteze acum, şi cine ştie dacă se va deranja.

Dominique o prinse de umăr şi cu mâna cealaltă făcu un semn.

— Acolo. Stă în faţa acelui tufiş.

Într-adevăr, aşa era. Monsieur Marion părea să fi căzut în reverie în timp ce admira lalelele ce înfloreau în preajmă. Uşurată, Marielle coborî în grădină şi se îndreptă spre el.

*

— Trebuie să plec. Voi lăsa trăsura să vă conducă acasă, spuse Kendale.

Madame Peltier îi zâmbi în timp ce stătea un pic prea aproape. Băuse foarte multă şampanie.

— Nu.

— Să nu las trăsura?

— Nu plecaţi.

Ochii ei promiteau multe dacă o asculta. De vreme ce lumea vedea cum îl privea, vor ieşi cu siguranţă discuţii.

— Trebuie.

Ar înnebuni dacă nu ar pleca. Era suficient de neplăcut să suporte astfel de adunări în compania conaţionalilor săi. Să facă asta cu patruzeci de francezi era insuportabil. Înţelegea destul de bine ce spuneau, dar să vorbească o franceză mai mult decât rudimentară nu era o calitate pe care o avea.

Nu că ar avea ce să spună în orice limbă ia asemenea reuniuni.

Nu înţelesese niciodată bucuria unor astfel de întruniri. Atât de multă vorbă, atât de puţine lucruri spuse.

Atâta falsitate, flatare şi impoliteţe. Marielle abia plecase din cameră, că cei din grupul în care se afla şi începuseră să o bârfească. Nu că ar putea fi spion. Din ce-şi putea da seama, nimeni de aici nu o suspecta de asta. Nici măcar că ar putea fi o escroacă. Felul în care discutase cu Madame Toupin lăsase cel puţin loc întrebărilor. Nu, femeile o atacaseră pentru îmbrăcămintea, părul, activitatea şi independenţa ei. Se considerau toate foarte spirituale făcând asta.

Acum una dintre acele femei încerca să-l determine să rămână. Nimic din ce putea ea oferi nu l-ar putea face să mai stea aici nici măcar cinci minute în plus.

Ea se bosumflă.

— Atunci luaţi-vă şi trăsura. Voi chema alta sau voi găsi un alt musafir care este mai înţelegător.

— Cum doriţi. Din nou, vă mulţumesc că m-aţi primit astăzi.

Făcu o plecăciune şi plecă să o caute pe gazdă.

Îi mai luară zece minute să poată pleca. Nimeni nu voia ca lordul englez cu relaţii importante să plece. Rămânând vag în legătură cu disponibilitatea de a ajuta, nemulţumit în sinea lui de numărul de vizite pe care le-ar putea primi săptămânile viitoare, se retrase de acolo asemenea unui soldat care se salvează din faţa unor forţe copleşitoare.

Nu fu cu totul liber până ce nu începu să coboare scările. Zăbovi atunci ca să evalueze orientarea casei şi amplasarea încăperilor pe etaje. Remarcase că salonul avea vedere către grădină. Poate că şi biblioteca avea la fel. Se întoarse şi se îndreptă către spatele casei. Puţinii servitori care îl observară nu îşi puseră întrebări legate de prezenţa lui.

Afară, pe verandă, aerul de după-amiază târzie îl înviora. Mici pajişti cu flori de primăvară colorau priveliştea în care copacii goi erau încă prezenţi. Parfumul schimbării de anotimpuri nu putea fi totuşi confundat, îi reamintea de copilăria lui din Buckinghamshire, când atât de mult din natură promitea reînnoirea în acest moment al anului.

O pată albă îi atrase atenţia. O bonetă. Servitoarea lui Marielle stătea lângă un tufiş aproape de spatele grădinii, pe jumătate ascunsă de crengile unui copac care îi obstrucţionau vederea. Făcu un pas la stânga şi o văzu pe Marielle. Stătea pe o bancă lângă un bărbat care fusese sus. Un arbust de buxus îi ascundea pe jumătate, dar îi putea vedea vorbind preocupaţi, cu capetele plecate şi gesticulând. Păreau a fi prieteni intimi care discută o problemă de mare importanţă.

Sau ca doi îndrăgostiţi care se ceartă.

Bărbatul făcu un gest de resemnare şi de scuză, deschizându-şi mâinile. Apoi se ridică, făcu o plecăciune şi se îndreptă către terasă. Kendale îi remarcă faţa în timp ce se întorcea înapoi în casă.

În grădină, Marielle rămase pe bancă. Stătea acolo, nemişcându-se deloc. Servitoarea ei se apropie şi îşi aşeză o mână pe umărul ei. Atingerea păru să o aducă înapoi de oriunde ar fi dus-o gândurile. Se întoarse către femeia mai în vârstă şi o îmbrăţişă, ascunzându-şi chipul în rochia ei. Rămase aşa ceva vreme până când se ridică, îşi netezi rochia şi se întoarse păşind încet şi apatic.

Îl observă când era la jumătatea grădinii. Asta o făcu să-şi îndrepte spatele şi să-şi înviореze mersul. Cu capul sus şi cu ochii în care scânteia ironia, urcă pe terasă.

— Madame Peltier v-a permis să plecaţi de lângă ea? Sunt surprinsă. Se bazează pe prieteni ca dumneavoastră pentru a o face importantă printre conaţionali.

— Din păcate, nu mă interesează conversaţiile superficiale în nicio limbă şi a trebuit să plec înainte de a-mi pierde minţile.

— Dacă beţi şampanie, de ce vă pasă de cât de superficiale sunt conversaţiile?

— Nu-mi place nici şampania.

— Preferaţi berea, ginul şi ceaiul, ca majoritatea semenilor dumneavoastră?

— Îmi place şi vinul. Dar nu şampania.

— Madame Peltier vă va face să vă schimbaţi opinia.

— Nu prea cred. Femeile nu mă influenţează prea

mult.

Marielle flutură din deget.

— Aveţi grijă, Lord Kendale. O femeie care ştie ce face poate influenţa un bărbat fără ca el să-şi dea seama.

Îl avertiza despre Madame Peltier sau despre ea însăşi?

— Cine era bărbatul cu care stăteaţi de vorbă?

— Unul dintre nou-veniţi. Am ieşit să iau puţin aer, iar el făcea acelaşi lucru.

— Nu mi-a fost prezentat, aşa cum s-a întâmplat cu restul lumii.

— Poate că a plecat înainte de a fi venit dumneavoastră.

Poate. Sau poate că Marielle minţea. Făcea asta câteodată.

— Păreaţi afectată de ceea ce vă spunea.

— Mă spionaţi? Nu voi accepta asta.

— Vă spionez de mai bine de un an. Nu vă prefaceţi şocată acum, mai ales după… „După ce am fost pe punctul de a te avea, la naiba!” Aţi făcut ceva eforturi să-l întâlniţi pe acel bărbat. Nu a fost o întâmplare, ci o întâlnire. Cine este? Ce v-a spus încât să vă tulbure?

„Este iubitul tău? Complicele la o crimă?” Voia atât de mult să afle. Prea mult. Ura să recunoască faptul că prefera a doua explicaţie celei dintâi, chiar dacă i-ar confirma cea mai teribilă suspiciune.

Expresia ei se înăspri.

— Mi-a descris suferinţele prin care a trecut în ultimii ani, de când proprietatea tatălui său a fost confiscată: foamea, umilinţa şi teama. Da, am fost tulburată, ca orice persoană care ar auzi astfel de lucruri. Acolo sus toţi beau şampanie pentru a-şi sărbători eliberarea, dar ştiu cu toţii că au pierdut viaţa pe care au avut-o cândva, poate pentru totdeauna, şi că sunt nişte săraci cerşind la uşa Angliei.

El nu percepuse empatia, ci îngrijorarea profundă şi emoţia care necesitau îmbrăţişarea unui prieten. Nu o va contrazice acum, totuşi. Asta l-ar face un ticălos şi mai mare decât fusese. A săruta o femeie de câteva ori nu dă

dreptul unui bărbat să pretindă explicaţii, chiar dacă încerca să reziste unei furii primare de a o vedea pe acea femeie având o conversaţie intimă cu un alt bărbat.

— Trăsura mea e acolo. Vă conduc acasă.

— Nu, mulţumesc. Nu vreau să mai fiu interogată sau testată astăzi şi nici nu pot risca să încercaţi să faceţi asta.

— Nu este sigur. Trebuie să aveţi mai multă grijă. Luaţi trăsura şi eu merg pe jos.

— Nu, milord. Eu şi Dominique vom merge pe jos şi ne vom bucura de vremea frumoasă, iar apoi vom lucra în timpul nopţii, pentru a recupera timpul pierdut cu distracţia din după-amiaza asta. Întoarceţi-vă la Madame Peltier. Ea are tot timpul din lume de pierdut cu bărbaţi ca dumneavoastră.

*

Mintea lui Marielle era plină de gânduri. Dominique mergea lângă ea.

— Trebuia să-i fi acceptat oferta de a merge cu trăsura de dragul meu, mormăi Dominique după jumătate de oră.

— Când vei dori să mergem cu trăsura, vom închiria una. Nu vom mai accepta darurile lui. Nu-l va face să creadă decât că poate deranja de câte ori vrea, oricum vrea, aşa cum a făcut-o astăzi. Se strâmbă pentru a imita faţa lui Kendale când vorbea pe terasă. „Cine este el? Ce a spus?” repetă ea dându-şi ochii peste cap. Aveam dreptate cu felul în care l-am numit prima dată. Ce nătâng!

Dominique continua să meargă, nu foarte fericită.

— Nu este cineva pe care să-l poţi duce cu zăhărelul, zise ea întorcându-se şi privind în spate. Ne-a urmărit tot drumul.

Marielle refuză să se uite. Era stilul lui Kendale să-şi impună voinţa. Exasperarea nu fu mai puternică decât relaxarea legată de gândul că va fi în siguranţă cel puţin astăzi.

— Şi nu este nici nătâng, continuă Dominique,

oprindu-se lângă un gard de fier pentru a-şi trage sufletul.

Nu era nici tânără, nici suplă, şi rareori mergea atât de mult pe jos. Marielle se întreba dacă ar fi mai bine să oprească trăsura care le urmărea.

Dominique se îndepărtă de gard şi continuă să meargă.

— A văzut suficient de bine ce a văzut astăzi. Te deranjează că nu este atât de idiot încât să creadă că te-a interesat povestea unui străin şi nimic altceva. Poate că a înţeles greşit motivele, dar ţi-a văzut tristeţea şi îngrijorarea.

Acele cuvinte nu descriau foarte bine reacţiile ei de pe acea bancă la auzul veştilor pe care domnul Marion i le dăduse despre regiunea de pe lângă Savenay.

— Ce pot eu să fac? Ce? Din câte ştiu, Lamberte este aici în Anglia dacă nu a fost văzut în Savenay de două săptămâni, şi se ştie că nu este la castel.

— Monsieur Marion a zis că se aude că s-a dus la Paris. Că speră să obţină o funcţie acolo şi că s-a dus să încerce.

Se ajunsese la asta? Se ridicase Lamberte atât de mult încât să se afle în cercul restrâns al guvernului? Nu credea că era atât de simplu. Monsieur Marion îi spusese mai mult decât atât.

— El a spus că desenele l-au afectat. Au fost întrebări. Suspiciuni.

— Este ceea ce-ţi doreai. Ar trebui să te simţi uşurată.

— Dacă el crede că se poate ridica şi mai mult, va trebui să se asigure ca astfel de acuzaţii nu vor continua. Nu-şi poate permite ca miniştrii din Paris să investigheze posibile nereguli financiare. Dacă aş fi în locul lui, aş dori să mă asigur că sunt foarte curat înainte de a atrage asemenea atenţie asupra mea. Aş face tot ce ar fi necesar pentru ca doar cele mai bune părţi ale dosarului meu să poată fi citite.

— Nu poate fi niciodată sigur de asta, după tot ce a făcut.

— Poate, dacă rupe şi arde părţile neplăcute din

dosarul lui.

Mergeau în liniște. Marielle bănuia că gândurile lui Dominique mergeau în aceeaşi direcţie cu ale ei. Lamberte trimisese bărbaţi care să descopere sursa desenelor şi să înlăture problema. Ea nu putea decât să spere ca el să nu fi realizat că Marielle Lyon era sursa problemei periculoase.

— A spus că nu s-a auzit nimic de tatăl tău. Dominique se apropie şi îi strânse mâna lui Marielle. A devenit mai greu de executat fără un motiv bun. Este mai complicat să fii o putere care nu răspunde în faţa nimănui, aşa cum a fost el în timpul haosului de acum şase ani. Să facă asta acum ar putea atrage o atenţie nedorită.

Marielle aşa spera. Se ruga pentru asta.

— Şi el ştie că aş putea fi în viaţă. Poate a ghicit că doar puterea lui asupra lui *papa* mă opreşte să nu-l denunţ imediat, şi cu mai mult decât desenele satirice. Amintirea o duse înapoi la acea alee şi la cât de aproape fusese să i se spulbere planurile. Ar fi ironic de trist dacă Lamberte ar ucide-o fără măcar să ştie pe cine a ucis. Poate că asta este ceea ce ar trebui să fac acum.

— Te gândeşti să te întorci? Dominique scutură din cap. Nu, nu, nu. În cine ai avea încredere? Cui i-ai arăta dovezile? Guvernul e ocupat cu războiul. Nimănui nu-i va păsa de o crimă care a avut loc cu mult timp în urmă. Nimeni nu va asculta, iar dacă o fac, atunci nu te vor crede.

Marielle ştia asta. Ea nu făcuse nicio aluzie la cele mai îngrozitoare crime prin desenele ei. După atâtea morţi, câteva în plus deveneau neînsemnate.

În schimb, desenele îl înfăţişau pe Lamberte furând de la guvern, l-ar interesa asta dacă, poate, suficiente dintre ele ar ajunge la Paris.

Căzuse înserarea până ajunseră pe strada lor. Obosite şi cu picioarele îndurerate, abia urcau treptele.

Înainte ca Marielle să apuce să o deschidă, uşa se şi deschise. Bucătăreasa Nicole le întâmpină cu ochii plini de teamă şi de uşurare în acelaşi timp şi începu să plângă.

— Ce este? întrebă Dominique. Văzând că Nicole nu răspunde, o zgâlţâi uşor.

— Hoţi! exclamă Nicole după ce reuşi să tragă aer în piept. Au venit hoţii cât timp aţi fost plecate. Slavă Domnului că am fost jos şi n-am auzit nimic. Dacă aş fi urcat probabil că aş fi fost ucisă.

— Dacă nu ai auzit nimic, de unde ştii că a intrat cine va fi în casă? întrebă Marielle.

— Veţi vedea, *mam'selle.* Asemenea profanare – s-ar putea să nu mai fiu în stare să dorm vreodată.

Se dădu la o parte ca Dominique şi Marielle să poată intra.

Zgomotele de pe stradă îi distraseră atenţia lui Marielle. Acelea provenite de la copitele calului pe piatra cubică şi ale roţilor trăsurii care se oprea. Se întoarse şi văzu trăsura lui Kendale în stradă. Stătea lângă geam şi se uita la ea.

Ea se răsuci rapid. „Pleacă, pleacă, om încăpăţânat şi curios", îşi spuse în sinea ei. Totuşi, se simţi uşurată când auzi cum se deschide portiera trăsurii.

*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kendale în timp ce urca treptele spre uşa albastră.

— Bucătăreasa spune că au intrat hoţii.

Marielle nu îl opri, aşa că o urmă înăuntru. Dovezi ale prezenţei hoţilor erau pretutindeni. Hârtiile fuseseră împrăştiate la întâmplare pe mese şi pe podea. Marielle se înroşi şi îşi acoperi ochii cu mâna, apoi începu să adune desenele.

— Va trebui să ne uităm peste fiecare în parte cu atenţie pentru a vedea dacă s-a produs vreo stricăciune.

— Şi dacă da?

— Va trebui să plătesc pentru ele, desigur.

Degetele ei subţiri adunară alte desene de pe podea.

Se aplecă şi el să ajute, încercând să evite să facă mai mult rău decât să ajute. Dură jumătate de oră să le adune pe toate.

— De ce nu era nicio femeie care lucrează aici?

întrebă el.

— Am decis să merg la acea petrecere. Madame LaTour poate rămâne să supravegheze casa atunci când eu nu sunt, dar a participat şi ea. Aşa că ne-am luat toate o mică vacanţă, spuse ea zâmbind amar şi privind prin atelier. O pierdere atât de mare pentru un câştig atât de mic.

— Marielle, rosti femeia mai în vârstă din uşă.

Îi făcu semn lui Marielle să o urmeze. Kendale merse şi el.

Era o cameră mică din spatele casei, care dădea în grădină. Kendale se uită pe geam. Nu aveau prea mult teren, iar ceea ce aveau era plantat. Nu flori. Fără lalele aici. Pământul era lucrat pe rânduri. Bănuia că se va umple cu verdeţuri şi legume în câteva luni.

Femeia mai în vârstă trase o draperie care lăsă să se vadă un oblon rupt şi un toc de fereastră. Şi geamul era spart. Kendale deschise fereastra. Era suficient de mare pentru a permite unui bărbat să intre.

— Ce au luat? întrebă el.

— Dacă aşteptaţi aici, vom merge să vedem dacă lipseşte ceva de valoare, spuse Marielle.

Vorbind şoptit, îl lăsară acolo.

El se aşeză pe un scaun şi începu să privească în jur. Deşi modestă, casa era mai mare decât multe altele. Probabil că afacerea lui Marielle acoperea cheltuielile şi oferea cel puţin un minimum de confort, dar el bănuia că era o existenţă precară. O problemă neaşteptată, cum ar fi nevoia de a plăti un gravor pentru desene care nu se vor vinde niciodată, ar putea dezechilibra balanţa.

Îşi dădu seama de felul în care judeca. Cât de uşor era gata să se îngrijoreze pentru ea şi să uite că probabil mai avea şi alte surse de venit în afară de acele desene. Probabil că nici nu închiriase ea casa dacă îi fusese oferită pentru a avea un acoperiş în timp ce strângea informaţii. Ar trebui să verifice al cui nume se afla în acte.

Marielle se întoarse singură şi se aşeză pe un alt scaun.

— Au fost şi sus. Camerele noastre au fost răsturnate cu susul în jos. Saltele, haine, peste tot. Totuşi, nu găsim nimic care să fi dispărut.

— Căutau ceva, din ceea ce spui. Altfel de ce să răstoarne o saltea?

— Să vadă dacă sunt bani ascunşi sub ea, desigur.

— Chiar fac oamenii asta? Ascund bani sub saltele legaţi cu frânghii?

— Unii fac asta, deşi dacă aş fi hoţ, m-aş uita mai întâi acolo, dar ar putea fi găsite locuri mult mai bune.

— Dumneavoastră unde îi ascundeţi?

Ea îşi bătu uşor şoldul cu mâna.

— Aici. Este beneficiul de a fi demodată. Se poate coase un buzunar sub aceste fuste.

Îşi lăsă mâna să alunece printre două pliuri şi îi dispăru până aproape de cot.

Se întreba dacă acesta era adevăratul motiv pentru care purta astfel de haine acum. Asemenea şalurilor lungi, acele buzunare permiteau multor obiecte să fie purtate fără a fi văzute.

— Mai întâi, bărbaţii vor să vă ucidă. Acum asta. Nu cred că este o coincidenţă.

— Nu au legătură, doar arată că Londra este plină de hoţi.

Îi zâmbi, afişând o expresie curajoasă. Înţelegea totuşi cât era de îngrijorată. Asta nu se mai întâmplase niciodată cu o femeie. Femeile obişnuiau să rămână nişte mistere pentru el, pe care nu le putea înţelege. Purtau tot felul de măşti, jucând diverse roluri pe scena vieţii. Îl făceau să se simtă confuz, atunci când măcar le observa.

Pe aceasta totuşi, începuse să o cunoască cu bune şi cu rele. Chiar acum, ştia că se temea.

— Dacă îmi spuneţi despre ce este vorba, poate că v-aş putea ajuta.

Se pregătea pentru Marielle cea ironică sau Marielle cea calmă, spera chiar şi la seducătoarea Marielle. În schimb, ea îl privi atât de direct încât i se părea că i-ar putea citi mintea.

— Sunteţi foarte amabil, zise ea. M-aţi ajutat suficient. Sunt în viaţă, nu-i aşa?

— Bărbaţii de pe alee – vorbeau franceză. Am auzit suficient. Vă urmăresc propriii conaţionali? Dacă da, guvernul nostru vă va proteja dacă cooperaţi cu ei.

— Vreţi să spuneţi dacă mă întorc împotriva Franţei? Dacă le spun despre spionii trimişi aici şi despre ceea ce ştiu legat de intenţiile Franţei? Se vor asigura că nu voi păţi nimic dacă fac asta?

— Da.

Se întinse şi îşi aşează mâna peste a lui. Atingerea ei era rece, prea rece şi insuportabil de catifelată şi de fragilă.

— Atunci este un mare păcat că nu sunt spion şi că nu am nimic de vândut pentru un astfel de târg, spuse ea ridicându-se. Trebuie să vă dau afară acum. Sunt multe de făcut şi nu le pot lăsa pe toate în sarcina lui Dominique şi a lui Nicole.

Îl conduse până la uşa din faţă. Kendale aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui, apoi se duse la trăsură şi luă un pistol. Merse două străzi, coti după o clădire şi se întoarse prin aleile şi grădinile din spatele clădirilor de vizavi de casa lui Marielle.

Intră într-o clădire de pe partea opusă, la două uşi mai jos de a ei, şi bătu la o uşă de la etaj.

Un bărbat scund, atletic, cu păr blond şi ochi cenuşii deschise uşa.

— Milord! exclamă el grăbindu-se înăuntru pentru a-şi lua haina şi a o îmbrăca.

Kendale păşi înăuntru şi inspectă apartamentul care fusese închiriat în urmă cu câteva zile. Într-un capăt era un pat şi o bibliotecă mică în celălalt.

— Staţi confortabil aici, domnule Pratt?

— Suficient de confortabil, milord. Merg la tavernă să mănânc sau mi-o aduc ei aici, dacă e nevoie. Nu este la fel de frumos ca la Ravenswood Park, dar mai bine ca într-o baracă, aşa că sunt mulţumit.

— Bine. Astăzi ai fost de serviciu toată ziua?

— Desigur, milord.

— Chiar şi după ce doamna a plecat de acasă? Ai supravegheat zona toată după-amiaza?

— Aşa a trebuit, nu? Nu aveam cum să ştiu când se întoarce dacă nu supravegheam. Ca să nu mai spun că aş fi fost neglijent dacă nu aş fi făcut-o. Mă cunoaşteţi, domnule, respect ordinele.

Richard Pratt respecta ordinele cu zel. Dacă i s-ar spune să oprească traficul şi să nu lase pe nimeni să treacă, ar ucide pe oricine ar încerca. Dacă i s-ar spune să supravegheze acea uşă albastră, ar sta la fereastră de dimineaţă până noaptea privind-o fix.

— Ai văzut pe cineva suspect prin preajmă, domnule Pratt? Pe cineva care părea interesat de casă?

Pratt se gândi intens, încruntându-se. Apoi clătină din cap.

— Nu. A fost foarte liniştit. Fără musafiri. Fără femei care să vină. Desigur că majoritatea dintre ele nu merg direct la uşa din faţă, nu? Sunt prea mândre, bănuiesc. Folosesc acea intrare mică de pe aleea dintre casă şi cea de lângă ea, pretinzând că scurtează drumul prin strada din spate. Nu este un lucru obişnuit. Bănuiesc că acele femei intră în casă prin bucătărie.

— A intrat cineva pe acea alee?

— Un bărbat. Nu prea înalt. Unul gras. Cu părul negru. Asta este tot ce-mi amintesc.

Bărbatul de pe alee fusese gras şi cu părul închis la culoare. Kendale puse pistolul pe masa folosită pentru mâncat, scris şi pentru orice altceva avea nevoie Pratt.

— Las ăsta aici. Cineva a pătruns cu forţa în casă după-amiaza asta. Vreau să fii şi mai atent acum şi să supraveghezi pe oricine ar putea fi prin preajmă. Dacă ai motive de îngrijorare, trimite-mi un mesaj. Îl voi trimite pe Jacob să fie cu tine, ca să puteţi face cu schimbul şi ca să rămâneţi în alertă.

Pratt luă pistolul şi îl cercetă.

— Bănuiesc că dacă îl folosesc, milord, veţi explica totul magistratului în numele meu.

— Nu cred că-l vei folosi. Dar după întâmplarea de azi,

vreau să-l ai şi să-l foloseşti, dacă e nevoie. Scoase şi nişte bani. Imediat ce soseşte Jacob, ieşi şi cumpără praf de puşcă şi alice.

— Da, domnule. Doar să fim pregătiţi pentru orice eventualitate, aşa cum aţi spus.

— Nu uita să-mi spui dacă se întâmplă ceva ciudat.

— Cum ar fi, domnule?

La naiba dacă ştia. Musafiri răuvoitori. Bărbaţi pe acoperiş. Marielle Lyon ieşind din casă cu ceva ascuns în buzunare şi sub şalul lung.

— Foloseşte-ţi judecata, Pratt, şi nu lăsa nimic rău să li se întâmple femeilor din casă.

*

Marielle împinse saltelele la loc, trase şi aranjă cearşafurile. Făcând un pas înapoi, îşi cercetă camera. Totul revenise la normal acum. Nimic nu mai amintea de urmele lăsate de cei care pătrunseseră în casă. Oricine făcuse asta scotocise pretutindeni, golind sertarele şi dulapul, aruncând conţinutul unui cufăr vechi pe podea. Dăduse la o parte până şi măsuţa de toaletă, de parcă aştepta să găsească ceva valoros în spatele ei. Aflase, spre dezamăgirea lui, că nu se găsea nicio comoară în aceste dormitoare. Ceea ce nu însemna că nu exista niciuna altundeva în casă.

Venise noaptea. Dominique dormea în dormitorul de alături, iar sforăiturile ei se auzeau în ritmul familiar. Mâine va fi o zi lungă. Înainte ca femeile să sosească la lucru, gravurile vor trebui examinate pentru a vedea dacă suferiseră vreo stricăciune şi care dintre ele mai putea încă şi colorată. Marielle nu voia să se gândească că va trebui să calculeze costul celor pe care nu le putea returna la tipografie.

Ziua o obosise şi o îndurerase. Ar fi vrut să doarmă, dar ridică lampa şi părăsi camera. Coborî scările deplasându-se prin liniştea casei către atelier. De trei ori se opri din cauza zgomotelor. Se simţise întotdeauna în siguranţă în casa asta, dar asta nu se mai întâmpla acum.

Dacă veniseră o dată, ar mai putea veni din nou.

Aşează lampa pe masa de lucru cea mai apropiată de peretele lambrisat care flanca ferestrele înalte din spatele camerei. Pipăind modelul de pe panoul stâng, găsi un cârlig metalic. Când îl apăsă, panoul se deschise, lăsând la vedere un dulap ascuns.

Locuiau în casa asta de trei ani înainte să găsească accidental ascunzătoarea în timp ce ştergea praful. Era una dintre acelea secrete care se găseau în casele bune şi în castele, nu în căsuţele de pe lângă zidul Londrei. Un hoţ obişnuit nu s-ar gândi să o caute.

Puse la o parte un set de scule pentru gravură, care se aflau pe un raft, şi un săculeţ cu bijuterii ce urmau să ajungă la casa de amanet Fairbourne. Luă săculeţul greu cu monede pe care le strânsese cu greu de-a lungul anilor. Greutatea lui nediminuată o linişti.

Apoi ridică un teanc de plăci de cupru. Cele de deasupra erau noi şi nefolosite, aşa că le puse deoparte. Pe restul le aşează una câte una pentru a se asigura că nu fusese luat nimic. Unele aveau imagini din Londra. La început când căuta de lucru, se gândise că gravura unor imagini frumoase îi va aduce bani să se poată întreţine. Chiar şi după ce adoptase un nume fictiv, de bărbat, nu se vânduseră suficient încât să poată continua. Continuase să le facă totuşi, din vanitate, dar deseori nu se vindeau suficient de bine pentru a merita costul de închiriere a presei de tipărit.

Celelalte se dovediseră mai lucrative. Desene satirice care îi ironizau pe cei puternici şi faimoşi. Astfel de imagini ajutaseră la doborârea monarhiei în Franţa. Oamenii din Londra aveau şi ei un apetit insaţiabil pentru ele.

Nu aveau tehnicile îngrijite ale peisajelor. Ea le făcea în mod deliberat mai brute, astfel încât nimeni să nu poată crede că au fost făcute de aceeaşi mână. Numele de pe ele – Cetăţeanul John – nu avea să fie niciodată considerat drept numele adevărat al artistului. Nu exista nicio adresă.

Îl ridică pe unul special, care nu fusese făcut pentru Londra, ci pentru export. *Citoyen Jean* îşi asuma de data

asta meritul, şi toate cuvintele erau în franceză. Imaginea arăta un bărbat aşezat pe un tron alcătuit din fermieri şi negustori care se chinuiau sub greutatea lui. Nişte oameni stăteau la rând să aşeze bani pe o masă în faţa lui. Cu o mână, el lăsa să alunece două monede într-o cutie pe care scria „Taxe”. Cu cealaltă mână, îşi băga în buzunar fiecare a treia monedă. Cuvintele spuneau: „Una pentru Savenay, una pentru Paris şi una pentru mine”.

Asta este ceea ce căutau cei care intraseră în casă astăzi? Fie să-l ia, fie să descopere dacă ea era responsabilă pentru crearea lui? Sau fuseseră nişte simpli hoţi care văzuseră o casă goală, gata să fie jefuită?

Mai curând ultima variantă. Kendale era suspicios de obicei, iar ea nu trebuia să dea o prea mare valoare judecăţilor lui.

Şi totuşi… Se gândea la veştile pe care le primise astăzi de la Monsieur Marion. Lamberte plecase din Savenay, probabil pentru a vizita Parisul. Întrezărise şansa de a se ridică şi astfel va dori să cureţe orice pată veche de pe reputaţia lui. Nu va dori ca trecutul să se pună în calea ambiţiilor lui de acum.

Se întoarse din nou către dulap şi pipăi pe o parte. Cu degetele simţi o mică protuberanţă. Trase şi scoase un volum mic din ascunzătoarea din spatele plăcii de lemn.

Răsfoindu-i paginile, se uită la numere şi apoi la nume. „Fugi şi du-i asta lui *papa.* Spune-i să-l folosească şi să-l dea jos pe nenorocitul ăsta”. Se uita la volumul mic, apoi la plăci. Presupusese Lamberte că cel care făcuse imaginile văzuse acest registru ce conţinea dovada furturilor sale? Poate cel puţin asta spera şi se gândea că îl poate obţine. Nu putea dormi bine ştiind că se afla undeva, aşteptând să scoată totul la iveală.

Puse înapoi volumul în ascunzătoare. Aşeză plăcile una peste alta şi le băgă înapoi în dulap. Putea ori să stea aici şi să aştepte să vadă ce se putea întâmpla, ori să încerce să descopere dacă Lamberte îi trimisese pe acei bărbaţi pe alee. Putea să afle dacă o urmărea pe ea, fie ca să oprească bătaia de cap pe care i-o dădea gravorul, fie ca

să reducă la tăcere un martor la crimele lui. Planurile ei depindeau de asta. Poate că nu avea timpul necesar pentru a strânge banii de care avea nevoie. Dacă nu, voia să ştie pentru a găsi o altă cale.

Era momentul să afle tot ceea ce putea pentru a nu rămâne vulnerabilă şi neprotejată.

Capitolul 8

— Am o curiozitate, spuse Kendale. Călărea împreună cu Ambury în Hyde Park şi lăsase să treacă suficient timp înainte de a deschide subiectul. Tu eşti probabil cea mai potrivită persoană pe care o pot consulta.

— Nu este ceva obişnuit să mă flatezi, pe mine sau pe altcineva, zise Ambury. Curiozitatea ta trebuie să fie foarte mare.

— Deloc. Este o întrebare care mi-a trecut prin cap în timp ce le urmăream pe acele femei bârfind.

— Poate că doar vorbeau. Subiectul ar fi putut fi legat de artă sau de literatură, nu bârfă.

— Felul în care şopteau şi râdeau după ce altă femeie care plecase indica altceva.

— Ai un talent să remarci laturile mai puţin plăcute ale oamenilor. Ce întrebare ţi-a inspirat acest lucru?

Kendale spera să pară nonşalant.

— Dacă un bărbat are relaţii intime cu o virgină, atunci este un ticălos şi onoarea îi cere să repare situaţia căsătorindu-se cu ea. Iar dacă un bărbat are relaţii cu o prostituată, atunci el este vinovat doar pentru păcatul pe care nimeni nu îl ia prea în serios şi nu-i datorează femeii nimic altceva decât preţul stabilit. Totuşi, care sunt aşteptările dacă are relaţii cu o femeie care nu este nici virgină şi nici prostituată?

— O femeie decăzută?

— O femeie experimentată.

— O văduvă, vrei să spui.

O încuviinţare din cap putea fi cel mai bun răspuns, chiar dacă statutul de văduvă nu se potrivea, cel puţin din câte ştia el.

— Ai vreun motiv anume pentru care mă întrebi asta? rosti Ambury cu vocea şi expresia încordate. Dacă faci cumva aluzie la soţia mea, atunci rişti prietenia cu mine. Ştiu ce se vorbeşte despre ea şi ştiu că tu crezi tot, dar pe cuvântul meu dacă…

— La naiba, n-are nicio legătură cu asta. Acum conversaţiile despre femei sunt imposibile fiindcă te vei simţi insultat cu orice ocazie?

— N-ai iniţiat niciodată conversaţii despre femei, Kendale, aşa că întrebarea asta îmi pare foarte ciudată. Trebuie să înţeleg că Madame Peltier te-a impresionat mai mult decât mă aşteptam. Am şi avertizat-o să nu se dea la tine. Ştiu cât de mult te enervează asta.

— Madame Peltier caută un soţ, cred, nu o aventură.

— Hai să spunem că îşi imaginează că va avea o aventură care se poate transforma într-un mariaj. Asta nu este ceva neobişnuit în situaţia pe care o descrii. Totuşi, dacă aranjamentul este clar şi astfel de aşteptări sunt ferm descurajate, unui gentleman nu i se cere să se însoare cu o femeie experimentată chiar dacă există – cum le-ai spus – relaţii intime. Îţi sugerez să clarifici, totuşi, asta cu Madame Peltier înainte să începi o relaţie. Asigură-te că înţelege de la început. Nu, *dinainte* de început.

— Tu ai făcut asta?

— Da.

Kendale se întrebă cum deschisese Ambury un subiect atât de delicat cu o femeie, mai ales înainte de a avea motivul de a face asta. Nu se putea gândi la cuvintele potrivite pentru a începe astfel de negocieri. Îi spusese pur şi simplu: „Madame, vreau să împart patul cu dumneavoastră şi să mă bucur de favorurile dumneavoastră, dar trebuie să mă asigur că înţelegeţi că nu va exista nicio căsătorie după?”

Şi Ambury îl acuza pe *el* că este rigid şi lipsit de delicateţe.

— Şi am clarificat că voi fi generos în alte feluri, preciză Ambury, încântat să dea lecţii. Şi asta e ceva obişnuit.

— Cât de generos?

— Nu poţi vorbi serios. Nici măcar tu nu eşti atât de ignorant.

— Numai la nuanţe. Am văzut bărbaţi ruinaţi din cauza generozităţii pe care le-au arătat-o femeilor. Încerc să-mi dau seama cât de puţin ar fi suficient.

— Cu Madame Peltier, aş spune că bijuteriile scumpe, dar nu exagerat de scumpe, ar fi potrivite. Câteva rochii. Delicatesele ocazionale pentru masa ei. Folosirea unei trăsuri ar asigura o relaţie mai lungă decât am avut eu.

— Ah. Înţeleg. A renunţat la tine pentru că nu ai fost generos.

— Nu. Am renunţat eu pentru că se gândea că ar putea totuşi să obţină o căsătorie. Nu e de tine, Kendale. Serios. Mă bucur că te arăţi interesat. Totuşi, nu eşti pregătit pentru una ca ea. Pentru început, ar trebui să găseşti o fată liniştită şi modestă, care nu este prea experimentată şi care nu are amintirile unei vieţi îndestulate la Paris. Madame Peltier nu ar trebui să se apropie decât de un general, iar în războiul acesta tu nu eşti decât un simplu răcan.

De vreme ce nu era deloc interesat de Madame Peltier, nu avea să piardă nicio bătălie cu ea. Din păcate, cu toată vorbăria lui, Ambury nu-i spusese ceea ce voia cu adevărat să ştie.

— În astfel de relaţii, de ce altceva mai este nevoie? Loialitate? Constanţă?

Încerca să pară foarte neinteresat.

Nu-l putea păcăli. Ambury îşi opri calul, se întoarse în şa şi îl privi.

— Trebuia să-mi dau seama că astea nu sunt simple întrebări. Există cineva, nu-i aşa? Şi nu este femeia despre care vorbim.

Kendale încercă să se eschiveze, Ambury nu va afla nimic.

— Cine? Vreau să ştiu. Nu voi spune nimănui. Nici măcar lui Southwaite care nu ţi-ar vorbi decât despre discreţie şi nu va contribui cu nimic folositor, aşa cum o fac eu.

Kendale îşi îndemnă calul să meargă înainte.

— Mă plictiseşti. Sper că pot pune o simplă întrebare fără ca tu să ajungi la concluzii stupide.

Ambury începu să meargă şi el, apoi se opri din nou.

— Acea Lyon?

— Cine?

— E Marielle Lyon? Madame Peltier se învârte în aceleaşi cercuri. Poate că ai întâlnit-o când voiai să întâlneşti emigranţi francezi. Domnişoara Lyon este chiar încântătoare. Poate că suficient de încântătoare încât să te facă să remarci asta.

— Este franţuzoaică.

Ambury zâmbi.

— Cu atât mai bine. Şi este una dintre franţuzoaicele bune.

— Te înşeli. Nu mă interesează ea şi nici altcineva.

— Asta este descurajant. Totuşi, voiai să o cunoşti, din câte îmi amintesc. Uite. Hai să mergem pe Albemarle Street şi îţi pot face cunoştinţă. Tocmai mi-am amintit că după-amiaza aceasta va fi la Fairbourne. Cassandra a pomenit în trecere că domnişoară Lyon va aduce nişte bijuterii. Cassandra va fi acolo pentru a o ajuta pe Emma să stabilească valoarea.

*

Casa de licitaţie Fairbourne împodobea Albemarle Street prin faţada de piatră şi uşa masivă din stejar. Aici, Emma Fairbourne continua afacerea începută de tatăl ei. Lumea îl considera pe fratele ei mintea din spatele acelei afaceri de succes, dar Kendale văzuse şi auzise suficiente pentru a şti că Emma, acum contesa Southwaite, dădea atâtea sfaturi încât identitatea adevăratului căpitan al acelui vas devenise în cel mai bun caz ambiguă.

El era ultima persoană care să-l critice pe Southwaite pentru că permitea această vocaţie secretă. Emma Fairbourne cunoştea afacerea dintotdeauna şi s-ar fi simţit înstrăinată de propria viaţă şi de propria persoană fără ea. De ce nu ar trebui ea să-şi exerseze abilităţile naturale? Kendale ştia cum era când se întâmpla asta şi cum nimic nu putea să umple acel gol.

Bănuia că ea evita bârfele legate de asta neasumându-şi niciodată în public rolul pe care îl juca acum. La licitaţiile din toamna trecută, fratele ei supraveghease totul, în timp ce ea participase doar ca potenţial client, la braţul soţului ei. Astăzi Kendale înţelegea şi celelalte motive pentru care putea păstra o asemenea discreţie. O casă de licitaţii nu era asemenea unui magazin tipic. Se deschidea publicului doar când avea loc o licitaţie. Altfel, nu putea intra nimeni. Chiar dacă o făceau, ar fi trebuit să caute biroul privat pentru a o vedea pe Emma la treabă.

Acolo îl duse Ambury, paşii lor răsunând în sala de expoziţii goală. Le găsiră pe Emma şi pe Cassandra în birou, una lângă cealaltă, examinând o colecţie mică de bijuterii şi evaluându-i valoarea.

Cassandra îşi ridică privirea.

— Ambury, ce surpriză!

Ochii ei albaştri străluciră de fericire când îşi văzu soţul. Privirea i se întunecă atunci când îl salută pe Kendale.

Ambury privi bijuteriile de pe masă.

— Marielle a adus astea? A plecat deja?

Emma îşi trecu mâna peste obiectele scânteietoare.

— A venit cu ele la mine acasă, aseară. A fost foarte ciudat. Nu m-a deranjat, dar după ce stabiliserăm săptămâna trecută să vină astăzi aici, a părut straniu.

— Foarte neobişnuit, zise Ambury.

— Oricum, asta e Marielle, interveni Cassandra răzând. Lucrează din greu la asta, cred. La a fi misterioasă.

— Cu siguranţă că a explicat de ce a deranjat atât de neaşteptat şi la o oră atât de târzie, spuse Kendale. Nu-i

cunosc bine pe musafirii noştri francezi, dar nu am auzit niciodată să fie descrişi drept complet nepoliticoşi.

— A spus că din cauza unei întâlniri neprevăzute nu poate veni astăzi şi voia ca eu să le primesc.

Kendale ridică un cercel.

Dacă Marielle aranjase să le predea săptămâna trecută, le avea acum două zile când îi fusese spartă casa. Probabil că le ascunsese foarte bine dacă nu fuseseră luate. Poate că le ţinea la ea.

— Marielle a pomenit unde urma să meargă pentru această întâlnire? întrebă el în timp ce se gândea dacă un săculeţ cu acele bijuterii i-ar încăpea în buzunare.

Tăcerea îi distrase atenţia de la suprafaţa mesei. Trei perechi de ochi îl priveau întrebător. Îşi dădu seama că vorbise despre ea cu o familiaritate intimă. Încercă să pară doar curios.

— Să vii noaptea în casa unui conte – motivul ar trebui să fie foarte important – pentru ca nepoata unui conte să facă asta.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Emma. M-a îngrijorat şi părea şi ea foarte distrasă, ceea ce m-a îngrijorat şi mai mult. Am întrebat dacă o pot ajuta cu ceva, dar Marielle nu este genul să se plângă sau să ceară ajutor. A spus doar că trebuie să plece dimineaţa devreme. A sunat de parcă urma să plece într-o călătorie undeva.

Asta nu era ceea ce voia el să audă. Fusese atacată şi casa îi fusese spartă, iar acum probabil că plecase din Londra. Definitiv? Se întrebase dacă, poate, conaţionalii ei o urmăreau. Tot ce trebuia era ca un duşman să o denunţe persoanei potrivite, şi asta se putea întâmpla.

— Poate doar vizitează nişte prieteni, zise Cassandra.

— Poate, dar vizita de aseară a fost prea ciudată. Lordul Kendale crede la fel, aşa că nu sunt dramatică.

— Ambury, ai auzit ceva care să sugereze că ar avea… probleme? întrebă Cassandra. Cu zvonurile alea idioate despre ea, poate că un imbecil din guvern a decis să o ameninţe, iar ea a fugit de teamă.

Erau momente în care era bine să fii cunoscut ca un

bărbat care nu prea face conversaţie. Acesta era un astfel de moment. De vreme ce el putea fi imbecilul despre care se vorbea, nu făcu nimic ca să atragă atenţia asupra lui.

— N-am auzit nimic, răspunse Ambury. Voi întreba şi voi vedea ce pot afla, oricum, dacă asta vă va mai linişti.

— Te rog, spuse Emma. Voi vorbi cu Darius şi îi voi cere să vorbească şi el cu nişte persoane.

— Dacă afli numele ticăloşilor, te rog să mă anunţi pe mine prima, zise Cassandra. Când mă gândesc la amabilitatea şi la ajutorul pe care i le-a arătat mătuşii mele, vreau să fiu prima care-l pedepseşte pe cel care a gonit-o din Londra.

Kendale se îndoia că pentru Cassandra ar conta prea mult că el încercase să o oblige pe Marielle să rămână la Londra. Dacă ar afla de intervenţia lui recentă în viaţa lui Marielle, l-ar învinovăţi că o speriase.

Îşi luă rămas-bun de la toţi şi se îndreptă spre calul lui. În timp ce călărea prin oraş şi către rămăşiţele zidului din nord, se gândea dacă se vindecase suficient de mult pentru a putea petrece o noapte în şa.

Dacă Marielle plecase din Londra, se gândea că ştia direcţia în care s-ar îndrepta. Se îndrepta către est sau către sud, înspre coastă. Nu ar trebui să fie complicat de aflat unde. Urma să întrebe la hanurile de pe drum. Dacă Marielle Lyon plătise o cursă cu trăsura, orice bărbat şi-ar putea aminti asta.

Capitolul 9

Marielle nu cunoştea decât o singură persoană în Dover. După o lungă călătorie în frig, care păruse nesfârşită, coborî în curtea hanului la care opreau trăsurile şi se gândea cum să-l găsească.

Nu-i plăcea să viziteze coasta de est. Nu-i plăcea umezeala zonei, nici amestecul de oameni din oraşe. Dover în special îi păruse întotdeauna un oraş cenuşiu, iar casele

lui păreau roase de mare. Prea mulţi oameni pierdeau vremea, majoritatea marinari care aşteptau o corabie.

Dar se zăreau mai puţini în această perioadă. Grupurile de recrutare forţată probabil că trecuseră de curând pe acolo. Un marinar isteţ se făcea nevăzut atunci când nu era angajat, altfel putea să o servească pe Maiestatea Sa în condiţii puţin mai bune decât cele ale unui sclav la galere. În felul acesta Anglia rămânea o putere maritimă. Desigur, cum acum Franţa accepta înrolarea forţată în armată, nici ea nu era mai prejos.

Merse până la prăvălia pe care o căuta, încercând să-şi înfrângă emoţiile provocate de acele străzi. Cel mai mult îi displăcea Doverul fiindcă era primul oraş englezesc în care pusese piciorul după ce coborâse de pe o barcă la câţiva kilometri distanţă. Primele impresii despre Dover fuseseră pline de teamă şi epuizare, genul de frig care poate fi creat doar de pantofii uzi pe timp de iarnă. Fusese mai mult decât recunoscătoare că rămăsese în viaţă până atunci şi lipsită de prevederea care se naşte când moartea se află pe urmele tale. Amorţită, singură şi tristă, rămăsese în spatele celorlalţi, găsise un prag unde se aşezase şi plânsese.

Dominique, care fusese pe aceeaşi barcă, o observase şi i se făcuse milă de ea. Fusese primul gest de bunătate pe care i-l arătase cineva vreme de mai bine de o lună de zile. Simţi acea atingere maternă şi acum, de parcă Dominique i-ar fi ţinut companie, ajutând-o să fie în siguranţă.

Acum însă Dominique nu se afla cu ea. După ce le fusese spartă casă, nu mai îndrăzniseră să lase să li se întâmple asta lăsând-o doar pe Nicole să stea peste noapte. Spera ca hoţii să nu se întoarcă în timp ce ea era plecată. Ar fi autoapărare dacă Dominique i-ar ucide, dar asta nu va evita atenţia şi intervenţia anchetei din partea magistratului.

Găsi magazinul cu papetărie pe care îl căuta. Proprietarul o recunoscu imediat. Se întoarse spre clientul său în timp ce ea rămase în spate prefăcându-se interesată de felurile lui speciale de hârtie. După ce clientul plecă,

proprietarul încuie uşa pentru a nu avea parte de întreruperi neaşteptate.

— A trecut ceva timp, începu el. Mai bine de un an.

Chiar trecuse atât de mult? Poate că fusese neglijentă cu datoriile ei şi îi lipsise constanţa în urmărirea scopurilor. Viaţa pe care şi-o construise îi distrăsese atenţia cu multele ei detalii. Devenise Marielle Lyon, o refugiată franceză, poate într-un mod prea conştiincios.

— Eduard şi Luc nu s-au întâlnit cu mine, aşa cum am stabilit data trecută, *Monsieur* Farmen, zise ea. Aşa că mi-am adus eu lucrurile aici pentru a le da oamenilor cu barca.

Lăsă jos sulul cu imagini tipărite pe care îl purtase cu ea. Nu era un sul gros asemenea celui pe care îl pierduse pe alee. Chiar dacă plătise tipograful pentru a folosi presa toată noaptea, nu putuse realiza decât vreo douăzeci de exemplare bune.

Monsieur Farmen privi pe fereastră parcă pentru a verifica dacă nu trăgea cineva cu ochiul înăuntru.

— Voi avea grijă să-l primească. Aveţi banii pentru ele?

Marielle puse jos mai mult de patru şilingi. Urmau să vândă imaginile în Franţa unui vânzător de cărţi sau unui magazin de tipărituri şi vor câştiga şi mai mulţi bani. Contrabandiştii se descurcau bine pentru eforturile pe care le făceau, dar îşi şi asumau riscurile.

— Ştiţi unde-i pot găsi pe Eduard şi pe Luc? Aş vrea să ştiu dacă au ales să nu mai vină la Londra în viitor. Dacă da, atunci va trebui să găsesc pe altcineva.

— Nu cred că vor mai face asta. Cred că… nu ştiu sigur, dar cred că sunt morţi. O privi cu atenţie. Poate că-şi imagina că va leşina. Există cadavrele a doi bărbaţi în casa acelui croitor francez – pe nume Lebois. I-a luat, de vreme ce nimeni nu le cunoştea familiile. Cel puţin aşa am auzit. De asemenea, numele unuia este Eduard. Cred că este Eduard al nostru.

— Nu aţi mers să verificaţi?

— Ar fi ciudat dacă aş merge. Cum aş explica asta? Să spun că am venit să-mi iau rămas-bun de la un om pe care

îl angajam să transporte mărfuri la şi de la contrabandiştii de pe coastă?

— Puteţi spune că deveniserăţi prieteni şi că obişnuiaţi să beţi împreună la tavernă câteodată. Nimeni nu vă va pune vorbele la îndoială, cu atât mai puţin un croitor care nici nu face parte din familia lui.

— Cred că este mai bine să nu se ştie că am făcut vreo afacere împreună sau că am fost prieteni. Alţii probabil că ştiu cu ce se ocupa el. Şi sunt mai multe lucruri care sugerează să stăm deoparte.

— Unde este acest croitor? Voi merge să văd dacă este Eduard cel pe care-l ştim noi. Voi spune… ceva. Voi fi o altă franţuzoaică cu care flirta el, dacă este necesar.

— Mai bine ar fi să staţi deoparte. Vedeţi, aşa cum am spus, este mai mult de-atât. Cei doi n-au murit într-un accident. Am auzit că au fost înjunghiaţi şi bătuţi tare. Poate că s-au servit din bunurile altcuiva, iar acesta a venit să-i caute. Oricum, staţi deoparte dacă sunteţi isteaţă. Voi găsi pe altcineva să-i înlocuiască. Englezi, de data asta, cred. E mai sigur. Peste trei săptămâni, mergeţi la întâlniri aşa cum obişnuiaţi s-o faceţi, iar ei vor fi acolo.

Părea hotărât. Nu va fi de ajutor. Marielle plecă, păstrându-şi şilingii şi desenele tipărite. Îl va găsi singură pe acest croitor. Apoi îi va găsi şi pe contrabandişti. Nu se va întoarce la Londra să aştepte trei săptămâni. Dacă Eduard şi Luc fuseseră ucişi, poate că nu mai avea atât de mult timp.

*

Kendale descălecă în faţa casei croitorului. Beechem, magistratul, făcu acelaşi lucru.

— Îi ţine într-un hambar în spate. Vrea să scape de ei curând. Nimeni n-a venit după ei şi încep să miroasă, zise Beechem. Îi vom îngropa azi, aşa că e foarte bine că aţi venit acum.

Kendale nu venise pentru asta. Totuşi, de vreme ce făcuse călătoria până pe coastă, îl vizitase pe magistrat să

afle despre aceste crime care fuseseră raportate de paznicii lor. Se va uita, nu va găsi nimic, iar apoi îşi va continua adevărata misiune.

Croitorul îi salută în magazin. Era un bărbat scund şi slab, cu mustaţă, care nu îşi ascunse dezamăgirea legată de faptul că clopoţelul sunase pentru Beechem şi nu pentru un client care căuta o haină.

Beechem îl asigură că trupurile vor dispărea în câteva ore. Croitorul păru uşurat.

— A venit cineva să-şi ia rămas-bun de la ei? întrebă Kendale.

— Au venit câţiva în primele zile. Apoi n-a mai venit nimeni până când una din verişoarele celui mai masiv dintre ei a venit să întrebe de el. Se pare că numele lui era Eduard Villon. Ea crede că numele celui mai scund era Luc, dar nu-i ştie numele de familie.

— Eduard Villon. Ei bine, e ceva, zise Beechem. De ce i-a luat atât de mult până să vină aici?

— A spus că locuieşte în vest şi că a aflat despre aceste decese abia acum câteva zile. Vărul ei a dispărut, aşa că s-a gândit să vină şi să vadă dacă nu era aici. Croitorul clătină din cap. O doamnă frumoasă. A fost atât de tristă când l-a văzut. În ciuda mirosului, a stat acolo o jumătate de oră. Am lăsat-o să-şi exprime suferinţa. În cele din urmă a ieşit şi a stat afară ceva vreme. Multe ore, preciză el ridicând din umeri. Poate că ştia că vor veni şi ceilalţi şi i-a aşteptat.

— Ceilalţi? întrebă Beechem, brusc interesat. Alte rude?

— Nu cred. Erau englezi, iar aceştia doi – ei bine, după îmbrăcăminte erau francezi şi cineva i-a văzut prin preajmă şi i-a auzit vorbind, aşa că…

— Aceşti bărbaţi au intrat în hambar? întrebă Kendale.

— *Oui*. Doar pentru o clipă. Miroase groaznic înăuntru, desigur, şi…

— Ea a vorbit cu ei?

— Nu ştiu. Poate. Aşa cred. Bărbaţii nu au plecat din grădină imediat.

— Dar ea a plecat imediat după ei?

— Se întuneca.

— Descrie-i pe aceşti bărbaţi, îi ceru Beechem.

— Nu, descrie femeia, îi întrerupse Kendale.

Croitorul îi descrise pe toţi. Amintirile lui despre femeie erau mult mai amănunţite decât cele despre bărbaţi. Aceştia erau nişte muncitori necizelaţi şi, prin urmare, neinteresanţi. Totuşi, femeia fusese suficient de frumoasă încât să-i reţină şi forma nasului.

De înălţime medie, suplă, cu părul castaniu până la umeri, cu degete şi chip elegante şi cu un şal vechi, lung şi cu model, care îi atârna până la genunchi – croitorul radia în timp ce-i făcea portretul lui Marielle Lyon.

— Era atât de tristă, zise el din nou. Atât de tristă şi de frumoasă în timp ce stătea în grădină, atât de nemişcată, de parcă ar fi fost pierdută în amintirile despre vărul ei drag.

Văr, pe naiba!

— Speram să fi remarcat mai multe despre acei bărbaţi care au venit, spuse Beechem după ce ieşiră din prăvălie. Semănau puţin cu West şi Garrett, dar nu chiar atât de mult încât să putem urmări pista. Şi ei fac ceva contrabandă şi mă gândesc că poate se întrebau ce s-a întâmplat cu cei care aduceau marfa în ţară. Se pare că cei ale căror cadavre putrezesc acum erau cunoscuţi aici în Dover, dar nu cred că aveau rude în oraş, aşa că s-ar putea să fi lucrat pentru West şi Garrett.

Fără cineva care să spună adevărul, cu atât mai puţin frumoasa verişoară, Kendale ştia că Beechem nu putea face nimic cu suspiciunile lui. Măcar autorităţile vor fi mulţumite de distrugerea unei reţele de contrabandişti, chiar dacă fusese una atât restrânsă şi cei doi bărbaţi fuseseră ucişi.

În ce o priveşte pe verişoara de dimineaţă…

— Unde îl pot găsi pe West sau pe Garrett? întrebă Kendale. De vreme ce nu sunt un oficial, pot pune întrebări pe care voi nu le puteţi adresa.

*

Marielle spera ca Monsieur Garrett să se grăbească. Îi luă îngrozitor de mult timp să-şi lege calul. Mergea încet pe străduţa tăcută, cu un pas lejer, dar obosit. Era un bărbat subţire şi puternic, cu părul nisipiu, care încă mai avea un aer tineresc în felul în care îşi mişca trupul.

Ea îl aştepta în faţa unei case bătute de vreme, vopsite cu var cenuşiu, de la periferia din sud a oraşului Dover. El o observă şi se opri să o privească, trupul devenindu-i brusc încordat şi alert. Apoi o recunoscu şi reîncepu să meargă, afişând un zâmbet generos şi jucăuş.

— Nu pierzi vremea, zise el. Am spus că voi fi aici astăzi, dar ai ajuns mai devreme. Trebuie să fii foarte bucuroasă să mă vezi, continuă el ridicând din sprâncene insinuant în timp ce deschidea uşa. Aştepţi de la răsăritul soarelui?

— Nu am ajuns de multă vreme. Hai să vorbim aici.

Ar fi o prostie din partea ei să intre în casă cu un bărbat despre care ştia că era un infractor, mai ales unul cu o privire atât de lacomă în ochii albaştri.

— Vreau să mă asigur că asta va ajunge pe barcă.

Îşi dădu la o parte şalul pentru a lăsa la vedere sulul de hârtii.

— Altele, deci? M-am uitat o dată. Pare ciudat să plăteşti ca un astfel de lucru să ajungă în Franţa, Dar poate conţin secrete pe care nu le pot vedea.

— Ar conta pentru tine dacă ar fi?

— Nu pentru mine. Pentru unii, poate. Ăsta nu e războiul meu şi nu face bine la comerţ, aşa văd eu lucrurile. Se întinse să ia sulul. Mâine va fi pe barcă.

— Trebuie să-l duci la destinaţie. Nu vor şti să se întâlnească cu tine de data asta.

— Ei bine, asta face situaţia şi mai periculoasă, nu-i aşa? Nu-mi convine să stau acolo mai mult decât trebuie. Te va costa.

— Voi plăti. Dacă-l laşi la nord de Granville, vânzătorul de cărţi este doar la câteva străzi distanţă din capătul

străzii principale, îi dădu numele şi adresa librăriei.

— N-o să merg pe jos nici câteva străzi până la lăsarea nopţii.

— Nu-l deranjează dacă-l trezeşti noaptea. Cel puţin aşa spera ea. Căută în buzunar şi scoase şase şilingi. Asta e dublu faţă de ce le-aş plăti lui Eduard şi Luc, iar ei îşi păstrau mult înainte să-ţi dea ţie, deci ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Garrett râse în timp ce lua monedele şi hârtiile.

— Trebuie să fie nişte secrete până la urmă dacă plăteşti atât de mult, ca să nu mai spun costul călătoriei până aici.

— Plătesc pentru mai mult decât pentru transportarea acelor hârtii. Vreau şi nişte informaţii.

Bărbatul se sprijini de tocul uşii, curios şi precaut.

— Oamenii cu ocupaţia mea nu rezistă mult dacă vorbesc prea mult.

— Nu-mi pasă nici de ocupaţia voastră, nici de cei care vă ajută. Îmi trebuie alte informaţii. Ştii cine i-a ucis pe Eduard şi pe Luc?

El clătină din cap.

— Le voi întoarce favoarea dacă aflu. Ei îşi făceau treaba şi erau de încredere. Nu este uşor să găseşti oameni cinstiţi. Mi-a părut foarte rău când i-am recunoscut şi am văzut ce a rămas din ei.

— Ai mai văzut şi alţi francezi cu ei? Unul gras, cu părul negru, şi celălalt înalt şi slab?

— Nu cu ei, dar i-am văzut pe cei la care te referi. În urmă cu câteva săptămâni, a sosit un vas francez cu câţiva oameni din aceia mai sofisticaţi. Stăm cu ochii pe ei. Nu vrem să devină un obicei pe coasta noastră şi nu vrem ca ei să ia bunurile înapoi şi să ne fure afacerea. Aceia doi erau cu ei, din câte îmi amintesc. Nu atât de sofisticaţi ca restul, aşa că atrăgeau atenţia.

— Erau singuri sau cu un alt bărbat? Ea încercă să-şi înlăture disperarea din voce. Poate unul sofisticat.

Îşi ţinu răsuflarea în aşteptarea răspunsului.

— Nu. I-am privit ieşind şi mergând pe plajă. Aceia doi

erau singuri atunci. Nu vorbeau cu alţii şi nici nu mergeau lângă altcineva.

Marielle simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Nu era o dovadă că Lamberte nu venise în Anglia, dar era suficient încât să-i permită să spere că nu venise.

— Mă întreb dacă… începu ea căutându-şi cuvintele potrivite pentru următoarea întrebare. Bărbatul sofisticat despre care vorbesc ar fi putut veni înainte sau după. E uşor de remarcat. Mai înalt decât majoritatea, cu părul des şi negru.

Încercă să şi-l imagineze pe Lamberte acum, după câţiva ani de când îl văzuse ultima dată. Se îngrăşase? Îşi tăiase părul?

— Îi place să poarte haine în stil militar. Ar putea avea barbă, dar bine aranjată ca formă şi lungime. Ai văzut un asemenea bărbat pe alte bărci sau în alte sate sau taverne?

— Nu, răspunse ei ridicând din nou din sprâncene. Dacă-l văd să-i spun că-l cauţi?

— Nu, răspunse ea cu aprindere.

Garrett privi întrebător.

— Aş vrea totuşi să ştiu dacă-l vezi. Voi plăti bine pentru această informaţie.

O privi diferit, de parcă prezenta un risc pe care nu-l realizase înainte.

— Dacă-l văd, voi trimite de veste prin cel care vine să ia următorul sul de hârtii. Trebuie să avem reţeaua refăcută până data viitoare.

— Trei săptămâni. *Monsieur* Farmen a spus că urma să foloseşti englezi pe viitor.

— Îi folosim pe cei în care putem avea încredere. Din câte ştiu, cei doi nu au fost ucişi din cauza noastră. Nu ar trebui să existe niciun pericol pentru nimeni.

Începu să deschidă uşa, dar se opri şi ridică hârtiile.

— Îţi dai cuvântul că nu există secrete în astea?

— Nici un secret. Sunt doar ceea ce par a fi.

— Aşa sper. Căci cineva i-a bătut măr pe aceia doi cu un motiv, probabil pentru informaţii. Nu mi-ar plăcea să ştiu că ajut un spion cu astea.

— Nu sunt spion. Arăt eu ca un spion?

El râse.

— Arăţi ca o femeie suficient de frumoasă să mă facă să vreau să fac ceea ce instinctul îmi spune că nu ar trebui.

Făcând semn cu sulul de hârtii, trecu pragul.

*

Kendale o privi pe Marielle vorbind animată cu bărbatul în faţa casei. Acela trebuia să fie Garrett, despre care Beechem spusese că locuia aici atunci când nu era pe un galion care traversa Canalul. Kendale fusese norocos să-l caute pe acest bărbat şi nu pe celălalt. Rămăsese pe această alee de când o văzuse pe Marielle aşteptând în faţa uşii.

Conversaţia lor se încheie şi Marielle se îndepărtă cu un pas de uşă şi de bărbat. Garrett râse şi făcu un semn de rămas-bun cu sulul de hârtie din mână. Uşa se închise. Marielle mai făcu doar câţiva paşi înainte să se oprească. Rămase nemişcată, pierdută în gânduri, cu şalul strâns înfăşurat pe corp, sub braţele încrucişate.

Kendale ar fi vrut să fi văzut acele hârtii mai bine. Era un alt sul de imagini tipărite? Nu putea fi sigur dacă conţineau ceva suspect, bineînţeles, dar cel puţin atunci nu erau hărţi, scrisori sau asemenea informaţii pe care un spion să le trimită peste Canal.

Mai rău, ea îl plătise pe Garrett, nu invers. Asta implica faptul că Garrett nu dăduse nimic de valoare pentru el. Ea nu era o sursă pentru bunurile cu care el făcea contrabandă. Garrett era un intermediar care căra ce-i cerea ea.

Dovada împotriva lui Marielle încetase să mai fie ambiguă.

Ar trebui să-l informeze cel puţin pe Beechem. Ar trebui neapărat să alerteze Ministerul de Interne. Unul dintre agenţii lor monitorizau afacerile chiar aici în Dover. Dacă ar descrie ceea ce tocmai văzuse, atât Marielle, cât şi Garrett ar fi la închisoare în doar o oră.

Ştiuse dintotdeauna ce era ea. Nu pierduse un an întreg fără a avea un motiv întemeiat. Acum avea suficiente dovezi pentru a putea fi arestată. Ea era o franţuzoaică duplicitară care nu avea să mai continue să manipuleze cu minciunile ei. El câştigase.

Nu se simţea învingător. Îl făcuse să se simtă rău când o văzuse acasă la Garrett. Privind schimbul de bani şi de documente, îl întristase în loc să-l însufleţească. Acum o privea stând pe o stradă pustie, la distanţă de casa lui Garrett, părând atât de singură. Arăta ca o persoană care nu ştia încotro să pornească. Părea pierdută şi foarte vulnerabilă.

Îi veneau tot felul de imagini în cap despre felul în care erau uneori făcuţi spionii să vorbească. Nu ştia dacă le chinuiau şi pe femei în acelaşi fel. Probabil că da, dacă era necesar. Mintea lui refuză să şi-o imagineze pe Marielle suferind asemenea chinuri. Nu avea niciun rost să-şi imagineze asta prea mult. Astfel de lucruri se întâmplau în timpul războiului, la fel ca şi multe altele care degradau umanitatea.

Ea se mişcă în cele din urmă. Reveni la viaţă şi continuă să meargă cu o expresie hotărâtă. Se mişcă şi el. El îşi dorea ca ea să nu fi venit aici. Iar el să nu o fi urmat. I-ar fi plăcut ca multe lucruri din ultimele săptămâni să fi fost diferite. Cu toate acestea, fuseseră aşa cum fuseseră şi duseseră la această situaţie şi la această zi. Acum datoria era clară şi nu se putea preface că nu era aşa.

*

În timp ce se întorcea la Dover, Marielle se gândea la lucrurile pe care trebuia să le facă. Garrett nu îl văzuse pe Lamberte, cel puţin aşa credea. Va merge la acel croitor şi-l va întreba şi pe el. Apoi va găsi o cale să-i întâlnească pe alţii care locuiau pe străzile unde se adunau francezii, şi să-i întrebe. De vreme ce venise până aici, va folosi inconvenienţa pentru beneficiul personal.

Deşi nimeni nu-l văzuse pe Lamberte în Anglia – iar ea

se ruga pentru asta –, unii dintre ei ar putea şti mai multe despre acţiunile şi mişcările lui recente în Franţa. Multe zvonuri îşi făceau drum peste Canal, de parcă ar fi fost aduse de vânt. Apoi se va întoarce la Londra. Trei săptămâni, aşa spuseseră Farmen şi Garrett. Programul de transmitere a hârtiilor va fi reluat pe aceeaşi alee, în aceeaşi zi ca înainte. Ar prefera să nu meargă din nou acolo după tot ce se întâmplase. Imediat ce va ajunge acasă, îi va scrie lui Monsieur Farmen şi îi va da un alt ioc de întâlnire.

Avea timp să tipărească mai multe hârtii. Un alt desen era comandat acum. Îl va face rapid şi va împrumuta presa pe timpul nopţii. Să-şi facă planuri îi dădea întotdeauna încredere în ea. Era mult mai bine decât să fie victima lui Lamberte şi să fie paralizată de frică. Îl păcălise o dată pe vremea când era numai un copil. Va face asta din nou, atât de des cât va fi necesar.

Simţindu-se uşurată şi chiar un pic bucuroasă, zâmbi ca pentru sine şi o luă după colţ. Dintr-odată, nu mai putu continua să meargă. Nici măcar să facă un pas. Aproape că intră într-un zid de in albastru şi alb. Îşi ridică privirea şi întâlni nişte ochi verzi înflăcăraţi de furie.

Nu avea de ce să întrebe de ce se afla acolo. Nu trebuia să se gândească prea mult. O urmărise cumva. Abia o văzuse cu Garrett. Credea că ştie totul, iar acum avea dovada pe care o căutase de mult timp. Fusese o greşeală să uite cine era. Ce era şi de ce o urmărea.

— Lord Kendale! Ce coincidenţă să vă văd aici în Dover.

Încercă să-i zâmbească cu subînţeles, dar nu îi înmuie expresia deloc.

Se întoarse şi începu să alerge. El o prinse imediat cu braţele ca nişte cleşti de metal şi o ridică pe sus. Indiferent de cât de mult se zvârcolea, nu putea să scape. Lovea picioarele din spatele ei, dar lui părea să nu-i pese. Reuşi să ţipe o dată, dar el îi acoperi gura cu mâna. Îi văzu trăsura pe stradă şi încercă să se zbată şi să lovească mai mult.

Vizitiul lui ţinu portiera deschisă atât de calm de parcă lordul Kendale lua tot timpul femeile cu forţa. Kendale o

aruncă înăuntru şi închise uşa. Marielle se ridică de pe jos şi se aşeză pe banchetă privindu-i faţa de pe partea cealaltă a ferestrei.

— Laşule, scuipă ea îndreptându-şi ţinuta.

— Nu încerca să ieşi, o avertiză el.

— *Cochon!*

— Dacă încerci să ieşi, te leg.

— *Imbecile!*

— Poartă-te frumos şi nu vei păţi nimic, îţi promit.

Simţea cum îi explodează capul.

— Şi când mă dai pe mâna lor? Vei sta să priveşti, ca să te asiguri că îţi este respectat cuvântul? Îşi întoarse capul pentru a nu-i da satisfacţia de a o vedea plângând. Pleacă, Nătângule! Nu încerca să mergi cu mine. Îţi voi scoate ochii, dacă voi avea ocazia.

Capitolul 10

Lordul Kendale nu o ducea la Londra. Îşi dădu seama de asta când dimineaţa opriră la un han din sudul oraşului. Nu era cel pe care îl folosise ea în drumul ei către coastă. O luaseră pe alt drum care mergea în provincie.

El călărea pe lângă trăsură. Îl putea vedea acolo, cu spatele drept, conducându-şi calul cu precizie. Nu privi către fereastra trăsurii. Nici măcar o dată. Tăcut şi sobru, o transporta ca pe un criminal.

O aştepta afară când ea avea nevoie să folosească toaleta. Îi cumpăra mâncare şi aştepta în timp ce ea mânca. Nu o scăpa din priviri, dar refuza să îi recunoască existenţa mai mult decât pe un bagaj care întâmplător avea şi nevoi umane.

— Trebuie să-mi promiţi că-i vei spune lui Dominique ce s-a întâmplat, zise ea când opriră din nou la miezul zilei. Se va îngrijora. Se poate îngrijora la fel de bine despre adevăr decât despre orice şi-ar imagina.

El nici măcar nu clătină din cap. Luă doar vasele în

care adusese nişte tocană şi pâine şi se îndepărtă. Ea îşi petrecu restul zilei gândindu-se ce le va spune celor care o vor interoga odată ajunşi la închisoarea la care el o va duce. Ar fi un loc obscur, fără îndoială. Departe de un sat sau de ferme, astfel încât prizonierii să se piardă dacă ar scăpa vreodată de acolo. Poate că va explica totul şi le va spune adevărul. O va crede cineva? Îşi analiză povestea, gândindu-se ce ar putea fi dovedit, dacă ar fi cazul.

Trăsura se mişca rapid. Într-un astfel de mijloc de transport, cu o asemenea escortă, ar putea fi o prinţesă, nu un prizonier suspectat de o infracţiune pedepsită cu moartea.

Făcură din nou un popas în mijlocul nopţii. Vizitiul schimbă caii. De data asta, Kendale urcă în trăsură imediat după ea. Se aşeză în faţa ei nescoţând niciun cuvânt. Marielle observă că avea grijă de o parte a corpului său în timp ce se aşeza.

— Te doare rana?

— Se revoltă din cauza călăritului prea îndelungat. Culcă-te. Nu te voi deranja.

Nu se gândise că o va deranja sau că îşi va bate capul cu ea.

— Ar fi trebuit să-mi amintesc de rana ta şi să te las să mergi aici cu mine.

— Preferinţa ta nu are nicio legătură cu asta. Am ales să nu merg cu tine. Culcă-te acum, Marielle.

„Taci. Nu-mi vorbi. Nu mă face conştient de tine”. Se purta de parcă l-ar fi trădat. De parcă avea un motiv să fie rănit în alte feluri şi era dezamăgit de ea. Ea nu-şi putea imagina de ce.

Totuşi, adormi. Când se trezi, soarele strălucea deasupra şi crengile copacilor formau un arc în afara ferestrei. Lordul Kendale nu mai era în trăsură. Se uită afară şi îl văzut stând între cinci câini şi trei bărbaţi. Câinii îl priveau de parcă era un zeu care vizita pământul. Bărbaţii se uitau la trăsură.

După ei, drumul se termina într-o alee largă, circulară. Acolo se afla o casă foarte mare. Acoperişul inegal îi indica

faptul că fusese extinsă de-a lungul anilor. Marielle îşi dădea seama că era foarte veche. Îi amintea un pic de castelele din Franţa.

Kendale observă că bărbaţii erau distraşi de la ceea ce le spunea. Se întoarse şi o văzu la geamul trăsurii. Se apropie însoţit de câini şi deschise portiera. Nasurile câinilor o mirosiră îndeaproape. El îi îndepărtă, iar ei se retraseră ascultători. Apoi îi întinse mâna pentru a putea coborî.

— Unde suntem?

— Aici este Ravenswood Park. Este proprietatea familiei mele. Te-am adus aici până decid ce să fac cu tine.

— Şi unde este Ravenswood Park?

— Prea departe de orice loc unde ai putea fugi. Vino cu mine acum. Vom încerca să te facem să te simţi confortabil.

Îl urmă către casă. Câinii veneau după ea. Cei trei bărbaţi erau în spatele câinilor. Marielle cercetă faţada casei mari în timp ce se apropiau. Ţinând cont de cum erau închisorile, putea să o ducă mult mai rău.

*

— Unde să o ducem, domnule? întrebă Angus în timp ce încerca să facă pe valetul.

Domnul Pottsward nu avea să ajungă până a doua zi şi trebuiau să se descurce cum puteau. Problema era că Angus cel tânăr şi blond nu era valet. Era un spadasin scoţian foarte talentat, care ştia cum să-şi folosească înălţimea şi umerii laţi în propriul avantaj. Era destul de inteligent, dar în ce priveşte femeile nu avea o pricepere mai mare decât stăpânul său. Kendale îl plăcea mult.

— Pentru moment, alege doar o cameră la etaj pentru a nu fi deranjată de zgomotul pe care îl faceţi dedesubt şi deasupra. Trebuie să existe una potrivită, spuse el în timp ce îşi dădea jos haina.

Angus turnă apă încălzită în bol.

— Acelea sunt suficient de curate, dacă asta

înseamnă a fi potrivit.

— Atunci dă-i una dintre ele. Când soseşte domnul Pottsward, va rearanja el lucrurile, dacă va fi nevoie.

Angus luă briciul şi îl ascuţi de o piatră.

— Cine o va ajuta? Nu sunt femei aici. Bănuiesc că Bătrânul Pete ar putea…

— La naiba dacă ştiu cine o poate ajuta. Spune-i să se descurce singură până vom găsi o femeie pe care să o aducem aici. Şi eu mă descurc singur suficient de des.

Pentru a demonstra ceea ce spunea, luă briciul de la Angus şi se aplecă aproape de oglindă.

Marielle întorsese casa cu josul în sus fără să spună un cuvânt. Fusese o greşeală să o aducă aici. El venise doar pentru că în timp ce se îndreptau către Londra, recunoscuse că nu o putea da pe mâinile celor care se ocupă de spioni. Oamenii puteau muri uneori în mâinile lor. Nu o putea duce nici în casa lui din Londra. Şi nici onoarea lui nu i-ar permite să o elibereze după ceea ce văzuse. Aşa că iat-o aici până îşi va pune el în ordine gândurile şi până ce, în final, vor discuta despre ceea ce-l interesa.

Şi dacă după aceea va ajunge la concluzia că ce era mai rău era şi adevărat, atunci…

Îşi dădu jos barba aspră. Angus stătea acolo aşa cum îşi imagina că ar face un valet, având un ştergar la îndemână. Cu coada ochiului, Kendale îl văzu pe Angus încruntându-se.

— Ce este? întrebă el în timp ce îşi trecea briceagul peste gât.

— Nimic. Nu chiar. Doar că, nu avem cum să nu remarcăm că… este franţuzoaică, din felul în care vorbeşte, aşa cum am auzit-o vorbind pe drum. Nu prea franţuzoaică, dar franţuzoaică.

— Ce vrei să spui cu nu prea franţuzoaică? Este sau nu este.

— Se înţelege ce spune ea, nu ca unele dintre ele care vorbesc pe nas. Sunt de neînţeles acelea.

— În felul în care eşti tu de neînţeles cu accentul tău?

Angus se înroşi.

— Nu este deloc acelaşi lucru. Eu sunt scoţian. Ea e franţuzoaică.

— Dar nu prea franţuzoaică.

Angus încuviinţă din cap.

— E ca şi cum ar fi lucrat din greu să sune mai natural pentru noi. Mă aştept ca lumea să uite cu timpul că e franţuzoaică, accentul acela e suficient de subtil.

Kendale lăsă jos briciul, luă ştergarul şi îndepărtă săpunul.

— Lumea poate ar putea, dar eu nu. Nu uit niciodată că francezii sunt francezi. Dacă eşti îngrijorat că ar putea afla ceva despre misiunea noastră şi că va ajunge vorba şi la urechile altor francezi sau la…

— Nu. Sigur că nu, domnule. Nimeni de aici nu va spune nimic şi nici ea nu are prea multe de văzut. Doar că a lucrat mult la asta, la felul în care vorbeşte nu prea franţuzeşte. Am încercat o dată să nu vorbesc prea scoţian, dar creierul meu nu putea să accepte ciudăţenia acelui lucru.

— Dă-mi nişte apă curată. Trebuie să mă spăl.

— Încă mai aveţi aici.

Angus se ocupă de apa murdară de la bărbierit într-un fel în care niciun valet nu ar accepta. Duse vasul la geam şi azvârli conţinutul afară.

— Presupun că va dori şi ea să se spele. Sau să facă baie. Să le spun celorlalţi să încălzească apă ca să i-o ducă sus?

Turnă apă curată în bol.

O imagine îi invadă mintea, cea a unei Marielle goale într-o vană de metal aşezată în faţa unui şemineu. Albă, catifelată şi suplă, se balansa pe un picior în timp ce cu celălalt încerca temperatura apei înainte de a se aşeza în cadă. Se aplecă să se ţină de margine şi îşi puse celălalt picior înăuntru, iar părul îi cădea în faţă, lăsând la vedere liniile elegante şi erotice ale fundului.

Îşi goni fantezia din minte şi luă săpunul pentru a înlătura praful din timpul călătoriei.

— Încredinţează-i sarcina bătrânului Pete, aşa cum ai

sugerat. Spune-i să-i arate camera cu cuvertură albastră. Spune-i să-i ofere apă de baie şi să-i urmeze restul instrucţiunilor. Apoi spune-i bucătarului să pregătească o cină decentă.

Angus încuviinţă şi dispăru pe uşă.

— Va fi ciudat să avem o femeie aici.

— Nu te îngrijora, nu va fi pentru multă vreme.

Angus îl privi şi zâmbi.

— N-am spus că va fi ciudat într-un sens rău, domnule.

*

Nu existau femei în casă. Niciuna. Marielle îşi dădu seama de asta în momentul în care un bărbat care se prezentă ca fiind Bătrânul Pete veni şi o conduse sus pe scări. Nu era de mirare că aşteptase atât de mult pentru a i se arăta închisoarea. Toţi aceşti bărbaţi petrecuseră probabil o oră discutând despre felul în care se vor descurca cu prezenţa ei.

În camera pe care o alesese, Bătrânul Pete începu să scoată o cadă din garderobă.

— Stăpânul meu a spus să vă aduc apă să faceţi baie. Va dura ceva timp să o încălzesc. A spus că nu vă va deranja să vă descurcaţi singură apoi.

— Dacă nu aveţi nicio servitoare, sigur că mă voi descurca singură.

El rânji, lăsând să i se vadă trei dinţi lipsă.

— Stăpânul meu le găseşte pe femei enervante. Când s-a întors, le-a dat afară pe toate cele care mai erau încă aici. Ultima a fost trimisă de aici în urmă cu câteva luni. Se pare că menajera îi spunea mereu ce să facă şi ce să nu facă, iar camerista mamei lui se plângea de noi, cei pe care el ba adus să-l servească, aşa că le-a dat afară rând pe rând. Sunt câteva femei pe domeniu, desigur. Neveste ale fermierilor, lăptărese şi altele asemenea.

— Este generos din partea lui să le permită să rămână şi să nu insiste ca toţi arendaşii de aici să ducă viaţa

monastică pe care a ales-o el.

— Monastică? Bătrânul Pete păru uimit, apoi râse. Oh, înţeleg. Sunteţi ironică. Niciunul dintre noi nu este călugăr, domnişoară. Locul seamănă mai curând cu o cazarmă decât cu o mănăstire.

În esenţă, ea nu putea vedea o diferenţă prea mare. Cu excepţia faptului că, poate, călugării – cei buni, cel puţin – nu ştiau nimic despre femei în sensul carnal. Soldaţii, pe de altă parte…

Poate că aduceau periodic prostituate astfel încât aceşti soldaţi să-şi satisfacă nevoile, ca să se concentreze mai bine la ceea ce aveau de făcut apoi.

După ce Bătrânul Pete plecă, ea începu să cerceteze camera. Începu cu fereastra, pentru a vedea cât de greu îi va fi să fugă. Foarte greu. Zări un deal, şi orice tentativă de a coborî pe această fereastră ar reprezenta o cădere sigură şi o lovitură puternică. Va trebui să găsească o altă cale. Nu putea rămâne acolo pentru mult timp, asta era clar.

Restul camerei părea confortabil. Foarte confortabil. Era mult mai spaţioasă şi mai bine dotată decât camera ei din Londra, cu mobilă şi decoraţiuni de calitate.

Patul părea aproape nou, nefolosit şi foarte moale. Deşi îl displăcea că lordul Kendale o răpise, trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că în seara aceea nu dormea pe paie, într-o închisoare. Această casă avea, probabil, una, dacă el hotărâse că era necesară.

Apa sosi adusă de câţiva bărbaţi care cărau găleţi aburinde. Păreau foarte coordonaţi, fiecare turnând apa, făcându-şi plecăciunea şi retrăgându-se. Cu excepţia Bătrânului Pete, toţi arătau într-un fel care îi amintea de însuşi Kendale. Acest loc era într-adevăr o cazarmă, după felul în care arătau ei.

Îl opri pe Bătrânul Pete după plecarea celorlalţi.

— Voi mânca aici?

— Nu ştiu.

— Dacă nu, dacă trebuie să cobor şi să mănânc cu lordul Kendale, te rog să te asiguri că voi fi anunţată cu o oră înainte.

— Stăpânul ne-a spus să facem după cum cereţi, iar dacă doriţi să fiţi anunţată cu o oră înainte, atunci aşa vom face.

Încuie uşa după el, apoi începu să se dezbrace, nerăbdătoare să se cufunde în acea apă fierbinte. Va fi minunat. Foarte plăcut. Iar la noapte va dormi pe acel pat moale cu aşternuturi scumpe. Cu o asemenea închisoare, o femeie ar putea fi tentată să nu-l lase niciodată pe lordul Kendale să o elibereze.

*

După felul în care Kendale se purtase în timpul călătoriei până aici, Marielle se aştepta să mănânce de fapt în camera ei. Îşi mutase şi o măsuţă lângă fereastră, pregătindu-se pentru tava care avea să sosească. În schimb, Bătrânul Pete veni să-i spună că lordul o aştepta jos într-o oră. La ora stabilită, ea se înfăşură cu şalul şi coborî, îşi dorea ca el să nu fi ales să ia cina în felul acesta. Dacă rămânea rece şi sobru, va fi plictisitor. Pe de altă parte, dacă alegea să vorbească, se îndoia că va dori să audă ce urma să spună.

El era deja aşezat în sufragerie când ea intră. Se ridică şi aşteptă ca ea să se aşeze în faţa lui. Era o masă lată. Distanţa dintre ei doi era considerabil mai mare decât în ziua petrecută la el acasă. Se întreba dacă şi el se gândea la asta când o privea. Şi cât de formală era această cină, prin comparaţie. Lordul era la el în castel acum, şi nimeni nu se putea îndoi de puterea lui.

— Bătrânul Pete a spus că le-ai zis să facă tot ce doresc, zise ea după ce mâncară supa. Vreau să mă ducă înapoi la Londra.

— Îţi vor îndeplini dorinţele *aici*.

— Atunci îţi voi spune asta ţie, nu lor. Vreau să mă întorc la Londra.

— Le poţi ordona lor. Nu mie.

Tonul lui nu permitea nicio replică. Ea nu îi răspunse nimic în timp ce mâncau nişte peşte servit de un tânăr

puternic cu părul deschis la culoare. Arăta de parcă s-ar putea apăra cu o bardă şi hainele lui ar trebui să fie înlocuite cu piei de animale. Ce casă ciudată!

— Nu am nimic la mine, spuse ea după o tăcere lungă. Nici măcar un pieptăn. Tot ce am adus cu mine la Dover a rămas la hanul la care stăteam când m-ai răpit.

Tânărul valet îl privit scurt pe Kendale, care îi făcu semn să plece. După ce acesta ieşi, gazda lui Marielle îşi concentră toată atenţia asupra ei.

— Nu mă acuza de răpire în faţa oamenilor mei.

— Cum să o numesc atunci?

— Arestare.

Asta o luă prin surprindere.

— M-ai arestat? În ce calitate?

— În calitate de cetăţean britanic, de membru al Camerei Lorzilor şi de aliat al agenţilor Ministerului de Interne care monitorizează coasta de est. Eşti aici, în loc să fii cu ei deoarece n-am vrut să greşesc în ce te priveşte, în cazul în care există o altă explicaţie în afară de cea evidentă. Aşa că fii mulţumită de acest respiro şi nu mă insulta în faţa oamenilor mei.

Ea mestecă vita care fusese servită înainte ca valetul să plece. Aştepta ca proasta dispoziţie a lui Kendale să dispară măcar puţin.

— Totuşi, nu am nimic la mine, sublinie ea.

— Îţi vom aduce un pieptăn şi orice altceva ai nevoie.

— Nu am haine, Lord Kendale.

— Atunci înfăşoară-te cu o pătură, a spus el. Ai mai făcut asta.

Din nou, o aluzie la acea zi. Părea să-l facă mai puţin prietenos.

— Dacă-i scrii lui Dominique, va veni şi ea, să aducă haine şi altele.

— Ea este aliata ta în orice? Trebuie să fie aici cu tine?

Marielle îşi dădu seama că voia să o şocheze.

— Nu trebuie să o arestezi şi pe ea, dacă asta vrei să zici. Nu fi mai crud şi mai oribil decât eşti deja.

El o privi, apoi continuă să mănânce. După ce lăsă jos furculiţa, se lăsă pe spateaza scaunului.

— I-am scris deja să o informez că eşti în siguranţă, aşa cum ai cerut când am sosit. Am făcut şi aranjamente ca ea să-ţi trimită câteva lucruri, aşa crud şi oribil cum sunt.

Ea regretă insulta, mai ales de vreme ce se gândise la confortul ei chiar înainte ca ea s-o ceară. Regreta şi faptul că spusese ceva ce-l întărâtase. Profunzimea vulnerabilităţii ei o copleşi şi încercă din greu să-şi păstreze calmul.

— Îmi cer scuze. Aceasta nu este o situaţie care să favorizeze fericirea sau calmul. M-ai târât aici şi mi-ai spus că sunt arestată. Aş fi nebună să nu-mi fie teamă sau să nu mă îngrijorez în legătură cu deciziile pe care le vei lua.

Severitatea îl părăsi. Dintr-odată, o privi cu alţi ochi. Lumina lor nu mai era rece, ci mai caldă, aşa cum văzuse înainte. În apartamentul lui. La Brighton. Într-o grădină din Londra. O privea cu atâta intensitate încât îi tăie respiraţia. Plăcerea şi impulsurile dorinţei se născură brusc între ei, creând o înţelegere primară şi incitantă.

Se aştepta ca el să se ridice, să se apropie şi să o tragă într-o îmbrăţişare dură. În schimb, se aplecă înspre ea pe deasupra mesei şi o privi fără să clipească.

— Mergi sus acum. Rămâi acolo până mâine-dimineaţă. Dacă vrei o carte din bibliotecă, treci pe acolo acum şi ia-ţi una, dar nu te plimba prin casă noaptea. Şi nu încerca să pleci. Uşile vor fi supravegheate toată noaptea.

Ea se ridică.

— Îmi dau cuvântul că nu voi încerca să plec. Le poţi permite oamenilor tăi să doarmă.

— Mulţumesc, dar n-am niciun motiv pentru care pot şti dacă are vreo valoare cuvântul tău, nu-i aşa? Şi până acum, dovezile spun că totul despre tine este o minciună.

Capitolul 11

Kendale petrecu ore în şir în noaptea aceea zbătându-

se într-un haos de furie, dorinţă şi exasperare. Doar un gând raţional supravieţui. Onoarea îi cerea să afle adevărul despre Marielle şi să scape de ea rapid dacă suspiciunile i-ar fi confirmate.

Celălalt gând care rămase începu cu o înjurătură şi se sfârşi cu furia de a dori o femeie pe care nu ar trebui să o aibă. Niciodată în viaţa lui nu îi fusese atât de compromisă judecata şi se certa că fusese slab cu ea. Trebuia să fi trimis trăsura direct la Londra, nu să se convingă să afle adevărul înainte de a o trimite să-şi întâlnească soarta. Chipul ei îl înmuiase prea mult. Asta se întâmplase şi cu teama ei. Însă nu şi cu propria dorinţă care îl făcuse să ia decizia.

Nici hotărârea pe care o luase în timpul acelei lungi călătorii nu rezistase. De îndată ce o privise de partea cealaltă a mesei în seara aceea, ochii ei trişti îl făcuseră să vrea să o aline, să o sărute, să o mângâie. Ce mai soldat era şi el, nu-i aşa? Un simplu pufnet pe nasul acela frumos şi era gata să uite tot ce conta.

Se plimba prin dormitor, cu corpul încordat şi simţind nevoia de acţiune pentru a înlătura efectele pe care ea le stârnise în el. Singurul lucru bun, dacă putea fi numit aşa, era că, odată cu trecerea nopţii, înţelegea, în sfârşit, o parte din dezastrul din Franţa.

Nu înţelesese niciodată cum de Feversham fusese atât de uşor atras să aibă încredere în Jeannette. Feversham avea o judecată bună. Era un munte de raţiune. Toţi îi urmaseră exemplul de a folosi informaţiile lui Jeannette în ce privea poziţia trupelor franceze de pe lângă Toulon. Feversham nu era un bărbat căruia un chip drăguţ să-i sucească capul.

Doar că Jeannette avea o faţă excepţional de drăguţă şi un fel de a-i lăsa pe bărbaţi fără apărare. Chiar şi pe Feversham, se pare. Pe toţi, de fapt. O întreagă unitate îşi abandonase bunul-simţ în noaptea aceea şi crezuse tot ce dorise Feversham să creadă. Ceva similar se întâmplase şi în seara aceea în sufragerie. Încă un minut şi ar fi fost convins să creadă orice ar fi vrut ea să creadă.

Deschise fereastra şi privi în jos. O grădină se întindea pe o distanţă de aproximativ patru kilometri înspre pădurea şi fermele din depărtare. Aerul rece îi răcori pielea de pe faţă şi de pe piept. Cu puţin noroc, va scăpa de această agitaţie infernală care îl făcea să umble prin cameră ca un animal în cuşcă. Dacă ar putea să nu se mai gândească la Marielle, care era la ea în pat în capătul holului, ar putea chiar să şi doarmă.

Un sunet îndepărtat îi ajunse la urechi. Îşi concentră atenţia înspre fereastra deschisă. Voci. Apoi linişte. Se uită din nou afară. Cineva se mişca în grădină. Marielle. Trebuia să fie ea. Bărbaţii nu mergeau atât de silenţios. Lumina lunii îi făcea părul să strălucească. Se îndrepta direct către capătul grădinii, sperând probabil să găsească o ieşire.

La naiba! Le ordonase oamenilor lui să nu o lase să iasă din casă. Îşi puse cămaşa şi ieşi din cameră. Oricine păzea uşa spre grădină avea să plătească scump.

Se duse în spatele casei şi verifică mai întâi uşile din salonul de dimineaţă care dădea către terasă. O siluetă înaltă se profila în cadrul uneia dintre uşi. Se îndreptă într-acolo şi îl bătu pe Angus pe umăr.

Speriat, Angus se întoarse, gata de luptă. Se relaxă când văzu cine era alături de el.

— Sunteţi încă treaz, domnule?

— Sunt. Ce urmăreşti aici?

— Nimic special.

Angus se mută de pe un picior pe altul, apoi se aşeză ferm şi îşi încrucişă braţele.

— Am spus că nu are voie să părăsească casa.

— Aşa este, domnule. Doar că a spus că se simte un pic ameţită şi că are nevoie de aer, iar grădina are un zid, nu-i aşa? Nu cred că va putea să se caţăre pe el.

Dacă Marielle Lyon decidea că voia să se urce pe un zid înalt de trei metri, Kendale nu se îndoia că avea să găsească o cale să facă asta.

— Trebuie să înveţi să te supui ordinelor chiar şi atunci când o femeie frumoasă spune că are nevoie de aer.

— Da, domnule. Ştiu, domnule. Voi merge şi o voi

aduce.

Angus se îndreptă către uşă.

— Nu, voi merge eu. Du-te şi dormi.

— Sunteţi sigur, domnule? Poate va încerca să plece din nou după…

— Nu va mai încerca să părăsească casa. Du-te.

Angus se supuse. Kendale descuie uşa şi ieşi în noaptea răcoroasă. Prea răcoroasă, chiar şi pentru acel şal.

O luă pe aleea centrală, privind şi ascultând. Nicio adiere nu deranja calmul perfect al nopţii. Luna în primul pătrar conferea forme vagi plantelor şi copacilor şi arunca umbre adânci.

Una dintre aceste umbre respiră. În faţă, pe dreapta, Marielle stătea pe o bancă sub învălmăşeala deasă a umbrelei de crengi a unui ulm tânăr. Kendale înaintă până reuşi s-o distingă clar. Banca se găsea într-un râu de iederă care se învolbura dens în jurul copacului.

— Nu-l învinui pe paznicul pe care l-ai pus la uşă, zise ea. E tânăr şi uşor de linguşit.

— Nu e mai tânăr ca tine.

Habar n-avea de fapt cât de tânără era ea sau cât de în vârstă. Avea o anume maturitate care făcea întrebarea insignifiantă. Cu toate astea, se trezi calculând, din puţinul pe care îl auzise, despre fuga ei din Franţa şi pierderea pe care o suferise în timpul Terorii. Puţin peste douăzeci de ani, poate?

— A încercat doar să fie drăguţ. I-am spus că mă simţeam rău.

— Şi te simţeai?

— Nu, am minţit.

— Probabil c-ai fost dezamăgită să descoperi că nu e nicio ieşire prin spate.

— Chiar nu e? Ciudat. Şi totuşi, n-am căutat vreuna. Ţi-am zis că nu voi încerca să plec. *Atunci* n-am minţit.

El păşi prin iederă şi se aşeză pe bancă. Ea folosise o pătură pe post de şal. Era înfăşurată de la gât până la glezne.

— N-ai haină, zise ea.

— Ai văzut tu şi mai rău de-atât.

Era ca şi cum erau acolo din nou, în camera lui, amândoi aproape dezbrăcaţi, el în halat de casă şi ea goală sub o pătură. Îşi înclină capul ca să vadă dacă i se vedea tivul rochiei. Un pic de alb se ivea de sub pătură.

Unul lângă altul, priveau în gol, la noapte. Tăcerea se umplea de mesaje care nu aveau nevoie de cuvinte. Era ca şi cum un laţ mare coborâse în jurul lor şi acum se strângea, se strângea, până ce el îi simţi prezenţa mai puternic decât dacă s-ar fi atins.

— Cine eşti? o întrebă. Ce eşti?

— Ştii cine sunt. Cât priveşte ce – nu sunt spioană.

El ar fi vrut să creadă asta. Cu ea atât de aproape şi cu profilul ei delicat conturat suav de lumina lunii, aproape că o şi făcu. Dar ea minţea când avea nevoie să mintă. Chiar recunoscuse că o făcea.

— Ce i-ai dat azi acelui om, Garrett?

Ea începu să-şi legene piciorul, lovind uşor marginea păturii.

— Gravuri. Sunt făcute în Londra, apoi eu le trimit dincolo prin oameni ca el.

— Plăteşti ca să trimiţi gravuri în Franţa? Ăsta da, comerţ ciudat. Niciun profit, numai pierderi.

Ea râse.

— E o treabă aparte. Trebuie să recunosc. Întoarse capul şi îl privi. Gravurile sunt pentru a-i încuraja pe alţii să investigheze crime împotriva poporului. Noul regim de acolo s-a născut din mult sânge, dar n-ar trebui să fie nelegiuit. Franţa merită asta. La fel şi cetăţenii ei.

— Foloseşti acele gravuri ca să denunţi oameni?

— Sperăm că gravurile i-ar putea încuraja pe alţii să investigheze anumite crime, asta-i tot.

El îşi aminti de gravurile din apartamentul său, cele pe care le recuperase în alee.

— Ar putea fi periculos, zise. Şi pentru cei care le fac şi tipăresc, şi pentru tine.

— Nu foarte periculos.

— Aproape că ai fost ucisă pe o alee, am impresia.

Ştia sigur că acei oameni ar fi ucis-o. Acum avea şi motivul pentru asta. Dacă ea spunea adevărul.

În momentul acela, o credea. Dar de dimineaţă, când aroma ei n-o să-l mai ameţească şi sângele n-o să-i mai fiarbă, iar minunata tortură a dorinţei n-o să-i mai asalteze trupul şi sufletul, cel mai probabil o să decidă că şi asta a fost doar o altă minciună, o altă mişcare într-un joc lung, jucat de un agent profesionist.

— Nu trebuie să mă crezi, spuse ea, cumva auzindu-i gândurile. Se pune prea mult preţ pe încredere în prietenii. Nu ştim de fapt niciodată cine şi ce e cu adevărat cineva. Tu nu te prefaci deloc, şi totuşi o mare parte din cine eşti e un mister pentru ceilalţi.

— Mă îndoiesc.

— E adevărat.

Ideea era bizară. Poate ea credea că asta îl flatează, aşa cum găsise o cale să-l linguşească pe tânărul Angus.

— De exemplu, zise ea. E un mare mister pentru mine cum ai putut să stai aici aşa de mult timp şi n-ai încercat nici măcar o dată să mă săruţi. Crezi că te-ar dezonora? Că m-ar dezonora pe mine?

— Nimic aşa nobil.

Cine minţea acum? Şi totuşi, cu ea aşa de aproape că-i putea auzi respiraţia, onoarea nu avea nimic de-a face.

— Nu mă interesează să te sărut o singură dată. Intenţionez mult mai mult de-atât.

— Ah. Înţeleg.

— Nu poţi să mă învinuieşti. Tu mi-ai băgat ideea asta în cap.

Ea râse încet.

— Acum tu eşti cel care minte. Ai avut ideea asta în cap înainte să apucăm să vorbim. A fost în capul tău, şi în alte părţi, luni de zile.

— Chiar crezi asta, da?

— Oui, *m'sieur.* O femeie ştie lucrurile astea. Se aplecă înspre el până ce ochii ei mari priviră direct într-ai lui. E bine, poate, că te-ai decis să nu fii aşa nobil. Aşa n-o să cred că acum corup un sfânt. Îl sărută uşor. Sau acum.

Îi atinse faţa cu palma şi îl sărută din nou.

Primul sărut îi descătuşă dorinţa de orice restricţii. Al doilea deschise larg uşa.

Crudă, reală şi categorică, dorinţa îi cotropi de-a binelea. Spera că ea încuraja mai mult decât săruturi. Dacă i-ar fi refuzat acum, ar luat-o razna.

Îi luă faţa în mâini şi o sărută apăsat, imaginându-şi trupul ei, punând stăpânire pe gura ei aşa cum ar face-o pe trupul întreg. Ea nu se opuse deloc, ci îşi ridică faţa şi începu să scoată gemete melodioase.

Apoi mâinile ei îl atinseră, pe piept, sub cămaşă. Degetele ei subţiri îi desfăcură stângace nasturii, în timp ce se sărutau. Când cămaşa se desfăcu larg, ea întrerupse sărutul şi îşi lipi buzele de pieptul lui, lăsând urme fierbinţi de muşcături uşoare şi săruturi umede.

Îşi înălţă capul să îl privească şi respiraţia ei caldă se revărsă asupra lui şi în el.

— Ţi-e frig, zise ea. Hai să împărţim asta.

Îşi deschise pătura şi îl cuprinse în ea.

El nu simţea frigul. Nud va mai simţi niciodată. Dar intră cu ea sub pătură oricum, să-i simtă trupul alături de al lui şi s-o mângâie prin ţesătura subţire a rochiei. Dar degetele nu simţeau nimic pe sub rochie. O sărută din nou, pe gură şi pe gât, pe pielea moale a pieptului, în timp ce se aţâţa desfăcându-i lent panglicile rochiei.

*

Era prea bine să îl simtă. Puternic, ferm şi încrezător, o manevra ca un bărbat adevărat, un bărbat imun la linguşiri sau vorbe duioase, un bărbat născut pentru a comanda şi a decide. O făcea să se simtă tânără şi mică, fragilă şi în siguranţă. Atât de în siguranţă. Tânjea să stea mereu aşa, la adăpostul trupului şi dorinţei lui.

Uşor, uşor, îi desfăcu rochia. Ea strânse din dinţi, trebuind să se opună efectului acestui gest asupra propriului trup. Sânii i se umflară sub ţesătură, în aşteptare, şi îşi înghiţi ţipetele de frustrare.

Terminase, în sfârşit. Restul legăturilor îl derutau, aşa că nu se obosi cu ele. Îi trase rochia în jos, peste umeri şi braţe, astfel încât rămase goală până în talie. O atingere neaşteptat de delicată alunecă peste ea. Sfârcurile i se întăriseră, iar acea atingere moale îi făcu să fulgere o plăcere ascuţită prin tot trupul, care o făcu să gâfâie. Capul lui coborî. Îi sărută sânul, moliciunea, apoi îi tachină sfârcul iar şi iar. Braţe tari o ridicară şi o aşezară în poala lui, ca gura să-i apuce mai bine. Mâna lui îi mângâia un sân, în timp ce dinţii şi limba i-l torturau pe celălalt. Ea îi ţinea capul la piept şi îşi înăbuşea scâncetele în părul lui.

Cu greu putea suporta senzaţiile. O copleşiră, până când îşi pierdu orice control. Delicioasă şi îngrozitoare, dulce şi crudă, plăcerea îi inspira un fel de veneraţie, dar în acelaşi timp o lăsa flămândă cu o nevoie irezistibilă, care crescu şi crescu până ce cuceri chiar plăcerea însăşi.

Alunecând spre abandon, se frecă de coapsele lui ca să-şi potolească zvâcnetul dintre picioare. Întinse mâna între trupurile lor şi îi cuprinse prin pantaloni mădularul tare care îi apăsa pe picior.

El o ridică în picioare şi îi trase rochia în jos, până când rămase goală în faţa lui. Ochii lui ardeau în timp ce-şi plimba vârfurile degetelor peste tot şi îşi privea mâinile mişcându-se. Peste umerii ei şi de-a lungul braţelor, peste abdomen şi de-a lungul coapselor. Uşor, sigur, spre acea durere neîmplinită. Ea îl apucă de umeri în timp ce el o mângâia. O înnebuni şi mai tare sugându-i sânul. Atunci ea începu să plângă. La fel şi corpul, şi esenţa ei, fiindcă plăcerea disperată o scotea din minţi.

El ridică pătura şi o trase în jurul ei, punându-i-o pe umeri, ca o mantie. Mâini sigure şi aspre îi cuprinseră talia, şi el îşi îngropă faţa în trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să-i inhaleze esenţa.

— Ce vrei, Marielle? Spune-mi.

Ea îi prinse capul şi îl sărută pe gură cât de apăsat putu, ca el să ştie.

— Spune-o. Spune-mi ce vrei.

— Pe tine. Acum.

— Atunci vino aici.

O trase înapoi la el în poală, cu faţa spre el, aşa încât genunchii ei îi flancau şoldurile. El îşi desfăcu pantalonii şi îi trase şoldurile mai aproape.

Ea gemu când îl simţi apăsând-o şi scoase un ţipăt simţind duritatea care în acelaşi timp îi satisfăcea nevoia şi îi rănea corpul. El se opri, apoi se mişcă mai uşor. O lărgea, şi cumva, corpul ei îi făcea loc. Îl simţi înăuntru în moduri pe care nu le crezuse posibile. Pentru un moment, nevoia se stinse.

Apoi el se mişcă. Ţinându-i ferm şoldurile, se retrase şi intră din nou. Şi din nou. Nevoia reveni, la fel şi pulsaţia. Toate se desfăşurau înăuntrul ei, în locul unde erau uniţi. Dorind din nou. Creştea şi creştea, şi începu să se mişte şi ea, cerând mai mult, zâmbind când el era mai puţin delicat. El se împingea adânc şi tare, şi ea îl întâlnea de fiecare dată şi-şi rotea şoldurile ca să implore mai mult.

Într-un final, el se revărsă în ea. Îi ţinu trupul, lipit de al lui, în timp ce fiorii climaxului îl cutremurau.

Ea se prăbuşi în braţele lui, la pieptul lui, în timp ce erau încă uniţi şi încă îl simţea. El înfăşură pătura mai bine în jurul ei şi o ţinu în tăcere, în noaptea dulce.

*

— Trebuie să ne întoarcem înăuntru acum.

Cuvintele lui o făcură să tresară. Aţipise în îmbrăţişa rea lui. Poate la fel şi el.

— O să se crape de ziuă curând.

O ridică şi o ţinu până când ei îi trecu amorţeala din picioare. Îi apucă rochia şi i-o ţinu ca să se îmbrace.

Se îmbrăcară cum reuşiră, iar el se asigură că era bine înfăşurată în pătură.

— Frigul din zori e cel mai rău.

Împreună merseră înapoi prin grădină. Departe, spre răsărit, prima dâră cenuşie de lumină începu să se prelingă prin întuneric.

Nu stătea nimeni la uşă.

— Mă-ntreb unde a plecat, zise ea.

— L-am trimis la culcare.

Marielle îl privi.

— Ştiai, când ai ieşit, că intenţionai să mă seduci. De asta l-ai trimis.

El merse mai departe, ghidând-o prin casă, spre scări. El încuviinţă din cap, deloc supărat de acuzaţia ei.

— Acolo afară sau aici înăuntru. Oriunde ar fi fost, ştiam că n-am nevoie de paznici la uşi, fiindcă aş fi fost eu cu tine. Ai fost avertizată să nu te plimbi prin casă şi să rămâi în camera ta.

— Credeam că ai spus asta fiindcă te temeai că aş fura ceva.

— Ai crezut greşit.

Părea mulţumit de sine însuşi. Chiar foarte satisfăcut. Ea dezbătu în sinea ei dacă să pomenească acum de nevoia de a pleca la Londra sau s-o facă de dimineaţă.

De regulă, era recomandabil să ceri favoruri când un bărbat tocmai şi-a făcut plăcerea. Dar lui i s-ar părea foarte calculat. Mult mai calculat decât fusese, de fapt, orice se întâmplase în noaptea asta.

În timp ce treceau pe coridor, el indică o uşă dublă mare la acelaşi etaj cu camera ei.

— Camerele mele sunt aici. Poţi să mă vizitezi când vrei.

Ce grijuliu! Lordul Kendale nu era un om aşa dur pe cât părea. Nu se dădea înapoi de la intimitatea proaspăt apărută între ei. Încântată de gestul lui romantic, îl sărută.

La uşă, el îşi luă rămas-bun, iar ea îi zâmbi.

— Şi tu poţi să mă vizitezi când vrei.

— E foarte generos din partea ta, dar nu pot.

— Eu pot să vin la tine, dar tu nu poţi veni la mine? Nu înţeleg.

El îi acoperi buzele cu vârfurile degetelor şi o privi în ochi.

— Eşti prizoniera mea. Dacă eu aş veni la uşa asta, tu te-ai putea simţi obligată. Nu sunt un astfel de bărbat.

Prizoniera lui. Încă.

— Ai fost un astfel de bărbat în noaptea asta. Ai venit chiar în grădină, intenţionând să fii.

— Intenţionam să te am. Nu intenţionam să-ţi impun asta sau să te oblig.

— Mergi pe o linie foarte subţire.

— N-ai nici cea mai mică idee cât de subţiri au fost liniile cu tine, Marielle. Cât despre noaptea asta – tu m-ai sărutat, ţi-aduci aminte? Tu ai spus că mă vrei.

„Spune-mi ce vrei”.

Blestemat să fie! Chiar pe culmile pasiunii, avusese grijă s-o păcălească şi s-o facă să-l implore. Ideile lui despre onoare nu fuseseră încălcate. Unul dintre ei va dormi somnul celui cinstit.

Marielle deschise uşa, intră şi i-o trânti în faţă. Ce fel de om era, s-o lase să i se ofere astfel şi totuşi încă s-o numească prizonieră? N-ar fi trebuit să gândească ca un temnicer acum. Ar fi trebuit să fie ca lutul moale în mâinile ei.

Capitolul 12

Domnul Pottsward ajunse puţin după prânz în ziua următoare. Foarte ceremonios, aşează un pachet pe canapeaua din salon.

— Femeia ei a împachetat asta pentru mine. N-am fost prezent. Nu pot să garantez ce conţine.

Pachetele de la servitoarea lui Marielle erau în regulă, altele erau problemele care trebuiau rezolvate întâi.

— Te-ai întâlnit cu avocatul în legătură cu proprietatea despre care ţi-am scris?

— Da. M-a asigurat că actul va fi pregătit pentru semnat când veniţi la oraş. Pe de altă parte, vă sfătuieşte să nu cumpăraţi barca de agrement, decât în cazul că intenţionaţi s-o folosiţi pe râu. Orice ambarcaţiune mai mare riscă să fie confiscat de marină.

— A vorbit ca un avocat. Nu-şi pot imagina că ar

putea exista şi distracţie. Te fac să te întrebi dacă or fi fost vreodată copii şi ei.

— De asemenea, a enumerat costurile necesare întreţinerii unei astfel de ambarcaţiuni. Apropo de asta, trebuie să remarc că nu prea avem loc de un echipaj privat. Am dat un tur prin pivniţe şi mansarde până să vin aici, şi în momentul ăsta…

— Nu-ţi face griji. N-o să aduc marinari aici. Băieţii sunt doritori să încerce ei pe pielea lor. Cât de greu poate să fie?

— Nu mai greu decât să nimereşti cu muscheta o ţintă la mai mult de două sute de paşi, presupun.

Kendale râse. Domnul Pottsward era doar el însuşi, îşi îndreptă atenţia către pachet. Bătrâna doar n-ar ascunde un pistol înăuntru? Îl ridică şi îl apăsă de câteva ori.

— Nu sunt în regulă în casa aia, raportă Pottsward în timp ce strângea hainele aruncate peste tot. Femeile alea, vreau să spun. Un loc ciudat, milord. Nici picior de bărbat. Nu e normal, după părerea mea.

— Bănuiesc că găsesc bărbaţii incomozi într-un fel.

— Nu-mi imaginez cum ar putea să vină asta. Orice femeie cu minte ar vrea un bărbat în preajmă, chiar dacă numai pentru protecţie. Nu trebuie să se mărite, dacă au idei radicale pe subiectul ăsta. Poate să fie doar un servitor, numai ca lumea să ştie că nu sunt vulnerabile.

— Nu cred că nu au niciun fel de protecţie.

Într-adevăr, Marielle, Dominique şi femeile care lucrau acolo se bucuraseră de cea mai bună protecţie. Aceea a agenţilor de la Ministerul de Interne. Cea a lui Lord Kendale şi a oamenilor lui.

Ea susţinea că nu era spioană. Dacă era aşa, de ce nu făcuse nimic să înlăture suspiciunile? De ce le acceptase atât timp? Marielle nu făcuse nimic să oprească zvonurile. Îşi dăduse seama că el o urmărea şi nu îl înfruntase niciodată, ci permisese ca situaţia să se perpetueze.

Poate că îi plăcea totuşi să aibă bărbaţi în preajmă pentru siguranţa pe care o ofereau. Atacul acela asupra ei şi intruziunea în casa ei sugerau că avea nevoie să fie

protejată de ceva.

Pe de altă parte, poate că nu putuse să oprească zvonurile pentru că erau adevărate. Gravurile pe care le trimisese în Franţa ar fi putut conţine informaţii, ascunse în moduri pe care numai aliaţii ei le-ar putea descifra. Gravorul ar putea fi parte din reţeaua ei.

N-ar trebui să uite posibilitatea asta. Nu trebuia să permită ca noaptea trecută să-i tulbure minţile. Tendinţa lui de a-i găsi scuze îl condusese deja la nişte concluzii greşite. Va trebui să fie vigilent în viitor, în special acum că cedase poftei carnale pentru ea.

Luă pachetul şi merse spre camera ei. Ea deschise şi îl privi pe sub pleoapele coborâte, cu o expresie care nu prevestea nimic bun pentru ziua aceea. El îi înmână pachetul, gândindu-se că poate era înţelept ca ea să se schimbe într-o altă rochie. Nu putea să se uite la asta fără a-şi aminti cum alunecase pe trupul ei, dezvăluindu-i goliciunea.

— Valetul meu va merge în sat să caute o femeie care să te servească.

O spuse din impuls, ca uşa să nu se închidă prea repede.

— E multă bătaie de cap pentru doar câteva zile. Pot să mă îngrijesc şi singură pe o perioadă scurtă de timp. Cine ştie ce alte deranjuri va provoca încă o femeie în casa asta. Nu sunt sigură că oamenii tăi vor şti cum să se poarte.

— Se vor purta cu disciplina unor soldaţi.

— Am văzut cam ce valorează disciplina asta a soldaţilor. Mai bine să lăsaţi femeile din sat în casele lor. Privi în jos la pachet. Cât o să mai stau aici? Până când o să te decizi ce să faci cu mine, ai zis. Cât înseamnă asta? Am treabă la Londra. Femeile acelea depind de mine.

— Câteva zile.

Poate o săptămână. Poate mai mult. O să ştie în curând.

— Nu trebuie să rămâi aici în timpul zilei. Poţi să te plimbi pe proprietate sau prin casă.

— Nu te mai temi că o să fug?

— Cred că ştii că te-aş găsi până să ajungi prea departe, aşa că nu te-ai obosi să încerci.

O provocare străluci în ochii ei. Un mic zâmbet îi jucă pe buze. Dădu din cap aprobator, în timp ce închidea uşa, uşor.

*

Mai târziu în acea după-amiază casa se umplu de zarvă. Începu pe alee şi se rostogoli pe uşă, înăuntru. Voci de bărbaţi urcau în cascadă pe scări.

Marielle ieşi din camera ei şi ascultă. Unii dintre oamenii lui Kendale se întorseseră dintr-o călătorie. N-ar fi zis că această casă avea nevoie deşi mai mulţi servitori. Câţi avea?

Angus urcă în fugă. Se opri când o văzu, făcu o mică plecăciune, apoi se întoarse şi alergă spre camerele lui Kendale. Apoi fugi înapoi şi zbură pe scări în jos.

Kendale apăru şi o observă în timp ce se îndrepta cu paşi mari către scări. Se opri, cu mâna pe balustradă şi un picior în cizmă deja coborât pe prima treaptă.

— Ţi se va aduce cina înăuntru, zise el. Încearcă să nu te arăţi în seara asta.

N-o deranja să asculte ordinul. Bătrânul Pete aduse mâncarea târziu şi o aşeză pe masa pe care ea o plasase lângă fereastră. Când deschise geamul, zgomotul de dedesubt se revărsă în cameră.

— Parc-ar fi o petrecere, spuse ea.

— Sunt doar băieţii, beau o bere.

— Câţi locuiesc aici? Un număr serios, judecând după zgomot.

Bătrânul Pete se gândi, frecându-şi bărbia.

— Greu de spus. Chiar aici, poate vreo douăzeci şi ceva. Mai sunt şi cei care mai dau pe-aici din când în când, ca azi. Poate încă vreo doisprezece? Doar stăpânul ştie totalul, îmi imaginez.

— De ce ai ţine nişte servitori care vin doar din când în când? Ce folos au dacă nu sunt aici?

— Ah, vreţi să ştiţi câţi *servitori* sunt. Păi, sunt eu, mai e bucătarul, şi domnul Pottsward şi…

— Dacă ceilalţi nu sunt servitori, atunci ce sunt? Angus, de exemplu.

— Angus? E soldat. Militar. Nimeni nu-l întrece cu sabia. Şi eu am fost odată soldat, dar am îmbătrânit.

Termină de pus masa şi plecă.

Ea mâncă lângă fereastra deschisă, ascultând camaraderia bărbaţilor de dedesubt. Soldaţi, îi numise Pete. Dar nu purtau uniforma armatei britanice. Şi Lord Kendale renunţase la postul lui când moştenise titlul.

Avea o armată particulară. Acesta era răspunsul, era convinsă.

Şi el îi numise pe oamenii aceştia soldaţi, dar ea nu crezuse că foloseşte termenul literalmente. Acesta era fortul de unde trimitea unităţi în expediţii ca să facă… cine ştie ce? „I-am pus pe alţii să te urmărească în locul meu”. Crezuse că angajase pe unul dintre acei oameni care investighează pentru bani, nu că îşi trimisese unul dintre soldaţii săi privaţi s-o facă.

Era permis asta în Anglia, oare? Erau armatele private un lucru larg răspândit? Nu putea să înţeleagă cum un guvern ar putea accepta aşa ceva. În vremurile de demult, un lord avea propriii cavaleri şi luptători, dar acum nu mai era aşa.

Dedesubt, soldaţii mâncau în propria lor zarvă. Curând, se vor retrage la barăcile lor. Nu era de mirare că nu era nicio femeie acolo. Nu era de mirare că el crezuse că poate s-o întemniţeze când nu avea de fapt nicio autoritate. Nu era de mirare că nu putuse găsi ieşirea în zidul din spate al grădinii.

Bătrânul Pete îi pusese o prăjitură cu fructe la desert, îşi înfipse linguriţa în crema dulce. În timp ce-o mânca, în minte i se strecură gândul că poate Lord Kendale era nebun. Nebun de-a binelea.

*

Întoarcerea în siguranţă a camarazilor dintr-o misiune era mereu motiv de sărbătoare. Kendale le permitea băieţilor bucuria zgomotoasă, berea, ginul şi chiar glumele. Rămase cu ei în timpul lungii mese de seară şi le ascultă toate poveştile despre faptele lor vitejeşti. Ţinu şi el câteva toasturi destul de licenţioase, la fel ca şi ceilalţi.

Mult după miezul nopţii, în timp ce capetele moţăiau unul câte unul şi conştiinţele alunecau de la posesorii lor, rămase faţă în faţă cu ultimul om rămas treaz, de cealaltă parte a unei mese de lemn din pivniţă. Îi mai turnă gin domnului Drummond, un om mărunt, chel şi cu ochii sticloşi. Drummond îşi ridică paharul în semn de noroc.

— Înainte să bei ăla, Drummond, şi să cazi sub masa asta pentru restul nopţii, nu vrei să-mi explici mai în detaliu despre domnul Travis? Doisprezece au plecat şi numai unsprezece s-au întors, şi totuşi niciunul dintre voi nu pare afectat de absenţa lui.

— Sigur o să se-ntoarcă şi el, domnule.

— Asta tot ziceţi toţi. L-aţi pierdut pe apă sau chiar în Anglia? Dacă a fost în Anglia, atunci e probabil c-o să reuşească să se-ntoarcă. Dacă a fost în Franţa, nu mai e chiar aşa probabil.

Drummond privi în stânga şi-n dreapta, căutând pe încă cineva. Toţi erau duşi.

— Păi… n-a fost pe barcă, deci probabil că a rămas dincolo.

— A fost capturat?

— Nu, din câte ştiu eu. Nu, domnule.

— Până la urmă va trebui să-mi spuneţi ce s-a întâmplat. Acum, cât sunt măcar pe jumătate beat, e posibil să fie cea mai bună ocazie.

— N-a vrut să vină cu noi, rosti o altă voce.

Kendale îşi întoarse capul. Sean, vărul mai mare al lui Angus, se apropie de ei şi îşi izbi palma de masă.

— Aveam informaţia. Ne îndreptam spre coastă. Ne-am urcat cu toţii în nenorocita de barcă, şi neghiobul ăla n-a vrut să vină. A zis că o să afle dacă colonelul a fost trimis la Brest sau Dieppe, fiindcă se vehiculaseră amândouă. A

zis că se-ntoarce într-o săptămână cu portul corect, l-am ordonat să se urce dracului în barcă, dar el s-a-ntors şi a plecat. N-aveam de ales decât să-l împuşc sau să-l las să plece, domnule.

— Sean i-a spus că veţi fi foarte nemulţumit, se grăbi Drummond să zică. A zis că el era mai îndreptăţit să ducă misiunea până la capăt, fiindcă fusese în Toulon cu dumneavoastră. A zis că o să afle unde e nenorocitul ăla sau o să moară încercând.

— La dracu'! înjură Kendale. La dracu'! De ce nu l-ai ridicat să-l arunci în barcă, Sean? Cred că eşti dublu cât el.

— Avea pistolul scos şi pregătit. Şi eu îl aveam pe al meu, bineînţeles. Cum am zis, ori îl împuşcam, ori îl lăsam să plece. Ar fi trebuit să-l împuşc?

Kendale se strădui să-şi revină din furia care îi înceţoşa mintea.

— Nu.

— Posibil c-o să afle, rosti Drummond înviorat. Asta ar fi bine, nu? Ar scuti mult timp.

Era mult mai probabil totuşi ca domnul Travis să facă ceva impulsiv şi eroic şi să fie ucis sau capturat. Kendale înţelegea determinarea lui să caute dreptate pentru masacrul acela de ia Toulon, dar Travis nu se putea controla. Nu mai erau în armată, totuşi. Nu putea să împuşte un dezertor de la o trupă de voluntari fără vreo datorie reală pentru misiune.

— Va trebui să aşteptăm, se pare. Îi dăm trei săptămâni, poate patru. Dar nu mai mult.

*

Kendale îşi şterse fruntea şi ridică din nou sabia. Angus îl privi sceptic.

— Sunteţi sigur că vrei să continuăm?

— Arma mea e ridicată, nu?

— Durează de mai bine de două ore. De obicei facem asta cam o oră.

— Eşti obosit? Te-am extenuat?

— Obosit nu. Doar muncesc mai mult ca de obicei şi mă-ntreb de ce. Expresia lui se luminã deodatã ca şi cum ar fi fost lovit de un gând fulgerător. Aaa!

Aruncă o privire peste umăr, spre casă, apoi zâmbi superior.

— Eşti mai tânăr decât mine şi mai puternic, deci încă o oră mar trebui să te facă să transpiri, zise Kendale, displăcându-i acel zâmbet superior.

— *Încă una?*

Îşi scuipă în palme şi apucă sabia, mormăind.

— Cum ai zis, Angus? Te-am auzit cumva zicând ceva despre o femeie care a venit şi m-a stricat?

— Trebuie să recunoaşteţi că aţi fost într-o formă rară azi. Aţi plecat călare în zori, apoi aţi ordonat să se cureţe grajdurile, i-aţi trezit pe băieţii care se recuperau după petrecerea de azi-noapte. Dacă nu e ea motivul, atunci nu-mi imaginez care ar putea fi.

— Sunt lucruri de făcut. A lipsit disciplina pe-aici.

Angus mormăi iar, ceva ce sună ca „Femeia aia în patul dumneavoastră, asta a lipsit”.

Kendale atacă. Oţelul lovi oţel şi dansul lor periculos reîncepu.

Kendale nu se autoamăgea că ar câştiga la acest exerciţiu. La douăzeci şi cinci de ani, Angus avea un avantaj de mai bine de şapte ani, ca să nu menţionăm cam trei centimetri în înălţime şi poate zece kilograme în greutate. Lupta cu spada era genul de activitate în care astfel de lucruri contau şi nu se puteau compensa prin niciun alt talent.

Se avântă în luptă şi uită să mai strige pauză. Dacă se oprea din mişcare, dacă se oprea din a-şi ocupa mintea şi trupul, s-ar fi înfuriat din nou la gândul afacerii cu domnul Travis. De asemenea, ar fi devenit prea conştient de prezenţa din casă care umplea şi aerul pe care îl respira. Chiar şi acum, în ciuda propriei transpiraţii, aroma vagă de lavandă i se strecură în minte.

Ea nu-şi părăsise camera de seara trecută, când îi spusese c-ar fi mai bine să nu se arate. Cu siguranţă nu

apăruse la uşa dormitorului lui azi-noapte. Ştia că n-o s-o facă, şi totuşi, o aşteptase, imaginându-şi-o învelită într-o pătură pe care ar fi lăsat-o să cadă, ca să rămână goală în faţa lui. Apoi o visase toată noaptea, ceea ce îl împiedicase să aibă un somn odihnitor.

Angus avea dreptate. Femeia aceea îl distrugea.

Ceva îi atrase atenţia lui Angus şi îl făcu să păşească în spate, coborându-şi arma. Kendale se retrase la rândul lui şi îl văzu pe Bătrânul Pete traversând câmpul unde se luptau, la nord de zidul grădinii.

— Scrisori, domnule, strigă Pete. Una arată a fi scrisă de mâna lui Jacob. Cealaltă… pe cealaltă m-am gândit c-ar trebui s-o vedeţi imediat.

Îşi înfipse sabia în pământ şi luă scrisorile. Angus se întinse pe jos şi începu să inspire adânc. Kendale se bucură de un moment de trufie la gândul că mai tânărul său oponent obosise primul. Dar Angus nu avea acea foame care să-l facă atât de agitat încât să nu poată sta liniştit şi să-i dea o energie care nu putea fi eliberată.

Rupse sigiliul de la scrisoarea lui Jacob. Din apartamentul lui de vizavi de casa lui Marielle, Jacob scria că un bărbat începuse să bântuie în jurul casei. Venea şi pleca, dar trecea încet, de cel puţin patru ori pe zi. Să-l urmărească să afle mai multe?

Cea de-a doua scrisoare venea, de asemenea, de la Londra. Avea un sigiliu pe care nu-l mai văzuse pe o scrisoare adresată lui de mai bine de un an. O citi. Ducele de Penthurst se autoinvitase într-o vizită. Faptul că flutura un cadou şi un pretext bun nu făcea ideea să-i cadă mai bine.

Înjurând, se duse spre casă să le răspundă amândurora.

*

Marielle nu găsi biletul până nu scoase cea de-a doua jupă din pachet. Fusese ascuns în ţesătura albă de bumbac şi pluti spre podea ca o frunză. Îl înhăţă repede şi îl

deschise. Trebuia să-şi dea seama că Dominique va ascunde o scrisoare în haine. Ar fi trebuit să le despăturească pe fiecare ieri şi să caute bine, nu doar să agaţe rochiile pe umeraşe.

Sunt oameni care stau la pândă. Unii vizavi care nu pleacă niciodată. Altul care trece pe stradă şi crede că e şiret în modul în care spionează, dar l-am observat acum trei zile. Nu cred că sunt împreună. Sper că unul dintre ei e prieten.

Cât priveşte vizita ta la viconte, ţin să-ţi reamintesc că protecţia unui lord englez nu e de refuzat cu uşurinţă în aceste vremuri, în special luând în considerare ce-o să trebuiască să înfrunţi acum şi ceea ce bănuiesc că plănuieşti să faci. Alte femei îşi permit luxul de a-şi păstra virtutea, dar noi nu ni-l permitem. Dacă aş fi fost mai tânără, aş fi încercat să-mi asigur protecţia lui chiar eu, dar acele zile au apus.

Femeile continuă să vină şi am fost să aduc gravuri de la Monsieur Ackerman. Cel puţin avem de lucru şi n-o să moară nimeni de foame.

Tentativa lui Dominique de a fi discretă o amuză. Mai bine ar fi fost să economisească cerneala şi să fi scris: „Foloseşte-ţi trupul ca să închei o alianţă cu acest lord”.

Nu putea să se indigneze totuşi la sfatul ei. După atacul de pe alee, o frică rece şi apăsătoare i se răsucea ca un pumnal în inimă. Şi părea că în fiecare zi de atunci aflase lucruri care nu făceau decât să-l răsucească şi mai tare. Vestea ca Lamberte părăsise moşia de lângă Savenay. Imaginea lui Eduard şi Luc, bătuţi crunt înainte de a fi ucişi. Intruziunea în casa ei, şi acum, din ce scrisese Dominique, interesul nedorit al unor străini care urmăreau şi aşteptau.

Aşteptau ce? Probabil pe ea.

Încercă să se liniştească venind cu explicaţii raţionale. Putea fi argumentat că prietena ei, de frică, vedea spioni în bărbaţi care doar treceau pe stradă, văzându-şi de treburi. Dominique nu avea să se mai simtă niciodată în deplină

siguranţă. Doar purta cu ea în permanenţă un cuţit.

Intruşii ar fi putut fi o coincidenţă, doar nişte oameni care sperau să fure ceva de valoare. Eduard şi Luc ar fi putut cădea victime unor contrabandişti pe care îi supăraseră, poate să fi fost chiar Garrett.

Mintea ei ar fi vrut să confirme fiecare explicaţie. Dar sufletul nici nu voia să audă. Ştia, la fel de sigur cum respira, că pericolul era real. Ştiuse încă de la atacul de pe alee.

Singurul răgaz pe care îl avusese de la vigilenţa asta nervoasă fusese cu lordul Kendale. Singurul moment de pace fusese când el o îmbrăţişase în grădină.

Privi în jur ta camera ei drăguţă. Dacă nu era datoria ei mult aşteptată, ar fi putut sta bucuroasă în temniţa asta pentru totdeauna. Era timpul să iasă din ea, înainte ca siguranţa pe care i-o conferea s-o vlăguiască de-a binelea. S-ar putea să urmeze sfatul lui Dominique şi să-şi asigure protecţia lordului Kendale, dar nu putea să rămână aici.

*

El zisese că nu se va duce la ea, şi chiar n-ar fi făcut-o. Se apropie de uşă doar ca mesager. Desigur, l-ar fi putut trimite pe Bătrânul Pete. Chiar şi pe Angus, sau pe unul dintre ceilalţi. Dar n-o făcu.

Ea îi deschise uşa şi îl înfruntă în penumbră. Trei lumânări pe o masă îndepărtată dădeau totuşi suficientă lumină încât să-i permită s-o vadă destul de clar, zugrăvită în străluciri aurii care îi făceau părul să pară turnat în bronz. Purta o rochie pe care n-o mai văzuse, de un mov pal cu un mic imprimeu. Presupuse că era una dintre rochiile aduse de la Londra.

Ea îşi înclină capul, curioasă.

— Vrei ceva de la mine?

În ciuda răcelii, el o percepu ca pe o tachinare. Pe naiba, da, voia ceva de la ea. Ardea de focul a ce voia.

— Vor veni vizitatori mâine. Unul dintre ei este un concetăţean de-al tău. Mi-ar plăcea să cobori şi să-i cunoşti.

— Vizitatori? Ce interesant! auzisem că nu primeşti oaspeţi şi că foarte rar faci vizite din politeţe.

Informaţia venise probabil de la Emma, Lady Southwaite. Referinţa la lipsa de politeţe venise probabil de la Cassandra, Lady Ambury.

— Nu sunt oaspeţi. Aceşti oameni vin cu alte scopuri. Mi-ar plăcea să aflu părerea ta referitoare la francez, de aceea vreau să-l cunoşti.

Ea se apropie şi îl privi în ochi, cercetător.

— Vrei să afli părerea mea despre el sau a lui despre mine?

La naiba, era o femeie suspicioasă! Şi perspicace.

— Celălalt vizitator este un duce. Penthurst. Cei doi călătoresc împreună. Nu poate decât să-ţi folosească să cunoşti un om atât de important.

Kendale nu participa la jocurile societăţii prea mult, dar, după o viaţă întreagă în care le urmărise, nu avea cum să nu înţeleagă regulile.

Sosirea ducelui o intriga.

— N-oi primi tu mulţi oaspeţi, dar ai ceva succes când o faci. E un prieten?

— A fost un prieten, da.

— Ce răspuns ciudat. Dar n-o interesa prea mult ciudăţenia asta. Se întoarse şi făcu vreo câţiva paşi în cameră, apoi se întoarse din nou. Un duce. Poate îmi va cere să-i fiu amantă dacă-i ofer puţina distracţie pe care o s-o primească mâine.

Altă tachinare. Capul îi era gata să-i explodeze.

— Asta nu e prea probabil.

— Nu sunt suficient de drăguţă? Suficient de la modă?

— Eşti suficient de drăguţă şi o ştii. Dar tot nu este probabil.

„Fiindcă l-aş ucide înainte de asta”.

Ea se gândi un pic, cu un braţ înconjurându-i talia şi celălalt rezemat de el, sprijinindu-i bărbia, meditativ.

— Nu e probabil pentru că o să presupună că sunt amanta ta, fiind aici?

— Nu. „Da”. Are deja o amantă căreia îi este devotat

momentan. Nu caută alta.

Minciuna îi ieşi prea uşor. Dar să-l ia naiba dacă i-ar fi permis lui Penthurst până şi să-i vină ideea de a şi-o face amantă pe Marielle sau s-o lase pe Marielle să creadă că ar putea obţine o asemenea victorie.

— Păcat.

Îi zâmbi, cu ochii strălucindu-i aşa cum îi străluceau când găsea ceva amuzant. Asta nu îl ajută să-şi potolească enervarea. Ea ştia ce gândeşte. Vedea dorinţa în el. O mirosea. Femeile ca ea erau mereu conştiente de efectele pe care le aveau asupra bărbaţilor.

El stătea încă în prag. Nu făcuse nici măcar un pas în interiorul camerei. Privirea ei îl provoca să facă pasul.

În loc de asta, el trase adânc aer în piept. Se purta precum cel mai mare măgar. Cât de des nu-şi bătuse el joc de alţii pentru asta? Nu văzuse el cum dorinţa îi făcea adesea pe bărbaţi paiaţe sau chiar victime?

Se întoarse, fără să-şi ia măcar rămas-bun, şi se forţă să se îndepărteze.

Spre marea lui surpriză, ea îl urmă.

Blestemat să fie, femeia asta nu era în toate minţile. Refuză să ia aminte că ea păşea în urma lui. Dacă s-ar fi întors să se uite la ea, ar fi…

Deschise uşa de la camera lui şi se repezi înăuntru.

— Ai minţit, spuse ea.

El se întoarse acum. Trebuia. Sângele îi bubuia în cap şi întregul corp era tensionat ca un arc întins. Era ea cea care stătea acum chiar în faţa uşii, privind înăuntru.

— Care a fost minciuna?

Fuseseră câteva, până la urmă.

— Când te-am întrebat dacă vrei ceva de la mine, mai răspuns sincer.

— Ba da.

— Nu cred. Unul dintre ceilalţi m-ar fi putut anunţa în legătură cu vizitatorii. Dar ai venit chiar tu, în persoană.

Se uită în jos, la picioare şi la prag. Încet, elegant, începu să-şi mişte degetele pe linia invizibilă, cu pantoful ei murdar de mătase.

Întreaga lui fiinţă striga la ea să treacă acea linie. Nu-i păsa nici cât negrul sub unghie că asta i-ar compromite onoarea sau l-ar face unul dintre acele paiaţe.

Ea îşi privi propriul picior subliniindu-şi dezbaterea interioară pe scândura pragului. Apoi păşi înăuntru şi închise uşa. Înaintă spre el.

— Ce vrei de la mine, *m'sieur?*

El se uită în jos la ea, ridicol de fericit, uşurat şi instantaneu tare cum nu mai fusese vreodată.

— Spune-o, Lord Kendale. Ce vrei?

O trase spre el şi o ridică într-o îmbrăţişare.

— Pe tine, mormăi el. Pe tine.

*

Nu îi luă mult s-o scoată din haine. Ea reuşi să nu-l lase să-i facă rochia zdrenţe în acest proces.

Se răsturnară împreună pe pat. Ea ştia cum o să decurgă lucrurile dacă nu lua situaţia în propriile mâini, îi găsea nerăbdarea fermecătoare şi pasiunea lui tare excitantă, dar erau momente când ceva delicateţe era de preferat.

Îi trase de lavalieră în timp ce-l săruta.

— Poate ai putea să-ţi scoţi asta. Şi cizmele.

El se opri şi o privi. Apoi îşi întoarse capul şi se uită spre cizme. Se ridică şi le scoase fulgerător.

Marielle îngenunche în spatele lui, încolăcindu-i gâtul cu braţele. Îi scoase haina şi se întinse să-i descheie nasturii de la vestă şi cămaşă.

— Nu te deranjează, nu? Dacă te văd şi eu cum mă vezi tu.

— Bineînţeles că nu.

— Până la urmă, şi mie mi-ar plăcea să sărut piele, şi nu lână şi pânză.

Se lăsă pe spate în pat, în timp ce el se dezbrăca. O făcea ca soldatul care fusese, metodic, ordonat, rapid. Nu îşi luă nicio clipă ochii de la ea, aşa că ea îl tachină un pic, încrucişându-şi braţele sub cap, ca să-şi bombeze sânii,

ridicându-şi piciorul să-i mângâie pieptul cu talpa, în timp ce el termina de scos pantalonii.

Într-un final, termină. Se urcă lângă ea în pat, coborând în braţele ei. Se împletiră într-o îmbrăţişare care îi lipi, atingându-se peste tot fierbinte, înconjuraţi de arome senzuale, fizice. O sărută furios, cu gura pretinzând, devorând. Ea îi simţi pasiunea explozivă.

Îl împinse în piept, şi până la urmă el remarcă şi se înălţă ca să n-o strivească. Ea îl împinse din nou, răsucindu-şi corpul astfel încât el ajunse întins pe spate. Îl încălecă, se lăsă pe spate şi admiră priveliştea.

Aplecându-se în faţă, trasă o linie din săruturi pe pieptul lui.

— Tu mă vrei pe mine, şi eu te vreau pe tine. E bine, nu? În seara asta hai să ne avem unul pe celălalt într-un tel special. Hai să ne bucurăm de asta ca şi cum am şti că n-o să mai cunoaştem plăcere vreodată, cu nimeni. Îi zâmbi. O să fie de parcă am bea cel mai bun vin. Savurând încet fiecare strop.

Îi arătă ce voia să zică, mângâindu-l cu gesturi lungi, atente, care îi permiteau să-l simtă centimetru cu centimetru. Închise ochii, astfel că senzaţiile îi invadau conştiinţa şi creau amintiri tactile şi olfactive. Se aplecă şi îl sărută adânc, încet. Sânii ei abia îi atingeau pieptul, tachinându-l.

Braţele lui o înconjurară şi el se rostogoli, iar ea ajunse din nou pe spate.

— Ca vinul, zici tu. Asta înseamnă că totul este despre gust.

O sărută pe gură, limba lui gustând şi mişcându-se, creând fiori. Se mută apoi pe gât, într-o explorare lentă a altor gusturi, căutând locurile care o făceau să ofteze. Explora şi ea, vârfurile degetelor descoperind detaliile umerilor şi ale spatelui lui. Descoperi adâncituri, cicatrice adânci. Se simţeau ca aceea care se forma pe şoldul ei, doar că mai rele. Răni, presupuse. Ofiţerii nu fac doar să se îmbrace în uniforme drăguţe. El în mod clar nu o făcuse.

Gura lui se mută mai jos, spre sâni. Delicat la început,

creând o excitare lascivă care o făcea să vrea să toarcă. Dar nu mai putu s-o controleze mult. Plăcerea crescu şi se transformă, începând să-i nege satisfacţia. Excitaţia i se răspândi în corp şi în cap, până ce nu mai putu să suporte cât de bine se simţea. El îi cuprinse sfârcurile în palmă uşor, apoi ferm, învăţând ce-o făcea să strige şi să geamă.

Savură, aşa cum ceruse ea. Îi luă o veşnicie. Când săruturile lui coborâră din nou, spre pântecul şi şoldurile ei, întregul ei trup reacţionă. Anticiparea aproape c-o scotea din minţi.

Săruturi noi, sus pe coapse. Gustă carnea moale de acolo. Apoi şi mai sus, astfel că respiraţia lui se revărsă peste ridicătura ei, făcând-o să tremure. Apoi îi deschise larg coapsele şi gustă cu adevărat, până ce ea scoase un geamăt adânc. Îşi pierdu de tot minţile şi ţipa de câte ori plăcerea creştea, se ascuţea, uluia. Cel mai profund tremur începu din adâncurile ei, apoi începu să se contracte, să devină tot mai încordat până când simţi că o să moară. Apoi într-o clipă delicioasă, izbucni şi se desfăşură ca un val, purtând eliberarea perfectă prin tot corpul ei.

El se ridică şi îi îndoi un picior. O pătrunse, ţinându-i coapsa pe şold ca să intre şi mai adânc. Rămase aşa un moment, tensiunea încordându-i umerii şi spatele. Apoi începu să se mişte încet, adânc, ca şi cum chiar credea că nu va mai simţi niciodată plăcere şi trebuia să savureze senzaţia acum, ca să şi-o amintească pentru totdeauna.

Într-un final, plăcerea îl cuceri şi pe el. Se termină aproape la fel cum începuse, puternic, tare şi în control. El luă şi ea îl lăsă până ce în sfârşit eliberarea îi nimici controlul şi îi cutremură pe amândoi. Ea îşi încolăci picioarele în jurul lui şi îl ţinut strâns, ca să rămână uniţi în liniştea de după.

Capitolul 13

Kendale o privea în timp ce-şi lua micul dejun. Lua

îmbucături mici, care abia aveau nevoie de mestecat, dar mâncă mai mult decât s-ar fi aşteptat el.

Cascada ei de păr fusese pieptănată, dar tot părea coama unei femei în pat. Rochia de modă veche atârna pe ea, ca şi cum fusese mai împlinită odată, sau poate femeia care o avusese înaintea ei fusese mai mare.

Încercă să-şi dea seama dacă Penthurst ar găsi-o destul de ponosită şi mai prejos de interesele lui sau ar fi intrigat şi ar vrea s-o îmbrace după ultima modă. Reacţia lui fusese mai aproape de a doua variantă, dar asta nu însemna că a altuia ar fi aceeaşi. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul, începu să se îndoiască de faptul că Marielle arătând ca un copil al străzii, i-ar servi propriilor interese.

— Ai terminat? o întrebă el când ea puse cana pe masă. Vino cu mine.

O conduse la scări. Ea ţopăi pe lângă el.

— Nu mai ai deloc maniere, Lord Kendale? Să mă deranjezi iar aşa de curând după o noapte de deranj e cam nepoliticos.

Chicoti în timp ce rosti cuvintele şi îi aruncă o privire poznaşă.

— Nu mă tenta, zise el. Nu mergem înapoi în pat.

Mintea lui începu să calculeze dacă ar fi putut fi totuşi prezentabili la ora unu după-amiază.

— Atunci ce-i?

— Hai aici, să-ţi arăt.

Deschise uşa camerei cea mai apropiată de a lui. Ochii ei se măriră văzând-o.

— Ăsta a fost apartamentul soţiei fratelui meu.

Marielle pluti în jurul camerei, lăsându-şi mâinile să alunece peste mobile, peste draperiile de mătase.

— Îi plăceau lucrurile de calitate.

— Însemnau totul pentru ea.

Procurarea de lucruri luxoase o consumase pe Caroline, ca să fie mai sincer. Nu reuşise niciodată să înţeleagă cum de o persoană putea să-şi petreacă viaţa având obsedant un singur scop. Ani întregi îi fusese antipatică pentru ceea ce părea a fi o lăcomie nesănătoasă.

Într-un final, decisese că, într-un fel, obiectele luxoase compensau ceva ce nu putea să aibă niciodată. Probabil afecţiunea fratelui său, care o trata doar puţin mai bine decât pe o altă piesă de mobilă scumpă.

Se apropie de garderobă.

— Sper că n-ai simţit-o ca pe o insultă dacă ţi-aş oferi lucrurile ei spre folosinţă. Arătă spre şifoniere. Cu un duce venind în vizită, mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să te schimbi într-o altă rochie.

Ea deschise larg unul dintre şifoniere.

— *Mon dieu!* Uită-te la rochiile astea de seară! Presupun că ducele nu va rămâne până la cină, ca să trebuiască să port una din astea?

— Nu cred c-o să stea aşa mult.

La naiba, aşa spera. Ea se îmbufnă, dădu într-o parte rochiile de seară şi scoase una de zi. O ţinu pe lângă corp şi se uită în jos ca să-şi dea seama cum s-ar potrivi.

— De ce să mă simt insultată?

— Poate te-ai gândi că mi s-a părut că nu eşti îmbrăcată corespunzător, aşa cum eşti acum.

Ea râse.

— *Bineînţeles* că nu e corespunzător. Am crezut că trebuie să fii nebun să iei în considerare că aş putea întâlni un duce, arătând aşa, în loc să-mi zici să stau în camera mea. Spălătoreasă de vase, dacă ai avea aşa ceva, ar arăta mai puţin ponosit.

Se uită din nou în şifonier şi scoase o altă rochie. Asta arăta mai recentă, şi îi umbri bucuria.

— S-a stins de curând, dacă asta a fost rochia ei.

— Acum doi ani. Amândoi au fost într-un accident de trăsură.

— Poate că n-ar trebui…

— Dar vreau asta. Şi ea ar vrea-o. N-are niciun sens să le lăsăm aici să putrezească. Ar fi trebuit să le scot de aici de mult, dar…

Era apartamentul vicontesei Kendale. Nu mai exista această femeie, aşa că uşa putuse fi închisă şi încăperile ignorate cât timp el se preocupase de alte lucruri.

Entuziasmată, se aplecă şi se uită în oglinda de deasupra mesei de toaletă. Se jucă uşor cu nişte ace de păr răsfirate pe suprafaţa ei.

— Nu e nepotrivit? Eşti sigur?

— Sunt sigur. Te las. Foloseşte orice vrei.

*

Penthurst ajunse la începutul după-amiezii. Kendale ieşi să-i întâmpine şi să cheme câinii. Ducele ieşi din trăsură şi nu făcu niciun efort să-şi ascundă interesul faţă de proprietate. Privirea lui cercetă clădirea şi împrejurimile, în timp ce el şi Kendale făcură schimb de politeţuri.

Însoţitorul său, Monsieur Calvet, nu era o figură impresionantă. De înălţime medie, clădit destul de firav, aşa cum pot fi francezii, şi cu părul negru deja rărit, deşi nu părea mai în vârstă decât Kendale şi Penthurst. Ochii îi trădau inteligenţa, şi îi lăsară lui Kendale impresia unor ochi care văd limpede. Un astfel de om, dacă era într-adevăr scriitor, dacă ar avea tendinţa să descrie lumea aşa cum o vedea, ar fi periculos pentru orice guvern.

În timp ce ducele examina proprietatea, Monsieur Calvet îşi examina gazda.

— Ne întâlnim, în sfârşit, Lord Kendale, spuse. Excelenţa Sa m-a informat că sunteţi interesat să mă cunoaşteţi. E rar să pot fi de folos oricui zilele astea, cu atât mai puţin unui lord englez. Mi-ar face o deosebită plăcere să aflu că nu sunt complet irelevant.

— Am vrut să vă cunosc pentru că am nişte întrebări legate de Franţa la care îmi puteţi, poate, răspunde. V-aş fi vizitat la Londra, totuşi. Nu trebuia să veniţi până aici.

— Excelenţa Sa a considerat că întoarcerea dumneavoastră la Londra s-ar putea să mai întârzie. Avea motiv să călătorească pe aici, aşa că a decis să-l însoţesc, îi aruncă o privire lui Penthurst. N-aş crede că există întrebări la care guvernul dumneavoastră nu ştie deja răspunsurile.

— Nu sunt genul de întrebări de care s-ar preocupa miniştrii. Există, de asemenea, cineva pe care aş vrea să-l

cunoaşteţi. Numele ei este Marielle Lyon. Aţi auzit de ea?

— E bine-cunoscută printre noi, după reputaţie. N-am cunoscut-o, totuşi. Ce-aţi vrea să aflu de la ea? Încercaţi să descoperiţi adevărul despre trecutul ei? Dacă e o impostoare, aşa cum susţin unii, sau o orfană nobilă, aşa cum susţine ea?

Determinarea lui s-o demaşte îi păru ca o trădare acum. Nu-l pierdea din ochi pe Penthurst, care întârzia intrarea în casă, oprindu-se să se uite, în mod inexplicabil, la micile ferestre care dădeau în pivniţe.

— Nu caut să descopăr nimic special despre ea. Totuşi, dacă aveţi ceva remarcabil de spus după ce o cunoaşteţi, v-aş ruga să aşteptaţi până ce reuşesc să fac în aşa fel încât să vorbim în privat.

Calvet îl privi pe Penthurst, apoi încuviinţă din cap în cel mai vag mod cu putinţă.

Kendale îl invită pe Penthurst să-i însoţească în timp ce-l ducea pe Calvet în casă. Şi aşa se trezi nu doar primind oaspeţi, dar şi oferindu-şi ospitalitatea unui om a cărei prezenţă o evitase. Fără îndoială că Penthurst îşi permisese să vină din cauza acelei cine la Ambury. Ambury avea multe răspunsuri de dat dacă surpriza aceea condusese la asta.

Fu uşurat să observe că lacheii care călătoreau pe scările trăsurii nu aduseseră bagaje. Propriul său lacheu, în persoana lui Angus, care fusese iarăşi obligat să intre în rolul şi hainele necesare, deschise uşa către bibliotecă cu mare fast.

— Te rog, anunţ-o pe domnişoară Lyon că oaspeţii noştri sunt aici, zise Kendale în timp ce intra.

Calvet se aşeză confortabil pe un scaun. Penthurst continuă să se uite în jur, privind peisajul de la ferestre şi examinând mobilierul. Poate că avea impresia că dacă părea neatent, Kendale urma să-i pună lui Calvet întrebări în prezenţa sa. Dacă aşa credea, se înşela amarnic.

— Ţi s-a dus dorul, zise într-un târziu, trăgându-şi un scaun. Ochii săi adânciţi în orbite îl priviră în expectativă. Southwaite a zis că a crezut că ai plecat pe coastă. Eu am

crezut că poate ai plecat din ţară.

— N-aş pleca din ţară fără să anunţ pe nimeni.

— Ei acum, amândoi ştim că asta nu-i adevărat. Şi totuşi, am fost uşurat să primesc răspunsul tău, care indica faptul că mesajul meu te-a găsit aici.

Domnul Calvet se uita de la Kendale la Penthurst şi înapoi. Dovedea că avea într-adevăr inteligenţa pe care i-o sugerau ochii, prin faptul că tăcea.

— Uşurat? Mă simt flatat că îţi faci griji pentru mine.

— Nu uşurat pentru tine. Pentru mine. Pitt a primit vestea că o parte din armata noastră a intrat în Franţa pe coasta de sud-est. Fiindcă nu fusese autorizată nicio acţiune de acest fel, m-a interogat referitor la aceia dintre prietenii mei care e ştiut că acţionează uneori independent. Southwaite şi Ambury sunt în Londra şi absolviţi de orice suspiciune. Mai rămâneai tu.

— Ar trebui să-l informezi că nu eşti responsabil pentru deciziile cunoştinţelor tale. Totuşi, dacă corespondenţa noastră o să-i permită prim-ministrului să doarmă mai bine, nu pot decât să mă bucur.

— Din păcate, nu l-a liniştit în totalitate. A început să pună nişte întrebări incomode despre casa ta.

— De asta eşti aici? Să-mi examinezi aranjamentele domestice?

— Sunt aici să-ţi facilitez întâlnirea cu domnul Calvet. Când am fost chemat la una din proprietăţile mele, mi-am dat seama că urma să trec la câţiva kilometri de Ravenswood. Domnul Calvet a fost atât de amabil să realizeze că ar fi la îndemână să mă însoţească, astfel încât să vă puteţi întâlni.

— Bineînţeles că sunt recunoscător că aţi făcut-o, domnule Calvet. Kendale orientă conversaţia către adevăratul său oaspete. Înţeleg că decizia dumneavoastră de a deveni un oaspete al Angliei a fost subită.

Domnul Calvet îşi descrise cariera de dinainte de fugă. Susţinuse revoluţia în primele ei zile şi nu contestase nici măcar că trebuiseră să cadă câteva capete.

— Am supravieţuit la ce era mai rău dispărând. M-am

întors în satul familiei mele şi am devenit un fermier, ca tatăl meu. O să spun doar că e bine că hrana oamenilor nu depinde de talente ca ale mele. Pana mi s-a dovedit mai profitabilă, fiindcă scriam sub un pseudonim. Vechii mei prieteni ştiau unde să mă găsească şi eram mereu informat, aşa că am avut mereu cusururi şi lucruri dizgraţioase asupra cărora să comentez. E o libertate imensă în a fi anonim.

— Şi totuşi, a trebuit să fugiţi.

— Ah, da. Unul dintre acei prieteni a ales să-mi dea în vileag pseudonimul după ce publicasem un pamflet despre care a crezut că-l critica pe el. Am aflat ulterior că era adevărat, numai că eu n-aveam idee că era implicat în afacerea pe care o expusesem.

— Pare o meserie periculoasă.

— În Franţa, în momentul de faţă, este. Şi cu ambiţiosul corsican câştigând din ce în ce mai multă influenţă, probabil c-o să rămân în Anglia nişte ani buni, din păcate.

— Îşi perfecţionează engleza, ca să poată face pentru noi ce-a făcut pentru ei, interveni Penthurst sec.

Kendale se gândea cum să-l înlăture pe duce din conversaţie. Penthurst ştia deja că voia să-l întrebe pe Calvet despre nişte figuri politice minore din Franţa, dar n-ar fi fost convenabil să afle şi detaliile atât ale întrebărilor, cât şi ale răspunsurilor.

Un mesaj primit de Angus la uşă amână necesitatea întrebărilor pentru moment. Angus se apropie şi se aplecă uşor să-i spună la ureche:

— Domnişoara Lyon a coborât.

— Trimite-o înăuntru.

Cu o afectare subtilă, Angus deschise ambele uşi, apoi se dădu în lături. Marielle Lyon intră în cameră.

Cei trei bărbaţi se ridicară în picioare. Lui Kendale aproape că i se tăie respiraţia. La fel şi oaspeţilor săi. Toţi rămaseră nemişcaţi, holbându-se la cum o rochie decentă şi câteva bijuterii accentuau frumuseţea lui Marielle.

Părea mai înaltă. Ţesătura verde a rochiei îi sublinia

silueta suplă. Talia înaltă îi scotea în evidenţă sânii rotunzi, perfecţi. Îşi ridicase părul şi purta un colier simplu de perle şi cercei din câte o perlă, care îi scoteau în evidenţă curba gâtului. Sigură pe ea şi splendidă, făcu o reverenţă în faţa lui Penthurst în timp ce se făceau prezentările.

Kendale trebui să-şi desprindă privirea cu un efort. Fusese fermecătoare în zdrenţele ei, dar asta era diferit. Purta hainele acelea la fel de natural cum îşi purta pielea. N-o copleşeau. N-o decorau pur şi simplu. O completau.

În doar câteva minute, domnul Calvet începu o conversaţie cu ea. Stăteau faţă-n faţă, vorbind repede în franceză. Lui Marielle i se putea citi pe faţă bucuria de a fi în prezenţa unui concetăţean de-al ei. Erau concentraţi unul pe celălalt, şi râsul le deveni familiar.

Fapt care îl lăsă pe Kendale să se ocupe de ducele de Penthurst.

— Ai arătat un interes ieşit din comun faţă de exteriorul casei când ai sosit, zise el.

— N-o ştiu bine. Cred c-am mai fost aici o singură dată. La o petrecere dată de fratele tău şi de soţia lui. Tu erai în armată atunci.

— Nu ştiam că ai început să cultivi interes pentru arhitectură. Te-ai apucat de desenat planuri?

Penthurst se uită direct la el. El îi întoarse privirea.

— Nu măsurăm pereţi. Îi căutam pe ei.

— Cine ar fi aceşti „ei”?

— Oamenii de sub comanda ta.

— Servitorii nu atârnă de cornişe. Sunt unde stau de obicei servitorii.

— Nu mă refer la servitori. Cunoscându-te, probabil sunt foarte puţini pe aici. Se aplecă în faţă, îşi aşeză coatele pe genunchi, îşi puse o mână deasupra celeilalte şi ridică privirea. Tu ai trimis oameni în Franţa săptămâna trecută? Armata aia de care s-au plâns francezii a fost armata ta?

— Nici un om aflat sub comanda mea nu e în Franţa.

— Nu asta am întrebat.

Oftă şi se lăsă pe spate în scaun. Dincolo, pe divan, Marielle şi domnul Calvet îşi continuau sporovăială, vorbele

lor sunând ca o melodie lungă şi săltăreaţă.

— Un bărbat a dispărut. Un simplu negustor de postavuri simplu, nevinovat, fără poziţie guvernamentală. E crezut mort.

— Nici unul dintre oamenii de sub comanda mea n-ar ucide un negustor simplu şi nevinovat.

— Păi, îţi poţi imagina de unde vine suspiciunea. Circulă zvonuri despre nişte englezi în regiune, apoi un om dispare. Scrisoarea către Pitt ne acuză de răzbunare împotriva celor implicaţi în situaţia de la Toulon.

— Şi acest negustor a fost implicat. Nu-mi mai pare aşa nevinovat.

— Se ştie că eşti înverşunat când vine vorba de asta. Că învinuieşti guvernul că nici n-a acţionat decisiv şi nici n-a cerut dreptate. Se ştie că unitatea ta a fost aproape masacrată, că aţi fost mult în inferioritate numerică şi înconjuraţi în timp ce încercaţi să scăpaţi. Deja s-a avut foarte multă răbdare cu refuzul tău de a vedea situaţia în ansamblu. Dacă acum îţi cauţi propria dreptate, asta nu va fi tolerat.

— Ai fost trimis să mă ameninţi? Ce tupeu! Un negustor de postavuri nu chiar aşa de inocent dispare şi circulă zvonuri că nişte soldaţi englezi dădeau târcoale prin zonă, şi rezultatul e că ar trebui să ascult avertismente trimise prin intermediari de la Pitt? Este un nerod dacă crede că dau doi bani pe asta.

— Fără ameninţări. Fără avertismente. Şi nici n-a fost el cel care m-a trimis la tine. Am vrut doar să ştii că se nasc zvonuri despre asta şi despre tine. Dacă într-adevăr te-ai implicat într-o campanie de răzbunare, ai grijă să nu te trezeşti faţă-n faţă cu armata noastră în loc de a lor, asta e tot.

— *Mon dieu,* am fost nepoliticoşi. Marielle ridică vocea şi le atrase imediat atenţia celor doi bărbaţi. Mă scuzaţi, Excelenţă, am fost aşa de plăcut surprinsă să întâlnesc un concetăţean, încât am abuzat prea mult de şansa să-mi vorbesc liber limba.

— Scuzele dumneavoastră nu sunt necesare,

domnişoară Lyon. Domnul Calvet, în schimb, are multe de explicat pentru că v-a ocupat în totalitate şi ne-a refuzat mie şi lui Kendale farmecul dumneavoastră. Penthurst se ridică. Trebuie să-mi cer şi eu partea. Aţi dori poate să ieşiţi la o plimbare cu mine? Dacă-mi amintesc bine, există o grădină îngrădită de ziduri în spatele casei. Puteţi continua să vorbiţi franceză dacă vreţi. Mi s-a spus că o vorbesc destul de fluent.

Flatată şi mulţumită, Marielle îi permise lui Penthurst să-i ia mâna şi s-o ridice.

— Amintirea dumneavoastră despre grădină e corectă. Aş fi onorată să vă arăt.

Fără să fi rostit un cuvânt în acest sens, Penthurst arătă clar că-şi dorea compania lui Marielle şi a nimănui altcuiva. În timp ce păräseau biblioteca împreună, ea râse la ceva ce zisese ducele.

Kendale îi privi plecând, încercând să-şi ţină gelozia sub control. Penthurst nu era numai un duce, ci un duce arătos, de succes, galant, popular printre gazde pentru spiritul său şi printre miniştri pentru sfaturile sale. Era un model de perfecţiune, al naibii! Cu siguranţă nu era deloc ca Gavin Norwood, vicontele Kendale.

— Lord Kendale.

Vocea îl smulse din fierberea lui interioară. Se întoarse către domnul Calvet.

— Mi-aţi cerut să menţionez în privat dacă mi s-ar părea ceva ciudat. Şi mi s-au părut câteva lucruri *pas normal* la *Mam'selle Lyon.*

— Vă rog, detaliaţi.

Calvet închise uşa, apoi se reaşeză pe canapea. Kendale rămase în picioare. Una dintre ferestrele din bibliotecă dădea în grădină. Luă în considerare să-i zică lui Calvet să-şi ţină observaţiile pentru altă dată.

— Franceza ei e excelentă. E foarte bine educată. Este bine-crescută.

— E nepoata unui conte, aşa că lucrurile astea nu sunt o surpriză.

— Da, şi nu. Accentul ei e parizian, când e atentă, dar

localizat când e surprinsă sau în largul ei. Era un lucru obişnuit la elitele noastre. Au învăţat să-şi piardă accentele locale ca să nu fie văzuţi ca prea provinciali şi demodaţi. În momente emoţionante, limba tinereţii lor iese la iveală. Făcu o pauză. În timp ce vorbeam, asta i s-a întâmplat de câteva ori. Mici alunecări. O schimbare de accent sau un cuvânt regional care nu e comun peste tot.

— E la fel şi aici. Când băieţii pleacă la şcoală, cei din zone cu un accent local puternic învaţă să scape de el rapid fiindcă sunt tachinaţi. Nu e nimic remarcabil că ea face asta.

Calvet îşi aşează degetele împreunate la vârfuri în faţa gurii, în timp ce se gândea.

— Dacă este totuşi ceva remarcabil, aţi vrea să ştiţi? Aţi zis că vreţi, dar…

— Desigur.

— *Bien*. Ea spune că este nepoata contelui de Vence. Provinciile lui sunt în sud, la mare. Dacă ar fi locuit în apropiere, acela ar fi trebuit să fie accentul local pe care l-ar vorbi când e în largul ei.

— Şi totuşi, nu ăsta a fost accentul pe care l-aţi auzit, aşa-i?

— Exact. Am auzit o femeie tânără din vest. Nu bretonă, clar. Dar… poate din regiunea Loire. Ridică din umeri. Poate familia ei a locuit acolo, şi ea susţine că a avut o relaţie mai apropiată cu unchiul ei ca să se descurce. Zice că nu locuia departe şi mergea în vizită. Pentru cei care judecă, contactul şi apropierea sunt la fel de importante ca legătura de sânge.

Kendale începu să se plimbe reflectând la revelaţiile lui Calvet. Când Madame Peltier făcuse aceeaşi observaţie, nu-i dăduse prea mare importantă. Dar ca scriitor şi pamfletar, Calvet călătorise mult. În plus, cei care se îndoiau de Marielle… ea sigur n-ar fi fost în largul ei cu ei. Ca să nu alunece în acel accent local.

Se trezi lângă o fereastră care dădea în grădină. Dedesubt, Marielle şi Penthurst se plimbau pe alei.

Ea era nemaipomenit de frumoasă. Felul ei distinct de

a merge se potrivea cu rochia şi o făcea să pară regală. Dacă era cine susţinea că e, nu avea nevoie să aspire la a deveni amanta ducelui. Putea spera să-i fie soţie.

— Apoi mai e şi cealaltă ciudăţenie, zise Calvet. Nu prea ştiu ce să înţeleg din ea.

Kendale se întoarse.

— Ce altă ciudăţenie?

— Din nou, felul în care vorbeşte. Nu numai franceza ei. Ci engleza ei. E prea bună, Lord Kendale. E mai bună decât a mea, şi eu vorbesc engleză de când eram mic. Ascultaţi-mă pe mine, apoi gândiţi-vă la cum vorbeşte ea. Nu cred că aţi mai găsi o asemenea engleză vorbită de vreun emigrant. Accentul ei e foarte subtil, dar nu asta e ciudăţenia. Nu se chinuie deloc cu felul în care sunt alcătuite propoziţiile, ca noi toţi ceilalţi. Fie capacităţile ei de a imita sunt foarte bune, fie a avut cei mai buni profesori.

— Ea zice că cei care nu învaţă accentul corect sunt leneşi. Zice că face eforturi speciale.

— Efortul e evident, şi a dus la un succes neaşteptat. Asta, împreună cu uşurinţa cu care foloseşte cuvintele şi sintaxa, o face neobişnuit de fluentă.

Neobişnuit de fluentă. *Je suis désolée.* Îmi pare rău că te-am dezamăgit”. Atât de fluentă, încât gândea în ambele limbi în preajma morţii. Şi-n alte momente. „Te vreau”. Nu *vous,* ci tu.

Era asta o dovadă că primise o instruire deosebită, aşa cum presupusese iniţial? Ar fi putut oare să se dea drept englezoaică dacă misiunea o cerea?

Ura modul în care mintea începuse să întoarcă dovezile pe toate părţile, căutând răspunsuri. Vrusese foarte tare se demaşte pe femeia asta. Acum, deşi Calvet îi dădea motive să creadă că judecata lui fusese corectă, nu voia să accepte implicaţiile acestui lucru.

Dedesubt, în grădină, Penthurst făcu un gest. Probabil că zisese ceva spiritual, fiindcă Marielle râse. Se întoarse cu faţa la duce şi ochii îi străluciră de amuzament. Penthurst nu era uşor de fascinat, dar Kendale îşi imagina că nu putea

fi nici imun.

„Nu fi aşa în largul tău, Marielle. Nu-ţi dezvălui accentul dacă-şi exersează franceza cu tine. Este tipul care să observe”.

Se smulse de la fereastră şi se întoarse spre domnul Calvet.

— Vă mulţumesc pentru atenţia cu care aţi tratat rugămintea mea în legătură cu ea. Ce mi-aţi spus este fascinant.

— Ei bine, e o femeie fascinantă, nu-i aşa, Lord Kendale?

— Ca să trecem la afacerea pentru care am dorit să vă întâlnesc. Penthurst a spus că sunteţi foarte bine informat în legătură cu situaţia politică din ţara dumneavoastră. Că-i ştiţi nu numai pe miniştrii şi liderii naţionali, dar şi pe cei importanţi din provincii.

— Profesia mea presupunea să-mi ţin mereu ochii deschişi şi urechile ciulite. Îmi cunosc probabil ţara mai bine decât cei mai mulţi.

— Vă spune ceva numele Lamberte?

Calvet îşi ridică faţa, curios.

— Aş putea să ştiu cum aţi ajuns să cunoaşteţi acest nume?

— L-am auzit menţionat de cineva.

Calvet îşi încrucişă braţele şi reflectă, înainte să răspundă.

— Antoine Lamberte este la momentul de faţă un membru important al guvernului regiunii Vendée. Poate cel mai important în termeni de influenţă. Are multă ambiţie şi cel mai probabil că va obţine o poziţie la Paris, în cele din urmă.

— Pare că sunteţi deranjat să vorbiţi despre el.

— De regulă sunt deranjat să vorbesc despre un om care a ameninţat să mă ucidă, Lord Kendale. S-a întâmplat după ce regiunea s-a opus revoluţiei şi s-a revoltat. Lamberte este fiul nelegitim al unui baron. A fost educat de tatăl său şi chiar i s-a oferit un post de administrator în casa familiei, când fratele său vitreg a preluat moştenirea. Dar el

s-a implicat în revoluţie şi a fost dat afară. Luptele din regiunea familiei sale, lângă Savenay, au fost urâte. A fost haos. Şi când s-au terminat, fratele lui era mort. Nu a fost o execuţie. A murit în revoltele care înghiţiseră teritoriul. În şase luni, Lamberte locuia în *chateau,* aşa cum o făcuse fratele său, doar că acum pe post de reprezentant al noului guvern.

— Şi de ce a ameninţat să vă ucidă?

— Am făcut greşeala să-l întreb despre moartea baronului. Am fost la Vendée să scriu despre acest episod regretabil în marea noastră încercare şi am auzit de moartea sa, între multe altele. Unii spuneau că propriii servitori l-au ucis. Alţii susţineau că, văzând că totul e pierdut, şi-a ucis amanta şi s-a sinucis. Mărturisesc că mă gândeam să scriu un roman despre acel om. Mi se părea o poveste interesantă.

— Dar Lamberte avea alte idei în legătură cu asta, îmi imaginez.

— M-a chemat la el. Părea un baron, cum stătea şi mă interoga. Apoi m-a informat că ar fi o decizie înţeleaptă să părăsesc Savenay. Îşi ridică mâinile. Am plecat, dar l-am urmărit de la distanţă. Din cauza problemelor de acolo, are mai multă putere decât ar fi avut în mod normal. Nimeni nu-i contestă deciziile. A ţinut opoziţia la pământ, din când în când executându-i pe cei care făceau probleme. Mereu cu un fel de proces, bineînţeles.

— E clar că nu-l simpatizaţi. Nimeni altcineva nu-l găseşte deranjant? Toţi miniştrii îl favorizează?

— Deloc. Sunt unii care cred că nu e de încredere. Alţii care cred că-şi vede doar propriile interese. Apoi există critici despre stilul lui de viaţă – prea luxos, ca al tatălui său. Am încredere că aceste minţi sănătoase vor învinge până la urmă în ceea ce-l priveşte, dar nu poţi fi niciodată sigur.

Nu, nu poţi fi niciodată sigur.

— Dacă v-aţi fi scris romanul, cum ar fi murit ultimul baron? Sinucidere?

Calvet clătină din cap.

— Ar fi un final prea dezamăgitor. În romanul meu, ar fi ucis de cineva care profită de haos ca să ascundă o crimă care n-are nicio legătură cu politica sau cu cauza poporului. Ca multe alte crime, ar fi despre invidie şi lăcomie şi o ură nutrită un timp îndelungat. Ar fi o poveste despre oameni, nu despre politică.

Zgomot de voci se auzi în apropiere de casă, prin fereastră. Uşi se deschiseră şi zgomotul se auzi şi mai tare. Penthurst vorbea cu voce joasă, în franceză. Kendale încerca să audă ce spunea.

— Vorbeşte bine, rosti Calvet încet.

Bineînţeles c-o făcea. Era un blestemat de duce! Un blestemat de duce care acum flirta într-o franceză vorbită prea încet şi prea rapid pentru a-i permite lui Kendale s-o descifreze.

— Îi spune că trebuie să rămână în Londra în timpul următorului sezon, ca să nu rateze toată distracţia.

Ea nu avea o garderobă pentru sezon. Dacă i-ar fi explicat asta, Penthurst s-ar fi oferit probabil să-i cumpere una.

Intrară în bibliotecă, amândoi cu sclipiri în ochi şi zâmbind.

Kendale reuşi să găsească amabilitatea de a-i invita pe Penthurst şi Calvet să ia masa împreună înainte să plece, aşa că se mutară toţi în sufragerie.

Calvet îi distră cu povestiri despre slăbiciunile guvernului francez şi despre noua şi strălucitoarea stea militară numită Napoleon. Penthurst îl interogă un pic. Kendale îi lăsă să vorbească. Marielle arăta superb şi mai interesată decât ar fi majoritatea femeilor, dar, pe de altă parte, vorbeau până la urmă despre ţara ei.

Într-un final, se sfârşi. Marielle se retrase, după multe politeţuri şi complimente. Era singurul lucru pe care Kendale putea să-l facă ca să-şi scoată propriii oaspeţi afară din casă.

Pe când plecau, Calvet rămase în urmă şi se opri lângă uşă.

— Lord Kendale, un moment, vă rog.

Kendale se opri. Penthurst merse mai departe şi se urcă în trăsură.

— Mă tot gândesc de vreo două ore, încercând să decid dacă ar însemna că trădez un secret dacă v-aş dezvălui ceva. Am ajuns la concluzia că nu trădez.

— Ce anume?

— M-a surprins să vă aud menţionându-l pe Lamberte. A mai fost ceva ciudat. Vedeţi, când am discutat singur cu *Mam'selle,* şi ea m-a întrebat de aceeaşi persoană.

Se îndepărtă apoi şi se urcă în trăsură. În timp ce trăsura pleca pe alee, Angus ieşi din casă şi privi în urma lor.

— Cât a fost în grădină, ducele a analizat casa de parcă ar fi plănuit să picteze un tablou cu ea.

— Cred şi eu.

— Cred c-o interoga şi pe ea, despre cine a fost pe-aici.

— Poate.

Urma să afle în curând.

— Du-te şi spune-le oamenilor că pot ieşi din pivniţă acum.

*

Marielle privise din capul scărilor, în timp ce oaspeţii plecau. Angus intră primul, apoi se grăbi spre spatele casei. Kendale intră la puţin timp după el.

O observă stând la jumătatea scărilor. Se opri şi se uită spre ea.

— Flirtai cu el.

— Îl amuzam. E o diferenţă.

— Chiar aşa o fi?

— Bineînţeles. Toată lumea ştie. Dacă ai petrece mai mult timp cu oamenii în timp ce se distrează, ai şti.

El înaintă cu paşi mari spre ea. Expresia de pe chipul său aproape c-o făcu să se dea un pas în spate.

Îi luă mâna şi continuă să meargă cu paşi mari, făcând-o aproape să alerge ca să nu fie târâtă. El deschise

uşa de la camera ei şi o azvârli înăuntru. Spre marea ei mirare, intră în urma ei şi închise uşa.

— Treci pe pat.

Marielle chiar făcu un pas înapoi de data asta, dar apoi se ţinu tare.

— Mă *rogi* frumos să mă aşez pe pat, Lord Kendale? Îşi miji ochii privindu-l. Mă întrebi dacă mi-ar plăcea să joc rolul iubitei tale acum?

Asta îl trezi. Se uită furios la ea totuşi, nemulţumit că primea lecţia aceea în acea zi. Strânse din dinţi, şi un amuzament periculos sclipi în ochii lui.

— Te rog, treci pe pat, Marielle.

Părea o irosire să strice rochia aceea frumoasă din cauza dispoziţiei lui ciudate. Totuşi, Marielle se aşeză pe pat, apoi se lăsă pe spate. Spre şocul ei, el o ridică şi o răsuci cu faţa la cuvertură. Un alt şoc veni când el îi ridică şoldurile până ce o puse în genunchi, mânuind-o ca pe o păpuşă, aşezând-o după bunul lui plac.

Îşi simţi fusta ridicată. El i-o împinse în sus, până ce i se adună la umeri şi aerul rece îi atinse picioarele şi fundul. Toată îmbujorată, şi mai excitată decât ar fi recunoscut în faţa lui, se uită în spate, peste umăr. Arzând de dorinţă şi de cine mai ştie ce în acea zi, el îşi desfăcu pantalonii.

Marielle îşi feri privirea şi aşteptă ca el s-o pătrundă. Nu se aştepta la vreun preludiu. Aşa că el o uimi din nou când o mângâie cu o grijă neaşteptată. Acea mângâiere o atinse profund. Întregul ei corp se cutremură de o plăcere care se revărsă chiar prin centrul fiinţei sale. Iar şi iar el o atinse, până ce ajunse să se joace cu punctul cel mai intens. Senzaţia deveni de nesuportat, şi ea nu îşi mai putu controla reacţiile. Îngropându-şi ţipetele în cuvertură, îşi ridică şoldurile şi mai sus şi se mişcă odată cu atingerea, în timp ce senzaţiile o săgetau.

Simţi un sărut pe şale.

— Da, aşa Marielle. Arată-mi că ai nevoie de mine.

O nouă mângâiere, testând, descoperind, înrăutăţind lucrurile. Întregul ei trup ţipa şi implora. Respiraţia ei deveni o serie de gâfâieli şocate, crescând şi crescând,

până ce eliberarea pură şi completă o cutremură. Atunci el intră, într-un final, iar şi iar, aşa de tare şi de adânc încât ea îşi imagină că o să-l simtă zile întregi.

*

— Ducele m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să merg înapoi la Londra cu el şi domnul Calvet, zise Marielle în acea noapte, după ce se tot gândise dacă să spună ceva sau nu.

Pasiunea din noaptea aceea conţinuse foarte puţin din delicateţea celei din urmă. El pusese stăpânire pe ea, fără îndoială, din momentul în care o luase de mână şi o trăsese pe scări. Poate că fusese din cauza rochiei sau poate a vizitatorilor. Nu-i scăpase cum prezenţa lui Penthurst îi întunecase dispoziţia lui Kendale.

Se dăduse la o parte de deasupra ei, dar o ţinea încă aproape.

Marielle menţionase oferta lui Penthurst tocmai acum pentru că, ţinută aşa, nu cunoştea nicio frică, cu atât mai puţin frica de furia acestui bărbat.

— Nici măcar nu era o invitaţie. Cred că suspectează că mă ţii prizonieră.

Ei se ridică pe coate şi o privi.

— Şi ce-ai spus?

— I-am zis că voi mai sta câteva zile.

Privirea lui se îmblânzi.

— Nu mai e chiar o temniţă dacă alegi să stai. Nu te-aş fi putut opri să pleci.

— Recunosc că am fost tentată, dar… Nu voiam să se ştie că răpeşti femei şi le forţezi să trăiască în casa asta. Ar putea fi foarte greşit înţeles.

— Nu sunt chiar un temnicer grozav dacă îţi faci griji cu privire la reputaţia mea. Îi sărută umărul, ca o recunoaştere a faptului că raportul de prizonier-temnicer nu li se mai aplica lor sau acestei vizite ciudate.

— A mai zis şi altceva interesant? Despre casă?

Trebuia să-şi fi dat seama că el ghicise.

— A observat că nu e nicio femeie şi foarte puţini

servitori, şi asta i s-a părut ciudat. I-am spus că nu m-aş fi aşteptat să fiu oaspetele unui asemenea călugăr, dar că a fost suficient de confortabil pentru o perioadă scurtă.

— Călugăr? Asta cu siguranţă nu e o mănăstire. Şi cât despre confortabil…

Mâna lui se închise pe sânul ei şi rămase acolo. Căldura dulce o atinse şi îi aduse mai mult confort decât şi-ar fi imaginat el.

— Nu era sigur despre noi. I-am spus că o să-l las să se întrebe. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. De ce-a venit aici? Cu atâtea întrebări. Prea curios pentru un simplu oaspete. Am crezut că e un prieten.

— A fost un prieten, odată. Poate că el crede că încă este. Nu m-am decis încă asupra acestui aspect. Totuşi a venit, cred, ca să nu vină alţii.

— Care alţii?

— Acei alţii care urmăresc franţuzoaice frumoase cu trecut ambiguu.

Faptul că agenţi guvernamentali ar putea fi curioşi în legătură cu Kendale o alarmă. Faptul că el vorbea încă atât de uşor despre scopurile ei îndoielnice o întristă.

Se certă singură fiindcă se simţise rănită. La ce se aşteptase? Ca doar câteva nopţi de plăcere să-l transforme iar în nătâng, aşa cum îl poreclise la început? Confortul de care vorbea el era foarte diferit de ceea ce simţea ea. O masă bună l-ar fi făcut probabil la fel de mulţumit.

— Ai făcut ceva rău? I-ai ascuns pe cei mai mulţi dintre oamenii ăia azi. De duce?

El se rostogoli pe spate, dându-i drumul. Ea aşteptă ca braţul lui s-o tragă din nou aproape. Şi-ar fi cuibărit capul în îmbrăţişarea lui, ca noaptea trecută, şi poate ar fi simţit pacea aceea nesfârşită din nou. Dar, spre dezamăgirea ei, el rămase nemişcat şi singur, cu profilul ferm.

— N-am făcut nimic rău. Nimic dezonorant. Am trasat doar o cale spre dreptate şi am parcurs primii kilometri pe ea.

— N-aveţi curţi de judecată pentru asta aici? Credeam

ca englezii au multe. Mai multe decât au nevoie majoritatea ţărilor.

El zâmbi, dar clătină din cap.

— Nicio instanţă de-a noastră nu se ocupă cu asta.

— La ce bun să fii lord dacă nu poţi căuta dreptatea într-o instanţă? M-aş aştepta ca până şi judecătorii corupţi să aibă grijă să fie corecţi în cazul tău.

— Ai înţeles greşit. Instanţele noastre sunt inutile pentru că nu e o treabă englezească.

Nu mai zise nimic. Subiectul îl tulbura. Îi simţi mintea întorcându-se spre sine, stăruind asupra acestei căi şi a călătoriei la care se referea, şi asupra scopului ei.

Ea ajunsese în plus în patul acesta. Împinse cearşaful şi se întinse să-şi ia hainele. Mâna lui o apucă de încheietură, o trase spre el şi o înveli la loc. Ea îşi aşeză capul pe umărul lui şi sufletul ei oftă în timp ce-şi lăsa deoparte armele pe care le purta mereu, pentru orice eventualitate.

— Ai auzit de asediul din Toulon? întrebă el, şi întrebarea pluti în tăcere.

— Bineînţeles.

El vorbea despre o răscoală împotriva guvernului revoluţionar care avusese loc cu şase ani în urmă, una dintre multele care se încheiase cu victoria republicanilor. Trupe şi marina engleză fuseseră implicate, de partea regaliştilor. Era pe buzele multora acum pentru că acest Napoleon, care se ridicase aşa de rapid, avusese unul dintre primele lui momente de strălucire acolo.

— Eu am fost la Toulon, sub comanda lui O’Hara, continuă el. După ce a fost înfrânt şi arestat, după ce totul s-a prăbuşit, noi a trebuit să ieşim cumva. Un grup de-al nostru s-a ascuns în casa unei femei cu care unul dintre ofiţerii noştri se împrietenise.

— Erau iubiţi?

— El credea că erau. El cel puţin credea c-o iubeşte. Plănuia s-o aducă cu el şi nu asculta pe nimeni care-i spunea că e mult prea periculos. Feversham nu era un om sentimental cu femeile, aşa că atitudinea lui a fost

respectată mai mult decât ar fi fost dacă ar fi avut o serie lungă de amante.

„Un om cam ca tine”, se gândi ea.

— Ajuta şi faptul că era foarte frumoasă, îmi imaginez. Toţi erau un pic invidioşi pe Feversham. Femeia asta ne-a ajutat pe cincisprezece dintre noi să ne ascundem o săptămână. Aducea informaţii despre desfăşurarea forţelor republicane în oraş şi ştiri despre execuţii. Erau multe de-astea.

Mereu erau când răscoalele erau înăbuşite. Mii muriseră în timp ce noul guvern îşi consolida puterea şi îşi impunea autoritatea în regiuni mai puţin doritoare să accepte noua ordine. În urmă cu şase ani, Franţa era o ţară în care ori te ascundeai, ori mureai, ori fugeai.

— Găsise modalităţi de a cumpăra mâncare, fără să dea semne că ar hrăni aşa multe guri. A îngrijit doi oameni care fuseseră răniţi. Când s-a întors într-una din zile şi ne-a spus că trupele care păzeau drumul spre nord fuseseră chemate în alt oraş şi că drumul urma să fie liber în noaptea aia, am profitat de şansă să fugim.

Marielle simţi că i se strânge stomacul. Credea că ştie ce o să urmeze.

— Drumul era liber. Aproape un kilometru ne-am mişcat cu uşurinţă. Apoi, brusc, ne-au încercuit, venind din toate direcţiile. Erau mai mulţi ca noi şi ne-au înconjurat, iar noi luptam pentru vieţile noastre. Iubita lui Feversham venise într-adevăr cu el, dar când el a încercat s-o protejeze, ea s-a desprins şi a fugit la soldaţi. Ei au lăsat-o să treacă şi a dispărut. Atunci am înţeles toţi că ea îl trădase şi că ne adusese acolo să murim. Făcu o pauză lungă, apoi oftă. Şi am murit, cei mai mulţi dintre noi. N-am crezut vreodată să văd aşa carnagiu.

— Feversham?

— Fusese tăiat, dar l-am târât după mine când am reuşit să scap. A murit pe drum, totuşi. Doar patru dintre noi am scăpat.

Confidenţa lui încărcase aerul cu intimitate, ca şi cum acum împărtăşeau un secret. Doar că nu era un secret.

Toată lumea ştia despre Toulon. Dar amintirile lui i le evocară pe ale ei, din locul unde le ţinea ascunse, şi ele se întâlniră în tăcere. Ea fu aproape, foarte aproape, să-i spună că înţelegea mai bine decât ar putea el crede vreodată.

— Dreptatea ta este în legătură cu femeia asta?

Altă pauză, apoi el clătină din cap.

— Am aflat că un colonel şi-a asumat meritul pentru acest complot. Fratele ei, un negustor, a profitat frumos de un fel de recompensă. Cred că ea i s-a confesat, iar el a mers la colonel.

Dar ea îi adusese la drumul ăla. Ea fusese trădătoarea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cauţi s-o pedepseşti pe femeia asta?

După o pauză mult mai lungă, ca şi cum ar fi dezbătut în sinea lui întrebarea, răspunse:

— Nu omor femei.

Un răspuns uimitor. Dreptatea lui va fi în sânge se părea.

— Şi colonelul ăla? Cine era?

El se mişcă iar, astfel încât o acoperi, iar corpurile lor se lipiră. O privi în ochi, şi Marielle văzu durerea pe care amintirile i-o aduseseră. Văzu şi altceva. Un bărbat privind cu prudenţă o franţuzoaică cu un trecut ambiguu.

Mângâierea lui o asigură că nu era momentul să se gândească la asta. Îngropă îndoiala în plăcere. Când o făcu să ţipe de plăcere, dorindu-l atât de mult încât nu-i mai păsa de dreptatea lui, sau de a ei, sau de încredere, sau de fidelitate, el îi strânse mâinile împreunate deasupra capului şi o ţinu aşa, supusă şi fără nicio putere, în timp ce o penetra. O făcu de-a binelea prizoniera lui o vreme, dar, în ciuda acestui control asupra ei, el nu-şi putea înăbuşi neliniştea şi valul de emoţie crudă pe care ea i le ghicise de la început. Doar acum Marielle înţelegea de ce erau acolo.

Capitolul 14

Venise timpul. Venise de mult. Kendale decise asta în timp ce călărea alături de Marielle în următoarea după-amiază.

Ea nu avea prea multă experienţă cu caii, şi se vedea. Înşeuaseră pentru ea cel mai bătrân şi mai liniştit cal din tot grajdul, şi totuşi, acum mergeau la pas pe câmp, încet, ca ea să nu se alarmeze. Purta unul dintre superbele costumele de călărie ale vicontesei, unul de un albastru intens, croit şi decorat ca o uniformă militară. Lui i s-a părut asta tipic pentru absurditatea modei feminine. Totuşi, ea arăta foarte bine, chiar dacă nu ţinea frâiele corect, deşi îi arătase de nenumărate ori.

— Putem să ne întoarcem la Londra mâine, zise el.

Ea nu zâmbi. Ochii ei nu străluciră. El ar fi vrut să creadă că regreta finalul acestui sejur.

— Ar fi înţelept aşa. Dominique e probabil îngrijorată şi e nevoie de mine acolo.

— Trebuie doar să avem în sfârşit acea conversaţie pe care am amânat-o de mult prea mult timp.

Ea îi aruncă o privire dintr-o parte.

— Treaba neterminată trebuie terminată, vrei să spui. Nu te temi că, după ce m-am bucurat de luxul acestei case şi de garderoba unei lady, aş refuza să termin treaba, ca să mai stau?

— Nu.

Ştia că n-ar mai fi stat. N-ar mai fi putut. Avea ceva de făcut. Doar că el nu ştia ce anume.

— Atunci, permiteţi-mi să fiu succintă, milord. Nu sunt spioană. O jur pe sufletele părinţilor mei. Gata, treaba e terminată. Îi aruncă o privire beligerantă. Mă crezi?

O credea? Dacă nu, ar fi dus-o la agentul Ministerului de Interne, în Dover. Voia să creadă că nu căutase scuze să n-o facă, doar ca să se culce cu ea.

— Da. Deşi te-ai chinuit să trimiţi lucruri în Franţa. L-ai căutat pe cont propriu pe Garrett, atunci când mesagerii tăi au încetat să te ajute. Aş vrea să aflu de ce.

— Ţi-am spus că ajut în trimiterea unor gravuri care îi satirizează pe cei mai răi dintre liderii de acolo. Dacă eşti de acord că nu sunt spioană, atunci ce treabă ai cu asta? Acum lupţi şi împotriva contrabandei, şi a francezilor?

— Oamenii fac contrabandă de ambele părţi, pentru bani. Tu l-ai plătit pe Garrett. Nu el te-a plătit pe tine. Ai părut că plăteşti pentru un serviciu.

Ea scoase un geamăt de nerăbdare.

— Mulţumesc că te interesezi de afacerile mele, dar ai şi mai puţină autoritate în afacerea asta decât în cealaltă. Acum, având în vedere că această parte a afacerii noastre neterminate este rezolvată, spune-mi, când plecăm? De dimineaţă?

Pe el nu l-ar fi deranjat să amâne plecarea pe mai târziu. Mult mai târziu. Săptămâni mai târziu. Se îndoia că relaţia asta ar supravieţui întoarcerii în oraş. Ea avea propria lume acolo, ei pe a lui, şi amândoi aveau îndatoriri care nu-l includeau pe celălalt. Avea scuza că trebuia să calculeze cam cât de târziu ar fi înţelept să plece, dar întârzierea nu făcea decât să amâne inevitabilul.

— Da, de dimineaţă.

*

Se gândea că probabil ea nu avea să vină la el în noaptea aceea. Finalul iminent al aventurii lor aruncase o umbră asupra zilei, aşa cum o furtună la orizont strica o ieşire la iarbă verde, vara. Era acolo, apăsând atmosfera din casă, umbrind fiecare privire pe care şi-o aruncau în timp ce ultimele ore de lumină treceau. În acea seară, încercă să-şi abată gândurile la biroul său din bibliotecă, concentrându-se la treburile moşiilor sale. Ea citi o carte întinsă pe canapea.

Când urcară, el o sărută înainte să se despartă, prea conştient că ar putea fi ultimul lor sărut. Apoi intră în camerele sale, îşi scoase haina şi deschise o fereastră, ca briza să reîmprospăteze aerul prea greu de nostalgie.

După jumătate de oră, el ştiu sigur că ea alesese să

evite stângăcia unei eventuale încercări de a pretinde că această pasiune ar putea dura în afara acestei case. Se aruncă într-un scaun, închise ochii şi încercă să întocmească în minte o listă cu lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă înainte de călătorie. Pericolele şi problemele îl distraseră suficient de tare că nu auzi niciun sunet care să tulbure tăcerea. În schimb, îi simţi prezenţa dintr-odată şi deschise ochii văzând-o.

— Slavă Cerului! Credeam că poate te-ai culcat, spuse ea. Sau te-am trezit?

— Nu dormeam. O sorbi din priviri, şocat de cât de recunoscător era că venise, totuşi. Eşti dureros de frumoasă în seara asta.

Ea îşi dădu părul peste umăr şi se privi.

— E una dintre rochiile de bal. Trebuia să port una înainte să plec. N-am mai făcut-o niciodată. Mi-a luat mult să mă decid pe care s-o aleg.

Alesese una de culoarea şampaniei. Decolteul adânc dezvăluia partea de sus a sânilor ei frumoşi. O bogăţie de mărgele, dantele şi alte lucruri decorau poalele fustei.

— Poţi s-o iei. Ia-o cu tine.

Ea zâmbi, dar clătină din cap.

— N-am ce să fac cu ea. Poate totuşi, pe cea pe care am purtat-o ieri. O s-o iau pe aia. Ar fi drăguţ să am ceva mai la modă când merg la petreceri sau o vizitez pe Emma sau pe Cassandra.

Auzind-o menţionându-le pe soţiile prietenilor lui, îşi aminti că ea trecea prin lumea lui din când în când. Avea s-o mai vadă. Nu era sigur că acesta era un lucru bun.

— Mă bucur că ai venit în noaptea asta, Marielle. N-am crezut c-o s-o faci.

— O femeie mai practică n-ar fi făcut-o, dar eu a trebuit s-o fac. M-am gândit totuşi că poate – nu că asta cred, dar nu se ştie niciodată – ai crezut că am fost prietenoasă aşa cum un prizonier caută favoarea stăpânului. Dacă asta ai crezut, în noaptea asta nu mai există posibilitatea asta. Nici scuza asta.

Merse către el, cu satinul rochiei făcând valuri şi

buclele ei lungi în flăcări de la miile de scântei de aur ale lămpii. Şi dacă ajungea să trăiască optzeci de ani, el nu va uita niciodată cum arătase ea în noaptea asta.

Zâmbetul ei şugubăţ îi juca pe buze, dar ea încerca să pară sofisticată, să se ridice la înălţimea rochiei.

— Şi pe urmă, a trebuit să vin pentru că a rămas încă o parte din afacerea noastră neterminată. Am lămurit doar o parte când am călărit azi.

Îi luă o clipă să-şi dea seama la ce-ar putea să se refere ea. Aşteptă, sperând că avea dreptate. Doar gândul îl făcea să se întărească.

Elegant, delicat, ea se lăsă în genunchi în faţa lui. Încă o dată, privirea ei conţinea promisiunea unei plăceri de nedescris, în timp ce degetele ei începură să se ocupe de pantalonii lui. De data asta, lucrară eficient. Curând, îi ţinea mădularul în mâini. Degetele ei începură să se mişte.

De obicei, când făcea asta, el putea să se lase purtat de plăcere şi să se bucure de faptul în sine. Dar în acea seară nu putea. Privirea şi poziţia ei promiteau mai mult, şi aceste mângâieri deveniră tachinări care, în mod deliberat, fără milă, îl înnebuneau.

Ea îl privi, savurând puterea pe care o avea asupra lui. Degetul ei mare desenă un cerc pe capul mădularului, care se umflă şi mai tare. Ea se aplecă în faţă, capul ei se lăsă în jos, limba atinse uşor. Tachinarea îi trimise o săgeată de tensiune delicioasă în vintre. Scrâşni din dinţi în faţa senzaţiilor copleşitoare, dar curând nu avu încotro decât să le cedeze, cu totul, şi se predă complet plăcerii cadoului de despărţire al lui Marielle.

*

— Unde ai fost? Ţi-am simţit lipsa la întâlniri, zise Southwaite. Liberalii te-au tot căutat ca să-i susţii în insistenţele lor să nu existe nicio negociere cu Franţa. Nimic n-are mai multă greutate în acest argument ca un om care a luptat pe pământ francez.

— Am fost la Ravenswood. Mă-ndoiesc că am ratat

ceva în timpul sesiunilor. Aşa e mereu. Dezbaterile sunt mereu la fel, foarte greu se răzgândeşte cineva.

Sporovăiră în timp ce jucau câteva mâini leneşe de 21 într-o sală de jocuri decentă, condusă de doamna Burton. La masa de alături, sora lui Southwaite, Lydia, şi soţia lui Ambury, Cassandra, jucau acelaşi joc. Pe cât putea să-şi dea Kendale seama, Cassandra venise s-o supravegheze pe Lydia, care începuse să joace jocuri de noroc cu un entuziasm periculos. Ambury, la rândul său, venise s-o supravegheze pe Cassandra însăşi, despre care se ştia că pierdea masiv, la rândul ei. Southwaite, care nu era omul să-şi lase îndatoririle pe seama altora, venise în persoană să-şi supravegheze sora.

Kendale era acolo fiindcă avea nevoie să-şi abată cumva gândurile de la Marielle. Până acum, niciunul dintre prietenii lui nu-l ajutaseră în acest sens.

— Am o întrebare, Ambury, spuse el în timp ce-şi strângea câştigul de la ultima mână. Poţi să răspunzi şi tu, Southwaite. Când aţi avut legături cu femei, pentru cât timp v-au tulburat atenţia şi viaţa?

Întrebarea îl prinse pe Southwaite în timp ce cerea o carte. Mâna lui rămase suspendată în aer, în timp ce ochii lui albaştri îi reflectară şocul. Se uită la Ambury.

— Întreabă lucruri de-astea în ultima vreme, explică Ambury. Kendale, fiind Kendale, nu poate să curteze pur şi simplu o femeie, să se culce cu ea şi să se îndrăgostească, dacă aşa comandă Eros, să se sature de ea şi să se despartă. Înainte de orice ieşire în acest război special, el insistă să definească perfect regulile luptei.

— Se gândeşte să se însoare?

— Nu însurătoare. Tot întreabă despre legături. Nu cu târfe, însă. Ştie totul despre ele. La mijloc. Amante.

— Interesant. Şi destul de subit.

— Trebuia să se-ntâmple la un moment dat.

— La naiba, sunt chiar între voi!

Ambury îl bătu pe umăr.

— Blestemat să fiu, eşti chiar aici, nu-i aşa? Acum, să revenim la întrebarea ta. Depinde de femeie şi de ce aş

descoperi odată ce lucrurile devin intime. Asta o să te şocheze, dar nu sunt chiar ceea ce par uneori. Unele dintre cele mai isteţe devin din ce în ce mai încete la minte cu fiecare întâlnire. Unele dintre cele mai blânde devin crude. Este foarte greu să ţii o mască în timpul unei aventuri.

— Dacă am presupune că ai tras concluzia că ar fi cel mai bine s-o închei, dar n-ai ajuns încă deziluzionat. Cam cât timp te-ar distrage?

— Vrei să zici câtă vreme ar fi în capul tău tot timpul? Şi amestecându-se în ocupaţiile tale zilnice? întrebă Southwaite.

— Da, asta se întâmplă uneori, nu?

— Da, se întâmplă. Ţi s-a întâmplat ţie?

— Mie? Nu fi ridicol! Sunt doar curios.

— E doar *curios,* repetă Ambury, prinzând privirea lui Southwaite.

— Şi ce-ai făcut când s-a întâmplat, Southwaite? întrebă Kendale, stăpânindu-şi impulsul de a-i trage una lui Ambury.

— Am încercat să fiu cuminte, dar de obicei m-am culcat cu ea, dacă n-a fost foarte dezonorant s-o fac.

— Şi asta a rezolvat problema?

— De cele mai multe ori a fost începutul sfârşitului.

— Vrea să ştie ce-am făcut când nu s-a sfârşit, spuse Ambury.

— Păi, asta nu s-a-ntâmplat decât o dată, zise Southwaite.

— Şi ce naiba ai făcut?

— M-am însurat cu ea.

Kendale îşi azvârli cărţile dezgustat.

— Nici unul dintre voi nu e de niciun folos. Ani de zile a trebuit să ascult poveşti lungi, plictisitoare despre triumfurile voastre cu femeile. Despre seducţiile şi amantele voastre. Dar pare că n-aţi învăţat nimic din bătăliile astea. De fiecare dată v-aţi aventurat înainte ca un proaspăt recrut.

Ieşirea lui le captă atenţia un pic prea tare, şi trebui să îndure câteva momente în care ei se priviră cu înţeles.

Nu suporta când făceau asta.

— Kendale, te-ai încurcat cu vreo femeie şi nu ştii cum să scapi? întrebă Southwaite, cu vocea aducând poate prea mult cu a unui preot înţelegător.

— Este vorba de Madame Peltier? se interesă Ambury. Dacă da, tot ce trebuie să faci este să opreşti robinetul de cadouri şi o să se descotorosească de tine într-o clipită.

— Nu m-am încurcat cu Madame Peltier. N-am zis că m-am încurcat cu nimeni. Am întrebat doar cât durează ca o femeie care te distrage să înceteze s-o mai facă dacă o eviţi.

— Cine este? rosti Ambury ferm. Eşti prea curios dintr-odată şi e o femeie în treaba asta. Insist să ne spui cine e. Poţi să crezi că am acţionat ca proaspeţi recruţi, dar dacă te aventurezi vreodată pe câmpul de bătălie fără sfatul nostru strategic, ai putea la fel de bine să ai o ţintă pictată pe piept.

— La naiba! Pun şi eu o întrebare simplă, din curiozitate, şi mă trezesc insultat. Îşi strânse câştigurile şi se ridică să plece. Southwaite, ai face bine să te uiţi la stânga. Sora ta câştigă iar masiv. O să i se pară foarte amuzantă predica de mâine despre pericolele jocurilor de noroc.

*

Marielle rotea uşor placa de cupru pe perna ei, în timp ce mâna ei mânuia acul de gravat. Grava cu atenţie conturul unei bărci de agrement pe un râu pe care îl terminase deja. Avea nevoie să creeze şi câteva dintre priveliştile ei, ca să câştige nişte bani în plus. Gravurile pe care le trimisese în Franţa nu îi aduseseră niciun profit. Costaseră mai mult decât îşi permitea în mod normal. Şi oricum, doar ele n-ar fi putut-o salva. Trebuia să acţioneze, ceea ce însemna că avea nevoie de bani. Se îndoia că avea strânşi suficienţi, în ciuda economiilor pe care le făcuse în ultimii ani.

Pe masă se afla şi o scrisoare. Venise cu poşta, dar n-

o deschisese. Credea că era de la Kendale. Nu avea niciun sigiliu special care să arate asta, şi nu-i mai văzuse scrisul înainte, dar calitatea hârtiei o făcea să creadă că era de la el. Iar scrisul indica un expeditor sigur pe el, masculin.

Nu-l mai văzuse din dimineaţa în care plecase de la Ravenswood, în urmă cu o săptămână. El nu se urcase în trăsură cu ea, ci alesese să călărească. Mai bine. Acea călătorie lungă ar fi fost prea tristă dacă erau împreună. Ştiau amândoi că lucrurile vor fi altfel în oraş. El se va duce la petreceri cu elita societăţii, iar ea va sta în casa asta, cu urechile ciulite după intruşi, întrebându-se dacă Lamberte va mai trimite oameni s-o pândească, îngrijorându-se că trecutul o ajungea din urmă înainte să se fi pregătit cum se cuvine să-l primească.

Îşi îndreptă atenţia din nou spre acul de gravură, în timpul acesta, uşa se deschise. Dominique intră în cameră şi se aşeză. Luă scrisoarea şi o ţinu în soare, la fereastră.

— O să deschizi asta sau nu?

— Mai târziu.

— E de la el?

— Posibil.

— Ai fost aşa de tăcută şi de nefericită de când te-ai întors, că mă gândesc c-ai vrea să ştii dacă e de la el şi ce-ţi scrie.

Marielle puse unealta jos şi luă scrisoarea. Se uită la ea.

— Şi dacă e o scuză plictisitoare şi politicoasă? Mi-ar frânge inima. Dacă, privind în urmă, a decis că totul a fost nesăbuit şi rău? Sau, şi mai rău, că eu am fost nesăbuită şi rea?

— Poate ţi-a scris o scrisoare de dragoste. Te-ai gândit la asta? Poate ţi-a scris că nu poate trăi fără tine.

Încerc să şi-l imagineze pe Kendale scriind o scrisoare de dragoste. Efortul o amuză atât de tare încât râse, pentru prima dată într-o săptămână.

— Cred că e sigur să presupunem că nu e o scrisoare de dragoste.

Dominique o ameninţă cu degetul.

— O citeşti acum sau o deschid eu şi o citesc pentru tine.

Cu o oarecare trepidaţie, rupse sigiliul şi netezi hârtia.

Nu era o scrisoare de dragoste. Bineînţeles că nu. Dar cuvintele lui o făcură să zâmbească oricum. Cel puţin cele care n-o făcură să se îngrijoreze.

Draga mea Marielle,

Mi-am înfrânat impulsul de a te vizita să-ţi explic ce-ţi scriu acum aici. Îmi tot spun că e o decizie înţeleaptă.

Vreau să te informez că eşti încă pândită. Poate că ai observat. Sunt oameni vizavi, într-un apartament care dă în stradă. Apoi mai e un om care trece prin faţa casei tale de câteva ori pe zi

Bărbaţii din apartament sunt oamenii mei. Sunt tentat să-i las acolo până când intriga asta pe care-o urmăreşti – oricare-ar fi ea – se va sfârşi. Dar bărbatul care trece prin faţa casei nu e al meu. A fost urmărit, dar niciuna dintre variile lui destinaţii n-a lămurit nimic despre intenţiile sale. Poate îmi fac griji în zadar. Ai grijă, în orice caz.

Dacă ai vreodată nevoie de oamenii mei, cel brunet e Jacob, iar cel blond e Pratt. Ei mă vor chema dacă le-o ceri, sau poţi s-o faci şi tu dacă e nevoie.

În vreo două săptămâni e posibil să plec pentru o vreme. Ambury are o părere foarte bună despre tine, pentru că ai ajutat-o pe soţia *lui, aşa că sunt* convins *că va onora orice cerere de ajutor din partea ta.*

Servitorul tău,

Kendale

Dominique i-o luă din mână şi o citi.

— Te invită să-l chemi.

— Dacă sunt în pericol.

— Chiar eşti.

— Nu ştim asta.

— Nu? Atunci cheamă-l doar ca să te bucuri de

compania lui. N-o să-i pese de motiv. Asta e scrisoarea unui bărbat care n-a întors pagina în ceea ce te priveşte.

Inima ei voia să-i dea dreptate. Îşi imagină bucuria la vederea lui. Chiar şi numai fantezia asta o făcu fericită.

— Nu îndrăznesc.

— De ce? strigă Dominique, exasperată.

Marielle îi luă mâna lui Dominique.

— Pentru că o să-ncerce să mă oprească. Şi când bărbatul ăsta încearcă un asemenea lucru, de obicei reuşeşte.

Degetele lui Dominique le strânseră pe ale lui Marielle.

— Să te oprească? De la ce? Dumnezeule, la ce te-ai gândit toată săptămâna asta, în timp ce te plimbai încoace şi-ncolo, târziu în noapte?

— A venit timpul. De mult. Dacă mai aştept şi apoi descopăr că o întoarcere mai rapidă ar fi contat, n-o să mi-o pot ierta. Deja ar putea fi prea târziu.

— Lamberte…

— De asta e momentul acum. Nu ştiu dacă a venit aici sperând să mă găsească sau dacă a plecat la Paris ca să intre în graţiile noului guvern. Tot ce ştiu e că mi s-a spus că nu e la Savenay. E posibil să nu mai am o astfel de şansă.

Dominique clătină din cap, iar şi iar.

— Tatăl tău nu se aşteaptă să te duci după el. Nu vrea să-ţi rişti viaţa ca să-l salvezi. Niciun tată nu şi-ar dori asta. Îţi tot repet asta de şase ani, Marielle.

— Poate că nu vrea. Dar e decizia mea, nu a lui. Nu fac asta numai pentru el.

Dominique se ridică şi începu să facă paşi prin cameră, aruncându-şi mâinile în aer în timp ce mormăia. Se răsuci, cu o grijă nouă brăzdându-i fruntea.

— O să ştie că ai fost tu, bineînţeles. Dacă te duci acolo şi reuşeşti, o să ştie cu siguranţă că trăieşti. Cine altcineva l-ar ajuta pe chiar acel prizonier să scape?

Marielle ridică acul de gravat şi începu să-l ascută cu grijă de piatră.

— Presupun că e adevărat. Probabil c-o să-şi dea seama că am fost eu şi că am scăpat cu viaţă.

— O să-şi dea seama că ai acele documente. Acelea din cartea mică pe care ai ascuns-o în perete.

— Poate.

Suflă aşchiile de metal de pe piatră, apoi continuă să ascută.

— Va veni sigur aici, dacă n-a făcut-o deja.

— Dacă o face, va fi încă un emigrant amărât. N-o să aibă nicio putere, nicio armată. O să fie pe un pământ străin fără prieteni şi cu foarte, foarte mulţi duşmani. Se întoarse la placa de cupru. Lasă-l să vină.

Capitolul 15

Se dovedi, spre iritarea lui Kendale, că evitarea femeii care te distrage nu rezolvă distragerea în sine. Mai degrabă era invers.

Petrecu următoarele zile plănuind călătoria pe care urma s-o facă în curând, dar nici măcar asta nu îi ocupă întreaga minte, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Se apleca şi studia hărţi şi căi de acces, dar subit liniile şi hârtiile dispăreau în timp ce mintea lui începea să zburde la amintiri despre Marielle la Ravenswood. Nu toate imaginile erau erotice. Un râs, un zâmbet, o tachinare – poposea timp îndelungat asupra detaliilor care îl cuceriseră.

Începu să-şi petreacă după-amiezile cu box, scrimă şi plimbări călare prin parcuri, crezând că activitatea fizică o să-l ajute să doarmă. Şi în fiecare noapte zăcea întins în pat cu orele, prea conştient de un gol în sine însuşi, despre care până acum nu ştia că exista.

Încă trei zile de astfel de tortură îl conduseră spre o decizie. De fapt, domnul Pottsward îl conduse la ea. Valetul avea un talent în a te face să vezi ceea ce era evident.

Studia o hartă a apelor de pe coastă, când Pottsward îi aduse cafeaua de dimineaţă. După ce i-o turnă şi aşeză

şervetul şi linguriţa, Pottsward aruncă o privire la hartă, apoi la hârtiile împrăştiate pe masă.

— Vă veţi consulta cu avocatul înainte să plecaţi, domnule?

— De ce-aş tace asta?

— Credeam că veţi avea nevoie să lăsaţi instrucţiuni despre ce va fi de făcut în cazul în care nu vă veţi întoarce. Nu e necesar asta? Ca treburile legate de moştenire şi altele să fie clarificate?

Să nu se întoarcă. Ideea, deşi nu era bine-venită, nu putea fi numită nicidecum absurdă. Toată planificarea din lume, tot curajul, nu vor putea acoperi toate posibilităţile. Într-o lume cu adevărat corectă, s-ar întoarce cu siguranţă, dar el ştia mai bine decât mulţi că nu se putea conta pe asta.

— Presupun c-ar trebui s-o fac.

— Dacă vreţi, vă pot aranja o întâlnire mâine. Să zicem la ora trei? Asta v-ar permite să vă modificaţi testamentul dacă doriţi. Ultimul a fost scris în aşa mare grabă şi cu atât de puţină grijă încât poate vă gândiţi că merită schimbat. Dacă veţi vrea să menţionaţi, de exemplu, nişte moştenitori pe termen lung.

— Eşti morbid în mod intenţionat, Pottsward? Asta e felul tău de a spune că nu eşti de acord cu asta?

Pottsward se străduia să aranjeze hârtiile.

— Nu e treaba mea să fiu sau nu de acord. Dacă asta e singura cale să vă rezolvaţi odată furia pricinuită de moartea camarazilor dumneavoastră, poate că e cel mai bine. Mai bine aşa decât dacă eraţi încă în uniformă, acţionând nesăbuit în bătălii. Vă reamintesc doar că dreptatea nu-l face pe om nemuritor sau invincibil şi că chiar şi cei virtuoşi cad uneori. E tipul de lucruri la care te gândeşti când înaintezi în vârstă.

Nu se aştepta să eşueze. Cu siguranţă nu intenţiona să moară. Nu ignorase posibilitatea că ar putea s-o facă, dar nici n-o luase prea mult în considerare. Acum o făcea, datorită valetului său.

Se gândi ce ar putea pierde şi ce-ar avea de regretat.

Îşi privi planurile şi deciziile dintr-o altă perspectivă. Singurul gând care îl făcu să se oprească şi singurele momente care îi evocau o senzaţie melancolică de pierdere reală erau când mintea lui poposea asupra lui Marielle.

Îşi cercetă corespondenţa într-o dispoziţie sumbră. Pe măsură ce sezonul se desfăşura, invitaţiile începuseră să vină zilnic. Arunca o privire la fiecare şi făcea două grămezi – una mare cu toate balurile şi petrecerile la care nu se va duce şi una foarte mică cu cele care ar putea avea liste de invitaţi ce includeau persoane a căror companie nu i se părea plictisitoare.

Una în particular îi atrase atenţia. Luând scrisoarea, îl puse pe Pottsward să-i pregătească calul.

După puţină vreme, îşi lega calul pe Albemarle Street şi intra în casa de licitaţii Fairbourne. Oamenii mişunau în sala mare de expoziţii, curăţând, măturând şi agăţând tablouri. Managerul, domnul Nightingale, îl observă şi se grăbi să-l întâmpine.

— Lord Kendale, ne onoraţi. Cu ce vă putem ajuta?

— Speram că Lady Southwaite ar fi aici.

— Lady Southwaite? Aici?

Se încruntă la întrebare cu asemenea nedumerire, de parcă ar fi fost pusă în chineză.

Doamna în cauză apăru în uşa biroului din spatele sălii. Cu un zâmbet cald, înaintă spre ei.

— Lord Kendale, ce plăcere să te văd. Nu fiţi alarmat, domnule Nightingale, lordul Kendale e un prieten drag care ştie totul. Va fi discret în legătură cu implicarea mea în continuare aici. Îl invită în birou. Suntem foarte aglomeraţi azi. Zilele în care expunem sunt haotice şi nu prea potrivite pentru vizitatori.

— Scuză-mă că deranjez atunci.

— Nu te scuza. Te rog. Mă bucur oricând să te văd.

Mută de pe un scaun o statuetă mică de bronz a unei femei goale, ca el să stea în spatele biroului. Ea se aşeză pe un scaun alături.

O plăcea pe Lady Southwaite. O plăcuse de dinainte să se mărite şi continuase s-o placă şi după. Sinceră şi fără

afectările femeilor de societate, se dovedise a fi una dintre cele mai oneste persoane pe care le cunoştea. Trecuseră împreună prin cel puţin o experienţă de tipul celei care creează legături puternice între oameni. Spera ca asta să facă această conversaţie mai uşoară, deşi va fi una pe care nu o mai purtase vreodată.

Puse invitaţia pe care o avea pe birou.

— Mulţumesc că m-ai invitat la prima avanpremieră a sezonului.

Ea nu era o femeie frumoasă în sensul clasic, dar privirea ei directă putea să-ţi captiveze atenţia. Îl cucerise pe Southwaite, şi acum îl cucerea pe el.

— Sper că vei veni.

— Mi-ar plăcea, mulţumesc. Totuşi, sunt curios să aflu dacă o anumită persoană e pe lista de invitaţi. Mă gândeam că poate mi-ai spune.

— Cineva pe care vrei să eviţi?

— Nu neapărat. Ai invitat-o pe Marielle Lyon?

Privirea ei se răci.

— O invit mereu. Nu vine niciodată, totuşi. Ştiu că eşti bine intenţionat şi că tu crezi că e suspectă cel puţin, dar eu o consider prietenă şi sunt convinsă că zvonurile despre ea nu sunt adevărate. Dacă ai venit să mă avertizezi în legătură cu ea, te rog n-o face.

— N-am venit să te avertizez. Am venit să aflu dacă într-adevăr o consideri prietenă. Îşi alese următoarele cuvinte cu grijă. Mă întrebam dacă ai primi-o aici sau în casa ta.

— Sângele ei e mai albastru ca al meu, Lord Kendale. E amuzantă, chiar fascinantă. De ce n-ar primi-o o gazdă? Se aplecă în faţă, conspirativ: întrebarea adevărată e dacă te-ar primi pe tine, domnule.

El râse. Era probabil adevărat, la naiba. Puţini în afară de Emma Fairbourne i-ar spune-o în faţă, totuşi.

— Dacă tot zici că nu sunt căutat, întrebarea mea următoare trebuie reformulată. Aş fi mai acceptabil sau mai puţin acceptabil dacă numele meu ar fi asociat cu al ei?

Uimire. Poate chiar şoc. Gura ei se deschise uşor, şi îl

fixă cu privirea.

— Te referi la ce cred eu că te referi când spui asociat?

— Cred că da. Nu e nicio cale de a afla cu certitudine fără a fi nedelicat.

— *Nedelicat*? Oh. Începu să bată darabana în birou, nervoasă. Darius ştie? Dar Ambury? Un gând o făcu să se încrunte. Dar *Marielle?* Iartă-mă. Sună ciudat, ştiu, dar tocmai mi-am dat seama că poate nu e conştientă că ai intenţii *nedelicate*.

— Ştie de interesul meu pentru ea, Lady Southwaite. Cred că a ştiut dinainte s-o ştiu eu. În ceea ce priveşte intenţiile mele, sper să le formalizez curând. Trebuie să discutăm şi despre problema discreţiei. În lumea asta, ne trebuie o doză destul de mare. Cu prietenii mei apropiaţi ar fi imposibil să ţin o legătură secretă, şi e foarte ciudat. Dar n-aş vrea să deschid calea să fie insultată. Aşa că încerc să-mi dau seama dacă tu şi poate Lady Ambury aţi primi-o şi aţi rămâne prietene în continuare, dacă aţi şti.

— Ce atent din partea ta. Serios. Te asigur că sunt ultima persoană care ar respinge o femeie pentru asta. Nu pot să vorbesc în numele Cassandrei, dar nu cred că ar fi crudă faţă de Marielle, oricare ar fi motivul.

— Mulţumesc. Se ridică în picioare. O să mă retrag din ceea ce pare o zi foarte ocupată pentru tine.

Deschise uşa.

— Lord Kendale, un moment.

El se întoarse.

— Lord Kendale, cumva… Se bâlbâi, dar îşi reveni. Ai mai făcut asta vreodată?

El îi aruncă o privire. Emma se înroşi până la rădăcinile părului.

— Mă refer la *formalizarea* pe care ai menţionat-o. Ai mai experimentat-o? Nici eu n-aş vrea s-o văd insultată mai mult decât ai vrea-o tu.

— N-am niciun fel de experienţă, dar mă aştept c-o să mă descurc.

Făcu o plecăciune şi plecă, calculând cât timp avea să

rezolve asta înainte ca Ambury să se prezinte să-i ţină predici.

Nu suficient timp, se dovedi. Ambury dădu buzna în apartamentul său chiar când domnul Pottsward îi peria haina pe care avea s-o poarte în după-amiaza aceea.

Ambury se opri chiar la uşa garderobei.

— La naiba! Toate întrebările alea ciudate. *Marielle Lyon*? Credeam că o consideri o spioană.

Peria lui Pottsward se opri un moment, apoi începu să perie mai cu sârg.

— Nu mi-aţi spus că vizitaţi o lady, domnule. Ar fi fost bine să-mi fi spus înainte să aleg haina.

— Contează?

Pottsward oftă şi îi aruncă o privire lui Ambury. La naiba, era la fel de rău ca în situaţia în care şi Southwaite ar fi fost aici.

Ambury intră şi se uită la haine.

— Va trebui să se descurce, Pottsward. Doar un nod mai informal la lavalieră, poate, şi o vestă cu model.

— N-are nicio vestă cu model, domnule. Pottsward trase un pic de nodul lavalierei şi îl slăbi, apoi căută o cămaşă nouă. I-am spus de nenumărate ori că ar trebui să-şi facă unele, dar, ce să-i faci…

— Da, da, înţeleg.

Se învârtiră în jurul lui ca doi profesori pregătind un elev pentru o recitare în public. Kendale îi suportă.

— Gata, asta va trebui să fie îndeajuns. Mulţumim, domnule Pottsward, zise Ambury.

Kendale se uită la ceas.

— Tocmai mi-ai gonit valetul, Ambury. Ai uitat iar că sunt în cameră?

— Nu putea să stea şi să ne asculte în timp ce revizuim strategia.

— M-ai convins că n-ai nicio strategie de valoare. Aşa că sunt pe cont propriu.

— Ce duci cu tine? Ce bijuterii?

— Nu duc nicio bijuterie.

Ambury se strâmbă.

— Vezi, de-aia am venit. Nu eşti echipat să faci asta de unul singur. Obiceiul e, în special când un bărbat deschide subiectul pe care intenţionezi să-l deschizi tu, să duci un cadou frumos.

— Poate să aibă toate cadourile. Orice vrea. Dar n-o s-o mituiesc azi.

Ambury scoase un geamăt.

— Nu e mită, e un *cadou.* În legătură cu ce-ai zis că poate să aibă orice vrea… orice-ai face, nu-i zice asta. Poate să te ruineze dacă faci o astfel de promisiune.

— N-o să mă ruineze. Cel mai probabil o să refuze totul.

Chiar şi pe el. Fiindcă nu mai curtase niciodată o femeie, nu fusese niciodată refuzat. Se îmbărbăta pentru acea posibilitate. Ar fi cel puţin neplăcut.

Ambury îşi încrucişă braţele.

— Atunci ce plan ai? Trebuie să ştii înainte să pleci. O să-i oferi o casă? O alocaţie? Intenţionezi s-o aduci aici? Să te duci la ea acasă? Rendez-vous în afara oraşului? Va primi o nouă garderobă? O trăsură? O…

— O garderobă. Da, cred că i-ar plăcea asta.

— Şi restul?

— O să vorbim împreună despre asta şi o să decidem, mă gândesc.

Îşi luă mănuşile de pe masă.

— Unde vă întâlniţi? N-o s-o vizitezi la ea acasă, nu-i aşa? O trăsură ca a ta ar atrage atenţia întregului cartier. Vrei s-o omori cu bârfa? Ambury indică spre masă. Pune mănuşile alea jos şi scrie ce-ţi spun. O s-o rogi să vă întâlniţi în parc la ora promenadei[3].

Kendale se aşeză şi scrise cuminte ce îi dictă Ambury. Satisfăcut că îi arătase elevului său tactica potrivită, Ambury plecă, dar continuând să împartă sfaturi până ieşi

---

3 *The fashionable hour* a fost un obicei al elitei londoneze între finalul secolului al XVII-lea şi începutul secolului XX. În jur de trei ore ale după-amiezii, între patru şi jumătate şi şapte şi jumătate când aristocraţii Londrei ieşeau în Hyde Park, călare sau pe jos, pentru a se plimba şi discuta, (n.tr.)

pe uşă.

De cum plecă prietenul său, Kendale mototoli scrisoarea, îşi luă mănuşile şi ieşi la trăsură.

*

Marielle se uită la ceas, apoi se grăbi spre partea din faţă a salonului. În spatele ei, femeile sporovăiau. Sosise un nou teanc de gravuri, aşa că mesele se umpluseră cu mâini doritoare, unele acum aspre după luni de zile în care fuseseră îmbăiate în culoare, atunci când înmuiau cârpele în castroanele cu vopsea diluată.

Se aşeză astfel încât să poată vedea strada, dar fără să fie uşor de observat de trecători. Dacă nimic nu se schimbase – şi spera să se fi schimbat –, bărbatul misterios va trece în următorul sfert de ceas.

Kendale spusese că fusese urmărit, aşa că nu îl urmărise niciodată. Dacă n-ar fi încetinit atunci când trecea pe sub ferestrele ei, dacă n-ar fi studiat mereu faţada şi aleea, dacă ochii lui negri nu i-ar fi amintit de cei ai unui şoim, ar fi putut să creadă că locuia în apropiere, că era angajat în apropiere şi că mergea pe traseul acesta în mod regulat din cauza ocupaţiilor sale zilnice.

Îl zări la intrarea pe stradă, mergând încet, cu paşi mici, ca un om fără nicio altă ocupaţie. Îl văzu venind, reţinându-i din nou ţinuta şi postura. Era francez? Poate. Îşi dorea să ştie cu siguranţă.

Se auzi zgomot din cealaltă direcţie. Huruitul unei trăsuri sporea în intensitate. Îşi întoarse capul şi o văzu oprind în faţa casei. Nu avea blazon, dar arăta mult mai elegantă decât orice altă trăsură care trecea pe strada aceea. Perechea asortată de roibi îi făcea cinste.

Toată lumea o observă. Copiii se iviră de niciunde ca să înconjoare caii. Vecinii se arătară la ferestre. Trecătorii încetiniră pasul. Chiar şi bărbatul misterios păru curios în timp ce se apropia.

Mulţimea de afară îi atrase atenţia lui Madame LaTour, care se apropie de fereastră să se uite la trăsură şi

dădu din cap aprobator.

— Foarte frumos. Oh, Doamne, uite cine este. Lordul care a venit înainte. A venit să te viziteze din nou, Marielle.

Într-adevăr, venise. Îmbrăcat ca un om din cea mai înaltă societate în vizită la oameni importanţi, Kendale coborâse şi stătea în picioare lângă portiera trăsurii. Se întoarse şi îi spuse ceva vizitiului. În timp ce vorbea, bărbatul misterios trecu între trăsură şi casă.

Chiar în acel moment, lordul Kendale păşi spre uşă, chiar în calea bărbatului misterios. Amândoi se opriră şi se uitară unul la celălalt. Ea putea să-i vadă faţa lui Kendale, dar nu şi pe a celuilalt. Kendale îi aruncă bărbatului o privire care ar fi putut străpunge piatra şi nu făcu niciun efort să se mişte.

Zise ceva. Celălalt bărbat îşi aplecă umerii, se repezi într-o parte şi continuă să meargă, de data asta cu mai multă ţintă. Kendale se apropie de uşă.

Madame LaTour o goni pe Marielle cu mâinile sale pătate de vopsea.

— Du-te, Marielle. Du-te sus şi schimbă-ţi rochia, aranjează-ţi părul. O să-l întreţinem noi până vii jos.

*

Kendale stătea într-o cămăruţă în spatele casei, făcând conversaţie cu formidabila Madame LaTour. Timpul trecea greu. Dureros. Îşi recunoştea antipatia pentru aceste situaţii sociale care făceau momentul atât de chinuitor. Aşteptase prea mult, cu prea multă anticipaţie, s-o vadă din nou pe Marielle.

Căutând un subiect care putea face timpul să treacă mai repede şi cu mai puţin efort din partea lui, întrebă de Madame Peltier. Madame LaTour avea multe de spus despre acea lady. Trăncăni de zor, împărtăşind picanterii dintr-un scandal şoptit. Mintea lui hoinărea, dar i se păru că aude numele lui Ambury menţionat în trecere. Într-un final, Madame LaTour îşi opri cascada de bârfe în mijlocul propoziţiei. Privind dincolo de el, zâmbi cu aprobare la ce

vedea.

El îşi întoarse capul şi rămase încremenit. Marielle intrase în maniera ei tăcută, cu paşi mici. Purta rochia pe care o luase de la Ravenswood pe sub şalul cu model închis la culoare care nu fusese tăiat în alee. Arăta superb, şi ar fi făcut-o chiar şi în cele mai sărăcăcioase haine. Madame LaTour se retrase în cealaltă parte a camerei. El şi Marielle se aşezară faţă-n faţă pe două scaune.

— Ea este supraveghetoarea ta? întrebă el, aruncând o privire către însoţitoarea lor.

— Poate crede că ai fi şocat dacă n-aş avea una. I-a zâmbit atât de cald, că ultimele zece zile puteau să nu fi existat. Mă bucur că ai venit, Lord Kendale. E vreun motiv deosebit pentru care suntem onorate?

— Mă gândeam că ar fi foarte util ca bărbatul acela care trece mereu să ştie că nu sunteţi lipsite de protecţie, în caz că i-ar veni idei în legătură cu tine sau cu casa asta.

— Foarte drăguţ din partea ta. A părut să fi pus la inimă ce i-ai spus.

Nu erau mulţi oameni care să poată primi cu calm o ameninţare cu eviscerarea. Kendale decise că poate nu avea rost să ştie şi ea detaliile astea.

— Aş dori să-ţi vorbesc despre ceva important pentru mine, spuse el. Dar nu aici.

Aruncă o privire către Madame LaTour.

— În grădină?

— Aş prefera, dacă ai fi de acord, să mergem la o plimbare în parc.

— Parcul va fi foarte aglomerat. Aristocraţia a venit în oraş pentru petreceri şi baluri.

— Putem ieşi din oraş, dacă preferi, să ne plimbăm pe un drum de ţară.

— Ar fi mai înţelept, nu?

Probabil. El ar fi vrut totuşi să se laude cu ea. Voia întreaga lume să afle că era a lui.

Bineînţeles, nu era încă. Conversaţia pe care urmau s-o poarte ar fi mai nimerită, într-adevăr, pe un drum de ţară.

Ea se duse la Madame LaTour şi şuşotiră mult, în

franceză, aruncând din când în când o privire către el. Într-un final, Marielle plescăi din limbă a exasperare şi plecă hotărâtă.

— Hai să mergem.

De îndată ce trăsura ieşi de pe strada ei, el nu se mai putu abţine. Îi luă mâna, savurând senzaţia pielii moi, delicate. Apoi îşi lăsă capul în jos ca să-i sărute palma şi să-i inspire parfumul.

*

Marielle nu crezuse că o să-l vadă pe Lord Kendale supus în vreun fel. Şi totuşi, se aplecase asupra mâinii ei, ţinând-o şi sărutându-i-o, ca şi cum ar fi fost recunoscător pentru acea parte micuţă din ea. Îşi trecu degetele prin părul lui şi îl sărută la rândul ei pe cap.

Îi dădu drumul şi se lăsă pe speteaza banchetei.

— A trebuit să te văd. Sper că nu eşti supărată.

— Deloc. Sunt încântată.

— Am fost avertizat că se vor isca vorbe dacă te vizitez.

— Nu-mi pasă de asta.

— Madame LaTour…

— Madame LaTour e îngrijorată doar de faptul că nu joc bine jocul, într-o manieră în care să câştig cel mai mult. N-are nicio obiecţie referitor la scopul jocului şi presupune că intenţiile tale faţă de mine nu sunt în întregime onorabile.

El aşteptă până ce ieşiră din oraş, spre vest, înainte să vorbească din nou. Între timp, ea îi spuse că Jacob venise şi se prezentase. Marielle îi mulţumi că se deranjase pentru siguranţa ei.

Recunoştinţa ei îl irită teribil.

— Cum ai putea să crezi că siguranţa ta ar fi un deranj pentru mine? Aş crede că am nişte responsabilităţi faţă de tine după ce s-a-ntâmplat la Ravenswood.

— Nu, n-ai. Nicio responsabilitate. Şi niciun drept, Lord Kendale.

El se încruntă la asta, iar ea aproape că râse. Asta era faţa lui Kendale pe care îl cunoştea.

O ajută să coboare când se opriră. Un peisaj rustic se întindea în faţa lor, cu un câmp larg, presărat cu flori şi înconjurat de copaci şi tufişuri. Putea distinge acoperişuri de case ici şi colo, în depărtare.

— Asta e Hapstead Heath. Ai mai fost aici vreodată?

— Nu. Nu e departe de strada mea, dar parcă e o altă lume.

— Hai să ne plimbăm. Mergem pe deal. Poţi să vezi oraşul de acolo, şi domul catedralei St. Paul.

Lăsară în urmă trăsura şi vizitiul şi porniră pe cărăruie.

— N-am vorbit, când ne-am despărţit atunci, despre ce s-a întâmplat între noi, începu el. Am regretat asta.

Avea să fie o scuză plictisitoare şi politicoasă până la urmă. Dacă tot era să vină, mai bine venea într-o scrisoare.

— N-ar trebui să regreţi nimic. Eu n-o fac.

— N-o faci? Asta e bine de ştiut. Ce voiam să zic e că n-am vorbit dacă va exista sau nu un viitor. Aş vrea să vorbim despre asta acum.

Ea râse şi îl împinse uşor.

— Am devenit un obicei prost atât de repede? Unul pe care ţi se pare greu să-l laşi acum?

Zâmbind, el o prinse cu braţul şi o ţinu alături în timp ce mergeau.

— Un obicei nemaipomenit de plăcut. Unul de care nu vreau să mă las şi de care mi-e foarte dor, cam ca un alcoolic care se trezeşte şi află că trebuie să-şi satisfacă pofta cu cafea.

Marielle îl privi, admirându-i profilul puternic şi felul în care adierea îi răvăşea părul negru.

— Nu vrei să vorbeşti de căsătorie, mă gândesc.

El se uită în ochii ei cu căldură. Cu blândeţe.

— Nu.

— Aşa credeam şi eu.

— Nu din motivele la care te-ai gândi, Marielle. Nu e pentru că nu eşti suficient de bună, sau de virtuoasă, sau

de englezoaică.

— Trebuie să recunoşti că astea sunt trei motive bune.

— Sunt motive pe care tatăl şi fratele meu mi le-ar fi dat, dar nu sunt ale mele. Nu e nici lipsa afecţiunii, deşi trebuie să recunosc că nu sunt sigur cât înseamnă suficient din asta.

— Pentru un bărbat care nu vorbeşte mult sau care se preocupă de cuvintele lui, poţi fi nemaipomenit de elocvent când vrei să fii. Asta e poate cea mai bună cale pe care am auzit-o de a exprima îndoieli asupra sentimentelor cuiva.

El se înroşi.

— N-am vrut…

Marielle se întinse şi îl sărută pe obraz.

— Nu permite ca tachinările mele să te descurajeze. Te-am înţeles destul de bine.

— Nu cred că m-ai înţeles deloc. Se opri din mers şi se întoarse cu faţa spre ea, ţinându-i mâinile. Dacă mintea mea s-a dus în direcţia aceea vreun pic, nu s-a dus prea departe. Mi-ai spus că nu eşti spioană, dar nu mi-ai spus ce eşti. Am ales să te cred, dar nu sunt atât de orb încât să nu observ ceea ce nu spui, alături de ceea ce spui. Numai un soldat nesăbuit ar alege un aliat care ar putea lupta pe un front secret, Marielle. Un aristocrat nu se căsătoreşte cu un mister.

Înţelegea. Auzi şi restul care nu fusese spus. El îşi va permite s-o cunoască pentru plăcere pe de-a-ntregul şi pentru prietenie, parţial. Îi va da afecţiunea lui, dar nimic mai profund. Asta dacă ea nu i se dezvăluia cu sinceritate. Dacă o făcea, atunci putea să aibă totul.

O tenta. Ar fi tentat orice femeie. Dar dacă i-ar spune totul, asta ar face-o nepotrivită să-i fie soţie, poate chiar şi amantă. Probabil că el deja ghicise asta.

— Ce propune atunci acest soldat nobil, Kendale?

— Un alt fel de alianţă. O s-o facem cu câtă discreţie vrei, deşi aş prefera cu prietenii noştri comuni să nu ne prefacem. Spune-mi de ce-ai avea nevoie să fii de acord.

— Nu cred că aş dori un aranjament formal. Nu sunt

sigură, de asemenea, că e necesar să plănuim în avans o legătură de durată.

— Două săptămâni. Încercăm atât. Dacă nu vrei, dacă vrei să te vizitez de fiecare dată am nevoie să-ţi văd faţa, aşa facem. Urmă o pauză. Dacă preferi să nu te mai văd deloc, facem şi asta.

Două săptămâni. Un timp scurt de încercare. Era o propunere ideală, având în vedere că mai mult era imposibil.

Se gândi la răspuns cât timp urcară dealul. De sus putea vedea acoperişurile oraşului, domul înalt de la St. Paul. Cu terenul deluros dintre locul acesta şi privelişte, biserica părea surprinzător de aproape, deşi trebuia să fie la cel puţin câţiva kilometri depărtare.

El stătea în spatele ei, îmbrăţişând-o, în timp ce priveau soarele la asfinţit pictând domul în portocaliu şi albastru. El îşi întoarse capul şi o sărută pe tâmplă. Mâna lui îi cuprinsese un sân sub şal.

— Două săptămâni, Marielle. Spune-mi că vei fi a mea cel puţin atât.

— O să vreau să am la dispoziţie o trăsură. Poate fi închiriată. Vreau să pot să mă mişc prin oraş repede dacă voi avea rendez-vous cu tine. Şi nu vreau să te vizitez în apartamentul unde te serveşte valetul sau la mine acasă, unde ar bârfi toate femeile acelea.

— Am trecut de nişte căsuţe pe drum. Sunt aproape de unde locuieşti tu în oraş. O să închiriez una. Ar merge?

— Da, cred că da.

El o strânse mai aproape, şi mâna lui o mângâie uşor. Ea se desfătă în felul în care îi trezi senzualitatea.

— Nu vrei nimic altceva?

— Madame LaTour o să-mi ţină o predică aflând că n-am cerut proprietăţi şi bijuterii, chiar şi pentru două săptămâni. Nu vreau asemenea lucruri de la tine, totuşi. Prefer ca asta să fie o aventură, nu un aranjament.

El o răsuci în braţe, apoi îi luă faţa în mâini şi o sărută furios. Pasiunea ei izbucni brusc.

Nu puteau să se întoarcă aşa la trăsură, muşcându-se,

şi apucându-se, şi devorându-se unul pe altul, cedând unui foc primordial aţâţat de pauza lungă. Încă încolăciţi, se apropiară poticnindu-se de un copac. El o întoarse, şi ea se ţinu de trunchi să se reechilibreze. El îi ridică fusta nerăbdător.

O intrare puternică. Respiraţiile lor sacadate sunau armonios, a eliberare. El se retrase cu o încetineală chinuitoare. Apoi intră din nou.

— În sfârşit! gemu el.

Iar se mişcă. Înjură, dar sună mai mult ca o rugăciune.

Ea nu mai auzi nimic după asta, decât propriile respiraţii şi ţipete. Nu ştia dacă îi văzuse cineva împerechindu-se sub copacul acela. Nu-i păsa.

Capitolul 16

Trăsura ei aştepta la coadă, între altele, mult mai frumoase, care se deplasau centimetru cu centimetru pe Albemarle. Înainte, stop. Înainte, stop. Îşi scoase capul pe fereastră şi estimă timpul rămas. Trei în faţa ei. Chiar acum, ducele de Penthurst cobora dintr-o trăsură minunată, singur după câte se părea. Probabil că nu urma să stea mult şi era în drum spre alt loc, dar Fairbourne va avea de câştigat din prezenţa lui.

Într-un sfârşit, uşa casei de licitaţii ajunse în faţa ferestrei ei. Un bărbat de la uşă o văzu şi îi şopti ceva unui altuia, care plecă grăbit. Primul bărbat se apropie, deschise portiera, coborî scara şi o ajută să coboare. Îi luă ceva să facă toate astea.

Pe Marielle n-o deranjă. Era un debut pentru ea. Nu mai fusese niciodată la o petrecere a elitei engleze. Erau nişte emigranţi care aveau clienţi printre aristocraţii de aici şi care îi ajutaseră să intre, dar ea nu era una dintre ei.

Pipăi nervoasă mătasea rochiei şi lâna fină, moale a pelerinei. Abia cu o zi în urmă ajunseseră, livrate la ea acasă împăturite în muselină. Veniseră de la Ravenswood,

şi erau printre cele mai drăguţe piese din acea garderobă. Şi chiar şi aşa, nu ştiuse care ar fi mai potrivită şi corespondase intens cu Emma, să se sfătuiască.

Portarul o conduse înăuntru, dar o părăsi imediat. Un alt bărbat îi luă locul. Nu un portar sau un servitor. Kendale păşea alături de ea.

— Le-am zis să mă anunţe când soseşti. O bătu uşor pe mână. Eşti foarte frumoasă, Marielle.

— Mulţumesc că ai trimis după rochii.

— Nu era suficient timp să facem unele noi, mi-am dat seama.

Tocmai promisese o nouă garderobă. Dominique va fi mulţumită. Madame LaTour o certase că nu ceruse proprietăţi şi bijuterii, dar Dominique remarcase doar că nu putea să meargă la braţul unui nobil cu hainele pe care le avea. Bineînţeles că ea nu se aşteptase să meargă la braţul lui sau alături de el în felul acesta. Dacă n-ar fi fost atât de preocupată cu propria fericire când se urcase înapoi în trăsură la Hampstead, ar fi avut prezenţa de spirit să refuze sugestia lui de a participa la marea avanpremieră a Emmei împreună.

Sala de expoziţii era aglomeraţii o mică orchestra cânta, şi servitorii împărţeau pahare cu vin. Luară şi ei câte unul, şi ea îi arătă între obiectele expuse pe acelea pe care i le adusese Emmei de la emigranţi, ca să transforme obiectele de lux în bani.

— Unde e Lady Southwaite? întrebă Kendale, uitându-se în jur. A, uite-o acolo, lângă perete, cu soţul ei.

Marielle îi reperă. Emma avea un catalog, ca toţi ceilalţi care examinau obiectele de vânzare. Ea şi Southwaite discutau despre un peisaj, întocmai ca alţii care discutau valoarea şi atractivitatea obiectelor. Nimeni n-ar fi ghicit, uitându-se la ea, că această colecţie bogată şi impresionantă ar fi fost organizată chiar de Emma însăşi. Bărbatul pe care îl credeau responsabil de asta stătea la capătul camerei, primind toate laudele oaspeţilor.

— Aici erai. Măi, măi, măi.

Marielle se întoarse, tresărind la auzul râsului chiar

lângă urechea ei. Cassandra şi Ambury veniseră în spatele lor. Ochii albaştri ai Cassandrei păreau îmbătaţi de curiozitate. Părul ei foarte negru i se revărsa în jurul capului şi pe umeri într-un mod foarte artistic, îi strânse tare mâna lui Marielle şi o ţinu aşa. Apoi îi acordă lui Kendale întreaga ei atenţie.

— Lord Kendale, arăţi bine, zise ea. Nu arată bine, Ambury? Mult mai odihnit decât de obicei. Mai… cumva. Lasă-mă un pic. Sunt sigură c-o să înţeleg care-i schimbarea.

— Cassandra, mormăi Ambury a mustrare.

— Ah, nu, nu mă certa. Nu îndrăzni. Lord Kendale nu se supără dacă-l tachinez. Nu-i aşa, domnule?

Şi îşi îngustă ochii privindu-l. Expresia lui Kendale rămase impasibilă.

— Deloc. Aş putea chiar să zic că tachinarea ta nu e numai aşteptată, dar poate şi meritată.

— Poate? Ai căzut de pe un cal foarte înalt, domnule, şi intenţionez să mă bucur de fiecare moment. Râse în timp ce-şi agita degetul înspre el. Ţi-am suferit prejudecăţile de prea multe ori ca să te las să scapi uşor acum. Dar ne socotim noi mai târziu. În seara asta sunt mai interesată să mă distrez cu doamna care îţi oferă compania ei. O trase pe Marielle de mână. Vino cu mine, *mam'selle*.

Împiedicându-se în urma Cassandrei, scuzându-se din ochi faţă de Kendale, Marielle fu trasă prin salon. Când trecură pe lângă Emma, Cassandra îi dădu un ghiont în spate şi continuă să meargă.

Ajunseră într-un birou în spate. Cassandra închise uşa şi îi dădu drumul, în sfârşit, lui Marielle. Aproape imediat, uşa se deschise din nou şi Emma se strecură înăuntru.

Cassandra îşi încrucişă braţele peste rochia ei argintie de mătase şi pieptul generos şi o ţintui pe Marielle cu privirea.

— Cum, te rog din suflet explică-ne, ai reuşit să te încurci cu acel bărbat grosolan, arogant şi nemaipomenit de nesuferit?

*

— Sunt acolo de ceva vreme, zise Kendale.

— Abia a trecut un sfert de oră, observă Southwaite.

— Ce crezi că fac?

Southwaite şi Ambury izbucniră în râs.

— Nu prea multe, spuse Southwaite, chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea. Vorbesc. Sporovăiesc, cum fac femeile. Despre… una şi-alta.

Abia reuşi să scoată ultimul cuvânt înainte să fie copleşit iar de râs.

— Vorbesc despre mine, vrei să zici.

— Oh, da, confirmă Ambury. Aşa cred.

— Nu cred că asta ar dura foarte mult. Nici că ar fi prea interesant.

Southwaite îi puse o mână pe umăr.

— Kendale, în biblioteca familie tale există vreuna din cărţile alea de anatomie? Din alea cu ilustraţii care arată toate organele şi vasele de sânge pe care le-ai vedea dacă ai diseca un corp uman?

— Bineînţeles. Preceptorul meu o folosea. M-a făcut să memorez numele tuturor oaselor. Probabil că a crezut că aş putea deveni chirurg.

— Ei bine, tu eşti corpul şi ele sunt chirurgii. Şi chiar în momentul ăsta nevasta lui Ambury îţi operează ficatul.

— Sau poate fundul, medită Ambury. Cred că o dată l-a văzut, aşa că probabil c-o să fie tentată să vorbească despre asta.

— L-a văzut? întrebă Southwaite, uimit. Cum de mi-a scăpat asta?

Kendale îi aruncă o privire lui Ambury, care îşi muşcă buzele, amintindu-şi fără îndoială că Southwaite nu fusese regalat cu povestirea acelui episod, pentru că Lady Cassandra nu fusese singura femeie implicată.

— Deci se desfăşoară o disecţie fizică? zise Kendale. E interesant de aflat că femeile fac asta. Ambury a sugerat asta la un moment dat, dar nu l-am crezut. Credeţi că mai durează mult?

— Glumesc. Cel mai probabil caracterul e obiectul discuţiei. Nu-ţi face griji. Emma te va apăra, la fel ca domnişoara Lyon de altfel, cu siguranţă, spuse Southwaite. Nevestele noastre îşi vor exprima îngrijorarea şi curiozitatea, ca prietene, dar de fapt mor de curiozitate să afle cum de s-a întâmplat toată afacerea. Trebuie să recunoşti că e o desfăşurare neaşteptată a evenimentelor, care aţâţă imaginaţia.

Kendale voia să creadă că Marielle l-ar apăra, sau cel puţin nu s-ar lăsa convinsă de prejudecăţile evidente ale Cassandrei. Atât timp cât asta nu se întâmpla, doamnele puteau discuta despre el cât le poftea inima.

Uşa se deschise, şi doamnele apărură. Două se duseră la soţii lor. Marielle veni la el. Ceilalţi se întoarseră la cercetarea tablourilor.

— Ce voiau? o întrebă el.

Marielle îşi ţuguie buzele în timp ce examina un tablou istoric reprezentând o matroană romană şi copiii ei.

— Voiau să se asigure că nu profiţi de mine şi că nu-mi fac iluzii referitor la intenţiile tale. Am fost politicoasă pentru că sunt prietenele mele, dar, pe bune, chiar or crede că sunt nătângă? Mi-au explicat despre viaţă de parcă tocmai am ajuns la oraş într-o căruţă.

Nu părea contrariată, doar uşor insultată.

— Cred c-a fost enervant.

— Foarte enervant. Nu sunt copil. Am văzut mai mult rău în oameni decât vor vedea ele vreodată, sper din toată inima, de dragul lor. Şi pe tine nu te înţeleg deloc, Kendale. Cred c-ai fost prea rezervat faţă de ele. Nu ştiu ce fel de bărbat eşti. A trebuit să-i spun Cassandrei că nu eşti… mă rog, ce-a zis ea.

Îl apărase. Îşi imagină scena şi zâmbi, în acelaşi timp amuzat şi mişcat. Îşi lăsă capul spre al ei.

— Ştii că eşti cea mai frumoasă femeie din toată această mulţime?

Ea se lumină, încântată de compliment. Şi nu un compliment fals, cum erau cele care se revărsau din atâtea alte guri în seara aceea. Cât s-ar fi uitat în jur, el chiar nu

putea vedea nicio altă femeie care ar fi putut concura cu ea.

Ar fi vrut s-o ia cu el chiar atunci. Ar fi vrut să călărească la casa pe care o închiriase şi să vadă dacă-i plăcea. Voia s-o aibă doar pentru el şi să nu trebuiască să fie discreţi. În principal, voia s-o aibă.

Mai rămaseră o oră. Marielle se distra suficient încât nu dori să întrerupă incursiunea ei în înalta societate. Aşteptă momentul potrivit şi dezgropă nişte politeţuri pe care le mormăia de fiecare dată când cineva se oprea să discute. Când se sfârşi, recunoscu că nu fusese o noapte atât de obositoare cum găsea de regulă aceste ocazii. Poate pentru că vedea că ei îi făcea plăcere.

*

Marielle nu merse pe jos la întâlnirea cu noii mesageri. Merse în trăsura pe care Kendale o închiriase pentru ea. Ea insistase să închirieze una cu vizitiu francez, ca să dea de lucru emigranţilor.

Coborând din trăsură, se întrebă dacă cumva oamenii lui o urmăriseră. Şi-l imagina făcând asta pentru siguranţa ei acum, aşa cum îl ţinea pe Jacob în apartamentul de vizavi. N-o credea, cu toate asigurările ei, că nu era în pericol.

Nu vorbeau de întrebările lui, nici de cele la care ea nu răspundea niciodată. Nici măcar nu ştia dacă încă o mai suspecta ca fiind spioană. Poate se convinsese că nu era, dar asta nu însemna că o excludea complet ca posibilitate.

Gândul la Kendale o făcu să se oprească lângă trăsură. În acea după-amiază, trăsura avea să o ducă la căsuţă. Kendale urma să vină puţin mai târziu. Aveau să trimită trăsura în oraş, să se întoarcă dimineaţa. Cel mai mult timp îl vor petrece în pat. Dar nu tot.

De două ori avuseseră vizitatori. O surprinse când, în urmă cu două zile, un bărbat apăruse la uşa lor. Kendale ieşise cu el şi purtase o discuţie serioasă, între patru ochi. Marielle nu îl recunoscu ca pe unul de la Ravenswood, dar

bănuia că era parte din armata lui privată.

Îndreptându-şi spatele şi îmbărbătându-se, alungă gândurile despre Kendale şi intră pe alee doar cât era necesar ca ochii ei să se obişnuiască cu lumina scăzută. Nu avea nicio intenţie să înainteze mai mult. Nu va mai fi aşa neglijentă niciodată.

Aşteptă, făcându-se vizibilă. Într-un final, o umbră se mişcă, şi un bărbat ieşi la lumină. O măsură din priviri, apoi păşi în faţă. Doar atunci, ea înaintă câţiva metri pe alee. Nu mai mult.

— Farmen m-a trimis, spuse el, numindu-l pe proprietarului papetăriei din Dover.

Vorbea engleza. Monsieur Farmen susţinuse că englezii ar fi mai buni pe viitor.

— N-am decât asta. Ea îi întinse o scrisoare şi taxa. Îi va fi livrată lui Monsieur Garrett, direct. Ţine-o la dumneata. N-o lăsa la Monsieur Farmen.

El privi scrisoarea.

— Sunt o grămadă de bani pentru a trimite o scrisoare pe care poşta normală ar livra-o pentru câţiva penny.

— Nu ştiu cum să trimit o scrisoare prin poştă către Monsieur Garret. Nu ştiu nici măcar dacă e numele lui real.

— El ştie să vă trimită un răspuns sau o să aşteptaţi trei săptămâni să vi-l aduc eu?

— Asta nu te priveşte. Du-i asta după ce îi dai taxa lui Monsieur Farmen, să te asiguri că rămâne prieten.

El chicoti.

— Prieten. Un cuvânt la fel de bun pentru el ca orice altul, îmi imaginez.

Îşi lovi uşor pălăria cu scrisoarea în semn de rămas-bun.

Marielle se întoarse la trăsură. Vizitiul ei, Andre, îi arătă o faţă sceptică.

— Poate ar trebui să-i spun lui milord că întâlniţi bărbaţi necunoscuţi pe alei.

— Ţi-a spus să-i dai raportul cu privire la drumurile mele?

El scutură din cap.

— Poate ar prefera s-o fac oricum.

— Ar crede că nu-ţi cunoşti locul dacă i-ai spune aşa ceva.

Căută în săculeţ în timp ce vorbea. Ce lucru incomod! Vechile ei buzunare îi permiteau mai multă subtilitate.

— Uite, ia asta. Nu ca o mită, şi în niciun caz ca un şantaj, aşa cum ai încercat tu în mod nesăbuit. Mai degrabă pentru că ai stat de gardă să fiu în siguranţă.

Andre băgă banii în buzunar. Deschise portiera trăsurii şi coborî scările cu iscusinţă. Din expresia lui, Marielle deduse că ajunseseră la o înţelegere.

*

Kendale avea încredere în ea atât cât putea avea un bărbat într-o femeie care insista să rămână pe jumătate un mister. Ceea ce însemna că, oricât ar fi vrut să ia decizii bazate pe încredere, erau unele pe care nu putea să le ia.

Înainte să ia una dintre aceste decizii, Kendale îl vizită pe Ambury la casa lui din Berkeley Square. Fu poftit în bibliotecă. Ambury scria nişte scrisori. Mătuşa Cassandrei, într-unul din scaunele de lângă şemineu, citea o carte. Ambury îl salută, observă sulul de muselină pe care îl purta sub braţ şi sugeră să meargă împreună în birou.

— Dacă vrei intimitate, nu trebuie decât să ceri, Ambury, spuse Lady Sophie, punându-şi cartea deoparte. Ai fost aici înaintea mea. Eu am deranjat. Nu mi-am dat seama că aşteptai un musafir.

— Nu e nevoie să plecaţi. Putem să vorbim la fel de bine şi altundeva.

— Prostii. Mă duc să mă plimb prin grădină. Mi-ar face bine nişte aer.

Apucă braţul scaunului să se sprijine în timp ce se ridica în picioare. După ce se ridică, îşi făcu timp să observe cine era vizitatorul, şi ochii îi scăpărară de plăcere.

— Kendale. Ah, ce delicios să te văd.

Delicios părea un compliment ciudat, dar ea era o femeie ciudată.

— Mulţumesc. Bucuria e reciprocă.

Foarte vioaie dintr-odată, înaintă spre el, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Mereu am zis că e mai mult de capul tău decât îţi dau credit alţii.

— Mulţumesc din nou, cred.

Se uită la Ambury, întrebându-se dacă era şi el prim tre' acei alţii, sau doar soţia lui. Ambury îşi desfăcu braţele într-un gest de confuzie perplexă.

— Dar o franţuzoaică? întrebă Lady Sophie. Cu lipsa ta de experienţă, crezi că e înţelept?

El rămase fără cuvinte.

— Înţeleg atracţia, continuă ea. O limbă aşa de frumoasă, de exemplu. Chiar şi lucrurile vulgare sună elegant în franceză. *Merde,* de exemplu. Ce elegant sună spre deosebire de că…

— Mătuşă Sophie, nu cred că Kendale îşi pierde capul la auzul unei limbi.

— Prostii! Toată lumea iubeşte franceza şi e fascinată de ea. Dumnezeule, eu m-am amorezat de un francez care n-avea nimic altceva să-l recomande decât sunetul vocii, km recunoscut limitările doar privind înapoi, bineînţeles. La acel timp am fost îndrăgostită lulea vreo două săptămâni. Se prinse apoi şi zâmbi scuzându-se. Nu vreau să insinuez că legătura ta va dura doar două săptămâni, Lord Kendale. Sunt sigură că veţi rezista sezonului.

— E reconfortant să aflu că dumneavoastră credeţi că voi avea atâta timp.

— O să ai timp dacă-ţi faci timp, domnule. Prea mulţi bărbaţi nu înţeleg că *l'amour* şi nerăbdarea nu sunt compatibile. Pari confuz. Îţi explic imediat. Dacă te-ai luat cu o franţuzoaică, nu este bine să te lăsăm neştiutor. Trebuie să te achiţi de toate treburile, ca să faci cinste Angliei.

Se uită în jur, căutând un scaun pe care să se aşeze ca să continue conversaţia.

— Grădina, mătuşă Sophie. Cred că ziceai că vrei să iei nişte aer? o întrerupse Ambury.

— Aşa am zis? Păi, e o idee bună, aşa că o s-o urmez. La revedere, Lord Kendale. Vino oricând ai nevoie de sfaturi. N-o să găseşti pe cineva mai bun ca mine.

— Scuzele mele, mormăi Ambury în timp ce femeia ieşea pe uşile dinspre grădină. A pierdut orice simţ al discreţiei.

— N-ar fi putut să fie indiscretă faţă de mine dacă alţii n-ar fi fost mai întâi faţă de ea. Mă bucur că relaţia mea cu domnişoara Lyon e prilej de distracţie prin saloane săptămâna asta.

— La naiba, la ce te aşteptai? Tu ai însoţit-o la marea avanpremieră de la Fairbourne. Toată lumea v-a văzut plecând împreună. Nu pune la inimă. Ziarele de scandal o să se preocupe de alţii cât de curând.

Nici prin gând nu-i trecuse că fusese în ziarele de scandal. Nu le citea niciodată şi acum, chiar dacă ar fi făcut-o în mod normal, nu avea timp de asemenea frivolităţi.

— Ce este aia? arătă Ambury către sulul învelit în muselină.

— O enigmă. O să mă ajuţi să ies din ea.

Puse sulul pe masă, desfăcu sfoara care lega muselina şi îl lăsă să se desfăşoare.

Ambury îşi înclină capul către gravura din partea de sus.

— Interesant! Astea sunt făcute fie pentru piaţa franceză, fie ca să fie vândute emigranţilor de aici. Aş zice că prima variantă. Cine e? Arătă către Lamberte.

— Un lacheu al guvernului într-una dintre provincii.

— Păi, cineva îl acuză de un fel de delapidare, lucru care acolo acum cam face capetele să cadă.

— Eram curios dacă vezi ceva, orice, în imagine care ar putea fi altceva decât pare. Un mesaj, de exemplu, pe care doar cei avizaţi l-ar vedea şi înţelege.

— Vrei să zici un cod?

Ambury se uită atent la imagine, apoi la cuvintele gravate peste tot.

— Ar trebui să fie un mesaj foarte scurt dacă e printre

toate propoziţiile astea. Nu văd nimic care ar sugera aşa ceva. Tu?

Ridică prima imagine şi duse foaia în dreptul ferestrei.

— Nu. Totuşi, voiam o altă părere şi o altă pereche de ochi.

Satisfăcut, începu să ruleze gravurile. Jumătate din enigmă fusese rezolvată. Avea încredere că Ambury îi putea da un sfat bun în legătură cu cealaltă jumătate.

Atunci uşa se deschise, şi Lady Ambury intră. Se uită prin bibliotecă şi oftă exasperată.

— Unde a plecat? I-am zis să aştepte aici. Ambury, ai văzut-o pe mătuşa Sophie?

— A ieşit în grădină.

— Oh, nu. Cum ai putut să-i permiţi? Trebuie să mergem în vizită împreună. Acum va fi acoperită de noroi şi… Observă gravurile şi se apropie, curioasă. Ce aveţi aici? Ah, şi-a orientat dispreţul către nişte nesăbuiţi francezi, văd. Asta e de înţeles, deşi o să-mi fie dor de felul cum îi împungea pe-ai noştri aşa frumos.

— De cine vorbeşti? întrebă Ambury.

— Păi, Marielle. Asta e lucrarea ei, sunt sigură. Nu i-ai zis, Kendale?

— Nu, nu mi-a zis, deşi una dintre întrebările lui are mai mult sens acum.

Lady Ambury ridică prima gravură ca să descopere una identică dedesubt.

— Păi astea-s noi. Nu le-a vândut încă. Sper că nu v-aţi certat în legătură cu asta, Kendale. Peisajele ei sunt mult mai artistice, dar nu se vând aşa bine ca satirele.

— Nu cred că i-am văzut peisajele, spuse Ambury.

— Nici eu, adăugă Kendale.

— Sunt minunate. Scene cu râul, cele mai multe. Nu ţi le-ar arăta. Sunt surprinsă că ţi le-a arătat pe astea. S-ar teme că ai fi revoltat de faptul că munceşte cu acul de gravură pe cupru, aşa cum femeile acelea care colorează nu recunosc în faţa altora că muncesc pe bani în casa aceea. Tăcu subit, pe când rostea ultimele cuvinte şi se îmbujoră. Nu ţi le-a arătat nici pe astea, aşa-i? Le-ai

descoperit pe cont propriu, cumva, şi eu ţi-am spus lucruri pe care n-ar fi vrut să le ştii.

— Nu te învinovăţi pentru asta, interveni Ambury. Kendale înţelege că domnişoara Lyon trebuie să-şi câştige pâinea. A văzut casa. Astea nu pot să-l şocheze.

— Nu mă şochează deloc. Mă bucur să aflu că ea le-a făcut.

Nu se putea decide dacă asta uşura sau îngreuna treaba pe care voia s-o facă.

— Dorinţa ei de a rămâne anonimă ar explica de ce nu e nicio semnătură sau adresă, presupun, zise Ambury. Credeam că sunt neterminate.

— Sunt neterminate, cred, spuse Cassandra aplecându-se asupra gravurii. Părul ei negru atârna în bucle lungi care atingeau hârtia. Mi-a arătat o dată o satiră pe care a făcut-o şi avea nume şi adresă. Fictive. Peisajele ei au adresa ei, dar nu şi numele ei. Foloseşte nume de bărbaţi în loc.

— Deci imaginile care sunt colorate în casa aceea sunt făcute de ea, zise Kendale.

— Unele dintre ele. Majoritatea le aduce de la alte tipografii. Dacă ai fi întrebat, sunt sigură că ţi-ar fi explicat toate astea. Acum trebuie să-mi găsesc mătuşa până nu răscoleşte toată grădina. Vă rog să mă scuzaţi.

După ce Cassandra ieşi, Kendale termină de rulat gravurile.

— Întrebarea ta, despre cod, zise Ambury. Încă nu eşti sigur de ea.

— Sunt sigur de ea. Nu eram sigur de astea.

— Şi totuşi, ea le face. Deci… Ambury ridică din umeri. Dacă ne înşelăm cu toţii, oricum nu prea poate să facă nimic, acum că tu eşti în viaţa ei. Nu prea ar avea răgaz pentru ele, nu? Nici n-ar putea să scape cu asta. Sper că nu te-ai înhămat la afacerea asta cu acest scop, Kendale. S-o urmăreşti. Rişti mult prea mult dacă ai făcut-o.

— Am venit să mă conving că nu-i găseam scuze sau că refuzam să văd ce nu vreau să văd. De asemenea, să-ţi cer sfatul. Ea nu ştie că am gravurile. Crede că sunt

pierdute. Am lăsat-o să creadă asta.

— Ai minţit-o.

— La momentul acela, credeam că mint un spion. Mi-ar plăcea să i le returnez acum şi să mă explic.

— Ai vrea să corectezi acea minciună ca să nu stea între voi în viitor.

— Exact. Şi habar n-am cum să fac asta. Mă gândeam că poţi să mă ajuţi.

— Să vedem dacă pot să-ţi formulez ceva: „Draga mea, într-o vreme când nu mă bucuram de favorurile tale şi nu eram ca unul, am descoperit aceste imagini şi le-am păstrat, fără să-ţi spun, pentru că am crezut că ar putea fi dovezi pe care le-aş putea folosi într-o zi ca să te duc la spânzurătoare”.

— Pot să fiu aşa de stângaci şi de unul singur. Treaba ta era să găseşti o modalitate mai bună de a o spune, ca să nu par un ticălos.

— „Iubita mea, de câteva săptămâni sunt în posesia unor obiecte ale tale şi m-am gândit că ar fi poate mai bine să ţi le returnez. Singura mea scuză pentru înşelătoria mea este că la acea vreme credeam că eşti o escroacă şi nu pot avea încredere în tine”.

— Nu e mai bine.

— Kendale, nu există niciun mod bun de a o spune. Nu poate fi înfrumuseţat prin elocvenţă. Mai bine s-o spui în felul Kendale de a o spune şi să sperăm că are suficientă afecţiune pentru tine încât să înţeleagă.

Plecă de la Ambury şi mai puţin mulţumit decât venise. Până acum, misterul lui Marielle ar fi trebuit să se destrame, dar în loc de asta părea să se adâncească, întrebările lui Ambury nu-i căzuseră bine nici ele.

Cochetase cu gândul că o aventură ar ţine-o pe Marielle aproape, ca el s-o poată urmări. Fusese o scuză posibilă pe care o luase în considerare pentru a face ceea ce voise să facă în primele ei zile la Ravenswood. Îl convinsese că nu era spioană, totuşi. Nu voia să creadă că fusese doar dorinţa care îl orbise.

Nu era un moment bun să se îndoiască de ea. Curând,

prea curând, urma să plece într-o misiune care promitea risc şi pericol şi voia să-şi petreacă timpul rămas bucurându-se de rara plăcere pe care o simţea cu ea. Dar această oră îl lăsă întrebându-se dacă nu cumva acea plăcere îl transformase în cel mai mare idiot, bărbatul care se jurase că n-o să fie niciodată – paiaţa femeilor.

Nu credea că-şi folosise şiretenia să-i umbrească judecata, dar... Un gravor, totuşi. În Anglia, fetele aristocraţilor ar putea desena sau picta în acuarele, dar gravură? I se părea neverosimil ca nepoata unui conte să fi fost învăţată acest meşteşug. Bărbaţii în Anglia făceau ucenicie pentru o asemenea meserie. A lucra cu acul de gravură pe cupru nu era pentru amatori. Cassandra zisese că şi celelalte gravuri, peisajele, erau încântătoare. Un expert gravor, atunci.

Se întreba câţi ştiau că ea stăpânea acest meşteşug. Zvonurile că ar fi o şarlatancă ar fi putut lua naştere de la oamenii care aflaseră de asta.

Nu putea să se mai prefacă acum că zvonurile erau greşite.

Capitolul 17

Marielle iubea căsuţa. Îi plăcea să se uite pe fereastră şi să vadă muguri şi lăstari ivindu-se în grădina rustică de afară. Tavanul cu bârne joase i se părea intim, şi marea vatră i se părea domestică. Observă cum, de câte ori Andre oprea trăsura şi ea se dădea jos, se simţea de parcă intra într-o altă lume.

O lume fantastică, poate. Unde n-o aştepta nicio aventură periculoasă şi n-o pândea niciun alt pericol. Una în care, pentru o vreme, Kendale nu era un viconte şi lord, ci doar bărbatul pe care îl îmbrăţişa în voie şi cu pasiune.

Îşi făcuse un obicei din a ajunge la căsuţă devreme, ca să se poată preface, timp de câteva ore, că e o femeie simplă de la ţară, fără nicio grijă pe lume. Astăzi îl lăsase pe

Andre să plece cu instrucţiuni să se întoarcă s-o ia a doua zi dimineaţă, şi intră nerăbdătoare. Ducea un coş cu mâncare pe care o gătise în bucătăria casei ei, repezindu-se să amestece în tocăniţă şi să frământe pâinea între reprizele de lucru la noile gravuri.

Aşeză oala cu tocăniţă aproape de vatră şi răscoli jarul pe care îl adusese într-un ceaun ca să aibă căldură şi pentru mâncare, şi pentru la noapte. Puse pâinea pe masă şi admiră treaba bună pe care o făcuse.

Incursiunile ei la bucătărie i se păruseră ciudate şi enervante bucătăresei, şi păruse chiar surprinsă că ştia să frământe o pâine. Marielle Lyon n-ar trebui să ştie.

Dar o bucurase s-o facă şi să ştie că Kendale va mânca mâncare făcută de mâinile ei. O doză serioasă de nostalgie umpluse momentele acelea intime, şi amintiri de când obişnuia să facă asta pentru tatăl ei.

Nici măcar un sunet nu tulbura ora ei la căsuţă, în afară de natura de afară. Marielle savură calmul şi propria fericire. Gândindu-se la sosirea lui Kendale, simţi amărăciune în inimă şi anticipaţia o copleşi.

Două săptămâni, zisese el. Era pe sfârşite. Se aşeză la fereastră şi privi un şoarece care îşi făcea loc cu nasul prin nişte iederă în grădină, în vreme ce ea se ţinea strâns de această bucurie care se va termina curând. Va trebui să-i pună capăt, nu-i aşa, dacă avea de gând să-şi ducă planul la bun sfârşit?

Sunetul unei alte trăsuri se auzi pe alee. Probabil Kendale. Şi el folosea o trăsură să ajungă aici, ca să nu trebuiască să-şi ţină calul într-un loc care nu era echipat pentru asta. Ştia sunetul tuturor trăsurilor lui, şi o recunoştea pe cea frumoasă, cu care o vizitase în ziua în care înstrăinarea lor luase sfârşit. Roţile scoaseră acel scrâşnet specific când se opriră.

El intră, cu părul ciufulit de vânt şi cizmele murdare după o zi de călărit. Ducea un cilindru lung şi gras, acoperit în muselină, pe care îl puse pe un scaun, apoi se apropie şi o sărută.

— Totul e bine la tine acasă? o întrebă.

Ea se ridică în picioare şi îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Foarte bine. Bărbatul acela care trecea încă nu s-a întors. Jacob şi Pratt încă veghează de la fereastra lor. Femeile au de lucru cu un nou teanc de gravuri trimise de o editură. Şi Madame LaTour a dat o mână de ajutor ca să-mi permit să plec pentru o vreme aici, la căsuţă.

— Ai venit devreme, deci trebuie să fi fost de mare ajutor.

O îmbrăţişă, dar aruncă o privire camerei.

— M-am temut că o să ţi se pară prea sărăcăcioasă. Era singura disponibilă pe moment.

— Mi se pare de o simplitate fermecătoare.

El îi aruncă o privire călduroasă, dar ea îl simţi puţin distras. Nu distras de la ea. Din contră, parcă era concentrat prea intens asupra ei. Aşteptă cuvintele pe care le vedea în ochii lui şi le simţea în aer.

În loc de asta, el o sărută. O atingere uşoară cu buzele, la început, apoi mai apăsat. Excitarea lui schimbă săruturile şi mai mult. Se părea că nu tocăniţa şi pâinea vor fi mâncare pentru o vreme.

Săruturile deveniră apăsate, devoratoare. Îmbrăţişarea lui o ţinea strâns. Marielle recunoscu semnele nerăbdării. Când o ridică şi o purtă spre micul dormitor, se întrebă dacă se va obosi s-o dezbrace măcar.

O surprinse, aşa cum o putea face uneori. În loc s-o arunce pe pat, o puse în picioare şi se apucă s-o dezbrace. Dintr-odată făcea totul pe îndelete, desfăcându-i cu mare grijă şireturile rochiei, bridele de la spate. Împăturind fiecare lucru şi aşezându-l respectuos pe scaun.

Şi tot timpul, de fiecare dată când o privea, concentrarea aceea.

Propria ei excitare o tachina şi se juca cu ea. Corpul ei aştepta şi gândurile i se înceţoşară. Când rămase goală, el îi trasă curbele siluetei de la umăr la coapsă cu o linie atentă, uşoară, desenată de două degete. Felul în care o privi atunci, cu o atenţie profundă, aduse o notă de îngrijorare în melodia exaltării ei.

Îi opri mâna prinzându-l de încheietură, aşa că el

trebui s-o privească.

— Te uiţi la mine de parcă mă memorezi, zise ea. Pleci?

— Călătoria mea începe abia peste câteva zile, cel mai devreme.

Ea nu se referise doar la acea călătorie planificată. Inima ei oftă a uşurare văzând că el auzise doar acea întrebare.

O întinse pe pat, apoi se dezbrăcă. În loc de nerăbdare, el o mânuia acum cu o grijă infinită. Plăcerea era la fel de lină şi de dulce ca în acea noapte la Ravenswood, când ea îl forţase să admită că o voia. De data asta o afecta diferit. Poate că nu pleca acum, dar nu putea să ignore că urma să plece curând, şi la fel şi ea, iar aceste două săptămâni de fericire aproape se terminaseră.

Se încleştă în îmbrăţişarea lui şi îl ţinu cât de aproape putea. Îi reţinu trăsăturile în timp ce-l mângâia, îi ascultă respiraţia şi îi remarcă toată amănunţimea atingerilor. Curând, foarte curând, plăcerea se cufundă adânc în ea şi fiecare sărut, fiecare aţâţare o adâncea şi mai tare, astfel încât era pregătită cu mult înaintea lui.

O înnebunea să aştepte. Într-o altă zi i-ar fi cerut să ţină pasul cu ea. Dar simţea că încetineala nu era pentru ea, ci pentru el. Lui nu-i lipsea dorinţa. Dovada acestui lucru era incontestabilă şi proeminentă. Mai degrabă acea concentrare îl distrăgea încă, şi ea ghici că el observa fiecare atingere la fel de mult ca ea.

El îşi dădea seama de cât de mult îl dorea. Ea nu ştia cum s-o ascundă. Îşi mai făcu pe plac o vreme totuşi, muşcându-i uşor cu dinţii un sfârc, în timp ce-l tachina pe celălalt cu degetul mare. Ea ţipă protestând împotriva a ceea ce-i provoca şi, din impuls, îi apucă mâna şi încercă s-o mute mai jos.

Dar el se rostogoli şi o trase deasupra.

— Ia ce vrei, Marielle, aşa o să pot să te admir în continuare.

Aproape ieşindu-şi din minţi acum, ea îl apucă şi se ridică. Apoi se lăsă în jos şi toată fiinţa ei scoase un geamăt

tăcut când el o umplu.

Se lăsă pe spate, absorbindu-l şi bucurându-se de plinătatea bine-venită. Afară se lăsa înserarea şi umbrele se lungeau în cameră. Nu fusese aprinsă nicio lumânare, aşa că lumina devenise cenuşie şi moale.

Îi plăcea să-l privească aşa, să-i privească faţa şi ochii frumoşi. Întinse mâna şi îi mângâie umerii şi pieptul tare, mişcându-se în jos, până ce degetele ei atinseră noua cicatrice, încă destul de roşie, de la rana pe care o primise în alee. Asta o făcu să se uite la propriul său corp şi la linia fină de pe şold.

Se ridică din nou şi iar se lăsă, urmărindu-i reacţia.

— Încet, rosti el. Ca de fiecare dată să fie ca o revelaţie.

Ea făcu după cum voia el.

— E aproape poetic.

Kendale zâmbi amuzat de descrierea ei. Era primul zâmbet al zilei, îşi dădu ea seama. El întinse mâna şi îşi plimbă degetele de-a lungul liniei de pe şoldul ei.

— Nu cred că asta e prima oară când ai fost rănită, Marielle. Nu ai alte cicatrice, dar nu toate rănile le lasă pe trup. Asta e mai ales adevărat despre femei.

Ea se opri din mişcare.

— Sunt lucruri la care nu m-am gândit prea mult, continuă el în timp ce-o mângâia uşor. Am ales să n-o fac, fiindcă un lucru duce la altul şi toate vor duce într-un final la misterul domnişoarei Lyon. Dar erai o copilă când ai venit aici, şi ai venit singură. Neprotejată. Ai fost rănită croindu-ţi calea prin iadul care era Franţa atunci?

Ea se aplecă până când faţa îi ajunse la doar câţiva centimetri de a lui. Trânti acea uşă din inima ei pe care cuvintele lui o forţau să se deschidă, înainte ca prea multă tristeţe să se strecoare afară.

— Prima dată poezie, apoi o întrebare crudă care să-mi strice plăcerea. Mă aştept să te revanşezi, milord.

— Bineînţeles. Talentele mele sociale încă lasă de dorit.

Şi se revanşă. O ţinu în acea poziţie cu săruturi, în

timp ce mâinile lui o răvăşeau, tachinându-i sânii. Fiecare atingere o făcea să tremure în locul în care erau uniţi. El o apropie, ca să-şi poată folosi gura, şi asta agravă situaţia într-un mod minunat, în special pentru că abia mai rămâneau conectaţi, iar tachinarea crea fiori puternici de plăcere. Într-un final, când ea deveni frenetică, el îi dădu drumul, iar ea se ridică pe braţe şi îşi apăsă şoldurile în jos cu putere, ca el s-o umple din nou.

Apoi îşi luă ce voia, aşa cum zisese el. Se mişcă încolo şi-ncoace, găsind alinare, care făcu minunatele senzaţii ale eliberării să înceapă. El îi apucă şoldurile şi preluă iniţiativa, de la încet şi dulce, la aproape violent în modul în care o penetra. Ea atinse climaxul de două ori înainte ca el să termine, şi din nou la final când, epuizată şi stoarsă de vlagă, acceptă şi ultimul lui tumult.

*

Se lăsase noaptea. El nu dormea. Nici Marielle. Simţea asta, deşi ea stătea nemişcată în braţele lui. Se odihnea în curbura unui braţ, cu capul pe pieptul lui. Palma ei îi acoperea inima.

Ezitarea lui să părăsească patul avea multe cauze. Confortul de a o ţine în braţe. Noile întrebări care nu voiau să-i iasă din cap. Ruloul de muselină din camera alăturată.

— N-am fost rănită atât de rău, spuse ea, rupând liniştea.

— Nu vorbi despre asta dacă nu vrei s-o faci. Am fost bădăran să-ţi aduc aminte.

Fusese un impuls, un gând rostit cu voce tare în timp ce se uita la urma de cuţit şi se gândea la Marielle cea misterioasă şi la cât fusese probabil greşit din ce presupusese el despre ea.

Ea nu îi răspunse, iar el presupuse că nu dorea s-o facă. Dar ea se mişcă în braţele lui şi-i se păru lui – se cuibări mai aproape.

— Ai zis că ai fost la Toulon, aşa că ai văzut cum poate fi când răscoalele împotriva noului guvern sunt

înăbuşite. A fost la fel peste tot. Franţa a fost la fel de sângeroasă după revoluţie pe cât a fost în timpul ei. Au fost multe omoruri.

În special în vest. „Ea nu vorbeşte ca o persoană din Provenţa, ci din vest”. Două persoane îi spuseseră asta.

— Mă gândesc că nu era sigur pe nicăieri, spuse el.

Pentru o fată să călătorească singură… Nu voia să-şi imagineze pericolele prin care trecuse ea.

— Nu era sigur deloc. Toţi oamenii îşi pierd un pic din umanitate într-o astfel de lume. Am văzut suficient ca să-mi dau seama cum ar putea fi când aveam să fug. Aşa că, atunci când am plecat, am aranjat să fiu protejată.

Bineînţeles c-o tăcuse. Era cel mai inteligent lucru pe care putea să-l facă, iar ea era foarte inteligentă.

— Ai fost rănită?

— Nu în felul la care cred că te gândeşti tu. Era cineva pe care îl ştiam, nu un străin. Am priceput despre ce era înţelegerea, atunci când am făcut-o. N-am fost forţată, dacă asta e întrebarea ta.

Faptul că ea presupusese că asta era întrebarea îl uşură puţin. Dacă Marielle nu ştia cum unii bărbaţi fac rău din plăcere, el nu avea să-i spulbere acest mic colţ de inocenţă.

— A fost de parcă totul i se întâmpla altei persoane, continuă ea. Asta e singura mea amintire despre asta, ca să fiu sinceră. Eram preocupată de alte emoţii, mai mari. M-am bucurat să am un bărbat cu un pistol şi puţin curaj care să mă ghideze spre coastă şi să mă ajute să găsesc o barcă. Dar, bineînţeles, n-aveam să mai fiu inocentă. Totuşi, pierdusem atât de multă copilărie prin ceea ce văzusem, că părea o pierdere mică, prin comparaţie.

Modul foarte practic în care ea vorbea despre asta îl mişcă. Dezbătu din nou, în sinea lui, dacă avea într-adevăr nevoie să ştie mai mult despre ea. Poate că tot restul nu conta.

Râse de sine însuşi, dar nu fericit. Se surprinsese din nou găsind motive să evite să afle adevărul. Tot ce putea să spere era ca ea să nu-şi dea seama ce idiot devenise din

cauza ei. Pentru ea. Era o chestie a naibii să contezi pe sinceritatea unei persoane despre care ai jurat că nu poate fi de încredere.

— Presupun că ai învăţat să trăieşti cu frică în vremurile alea, spuse el.

— Frica a fost tovarăşul meu constant. Se întoarse şi îl privi. E interesant cum asta a schimbat oamenii. Am observat cum unii dintre noi încă trăiesc cu frică. Asta n-o să se mai schimbe, indiferent cât de în siguranţă suntem. Alţii dintre noi am aflat că trebuie să mergem înainte chiar şi când ne e frică.

— Care dintre ei eşti tu?

— Eram din a doua categorie, dar… Mi-am dat seama că nu trebuie mult ca teama să mă cuprindă din nou.

Kendale aproape că îşi dori ca ea să fie cuprinsă de frică, dacă asta însemna că n-o să ducă la bun sfârşit planul pe care îl avea. Avea un plan, cu siguranţă. Acele gravuri şi vizita pe coastă erau indicii clare. Dacă nu era spioană – şi inima îi spunea că nu era, în ciuda creierului care încă dezbătea posibilitatea atunci avea un alt fel de plan. Probabil unul periculos.

Îi mângâie chipul până ce vârfurile degetelor îi găsiră gura şi poposiră acolo, pe moliciunea buzelor. Ochii lui no vedeau, dar mintea, da. Ea purtase multe măşti cu el în trecut, dar el ghicea că acum, în întuneric, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi, nu purta niciuna.

— Nu trebuie să te cuprindă. Dacă ai vreodată nevoie de protecţie, ţi-o ofer. Chiar dacă nu vom fi întinşi unul lângă altul ca acum, o să te protejez, dacă-mi permiţi.

Ea îşi deschise buzele şi îi prinse degetul între ele. Apoi le apăsă pe pieptul lui, se ridică şi îi dădu un mic ghiont.

— Tu noi îi având un stomac, dar eu am. Ne aşteaptă mâncarea.

*

Mâncară tocăniţa ei fără să se îmbrace complet. El

purta indispensabili şi cămaşă, iar ea cămăşuţa şi şalul. El înteţi focul, ca noaptea să nu le fie frig aşa dezbrăcaţi.

— Asta e o pâine bună, spuse el, rupând încă o bucată. Aveţi un brutar mai bun decât al meu de la Ravenswood.

Ea luă o muşcătură din bucata ei, încântată în secret de compliment. De unde stătea, putea să vadă ruloul de muselină pe care îl adusese el. Se întreba ce era. Nu un cadou pentru ea, din ceea ce părea. Poate unul dintre bărbaţii aceia vor veni mâine să-l ia.

— Ai zis că n-o să pleci în călătoria ta în următoarele câteva zile, cel puţin, zise ea. Sau poate deloc?

El înmuie o bucată de pâine în sosul tocăniţei, ceea ce o încântă din nou.

— Sunt hotărât să plec la un moment dat. Aştept nişte informaţii întâi, aşa că ziua exactă nu e decisă.

— Dar va fi curând?

— Da, aşa cred.

Ea presupusese că sugestia lui de a încerca această aventură pentru două săptămâni avea ceva de-a face cu începutul aceste călătorii. Îşi făcuse propriile planuri în jurul acestui lucru. Acum se întreba cum ar putea schimba planurile dacă plecarea lui era întârziată.

Mintea ei începu să calculeze, dar inima ei spera că plecarea lui va fi întârziată pentru totdeauna. Dacă era aşa, ea n-ar fi putut pune în practică niciun plan şi s-ar elibera de ele pentru o vreme, ca să continue această idilă de plăcere şi în siguranţă. Cât de repede o ademenise această căsuţă să uite de lumea care o aştepta la Londra şi în Franţa.

— Unde pleci?

Întrebarea ieşi fără ca ea să aleagă să vorbească. Inima ei o rosti, nu capul.

El nu răspunse.

— Scuză-mă. Ai fi vorbit despre asta dacă voiai. Bineînţeles că nu poţi să-mi spui.

— De ce crezi că nu pot?

O mare parte din bucurie dispăru subit din cămăruţă.

Destul de brusc, el păru din nou un ofiţer de armată.

— Nu poţi pentru că nu ştii cine sunt, aşa cum ai zis odată. Sunt un mister, şi încă pot fi acea spioană pe care o suspectai.

El îi apucă mâna şi i-o ţinu strâns.

— De ce crezi că un spion ar fi interesat de această călătorie? Aş putea plănui un circuit al proprietăţilor familiei.

— Probabil că am crezut – adică, am presupus – că discreţia ta referitoare la asta sugerează că e vorba de ceva mai mult. Se bâlbâi, stânjenită acum, şi bănuind că fiecare cuvânt pe care îl zicea nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Şi toţi bărbaţii ăia, cei care vin aici să vorbească cu tine…

El zâmbi, spre uşurarea ei.

— N-oi fi tu o spioană, dar ai putea fi una bună.

Îi ridică mâna şi io sărută, ceea ce o uşură şi mai mult.

— Dacă am vorbi despre asta, m-am face decât să stricăm răgazul pe care îl avem împreună, şi probabil ţi-ar pricinui griji inutile.

Simpla menţionare a grijilor îi pricinui deja câteva. Marielle presupusese că el pleca să supravegheze ceva, poate un alt posibil spion, sau coasta de sud, sau ce mai făcea el.

— Pui la cale ceva periculos? E despre colonelul ăla şi ce s-a întâmplat la Toulon?

— Hai să nu vorbim despre asta. Încerc să te feresc de griji *inutile*, ţii minte?

Nu spuse totuşi că nu era periculos. Aşa că grijile ei *inutile* se potoliră un pic, dar nu dispărură.

Strânse masa şi, în timp ce-o făcea, acel cilindru ciudat de muselină îi tot atrăgea atenţia. Când termină, arătă spre el.

— Ce e ăla?

El îşi întoarse capul şi se uită la el peste umăr. Rămase cu ochii la el o bună bucată de vreme. Ai fi putut crede că uitase că-l adusese cu el. Cu o hotărâre subită, se

ridică, merse şi îl luă.

— E ceva pentru tine.

Îl aduse la masă şi desfăcu muselina. Imediat, sulul se desfăcu pe masă.

Era un teanc de gravuri de-ale ei. Cele pe care le pierduse pe alee. Doar că nu fuseseră pierdute, din moment ce el le avea.

Se luptă cu impulsul de a-i reproşa că o minţise. Se întreba de ce-i luase aşa mult timp să i le înapoieze. Se uită mult timp la ele, luptându-se cu furia şi dezamăgirea, spunându-şi că era normal că o minţise. Crezuse că erau documente secrete în acea zi. Poate se întrebase dacă prin desene şi cuvinte erau ascunse informaţii secrete.

El se aşeză şi îşi puse degetele pe marginea gravurii de deasupra.

— Nu sunt colorate. Sunt dintre cele pe care le trimiţi în Franţa.

Marielle aprobă din cap.

— Mi s-a spus că le faci singură. Nu numai că pui cerneală pe plăcuţă şi imprimi, dar că foloseşti acul de gravură să gravezi liniile.

— Cine ţi-a spus asta?

— E adevărat?

Poate că Emma îi spusese. Aşa o găsise Emma până la urmă. Sau poate Cassandra. Sau chiar Madame LaTour, prea impresionată de vizita unui viconte ca să mai fie discretă. Sau poate altcineva.

Păstrase acest meşteşug şi această îndeletnicire secrete, pe cât putuse. Dar până la urmă oamenii îşi dau seama de nişte lucruri atunci când n-au nimic altceva de făcut.

— E adevărat.

Nu se uită la el. Nu voia să vadă cum o privea. Acum câteva minute exista cel puţin posibilitatea ca ea să fi fost nepoata unui conte. Acum, doar afară de cazul în care era într-adevăr un Idiot Arătos, el ştia că nu era. Asta schimba totul. Totul.

— Cine te-a învăţat? Nu e un meşteşug pe care să-l

înveţi de unul singur.

Inima ei i se cufundă în piept. Îşi dorea să nu se fi ridicat din pat, pentru că, fie că voise s-o facă sau nu, el o interoga acum, în sfârşit, aşa cum plănuise încă din prima zi în care vorbiseră.

Se gândi ce să spună şi dacă să zică ceva. Ar putea să refuze şi să aştepte orele lungi care mai rămăseseră până la sosirea lui André prefăcându-se că doarme pe unul dintre scaune.

— Tatăl meu m-a învăţat. Era meseria lui.

Gata, acum ştia. Era de un rang mult inferior lui. Nu era o femeie căreia un bărbat ca el îşi permitea să-i ofere afecţiune. Dacă el avea o aventură cu o femeie ca ea, nu era o idilă, ci ceva mai josnic.

Nu credea că ar mai fi putut face dragoste cu el vreodată. N-ar fi vrut să vadă dacă asta ar fi schimbat modul în care o trata, în care o săruta. Ar fi simţit-o de la prima atingere.

— Cum ai ştiut să… Dar se opri la timp.

Ea se uită într-un final la el. În loc de dispreţ, văzu mai degrabă o intensă curiozitate.

— Cum am ştiut să mă port ca o lady? Asta voiai să întrebi? Cum de nu mi-a fost evidentă originea la fiecare vorbă şi la fiecare pas? Mama lucra în casa unui baron. O vizitam acolo şi vedeam cum se mişcă, vorbesc şi se poartă doamnele de acolo. Atât de mult stă în postură. Şi chiar şi mai mult în minte. N-a fost greu să le imit. Chiar şi când eram copil începusem s-o fac, deşi unii îmi spuneau că sunt îndrăzneaţă să afişez asemenea aere.

— Nu asta voiam să întreb. Voiam să te-ntreb cum de ştii aşa de multe despre contele cu care susţineai că te înrudeşti.

— Ah. Vezi tu, în timp ce eu eram o femeie obişnuită care pretindea că e nepoata unui lord, altcineva era sora unui lord şi pretindea că e o femeie obişnuită. Dominique e adevărata rudă a contelui, şi mi-a dat toate informaţiile şi descrierile de care aveam nevoie. Ea se ascunde în hainele ei simple şi faţa fără machiaj. Nu vrea ca originea ei să iasă

la iveală şi nimeni n-a contestat-o până acum. A fost cât pe ce să fie ucisă şi nu s-a mai simţit în siguranţă niciodată de atunci. Este una dintre aceia pentru care teroarea nu s-a terminat, aşa că trebuie să promiţi că o să păstrezi secretul.

— Bineînţeles c-o să-l păstrez.

Încă ardea de curiozitate. Ea aşteptă să vadă dacă el înghiţise povestea sau avea s-o mai interogheze. Nu era sigură că mai putea spune multe lucruri care să nu provoace şi mai multe întrebări, dintre care la unele n-ar fi trebuit să răspundă.

Degetele lui se mişcară până ce poposiră pe imaginea lui Lamberte. Inima ei bătu mai tare. Erau multe feluri de a întreba despre Lamberte. Unele dintre ele ar fi presupus ca ea să mintă, dacă nu voia să-i spună absolut tot.

Şi voia? Poate că acum, că el îi ştia adevărata poveste, sau cel puţin o parte, nu-i mai păsa de ce făcea. Poate ar fi lăsat-o în pace, să facă ce voia. Chiar şi promisiunea lui din noaptea asta, de a o proteja, fusese dată lui Marielle Lyon, nepoata contelui de Vence, nu fiicei unui gravor.

— Acela este un om numit Antoine Lamberte, spuse ea înainte ca el să-şi aleagă cuvintele. Este unul dintre mulţi care s-au ridicat cu guvernul revoluţionar, dar căruia nu-i pasă de idealuri. Lui Lamberte îi pasă numai de sine însuşi şi de propria putere şi avere. A comis multe crime. Astfel de oameni n-ar trebui lăsaţi să acţioneze fără sancţiuni sau să fie mai presus de justiţie.

— Aşa că faci aceste imagini şi le trimiţi în Franţa ca să denunţi oameni ca el. Asta ai explicat înainte. Cunoşti lucruri specifice în legătură cu crimele lui?

Ea ridică din umeri şi speră că păruse indiferentă faţă de întrebare. În realitate, ceafa i se încreţise.

— Excesele lui sunt bine-cunoscute.

— Nu şi ăsta de care îl acuzi. De a fi furat chiar de la guvern. Dacă asta ar fi fost cunoscut, capul lui n-ar mai fi încă pe umeri.

— Poate că nu, nu ştiu.

El se apropie de ea şi îi ridică bărbia cu mâna, astfel că ea trebui să-l privească.

— Nu mă trata ca pe un prost, Marielle. Te-am mai avertizat în legătură cu asta.

— N-o fac. Sunt pur şi simplu obosită de toate întrebările tale. De ce-ţi pasă de toate astea?

Îşi plimbă mâna peste imagine.

— Îmi pasă pentru că ai depus multe eforturi şi ai făcut multe cheltuieli ca să-l acuzi pe omul ăsta de o faptă care-i poate provoca mai multe probleme decât o sută de crime comise în timpul acelor ani. Dacă ştie de gravurile tare, sigur nu-i plac. Toată lumea cunoaşte puterea peniţei şi imaginii. Cred că a trimit oameni să urmărească traseul acelor gravuri înapoi la sursă, la fel cum eu le-am urmărit de la tine până la coastă, doar că în sens invers. Oamenii care au încercat să te ucidă pe alee erau ai lui, nu-i aşa?

— Poate. Nu ştiu.

Kendale îşi trecu mâna prin păr, exasperat.

— Nu ştii? Au omorât doi oameni în bătaie ca să afle unde eşti. Lovi cu degetul chipul bărbos al lui Lamberte. Este la tel de îndrăzneţ ca tine, şi mai periculos dacă a trimis ucigaşi să oprească denunţurile din aceste satire. Şi chiar ştiind asta, nu te-ai oprit. Nu-i aşa? La naiba, probabil c-o să le trimiţi şi pe astea acum că le-ai recuperat.

Ea nu putea rămâne impasibilă cât timp el încerca s-o intimideze referitor la gravurile ei. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe, încercând să calmeze indignarea care o cuprindea.

— Dacă eu nu fac tot ce pot să opresc astfel de oameni, cine o s-o facă?

— Altcineva. Nu tu.

— De ce nu eu? Fiindcă sunt femeie? ziceai că vrei dreptate pentru ceea ce s-a întâmplat la Toulon. Credeam că vei înţelege.

— Asta e diferit. E personal. Lasă pe altcineva să-l elimine pe omul ăsta.

Ea se întoarse brusc şi îl privi în faţă.

— Cine? Un soldat? Toţi sunt de partea lui acum.

Oamenii? După masacrele din regiune, n-a mai rămas niciunul destul de curajos să vorbească împotriva lui. Guvernul de la Paris? Nu dacă nu le dă niciun motiv să fie suspicioşi în loc să fie recunoscători că un asemenea tiran opreşte rebeliunile să reînceapă. Lovi hârtiile cu palma. Lucruri ca astea au contribuit la distrugerea unei monarhii în Franţa. Dacă am puterea să ajut la aducerea acestui om în faţa justiţiei, o s-o fac.

— Nu, n-o s-o faci. Îndreaptă-ţi atenţia către altul dacă trebuie. Ăsta e prea viclean, prea periculos şi deja prea aproape.

„Nu vreau să-mi îndrept atenţia către altul. Nu e niciun altul care să conteze ca el”, aproape că ţipă la el. Abia îşi reţinu cuvintele înainte să i se reverse de pe buze.

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să fac, strigă ea frustrată.

El se ridică, merse până la ea şi o luă de umeri.

— Mi-am luat acest drept când te-am luat pe tine. Să fiu blestemat dacă o să te las să fii ucisă pentru astea. Găseşte-ţi o altă cruciadă. Caută dreptatea în altă parte.

Marielle se smulse din mâinile lui şi se întoarse cu spatele ca el să nu-i vadă lacrimile adunându-i-se în ochi. Ştia că el va încerca să intervină dacă ghicea despre ce era vorba. Era acel gen de bărbat. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi se strădui să se reculeagă. Slavă Cerului că nu permisese intimităţii dintre ei se tenteze să i se destăinuie.

El o apucă din nou de umeri, de data asta mult mai delicat. Mâinile lui alunecară şi îi mângâiară braţele. Simţi apoi un sărut pe creştetul capului.

— Promite-mi că n-o să-ncerci să trimiţi astea în Franţa, Marielle.

Ea se uită la gravura care îl înfăţişa pe Lamberte stând pe tronul său alcătuit din oameni oprimaţi.

— Promit că aceste imagini nu vor merge în Franţa.

El o întoarse spre el şi îi ridică bărbia cu degetul îndoit.

— Nu fi furioasă. Cer asta doar ca să te protejez.

Ştia asta. Îşi dăduse seama şi că atingerea lui nu

părea deloc diferită. Nici felul în care o privea nu se schimbase.

— Nu eşti supărat că ţi-am ascuns originea mea?

— Am ştiut dintotdeauna că nu eşti cine pretinzi că eşti. Singurul mister a fost cine erai de fapt.

Se îndreptă înapoi spre dormitor, ţinând-o de mână.

Nu mai era niciun pic de pasiune între ei când se duseră în pat. Nu sexuală, cel puţin. Se întinseră şi dormiră împreună. În timpul nopţii ea se trezi şi privi în întuneric în timp ce-i inhala mirosul şi îi asculta respiraţia, întrebându-se ce gândea el de fapt despre faptul că nu era o lady.

*

Dimineaţa, sosiră două trăsuri. Kendale se urcă într-a lui şi se îndreptă spre vest. Andre o ajută să urce într-a ei şi porniră în direcţia opusă.

Avea o grămadă de lucruri la care să se gândească, dar oricât ar fi încercat, nu putea să-şi ia gândul de la căsuţă şi de la emoţiile nopţii anterioare. Îl amăgise încă din prima zi în care se cunoscuseră, dar niciodată nu simţise asta ca pe ceva rău. Putuse să-şi spună că nu avea încotro, că şi el avea propriile motive pentru care o curta şi că putea folosi acest interes al lui pentru propriile interese. Dar acum era diferit, în moduri care îi tulburau mintea şi îi răneau inima.

Poate că dragostea o făcea mai slabă. O distrăgea. O consuma într-atât încât uitase că avea promisiuni de îndeplinit şi griji mai mari decât dacă iubitul ei era fericit cu ea. Amăgirile în numele îndatoririi nu erau aşa de rele, nu-i aşa? El minţise în legătură cu gravurile ei tot din acest motiv, nu?

De foarte multe ori noaptea trecută, în timp ce era în braţele lui, fusese tentată să-l trezească şi să-i spună totul despre ea, despre trecutul ei, despre Lamberte şi gravuri şi cum de ştia detalii specifice despre crimele lui. Dacă bar fi explicat despre tatăl ei, ar fi schimbat ceva? S-ar fi dat ei la o parte ca s-o lase să facă ceea ce trebuie să facă? Cel mai

probabil că ar fi închis-o undeva ca să nu aibă măcar şansa de a încerca, dacă ar fi crezut că ar putea să fie rănită.

Pierduse noţiunea timpului dezbătând toate astea cu sine, aşa că tresări când trăsura se opri. Se uită pe fereastră, aşteptându-se să vadă o uşă albastră. În loc de asta, văzu doar copaci.

Mica ferestruică dintre cabină şi Andre se deschise.

— Drumul e blocat, *mam'selle*. O altă trăsură e în faţă şi nu se mişcă.

Ea îşi scoase capul pe fereastră. Era o trăsură mare cu lachei în livrele. Se uită spre copaci. Poate că pasagerul avusese nevoie să se uşureze şi oprirea va fi scurtă.

Unul dintre lachei se duse spre partea laterală a trăsurii, apoi se întoarse şi se îndreptă spre trăsura ei. Peruca lui pudrată indica faptul că trăsura aparţinea cuiva bogat, dacă mărimea echipajului n-o făcuse suficient de clar. Taxa pe pudră pentru peruci era aşa de mare încât terminase acea modă pentru totdeauna în Anglia. S-o foloseşti pentru servitori…

Peruca apăru în faţa ferestrei ei. Tânărul care o purta făcu o plecăciune.

— Lordul meu vă cere să îl însoţiţi, domnişoară Lyon.

Deschise portiera şi coborî scăriţa, ca şi cum consimţirea ei nu putea fi pusă la îndoială.

Cum propria ei trăsură nu se putea mişca decât dacă accepta, coborî şi merse spre trăsura cea mare. La fereastră se vedea profilul unui bărbat. Marielle recunoscu nasul drept şi ochii întunecaţi, adânciţi, ai ducelui de Penthurst.

Văzând-o, se mută pe locul din spatele vizitiului. Lacheul o ajută să urce, ridică scările şi închise portiera. Trăsura cea mare se mişcă. Avea încredere că Andre îi va urma.

— Aţi blocat acest drum mult timp, aşteptându-mă? întrebă ea.

— Sunt aici doar de o oră.

— Mă simt flatată, Excelenţă. Şi, de asemenea, surprinsă că ştiaţi că voi călători pe acest drum.

— Discreţia nu este una dintre preocupările lui Kendale. Probabil c-o găseşte la fel de plicticoasă cum găseşte restul cerinţelor sociale. N a fost greu să aflu despre căsuţă.

— Nu-mi pot imagina de ce aţi dori să aflaţi despre ea, şi cu atât mai puţin să mă acostaţi în timp ce plecam în dimineaţa asta.

— Nu puteţi?

Felul în care rosti asta şi felul în care o privi îi spuseră multe. Acesta nu era un bărbat interesat de ea ca femeie, asta era sigur. Asta nu era o răpite ridicolă ca un joc romantic, un duce care încerca să o fure de la un viconte. Mai degrabă acest bărbat o privea într-un mod direct, care o îngrijora şi o flata în acelaşi timp. „Suntem oameni inteligenţi”, păreau să spună ochii lui. „Hai să economisim timp şi să evităm disimulările.”

— Nu, nu pot, răspunse ea într-un final, deşi nu sună convingător nici pentru propriile urechi.

— Păreţi precaută. N-aveţi de ce să vă temeţi din partea mea.

Bineînţeles că avea. Cu toată amabilitatea din acel moment, el îi lăsa impresia unui om periculos. Avea experienţă în a recunoaşte unul când îl întâlnea.

— Kendale acceptă că nu sunteţi spioană, zise el.

— Aveţi aşa mare încredere în judecata lui?

— Accept cel puţin că dacă aţi reuşi să-l convingeţi pe el, probabil că m-aţi convinge şi pe mine. Nu-mi pot imagina un om mai greu de înşelat, indiferent cât de drăguţ şi fermecător e mincinosul.

Se întreba ce voia ducele. Se deranjase ca să aibă o conversaţie cu ea, dar despre ce? Avea să-i spună curând, aşa că nu întrebă.

— Acea căsuţă, spuse el. Cum ziceam, Kendale nu este cunoscut pentru discreţie, şi totuşi, locaţia e foarte discretă. Mă întreb dacă asta e doar pentru intimitatea rendez-vous-urilor.

— Intimitatea a fost tot ce am cerut.

— Cât de generos din partea dumneavoastră. Şi

totuşi, au fost vizitatori?

— Nu.

El îi aruncă o privire. Ea se uită la el impasibilă.

— După cum vedeţi, am câteva întrebări, domnişoară Lyon, dar nu despre dumneavoastră.

— Probabil că n-aveţi o părere prea bună despre mine dacă credeţi că aş accepta uşor să mă interogaţi în legătură cu el.

— Cred că sunteţi o femeie care a învăţat să fie practică. Kendale crede că nu sunteţi spioană şi eu sunt înclinat să cred la fel. Şi totuşi, părerea nu e unanimă. Dacă vă veţi găsi vreodată în mâinile celor care încă se îndoiesc, prietenia mea vă va fi foarte utilă.

O mită mai degrabă decât o ameninţare, şi totuşi, un fior o cutremură.

— V-a menţionat vreodată Toulon?

Mintea ei galopa să decidă un răspuns. Dacă susţinea că nu, asta ar fi implicat o lipsă a intimităţii cu Kendale şi ar fi aruncat îndoieli asupra opiniei lui despre ea. Să-i spună acestui duce tot ce fusese împărtăşit între ei ar fi fost poate o trădare. Ar merge o jumătate?

— A zis că a fost acolo, la asediu. Are nişte cicatrice de atunci. Nu vorbeşte cu mine despre asta, totuşi.

El încuviinţă vag din cap. Răspunsese corect.

— V-a vorbit de o misiune sau o călătorie pe care-o plănuieşte?

Întrebarea o alarmă. N-ar fi fost pusă dacă acest om n-ar fi ştiut deja ceva.

— A zis ceva despre o vizită la proprietăţile lui la un moment dat, poate la vară. Cred că are impresia că le-a neglijat.

— Nicio altă călătorie? Una mai apropiată?

Ea clătină din cap şi făcu ochii mari, inocenţi.

— Mi-ar fi spus dacă ceva de felul ăsta s-ar întâmpla curând, cred. Nu cred c-ar vrea să apar la căsuţă şi să petrec noaptea acolo de una singură.

Cum o scrută atunci! Avea multă experienţă în a fi interogată totuşi, şi nici măcar examinarea unui duce n-o

tulbură.

— A zis că voi doi aţi fost prieteni cu un timp în urmă, adăugă ea, ca să ducă conversaţia într-o altă direcţie. După ce aţi vizitat Ravenswood, asta a zis.

Spusese, de asemenea, că Penthurst ar fi putut veni ca să-i împiedice pe alţii să vină. Căuta acest duce să-l expună pe Kendale cu toate întrebările lui de la Ravenswood şi de acum? Sau să-l protejeze? Şi să expună ce? Şi să-l protejeze de ce?

— Asta e adevărat, recunoscu el.

— Şi totuşi, nu mai sunteţi?

— Are ceva împotriva mea. Nu pot să-l învinuiesc, fiindcă nu m-am explicat niciodată. Bătu în peretele trăsurii, care încetini, apoi opri. O să vă înapoiez la trăsura dumneavoastră acum.

Lacheul coborî scăriţa, dar ducele fu cel care o ajută să coboare. Se plimbă alături de ea în timp ce se întorceau spre Andre. La un moment dat, se opri.

— Domnişoară Lyon, trebuie să spun ceva. Iertaţi-mă în avans pentru cuvintele mele şi implicaţiile lor dacă acestea sunt eronate.

Ea se întoarse spre el. El îi zâmbi, dar Marielle simţi o intensitate întunecată în el, sub suprafaţa amabilă.

— Ar trebui să ştiţi că, în ciuda înstrăinării, încă îl consider pe Kendale un prieten. Şi încă am încredere în el în ceea ce vă priveşte. Totuşi, dacă el se înşală şi se întâmplă să aibă de suferit de pe urma confesiunilor pe care vi le-a încredinţat, o să mă ocup să fiţi închisă până ajungeţi o femeie bătrână.

După asta, continuă să o însoţească la trăsură.

După ce portiera se închise şi Penthurst se întoarse la trăsura sa, Andre se aplecă şi întrebă prin uşiţă:

— Alt lord?

— Da, un duce.

— Primul lord n-o să se bucure să afle că v-aţi întâlnit cu un al doilea.

— Asta e adevărat. Ar fi bine să nu-i spui despre asta.

— S-ar aştepta totuşi să-i spun. Mi-a dat instrucţiuni

să-l informez dacă vă deranjează cineva.

Dându-şi ochii peste cap, Marielle desfăcu săculeţul şi scoase nişte monede. Palma lui Andre era deja pregătită la ferestruică.

Capitolul 18

Două dimineţi mai târziu, Dominique intră în dormitorul lui Marielle în timp ce ea îşi făcea toaleta.

— Două scrisori au venit mai devreme, spuse ea, fluturându-le. Amândouă sunt pe hârtie foarte fină. Una e de la el, sunt sigură.

Marielle rămase cu spatele la Dominique, în timp ce închise ochii şi îşi ascunse reacţia. Nu se aşteptase să mai audă de Kendale. Avea să-i ofere protecţia pe care i-o promisese, dar în rest – între înşelătoria ei şi povestea adevărată – se aştepta să se îndepărteze de ea.

Îşi termină toaleta în timp ce Dominique stătea pe pat, ţinând scrisorile, curioasă să afle ce conţineau. Într-un final, Marielle le luă şi se aşeză alături de vechea ei prietenă. Rupse sigiliul de la cea de la Kendale mai întâi.

Draga mea Marielle,

Mă aştept ca acea călătorie să se întâmple în curând. În câteva zile. Am fost foarte ocupat cu pregătirile. Mi-ar plăcea să te văd înainte să plec. Vei primi o invitaţie la un eveniment găzduit de părinţii lui Ambury, ducele şi ducesa de Highburton. E o sărbătorire a însănătoşirii tatălui său şi în acelaşi timp o sărbătoare a sezonului. Ambury a aranjat invitaţia când i-am spus că mi-ar plăcea să particip cu tine. Sper că n-o să găseşti întârzierea ei prea nepoliticoasă, şi-mi vei ierta intervenţia dacă o faci.

Domnul Pottsward a aranjat să fie aduse rochiile de la Ravenswood. Ar trebui să sosească mâine. Mă simt neglijent că nu ţi-am cumpărat o garderobă, aşa cum

plănuisem. Ai fi acceptat-o?

O să vin să te iau la ora zece în seara aceea, dacă nu primesc o scrisoare cu refuzul tău.

Servitorul tău,

Kendale

Ridică cealaltă scrisoare. Hârtia era aşa de groasă că ai fi putut tăia unt cu ea. Dominique se aplecă şi examină sigiliul.

— E de la un duce, spuse Marielle în timp ce-şi trecea degetul pe sub acel sigiliu impresionant. Cine ar fi crezut c-o să primesc scrisori de la unul?

Chiar şi Dominique, care văzuse hârtie şi sigilii de calitate la vremea ei, fu impresionată. Caligrafia elegantă a secretarului curgea peste hârtie, adresându-i lui Marielle invitaţia.

— E un bal, zise Dominique. Şi zici că lordul Kendale a aflat adevărul despre originea ta? Poate n-a înţeles.

— A înţeles.

Era oare posibil să nu fi contat? Dacă era aşa, ar trebui să-i dea un nou nume. Omul ciudat.

— Trebuie că i-ai câştigat inima, dacă te vrea lângă el la un asemenea eveniment, chiar ştiindu-ţi proveniența. Nu e un loc unde un lord o duce de obicei pe fiica unui gravor.

— Nimeni altcineva nu va şti că sunt fiica unui gravor. Poate că asta face diferenţa.

— E bine că trimite rochiile. Ţi-am zis că ai nevoie de o garderobă mai bună acum.

Zvonul că va participa la un bal se răspândi în casă. Dominique, care de regulă era discretă, i se confesă lui Madame LaTour. Madame se confesă prietenelor ei celor mai bune. Ele dădură vestea mai departe. Până la prânz toate femeile aflaseră şi era subiectul principal de discuţie din atelier.

Toate o potopiră cu sfaturi. În ziua următoare, un număr mai mare decât de obicei de femei veniră la muncă. Când rochiile ajunseră, activitatea încetă, şi Madame

LaTour etală opţiunile cele mai probabile ca toată lumea să comenteze şi să-şi exprime părerea.

Căzură într-un final de acord asupra unei rochii din satin, de culoarea fildeşului, cu broderie din fir de argint pe poale. Una dintre doamne luă câteva flori de mătase de la o altă rochie şi începu să creeze o diademă pentru păr.

Nimeni nu plecă acasă în acea seară. Unele o ajutară să se îmbăieze. Altele o ajutară să se îmbrace. Altele doar căscau gura în timp ce un machiaj iscusit, deşi discret, îi scotea în evidenţă ochii şi buzele. Marielle se simţea ca o mireasă pregătindu-se de nuntă cu toate aceste cameriste sporovăind în jurul ei, râzând şi sporind entuziasmul.

Într-un sfârşit, totul fu gata. Rămase în faţa tuturor, pentru o evaluare de grup. Cei mai mulţi ochi străluceau de bucurie. Câţiva n-o făceau totuşi, în special cei de pe chipul lui Madame LaTour.

— Nicio bijuterie. Trebuie să aibă cineva ceva ce putem folosi. Se bătu uşor cu palma pe partea superioară a pieptului care, la Marielle, nu etala decât piele. Eşti aşa drăguţă că nu va păsa nimănui, şi totuşi, locul gol va fi observat.

— Ar merge asta? întrebă Dominique, întinzând o cutie mică.

Madame LaTour o deschise, şi ochii i se măriră.

— Asta e a dumneavoastră, Madame Bertrand? E foarte fină.

— Aş vrea eu să fie a mea. A fost livrată azi, în timp ce Marielle se îmbăia. Un lacheu a venit cu ea.

— A, e de la el, Marielle. Uite, uite.

Madame LaTour înălţă colierul de aur lucrat cu multă măiestrie. De lănţişorul delicat atârna un pandantiv cu diamante într-un filigran. Se apropie şi îl puse la gâtul lui Marielle.

Marielle se uită la bijuterie. Kendale alesese bine. Arăta scump fără să atragă prea mult atenţia asupra sa, încât să fie de prost gust.

Zgomotul trăsurii apropiindu-se se auzi la fereastră, însoţit de reacţia străzii la sosirea ei. Dominique se grăbi

către uşă.

Instinctiv, Marielle se întinse după şalul ei veneţian.

— Nu astăzi, *mam'selle,* o certă Madame LaTour, smulgându-i-l din mână.

Îi întinse în schimb un şal moale de mătase care venise cu celelalte haine. De un roz pal, adăuga un accent potrivit de culoare ţinutei ei. Totul fu complet când una dintre femei scoase o pereche de pantofi de mătase dintr-un săculeţ pe care îl adusese.

Madame LaTour îi aranjă puţin părul, o ciupi de obraji şi îi frecă uşor buzele în timp ce-i predica instrucţiuni despre cum să se comporte când îi va întâlni pe duce şi ducesă.

— Fii mândră, Marielle. Aceşti oameni nu respectă modestia şi docilitatea.

Marielle o îmbrăţişă, apoi privi spre ochii scăpărători ai femeilor care o ajutaseră să se pregătească. Mergea la un bal şi, în minţile lor, toate mergeau împreună cu ea.

*

— Eşti hotărât să fii subiect de bârfă, văd, spuse Southwaite uitându-se le grupul de femei din faţa lor.

Kendale tocmai sosise, şi Cassandra şi Emma o luaseră pe Marielle la o parte ca s-o admire şi să-i arate persoane importante în mulţime. Degete feminine arătau aici şi acolo, în timp ce Cassandra îi şoptea în ureche.

— Cu siguranţă există subiecte mai interesante de bârfă decât mine.

Îi era foarte greu să-şi ia ochii de la Marielle. Frumuseţea ei îl fascina în seara asta. Poate păruse normal când ea coborâse scările la ea acasă, dar în sinea lui nu putea decât să se holbeze ca un nătăfleţ, aşa cum o făcuseră copiii când trăsura lui intrase pe strada ei.

— Nu prea, zise Ambury. Te-am avertizat că o să fie aşa. Nimeni n-a crezut vreodată că vei curta o femeie sau vei avea o legătură amoroasă, aşa că asta e de mare interes. Îmi pare rău numai că n-am pariat pe afacerea asta

când am început să suspectez că ceva se întâmpla.

— Nu că ai fi fost discret în mod special, spuse Southwaite.

— Am fost foarte discret. Nu atât de discret pe cât ar fi trebuit să fiu, dar mult mai discret decât Ambury aici de ţaţă. Nu e ca şi cum aş fi fost văzut plecând de la ea de-acasă în miezul nopţii.

Southwaite savură faptul că asta îl incomodase pe Ambury.

— Nu-ţi face griji, zise el. Cât de curând vor prinde un tânăr făcând ceva care nu se cade cu vreo fată şi vei fi uitat.

Kendale ridică din umeri.

— Nu pot să-i opresc din bârfit. Şi nici că-mi pasă.

Nu dădea doi bani pe ce zicea lumea. Lăsa bârfa să zboare!

Ceilalţi doi schimbară priviri.

— Colierul pare scump, comentă Ambury. L-ai ales tu?

— Da. Are aprobarea ta?

— Cred că e frumos, spuse Southwaite. Încerc să-mi imaginez scena, totuşi. Tu la bijutier, holbându-te la bagatele. Cât aş încerca s-o fac… Clătină din cap.

— Probabil că a făcut-o în stilul Kendale, opină Ambury.

— A intrat la primul bijutier pe care l-a găsit, de cum s-a hotărât, a aruncat o privire la trei sau patru piese, a ales una şi a ieşit în cinci minute.

— Crezi că decisese să ia un colier anume înainte să meargă la bijutier? Sau că a dat peste unul întâmplător?

— Întâmplător. Bijutierii cunosc acest tip. Ţintesc sus, presupunând că gentlemanul n-o să se obosească să se uite la mai multe, în graba lui să termine mai repede treaba.

— Oricum, e mult mai atrăgător decât m-aş fi aşteptat de la el. Cine-ar fi ghicit că Kendale are ochi artistic.

Şi continuară aşa. El se făcea ca un idiot la dovada că n-o condamnase pe Marielle să poarte bijuterii pe care nu şi le-ar dori nicio femeie. N-o făcuse deloc în „stilul Kendale”.

Îi luase peste o oră să aleagă acel colier, suferind crize de indecizie foarte atipice.

Strălucirea din ochii ei când îi mulţumise făcuse să merite fiecare minut şi fiecare şiling. În felul acesta, presupunea el, un anume gen de femeie poate duce un bărbat la ruină. Era al naibii de norocos că ea nu era de genul acela, sau ar fi fost condamnat.

— Mă scuzaţi, zise el. Cred că voi invita o domnişoară fermecătoare la dans.

Cei doi îşi aruncară o privire scurtă, apoi se holbară la el. Southwaite îl opri politicos, punându-i mâna pe braţ.

— Ştii să dansezi? Sunt conştient că ai văzut oameni dansând de multe ori şi probabil că presupui că doar prin voinţă şi intelect poţi imita ce ai văzut, dar e mai dificil decât pare.

— Ofiţerii din armată dansează tot timpul.

— În general o fac. Întrebarea este dacă tu ai făcut-o. Nu te-am văzut dansând niciodată, Kendale. Nici măcar o dată. Nici măcar când eram la vârsta la care dansul era singurul mod de a atinge o femeie, şi chiar şi atunci prin două straturi de mănuşi.

— Faptul că am ales să nu dansez nu înseamnă nu ştiu să dansez.

— Dar nu poţi şti să dansezi dacă n-ai dansat niciodată. Practica e un element important. Sunt bărbaţi care ştiu cum să tragă cu arma, dar ţinta lor e oribilă şi mai bine n-ar trage. E cam la fel şi cu dansul.

— E jenant dacă încurci paşii, se grăbi Ambury să adauge. Toate gafele tale verbale din trecut vor fi nimic pe lângă scena pe care ai provoca-o dacă ai încurca un întreg şir de dansatori făcând un pas la dreapta în loc de unul în spate.

— Nu ştiu ce m-aş face fără voi doi dădăcindu-mă de parcă aş fi ieşit ieri din ou. Acum, mă scuzaţi.

Merse către doamne şi o invitată pe Marielle la dans. Celelalte două doamne părură şocate. Cassandra începu să gesticuleze către Ambury şi să spună ceva ce-ar fi putut fi „Pentru Dumnezeu, opreşte-l!”

— De ce sunt aşa de şocaţi cu rotii? îl întrebă Marielle, uitându-se în urmă la ei, în timp ce el o conducea către un loc în şirul de dansatori.

— Nu-mi pot imagina.

— Emma îşi frământă mâinile.

— Ar fi mai bine să fii atentă aici decât la ea. Mi s-a spus că precizia contează. Nu vrem să răsturnăm pe cineva.

Ea râse. Draga de ea, credea că el glumea.

Muzica începu. Paşii porniră. Avea încredere în mintea lui să readucă ordinea lor de la orele de practică forţată pe care le făcuse când era tânăr. Folosindu-se de asta şi uitându-se intens la mişcările următorului dansator din rând, reuşi să se descurce, cu doar câteva greşeli, care trecură neobservate.

Când veni rândul lor să treacă prin faţa rândului, Marielle îi dărui unul dintre zâmbetele ei cochete, minunate.

— Te descurci de minune. Lord Kendale. Nu m-aş fi aşteptat să fii un dansator.

— Nu m-am considerat unul vreodată, asta-i sigur.

— Nu-ţi place să dansezi?

— Îmi place în seara asta. Dar ţie?

— Îmi place foarte mult.

Îi făcu mare plăcere să audă asta. Chiar începu şi lui să-i placă un pic după asta. A doua oară când trecură împreună, zâmbetul ei era mai puţin ironic şi mult mai cald.

— Nu dansezi de obicei, nu? Faci asta pentru mine.

— Prostii. Sunt euforic de plăcere”.

— Când ai dansat ultima oară?

— Acum o vreme. Câţiva ani, izbucni în râs văzându-i expresia sceptică. Doisprezece ani.

Muzica se opri. El răspunse reverenţei ei cu o plecăciune, apoi o conduse de mână înapoi spre doamne. Cassandra nu se putu abţine.

— Ne uimeşti, Lord Kendale. Puţini ar fi crezut că refuzul tău de a te conforma normelor sociale chiar provenea din dispreţ şi nu din incompetenţă.

— Vrei să zici că-ţi pare rău că nu te-am invitat niciodată la dans, Lady Ambury? Îmi imaginez că mă mai descurc o tură, să mă revanşez, dacă vrei.

— Oh, vai, ce dezamăgire. Ambury l-a rezervat pe următorul. Se uită în toate părţile. Unde-o fi dispărut?

— O să-l caut să-i amintesc de promisiune.

Plecă imediat, nu cumva să fie obligat să execute un dans câmpenesc sub privirea critică a Cassandrei. Zărindu-l pe Ambury lângă peretele cel mai îndepărtat, se îndreptă spre el.

Încă două capete se iţiră pe măsură ce se apropia. Southwaite şi Penthurst. Conversaţia nu părea una plăcută. Toţi trei aveau nişte expresii serioase, parcă cioplite în piatră.

Penthurst se scuză şi se îndepărtă. Kendale se alătură prietenilor săi. Southwaite flutura acel zâmbet al lui care nu prevestea nimic bun.

— Tocmai am fost mustraţi, Ambury, sau avertizaţi? începu el, cu un zâmbet tensionat.

— Aleg să cred că ultima variantă, deşi nu pot să neg c-a fost şi un pic de mustrare.

Ambury se dădu un pic la o parte ca să-i permită lui Kendale să intre în ceea ce deveni un grup mic şi strâns, înconjurat de mulţimea în mişcare.

— Bine c-ai ales să dansezi, Kendale. Dacă erai aici, mă tem că s-ar fi lăsat cu bătaie în grădină.

— Pot să-l provoc şi să-l bat încă, dacă vreţi. A luat-o pe o cotitură de la calea spre reconciliere?

Southwaite se uită în jur, apoi le indică să-l urmeze. Ieşiră pe terasă, apoi coborâră în grădină. Chiar şi după ce găsiră un pic de intimitate într-un cerc de bănci înconjurate de tufe de merişor, vorbi în şoaptă:

— Ne-a spus că suntem suspectaţi şi de Ministerul de Interne şi de cel de Război.

— Doar nu cred că nu sunteţi loiali.

Ambury îşi aruncă mâinile în aer a exasperare.

— Bineînţeles că nu. Ce minte ai! E opusul. Au fost mereu deranjaţi de reţeaua aia de supraveghere de pe

coastă, şi acum se tem că plănuim ceva mai invaziv.

— Ce iraţionali sunt!

— Nu pe de-a-ntregul, bineînţeles, spuse Ambury. Ţi-am zis, Southwaite, că mica noastră excursie în Franţa de anul trecut n-o să rămână secretă. Acum, oricând apar zvonuri despre alte astfel de misiuni, toţi ochii se îndreaptă spre noi.

— Aia a fost o misiune de salvare, rosti Southwaite ferm. Penthurst o ştie. La naiba, chiar şi Pitt o ştie. Acum suntem acuzaţi de altceva.

— Asemenea lui Kendale aici de faţă. Oh, da, avertismentul te-a vizat şi pe tine.

Kendale doar asculta. Nu avea nimic de adăugat conversaţiei.

— Absurd, desigur, zise Southwaite după o înjurătură. Bizar! Ce motiv am putea să avem să invadăm Franţa? Unde am putea găsi armata s-o facem? La naiba, dacă i-aş aduna pe toţi bărbaţii în care aş avea încredere cu o astfel de misiune, n-aş umple un vas de croazieră. Şi odată ce am ajunge acolo, ce-am putea face? Să mărşăluim toţi douăzeci spre Paris şi să eliberăm oraşul de revoluţionari? Îmi vine greu să cred că ia cineva asta în serios.

— Ciudat, mormăi Kendale. Bizar, cum zici.

— Şi totuşi, cineva o face, spuse Ambury. Penthurst a vorbit ca un prieten, a zis el, dar era clar că i s-au expus mai mult decât simple teorii. Cineva a decis că au dovezi pe care să se bazeze aceste presupuneri.

— Poate că s-a întâmplat ceva pe coastă, de care noi nu ştim, spuse Southwaite. Tu şi cu mine n-am mai fost pe acolo de luni de zile. Kendale face mereu drumul.

O tăcere ciudată se lăsă peste cercul dintre tufele de merişor. Southwaite şi Ambury se priviră prin noapte, expresiile lor fiind luminate de o lampă decorativă agăţată într-un copac din apropiere. Albul ochilor păru că li se măreşte.

— N-ar face-o, rosti Ambury.

— Nu? replică Southwaite.

— Dacă Kendale ar face aşa ceva, e puţin probabil ca

miniştrii să afle.

— Nu poate acţiona singur. Alţii pot fi neglijenţi în moduri în care el n-ar fi.

Ambury se încruntă la asta.

— Toate acele călătorii pe coastă. Desigur, noi l-am forţat să le facă. Dar cât era acolo, ar fi putut să pună un astfel de plan în aplicare.

— Şi după anul trecut, când am fost toţi dincolo, ar cam şti ce e de făcut. Îndrăznesc să spun că, dacă asta chiar se întâmplă, a început atunci.

— Ar putea să-i iasă aşa ceva? E aşa de bun?

— La naiba, da, este aşa bun. Şi de ieşit, ar fi bine să-i iasă, altfel va trebui să mergem într-o altă misiune de salvare.

— Sunt chiar aici, interveni Kendale.

— Chiar eşti, zise Southwaite. Stai chiar aici şi nu zici niciun afurisit de cuvânt.

— Nu sunt sigur c-aţi vrea să auziţi ce am de spus.

— Dacă e despre cum plănuieşti o vizită în Franţa, ai dreptate.

Southwaite se uită spre cer şi trase o înjurătură pe un ton de şoc şi resemnare.

— Guvernul nostru n-o s-o permită, Kendale. La naiba, dacă eşti prins? Îţi imaginezi implicaţiile? Francezii vor presupune că eşti un spion. O să te execute cu siguranţă şi ar face un spectacol din asta. Asta i-ar demoraliza pe ai noştri şi ar întârzia orice posibile discuţii diplomatice între cele două ţări, spuse Ambury.

Mustrarea lui zăcea în aer, aşteptând un răspuns pe care Kendale nu avea nicio intenţie să-l dea.

Exasperat, Southwaite lovi cu piciorul una dintre băncile de piatră.

— Blestemăţie, nu neagă, Ambury. Orice ai complota, ai face bine să anulezi totul, Kendale. Dacă Penthurst te suspectează, înseamnă că o fac şi alţii. E posibil să te aştepte o armată când te hotărăşti să faci mişcarea. Poate a noastră. Poate a lor. Nu merită, oricare ar fi schema.

— Ăsta e un sfat foarte ciudat, venind tocmai de la

tine, dintre toţi oamenii, Southwaite, zise el. Nu ştii care-i schema, dacă există una într-adevăr, dar eşti sigur că nu merită. Nu merită la fel de mult ca data trecută, presupun că vrei să zici. Nu merită la fel de mult ca salvarea acelui pierde-vară, rudă a iubitei tale. Am refuzat oare să mă alătur acelei misiuni nesocotite sau v-am pisălogit referitor la preţul capetelor noastre şi la diplomaţia Angliei dacă eşua?

Postura lui Southwaite îşi pierdu din rigiditate. Se uită în pământ, undeva între cei doi, pentru mult timp, apoi vorbi calm şi chibzuit:

— Nu, n-ai făcut-o. Şi nici n-ar fi reuşit fără conducerea ta. Îngrijorarea pentru tine mi-a şters din memorie acea datorie. Trebuie că par un prieten inconsecvent, în comparaţie cu loialitatea ta. În loc să-mi exprim enervarea, ar trebui să te întreb dacă ai nevoie de ajutorul meu în schimb. Îşi ridică privirea spre el. Ai?

Cu puţin timp în urmă, poate le-ar fi cerut ajutorul. Nu şi acum. Amândoi aveau acum prea mult de pierdut şi din cauza asta se îndoia că ar fi camarazi eficienţi într-o astfel de aventură. În plus, avea nevoie de soldaţi, nu de gentlemani care dezbăteau chestiuni de onoare la fiecare cotitură.

— Dacă aş plănui acum o altă misiune nesăbuită, cu siguranţă că ţi-aş cere să-mi întorci favoarea. Dar pentru că n-o fac, n-am nevoie de ajutorul vostru. Şi în ceea ce-l priveşte pe Penthurst, pare prea interesat de persoana mea zilele astea. Poate că îi e ciudă că nu i-am întins ramura de măslin la fel de repede ca voi şi caută motive să mă învinovăţească pe mine în loc să se învinovăţească pe sine. Acum, neglijăm doamnele. Ale voastre n-o să se supere, fiindcă au mulţi prieteni la acest bal. Dar a mea ar putea avea nevoie de mine.

Ieşi din cercul de iarbă şi se îndreptă spre casă.

— E despre Toulon, nu-i aşa? întrebă Ambury. Ai plănuit o schemă de răzbunare, aşa-i?

Kendale nu răspunse şi se îndepărtă.

*

Angus aştepta la ieşirea din casa ducelui când ea şi Kendale ieşiră. Stătea lângă trăsura ei, ca un lacheu, dar expresia lui trăda faptul că venise cu alt scop.

Aşteptă ca ea să urce ca să-i şoptească ceva lui Kendale. Rosti doar câteva cuvinte, iar Kendale nu reacţionă deloc. Spuse doar:

— Un cal. Apoi urcă în trăsură. Ţi-a plăcut balul? o întrebă.

— A fost altfel decât mă aşteptam. Mai aglomerat. Mai gălăgios. Muzica a fost divină, la fel şi dansul. Se întinse să-i dea un sărut. Mulţumesc că ai dansat cu mine.

— A fost plăcerea mea, aşa cum e tot ce te priveşte, Marielle.

Se mută lângă ea, ca s-o poată îmbrăţişa cu un braţ.

Străzile deveniră din ce în ce mai liniştite, pe măsură ce înaintau prin oraş.

Ea împachetase o valiză pentru căsuţă şi cizma lui se rezema de ea. El era foarte conştient de cizma aceea şi de ce atingea. Îl surprinse uitându-se la ea de câteva ori.

Andre opri la căsuţa din Hampstead. În timp ce Andre o ajută să coboare şi cără valiza înăuntru, Kendale dezlegă un cal de la spatele trăsurii şi îl duse în spatele clădirii. Andre făcu focul în vatră, ca să alunge umezeala de primăvară şi răceala pietrei. Apoi ieşi înainte ca Kendale să intre în casă, ducându-şi fracul pe braţ. Exista un mic grajd dincolo de grădină, şi ea presupuse că se ocupase de cal, în ciuda vestimentaţiei formale.

— Intenţionezi să pleci călare dimineaţa? întrebă ea. Cu ciorapi albi şi pantofi de bal?

El îl luă mâna şi o rugă să se ridice, apoi o răsuci de câteva ori în faţa vetrei.

— Stai aşa, în lumină, să te pot privi. Abia de am avut ocazia în hărmălaia aia şi a trebuit să mă mulţumesc cu frânturi.

El se aşeză, şi ea poză în faţa lui. La început încercă să pară modestă. Apoi sofisticată. Apoi obraznică. Apoi

întruchipă una dintre acele doamne care păreau mereu critice la ceea ce vedeau, şi niciodată în sensul bun.

Jocul ei îl amuză. Se întinse şi o trase în poală.

— Asta-mi place cel mai tare. Marielle, doar Marielle.

Acea noapte îi adusese atâta fericire că abia o putea stăvili. Dădea pe dinafară în felul în care îl ţinea şi în zâmbetele care se formau sub săruturi. Alunecă din poala lui şi îi luă mâna.

— Hai să ne culcăm.

În noaptea aceea făcu dragoste cu el în feluri în care n-o mai făcuse înainte. Îl puse să stea întins şi să accepte plăcerea pe care i-o oferea. Făcu tot ce îi trecu prin cap ca să-l facă să-şi iasă din minţi de plăcere, folosindu-şi mâinile şi gura.

*

— Vizitiul tău se va întoarce într-o oră, spuse el. Trebuie să plec curând, şi nu voiam să rămâi singură aici, aşa că i-am zis să se întoarcă.

— Pleci la Ravenswood? Te-au chemat acolo?

— O să merg şi acolo la un moment dat. Mai întâi trebuie să merg altundeva. Se întoarse pe o parte. Acea călătorie se impune un pic mai curând decât mă aşteptam. O să pierd două zile din cele două săptămâni, mă tem. Pot să le cer când mă-ntorc sau o să mă forţezi să respect la literă aranjamentul?

Vocea ei se înecă. Şi-ar fi dorit să ştie când se va întoarce. Ar fi fost urât din partea ei, nerecunoscător, să-i spună că poate să aibă zilele acelea dacă n-ar mai fi fost aici să i le ofere.

— Dacă încă le mai vrei când ne vom mai vedea, sunt ale tale.

Îşi imagină oare că el observase felul în care formula se răspunsul? Mai curând apăsarea din inima ei o făcea să vadă lucruri care nu erau acolo.

— Trebuie să-ţi cumpărăm o nouă garderobă atunci, zise el. Întreabă-le pe Emma şi pe Cassandra ce croitori să

folosim. Nu vreau să te mai văd vreodată în haine decolorate şi dantelă zdrenţuită. Dacă-ţi plac şalurile alea lungi, trebuie să-ţi facem unele noi.

— O să fiu la fel de la modă ca Madame Peltier, îl tachină ea. Poate o rochie sau două vor fi suficiente. Nu o garderobă întreagă.

Nici nu era prea sigură ce însemna pentru el o garderobă întreagă. Pentru o femeie la modă, însemna multe ansambluri. Era foarte tipic pentru el să nu fi observat cât de des îşi schimbau femeile la modă hainele.

— Poţi să fii mai la modă decât Madame Peltier, dacă vrei.

Gândurile lui părură atunci să alunece departe şi tăcu. Dar nu dormea. Îi simţi atenţia faţă de ea, de cameră, de oră.

— Vreau să stai la tine acasă cât sunt plecat, Marielle. Nu veni aici. Nu pleca departe de una singură. Încă mă tem pentru siguranţa ta. Le-am spus lui Jacob şi lui Pratt să te urmărească dacă ieşi în oraş. Nu fi jignită şi nu mă contrazice. Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă.

O mişcă faptul că era îngrijorat şi că încerca s-o ţină în siguranţă. Se va sustrage de la urmăritorii ei când va avea nevoie, desigur, în special acum că ştia să se uite după ei.

Ea nu dormi deloc. Auzi trăsura venind. Andre nu intră în casă, ci aşteptă în noapte.

Braţul care o ţinea se strânse. Ea se uită peste umăr direct în ochii lui Kendale. El nu zise nimic, dar îi sărută gâtul, chiar sub ureche, închise ochii şi inhală adânc.

Apoi se îndepărtă, se ridică din pat şi îşi trase hainele pe el. Ea rămase cu cearşafurile în jurul ei şi îl privi îmbrăcându-se. Când termină, se uită la ea.

— Înveleşte-te în pătură şi condu-mă după ce pun şaua pe cal, Marielle.

Apoi ieşi. Ea trase pătura de pe pat şi se înfăşură în ea, aşa cum o făcuse când vorbise prima oară cu el în apartamentul lui.

Aşteptă în camera de zi. Nu putea să stea jos. Durerea surdă din piept nu i-o permitea. Această despărţire

o făcea să vrea să plângă pentru ceea ce fusese şi ce nu fusese, şi pentru ceea ce probabil n-o să mai fie vreodată. Încercă să se consoleze la gândul că intenţiona doar să-şi facă datoria faţă de tatăl şi de familia ei, dar asta nu îmblânzi durerea.

Prima lumină vagă a zorilor se revărsa la orizont când el se întoarse la căsuţă. Într-adevăr, el avea să călărească în hainele de bal, dar Marielle ghici că Angus îl aştepta nu prea departe cu cizme şi haine mai practice.

El îşi trecu vârfurile degetelor de-a lungul marginii păturii de lângă gâtul ei.

— Ar trebui să lipsesc doar o săptămână. Când mă întorc, o să vin să te văd imediat. Sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun. Poate cât o să fiu plecat o să găsesc cuvintele potrivite s-o fac.

Marielle ştia deja cuvintele pe care ea voia să i le spună lui. Ar fi fost crud şi egoist s-o facă, totuşi. Ar fi putut să găsească mulţumire dacă ar vorbi, dar o femeie care complotează şi amăgeşte n-ar trebui să-şi facă hatârul de a vorbi după pofta inimii.

— Ai grijă, zise ea.

Era un rămas-bun obişnuit, dar astăzi, poate, însemna mai mult decât de obicei.

— O să am. Nu e o călătorie periculoasă. O sărută din nou, apoi plecă.

Ea ascultă galopul calului până când sunetul nu se mai auzi. Merse apoi în dormitor, găsi valiza şi se îmbrăcă într-una dintre rochiile ei vechi. Împături cu grijă rochia de bal potrivită pentru o nepoată de conte. Amorţită de tristeţe, făcu patul. Din impuls, ridică perna unde se odihnise capul lui şi inhală adânc. Îi amintea de felul în care el o făcuse în timp ce-o strângea în braţe, ca şi cum şi el voia să-şi amintească mirosul ei.

După ce termină de împachetat restul din costumaţia de bal în valiză, luă rochia şi ieşi la Andre.

— Du-mă acasă, îi ceru ea. Apoi du-te să dormi şi întoarce-te în după-amiaza asta. Trebuie să-ţi explic cum o să am nevoie de serviciile tale în zilele următoare.

Capitolul 19

— Nu există nicio îndoială, Lord Kendale. Soldaţii pretind să fie aici ca să antreneze miliţia locală, aşa cum o fac uneori, dar sunt prea mulţi şi pleacă de multe ori călare. Caută ceva. Sau pe cineva.

Acest raport ajunse la Kendale pe cale informală, în timp ce stătea într-o bibliotecă la nord de Dover, sorbind un vin de Porto fin pe care i-l servise gazda. Domnul Percy Ryan era unul dintre supraveghetorii reţelei de pe coastă pe care el, Ambury şi Southwaite o înfiinţaseră pentru a întări ceea ce cu doi ani în urmă fusese o plasă cu ochiuri foarte largi. Domnului Ryan, un om cordial şi îndesat de vârstă mijlocie, începuse să-i fie agreabilă această datorie, şi folosea tot felul de strategii să monitorizeze mişcările tuturor celor care nu erau de prin partea locului pe o distanţă de opt kilometri la nord şi la sud de frumoasa lui proprietate. Şi, fiindcă soldaţii nu erau de prin partea locului, îi ţinuse sub supraveghere.

Kendale avea mereu grijă să-l viziteze pe domnul Ryan, pentru că domnului Ryan îi plăcea să vorbească. Un moşier înstărit, îi plăcea în special să discute cu aristocraţii care-l invitaseră în cercul lor. De multe ori se dovedea un adevărat izvor de informaţii. Dacă Ryan suspecta că soldaţii suplimentari din Dover aveau anumite interese, în afara celor legate de abilităţile miliţiei locale formate din cetăţeni, Kendale era înclinat să acorde mare importanţă acestei opinii.

— De cât timp sunt aici?

— Unii de o săptămână. Mai mulţi au venit acum două zile. Ar mai putea fi alţii care sunt aici de mai mult timp, dar nu i-am observat. Câteva tunici roşii în plus nu ies în evidenţă. Dar treizeci în plus, da. În special când îşi înşiră caii de-a lungul drumului ăluia de acolo.

— S-a-ntâmplat ceva ce i-ar fi putut atrage aici? Ceva

despre care nu ştiu eu şi care poate n-a părut suficient de semnificativ încât să fie raportat?

Domnul Ryan s-a-mbujorat până la rădăcinile părului său blond.

— Raportăm totul, domnule. Cel puţin, eu o fac. Nu pot să vorbesc în numele camarazilor mei din alte locuri de pe coastă. Sorbi din paharul de vin şi-l puse deoparte. Mă gândeam că ştiţi ce se întâmplă. Ofiţerul care-i însoţeşte, colonelul Horace Watson, a zis că vă cunoaşte.

— Mă cunoaşte, da. Ne-am întâlnit în timpul primilor noştri ani ca soldaţi. A întrebat de mine în vreun fel? Sau l-aţi întrebat dumneavoastră dacă mă ştie?

— El a menţionat că vă ştie. Părea să presupună că şi eu vă cunosc.

Kendale privi roată prin bibliotecă în timp ce se gândea. Aproape toate cărţile aveau aceeaşi copertă maronie. Se întrebă dacă domnul Ryan citise vreodată vreuna dintre ele sau le avea doar ca să-i decoreze rafturile cu pielea lor scumpă, neatinsă.

— Cu toţi soldaţii şi colonelul Watson – un colonel deci, dar cu numai vreo douăzeci de oameni mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să apară cineva, Lord Kendale. Cineva important. Sau poate cineva se întoarce.

Aruncă o privire şireată, ispititoare.

— N-am auzit să vină nimeni important. Cât despre cineva care să se întoarcă… Ce vreţi să spuneţi?

Ryan chicoti.

— Nimic, nimic. Şi totuşi, între noi fie vorba – noi aici supraveghem coasta să nu cumva să se furişeze francezi ca să adune informaţii, nu? Aşa că e normal să te întrebi dacă nu se furişează şi de-ai noştri dincolo. Dacă armata noastră a trimis nişte oameni acolo să facă asta, ar vrea probabil să-i întâmpine astfel încât nimeni altcineva să nu intervină şi să nu afle.

— Când zici că nimeni să intervină, te referi la noi.

— Ar fi ciudat, nu? Ca oameni asemenea nouă să numere nasurile franţuzeşti care coboară din barcă, doar ca să constatăm că sunt de fapt nasuri englezeşti. E greu să ţii

secrete în felul ăsta.

Ar fi foarte greu să ţii astfel de secrete. De aceea acele nasuri englezeşti n-au ajuns niciodată pe coastă în bărci când s-au întors. Serviciul naval i-a întâmpinat pe mare şi s-a asigurat că reveneau în siguranţă. Ceea ce înseamnă că armata n-avea niciun motiv să aducă o unitate aici în acest scop. Doar dacă scopul nu era să întâmpine pe cineva care ar veni, ci să împiedice pe cineva care ar pleca.

Blestemăţie. Penthurst spusese că pluteau în aer suspiciuni cum că cineva plănuia o misiune independentă. Cineva voia atât de tare să oprească asta, încât recursese la o demonstraţie de forţă.

Călări înapoi aproape 25 de kilometri, la ferma unde-i lăsase pe Angus şi pe încă şase bărbaţi, printre care şi Harry Travis, care-i aşteptase aici când sosiseră cu o zi în urmă. Travis se întorsese într-adevăr cu două zile în urmă şi trimisese imediat vorbă că-l văzuse pe colonel în Brest.

Domnul Pottsward venise şi el şi se afla lângă vatră, amestecând într-o oală, în timp ce ceilalţi oameni stăteau întinşi pe scaune, plictisiţi şi nerăbdători.

— Aţi aflat ceva, domnule? întrebă Angus imediat ce Kendale intră în căsuţa simplă.

El îşi aruncă pălăria şi mănuşile şi se descotorosi de frac. Îşi vârî nasul în oala cu tocăniţă aromată de miel şi apoi se aşeză pe un scaun.

— Armata a trimis pe cineva să ne oprească. Au impresia că ştiu ce se petrece şi s-ar putea să fi ghicit şi de ce. Whitehall nu vrea belele.

— Să-i ia dracu’, mârâi Travis.

— Ar putea fi mai bine să aşteptăm.

— Puteţi să aşteptaţi dacă vreţi. Eu n-am stat aici riscându-mi pielea pentru a-l localiza doar ca apoi să ratăm ocazia de-a termina cu asta.

Ceilalţi bărbaţi nu ziseră nimic. Dacă el ar anunţa că nu aveau să avanseze, niciunul nu s-ar plânge. Travis era altfel. Kendale nu putea să-l controleze total pentru că pentru el era o chestiune personală. Fusese la Toulon, şi abia scăpase cu viaţă şi el.

Privirile lor se întâlniră nu atât a provocare, cât într-o recunoaştere reciprocă a acelei experienţe şi a lungii aşteptări de a îndrepta lucrurile.

— Dacă eu hotărăsc că e o mişcare prea imprudentă, n-o s-o facem.

Travis miji ochii.

— Mişcările sunt mereu imprudente. Nimic nou aici. La naiba, a fost imprudent să mergem acum două luni şi imprudent să rămânem când ceilalţi s-au întors. Vă ascult comanda, dar numai atâta timp cât nu e vorba despre retragere.

— Nu vorbesc despre retragere.

— Aţi sugerat să aşteptăm. E totuna. Eu am aşteptat destul. Credeam că la fel şi dumneavoastră.

Restul oamenilor priveau în tăcere.

Impulsul de a fi raţional cu care începuse această conversaţie dispăru când cuprinse înţelesul cuvintelor lui Travis. *Aşteptaseră* timp îndelungat, fierbând de nelinişte sub umilirea celui mai rău tip de retragere, înăbuşindu-şi furia de a-şi fi văzut camarazii doborâţi în stânga şi în dreapta. Francezii primiseră ordine să omoare, să radă de pe faţa pământului, nu doar să captureze şi să oprească. Luptase ca un nebun chiar şi după ce o sabie îi brăzdase spatele fiindcă ştia că, dac-ar cădea, ar fi terminat.

Acum, nemernicul care aranjase acea trădare, acea capcană şi acel măcel avea un nume şi era aproape. Peste trei luni, ar putea să fie la Paris sau chiar la jumătate de continent distanţă.

Foamea de răzbunare crescu în el, aşa cum o făcea uneori noaptea. Acest plan se născuse din acea foame. Avea să-şi ţină promisiunea faţă de Feversham, dar avea şi să-şi ia revanşa în jocul ăsta sângeros, în singurul mod pe care-l ştia.

Privi în jur la ceilalţi, apoi se uită la Travis.

— Toţi ăştia n-au fost de acord să păşească într-o capcană. Dacă o să consider că există acest pericol, voi amâna planul sau chiar îl voi anula. Dacă o fac, o să te supui.

— Altfel ce? Dacă am fi făcut ce-aţi zis data trecută, n-am fi ştiut ce ştim acum.

— Dac-ai fi făcut ce-am zis, coasta n-ar fi acum împânzită de soldaţi.

— E o coastă mare. Câţiva soldaţi în plus nu mă sperie.

Rânji şi luă cana să mai dea pe gât nişte bere.

Era evidentă provocarea. Fiecare bărbat din casă ştia că fusese lansată. Dacă avea să fie permisă, misiunea s-ar dezintegra în haos şi nu s-ar alege nimic din unitate.

El se uită la bărbatul care se târâse cu el prin Franţa nu cu mult timp în urmă. În armată, existau moduri de a rezolva această insubordonare. Moduri severe, care garantau că astfel de provocări aveau loc foarte rar.

Dar nu mai erau în armată. Nu într-una oficială, cel puţin.

Se ridică deodată, răsturnând masa. Aceasta se izbi de Travis şi se prăbuşi pe podea, iar zgomotul rupse tăcerea tensionată. El îl apucă pe Travis de gulerul hainei şi îl azvârli spre uşă. Se repezi spre el, deschise uşa, îl împinse pe Travis afară şi ieşi în urma lui.

Găinile se împrăştiară. Travis îşi veni în fire. Pierzându-şi îngâmfarea, se uită cu prudenţă la curtea cu pământ bătătorit. Kendale îşi scoase haina şi o aruncă alături.

— Nu pot să te biciuiesc şi nu pot cere să fii executat. Dar blestemat să fiu dacă te voi lăsa să-i pui pe ceilalţi în pericol. Întoarce-te şi fugi şi ieşi din treaba asta pentru totdeauna sau apără-te cât de bine poţi dacă vrei să rămâi.

— Sunt mai îndreptăţit decât ei să particip. Ştiţi asta mai bine decât oricine.

— De asta te şi las să alegi. Dar ştii mai bine decât oricine că nu pot să-ţi permit să-mi pui la îndoială ordinele şi să scapi nepedepsit.

Travis ezită, apoi îşi scoase haina la rândul său. Cu fălcile încleştate şi ochii arzând, începu să facă paşi înainte şi-napoi ca un animal gata să atace.

Se repezi înainte cu pumnii pregătiţi. Kendale îi pară

lovitura cu un braţ şi cu celălalt îl izbi zdravăn în stomac.

Zgomotul îi aduse pe ceilalţi afară. Formară un cerc care lăsa puţine opţiuni în afara unei lupte strânse. În acel cerc, sub ochii camarazilor lor, rezolvară problema şefiei în cel mai primitiv mod cunoscut de om sau de fiară.

*

— Ce-ar trebui să fac dacă-ţi scrie?

Marielle împături o rochie şi o îndesă în valiză.

— Nu cred că va scrie. Nu e genul lui.

— Şi dacă vine aici să te caute?

Dominique stătea pe pat, cu faţa ei rotundă ridată de griji, în timp ce privea cum se făceau pregătirile.

— N-o să vină înainte ca eu să fiu deja departe.

„Dacă vine”. La un moment dat, Kendale va face un pas înapoi şi va analiza această idilă din punctul de vedere al poziţiei şi al rangului său. Acum ştia destule despre trecutul ei încât să tragă concluzia că legătura lor fusese neobişnuită pentru un lord englez, în câteva moduri cruciale. Era doar o chestiune de timp până ce aşteptările acestei lumi aveau să-i înăbuşe ardoarea. Călătoria în care pornise avea să-i dea suficientă vreme pentru asta.

Ea îşi permise câteva momente de nostalgie şi de tristeţe. Pierderea ar fi inevitabilă, desigur. Ea nu sacrifica mult ducând acest plan la bun sfârşit. Nu putea să permită ca propria fericire să intervină în vreun fel, dar faptul că ştia că, în cel mai rău caz, renunţa doar la ceva mai mult timp petrecut cu el o ajuta să-i fie mai uşor să facă ceea ce avea de făcut.

Dintr-un sertar luă un săculeţ în care-şi avea banii. Îl scosese din dulapul secret cu o seară în urmă şi numărase banii. Acum, o făcu din nou, probabil pentru a se asigura că avea suficienţi.

Amintirile legate de Kendale îi tot veneau în cap, oricât încerca să le blocheze. Într-un final recurse la alte imagini, sperând că avea să se poată concentra la ce avea de făcut. Şi-l imagină pe tatăl său, aşa cum îl văzuse ultima

oară, ordonându-i să fugă şi să rişte să meargă în oraş, în timp ce el avea să-i abată pe Lamberte şi pe oamenii lui. Ştiuse că urma să fie capturat. Se sacrificase ca ea să scape.

Cât de hotărât se uitase la ea cât timp îi explicase planul şi îi îndesase acel registru în buzunar. Cât de ferm o îmbrăţişase înainte s-o împingă departe de el. Ea văzu şi simţi totul cu un realism crud, ca şi cum tocmai s-ar fi întâmplat. Nu, nu capturat. Se aştepta să fi fost omorât, aşa cum fusese şi mama ei ucisă – astfel nimeni dintre cei care-l văzuseră pe Lamberte omorându-şi fratele vitreg să nu mai rămână în viaţă.

— Dominique, dacă nu mă întorc…

— Nu spune asta! Dominique îşi făcu semnul crucii de trei ori. Chiar şi s-o gândeşti e…

— Dacă nu mă întorc, să-i dai lui Lord Kendale acea cărticică ascunsă în dulap, jos.

— Şi ce să-i spun?

— Nu ştiu.

Kendale nu putea face nimic cu acea cărticică. Nimeni din Anglia nu putea. Totuşi, trebuia s-o dea cuiva. Nu putea rămâne în acel dulap pentru totdeauna. Şi, dacă ea eşua, putea fi periculos pentru Dominique şi pentru Madame LaTour s-o ţină.

— Spune-i că a fost a lui Lamberte, luată de la el pentru a dovedi cum fura. Spune-i că de asta am făcut acele gravuri care-l acuzau de acest lucru. De asta a trimis bărbaţii ăia pe alee în acea zi. El se întreba dacă persoana care făcuse gravurile avea dovezi.

Cel puţin Kendale ar obţine nişte răspunsuri atunci. Interogatoriul pe care-l planificase pentru acea zi ar produce în sfârşit ceva.

— Ia tu plăcuţele. Peisajele sunt încă bune de făcut gravuri, şi poţi să scoţi nişte bani aşa. Celelalte pot fi vândute măcar pentru cupru. Tu şi Madame LaTour puteţi continua să lucraţi aici, bineînţeles. Rata e plătită până la Sfinţii Mihai şi Gavril.

Dominique se încruntă auzind aceste instrucţiuni.

Toată blândeţea o părăsi.

— Ai terminat?

Terminase? Verifică valiza. Se forţă să fie calmă cât examină în minte dacă lăsase toate mesajele şi instrucţiunile la care se gândise în ultimele nopţi de nesomn.

— Ah, şi, dacă poţi, spune-le Emmei şi Cassandrei cine sunt cu adevărat. Sau roagă-l pe Kendale s-o facă.

Fuseseră puţini oameni faţă de care se simţise prost fiindcă minţea, iar ele se numărau printre aceştia.

— Poţi să-i spui şi lui Madame LaTour, deşi probabil ea n-o să aprecieze aflarea adevărului.

— Ai terminat acum?

Dominique se ridică şi se apropie de ea.

— Dac-ai terminat, ascultă-mă. Cercetă valiza. Cum mi-am imaginat, bani pentru mite, dar nimic pentru protecţie. Te gândeşti se obţii la fel ca înainte? Bagă mâna în buzunarul ei adânc şi scoase un cuţit. Ia ăsta. Ţine-l la tine, cum o fac eu. Şi, dacă ai nevoie, Marielle, foloseşte-l.

Ea se uită la cuţit. Nu era un pumnal propriu-zis, iar lama lui subţire nu prea putea fi folosită la altceva în afară de a înjunghia pe careva.

Dominique o luă de umeri şi o fixă cu privirea.

— El va fi foarte schimbat. Nu va mai fi bărbatul pe care ţi-l aminteşti, aşa cum nici tu nu mai eşti fetiţa pe care-a văzut-o el ultima oară. Nu te aştepta să fie ca înainte.

— Nu mă aştept.

— Nu face nimic să atragi atenţia asupra ta. Trebuie să scapi de atitudinea superioară în spatele căreia te-ai ascuns aici. Trebuie să vorbeşti ca localnicii.

— O s-o fac, deşi n-o să mă amestec prea mult printre oameni. O să merg pe aceeaşi cale ca gravurile mele şi o să cer ajutor de la librarul care le-a luat. O să ştiu castelul mai bine ca servitorii care locuiesc acolo acum, fiindcă m-am jucat în el când eram copil. Nu-ţi face prea multe griji pentru mine, Dominique. Nimeni nu e loial unui om ca Lamberte, şi, dacă nu e acolo, mitele mele vor deschide

uşile de care am nevoie să trec.

— Şi dacă e acolo?

Se uitară una la alta un timp îndelungat.

— Atunci, o să mă bazez pe propria inteligenţă, presupun. Este bine că m-ai învăţat cum s-o folosesc, dragă prietenă.

Dominique o strânse în braţe. Ea se cufundă în îmbrăţişarea moale a femeii mai în vârstă, recunoscătoare, aşa cum fusese de atâta ori, că sora unui conte se obosise să iubească şi să protejeze fiica unui gravor.

— N-o să te conduc mâine-dimineaţă, zise Dominique cu o voce groasă şi joasă. N-ar trebui ca ultimul lucru pe care-l vezi să fie fricile mele.

Ea înţelese. Propriile temeri ar copleşi-o dacă Dominique ar plânge dimineaţă şi şi-ar arăta îngrijorarea. Trebuia să le ţină unde erau, la fundul stomacului, grele şi acre.

*

Kendale era recunoscător pentru seara frumoasă în timp ce călărea înspre nord pe coastă. Noaptea avea să fie senină. Cu puţin noroc, aşa avea să fie şi noaptea următoare.

Era departe de Dover înainte ca amurgul să se transforme în noapte. Ştia drumul bine şi menţinu un galop uşor ca să scoată un timp bun.

Pe la jumătatea drumului spre Deal, trecu de o cărăruie ce şerpuia spre stâncă. În lumina lunii, putea distinge căsuţa care aparţinea familiei Fairbourne. Un pic mai departe, o altă potecă o lua în vest, spre satul Ringswold. Chiar după asta, ieşi de pe drum şi coti spre coastă, spre drumeagul care trecea de-a lungul celui mai înalt punct al falezei şi şerpuia de-a lungul mării. cu rând, începu să coboare spre mare. Înainte să ajungă la nivelul mării, îşi trase calul spre dreapta. De unul singur, calul găsi poteca de piatră care cobora abrupt înspre apă, pe lângă peretele stâncii.

Cam la cincisprezece metri de plaja accidentată, se opri, descălecă şi îşi legă calul de un copac tânăr. Înaintă de-a lungul unei bucăţi de stâncă. Una dintre umbrele adânci se căsca mai larg decât celelalte şi dispersa fum şi o lumină slabă în noapte. Păşi în peşteră. Focul mic era semn că era aşteptat, dar nu se vedea nimeni. Cu mâna pe pistol, înaintă câţiva metri înăuntru.

O umbră apăru deodată pe peretele din spate. Se mişcă înspre el. Un bărbat păşi în lumină. Pe trupul lui firav atârnau nişte haine banale, şi o barbă şi o mustaţă negre se mişcară când el zâmbi.

Kendale se relaxă.

— Aşteptai pe altcineva, Tarrington? Nu poate fi o ascunzătoare prea bună pentru un contrabandist dacă trebuie să te piteşti de câte ori vine cineva.

Tarrington ajuta uneori reţeaua de supraveghetori; aşa ajunsese să-l cunoască Kendale. Utilitatea lui îi făcuse să închidă ochii la comerţul ilegal pe care-i desfăşura pe bucata asta de coastă, aproape până la Dover. Într-unul dintre golfuleţele din apropiere ţinea o mică flotă de bărci şi mici vase. Galerele erau folosite pentru traversări rapide ale canalului. Vasele se aventurau mai departe, câteodată chiar până la Amsterdam.

— Faptul că o să am nevoie de o nouă vizuină e sigur, zise Tarrington. S-au scurs ceva informaţii despre locaţia ăsteia, cred.

Privi în dreapta. Kendale nu rată avertismentul. Se trase spre stânga şi îşi scoase pistolul. O altă umbră apăru. Kendale ghici cine era înainte ca persoana să iasă din adâncimile peşterii.

— E bine de ştiut că eşti la fel de pregătit de luptă ca întotdeauna, Kendale, dar ar fi foarte ciudat dacă m-ai împuşca, zise Penthurst.

Cu o înjurătură, puse pistolul la loc.

— Ce cauţi aici?

— Am decis să-l vizitez pe domnul Tarrington, să-i mulţumesc pentru ajutorul deosebit oferit ţării sale.

— Ţi-a spus Southwaite despre acest ajutor?

— Nu, altcineva. Cineva care nu contează.

Penthurst merse până la o masă grosolană, pe care se găsea o carafă delicată. Deschise carafa şi mirosi.

— Vin franţuzesc.

— Vin foarte vechi, Excelenţă, zise Tarrington. Cumpărat de tatăl meu cu foarte mult timp în urmă. Încercaţi, vă rog.

Ducele turnă un pic şi gustă.

— E bine de ştiut că n-a fost adus de curând. Nu mi-ar face plăcere să raportez asta.

— Nu-i nevoie, Excelenţă. Nu-i nevoie, vă asigur.

Penthurst lăsă paharul pe masă.

— Vreţi să ne scuzaţi, domnule Tarrington?

Tarrington era mai mult decât bucuros să plece. Odată ce o făcu, Kendale îşi dădu frâu liber iritării.

— Vechiul meu tutore era mai puţin intruziv decât tine, Penthurst. Ce naiba vrei?

— Am venit să-ţi zic că trebuie să renunţi la planurile făcute. Am încercat, în toate modurile la care m-am putut gândi, să te avertizez că intenţiile tale sunt suspectate. Au fost ghicite şi s-au luat măsuri pentru a te opri. Am venit astă-seară să-ţi dau de ştire că, dacă faci vreo încercare de-a traversa, oamenii care te însoţesc vor fi arestaţi. Armata aşteaptă. La fel şi forţele navale.

— Nici unii nu mă impresionează.

— Nu m-am gândit că ar face-o. Aşa că l-am impresionat eu pe domnul Tarrington cu vestea că, dacă-şi foloseşte bărcile să vă ducă oriunde pe coasta franceză, va fi arestat şi judecat, aşa cum se cuvine unui contrabandist. El a fost impresionat.

Lui Kendale îi venea să dea cu el de pământ. Penthurst simţi probabil asta, fiindcă luă pistolul şi îl puse pe masă, departe de el.

— Nu mă aştept să mă crezi, dar în treaba asta n-am avut alt rol decât să te informez că alţii deveniseră suspicioşi şi acum să te avertizez. Dacă ai fi scăpat cu asta şi ţi-ai fi găsit propria dreptate, nu mi-ar fi păsat. Chiar te-aş fi felicitat.

Kendale bău nişte vin. Îl ajuta să-şi calmeze furia, iar resemnarea începea să-şi facă loc în mintea lui.

Penthurst se aşează pe banca de lângă masă şi se rezemă de zidul de piatră.

— Chiar ai fi omorât-o pe femeia aia?

Penthurst ştia povestea, bineînţeles, la fel ca Southwaite şi Ambury. Se întâmplase înainte de acel duel şi înainte ca acest duce să îl omoare pe unul din cercul lor. Kendale îşi dorea să nu fi fost aşa indiscret. Nu voia ca Penthurst, dintre toţi oamenii, să-l judece.

— Nu omor femei. Tu?

— N-am avut niciodată motiv să o fac. O facem, totuşi, tot timpul. Trei femei au fost spânzurate numai luna trecută, parcă. Justiţia nu le scuteşte, iar tu justiţie căutai, aşa că nu te simţi insultat de întrebarea mea.

— Nu mă simt insultat. Nu dau doi bani pe ce crezi tu.

— Bineînţeles că nu. Deci nu te duceai pentru ea. Asta înseamnă că ştii cine a fost de vină. Un oficial guvernamental? Nu? Atunci, armata?

Se purta de parcă n-avea nevoie decât să arunce o privire ca să afle răspunsurile. Aroganţa asta mai că îl făcu pe Kendale să explodeze de furie. Faptul că Penthurst ghicea corect nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Faptul că nu m-ai invitat în această aventură este de înţeles, zise Penthurst. Faptul că ai ţinut-o secretă de ceilalţi…

N-a terminat. Implicaţiile, cele care erau, pluteau în aer, nerostite.

— Era prea periculos.

— Cât de tipic ţie, să-ţi rişti viaţa fără ezitare ajutându-ţi prietenii şi să demonstrezi loialitate chiar şi după moarte, dar să le negi prietenilor privilegiul de a face acelaşi lucru pentru tine. Asta arată cât de egoist eşti, Kendale, şi cât de încrezut. N-o să le spun cât de necuviincios ai fost.

— Frumos din partea ta, replică el. Sper că ai terminat. Nu plănuiesc să fiu distracţia ta toată noaptea.

Penthurst se ridică.

— O să te las să faci ce plănuiseşi. Atâta timp cât nu implică să traversezi spre Franţa şi să omori un ofiţer, mă îndoiesc că te va deranja cineva.

Kendale voia doar să-l vadă plecat. Avea nevoie să hotărască dacă să asculte avertismentul. Dacă o făcea şi anula trecerea, trebuia să decidă cum avea să se descurce cu dezamăgirea lui Travis.

Înainte să iasă, Penthurst se întoarse.

— Ieri, aflând cine sunt, domnul Tarrington s-a dovedit nemaipomenit de cooperant. Îndrăznesc să cred că mi-a spus totul despre traversările care au avut loc în ultimii doi ani. Apoi, a mormăit ceva în legătură cu un anume domn Garrett. Ai vrea poate să întrebi despre ce e vorba.

Noaptea de afară îl înghiţi pe Penthurst. Aproape imediat, Tarrington apăru ca şi cum întunericul l-ar fi scuipat în gura peşterii. Înaintă arătând defensiv, necăjit şi grijuliu.

— N-am putut să fac nimic. Când m-a înghesuit ieri într-un colţ la taverna din Ringswold şi mi-a arătat cartea lui de vizită, era clar că nu puteam să mergem mâine-noapte. Ştia oricum din poveşti mai mult de jumătate, aşa că să nu mă acuzaţi pe mine de trădare.

— Nu te acuz de trădare.

Tarrington păru uşurat.

— E o chestie a naibii. Spune-i unui duce ce vrea să ştie, şi un viconte o să-ţi pună pielea pe băţ. Nu-i spune, şi ducele o să-ţi tăbăcească fundul în schimb. Nu e corect, acum. Nu prea ai de ales, după mine.

— N-ai deloc.

Turnă vin în alt pahar de cristal de pe masă.

— Dacă vrei să-ţi salvezi pielea, stai jos şi zi-mi tot ce i-ai zis lui. Ar fi bine să fii înţelept şi să nu treci nimic cu vederea.

Tarrington dădu pe gât vinul, apoi îşi începu povestea. Fiind vorbăreţ din fire, descrierea acelei conversaţii cu Penthurst dură probabil mai mult decât conversaţia în sine. Nu era nicio îndoială că Penthurst ştia mult prea multe încă dinainte să fie rostit primul cuvânt.

După ce termină, Tarrington îşi întinse mâinile în semn de resemnare.

— Am încredere că n-o să simţiţi nevoia să vă răzbunaţi dezvăluind lucruri pe care le-aţi văzut poate în aventurile noastre împreună.

— Nu m-am decis încă. Ai omis ceva. Nu mi-ai zis tot.

Tarrington obiectă, apoi se încruntă, ca mai apoi să se înseninеze la faţă.

— Vă referiţi la treaba cu Garrett? Nu contează, nu? E o cu totul altă treabă, n-are legătură cu dumneavoastră.

— Cine e acest Garrett?

— Un partener în negoţ.

— Un alt contrabandist, vrei să zici.

Tarrington îşi dădu ochii peste cap.

— Cât urăsc cuvântul ăsta. Dar, dacă insistaţi, da. S-a stabilit în partea de sud. Un rău famat. Noi doi am avut nişte… neînţelegeri. A văzut că se înşela, aşa că am încheiat un parteneriat.

— Aşa că acum lucrează pentru tine.

— E un parteneriat.

— Ce i-ai zis lui Penthurst despre el?

— Să vedem, ce i-am zis? Nici nu mi-am dat seama că i-am zis ceva, dar, când un duce te intervievează, e înţelept să continui să vorbeşti, şi probabil că am…

Kendale ridică pistolul. Ochii lui Tarrington se măriră. Începu să vorbească iar, mult şi repede.

Capitolul 20

Marielle putea doar să se roage ca totul să fi fost aranjat. Nu primise nicio scrisoare care să ceară sau să descrie întârzieri, dar asta nu însemna că succesul era sigur.

Acel mesager ar fi putut să-i ia banii şi să nu livreze scrisoarea. Sau destinatarul ar fi putut s-o citească, să râdă şi să ignore instrucţiunile detaliate dinăuntru. Dar fiindcă

probabil ar vrea banii pe care i-ar primi dacă le-ar executa totuşi, presupuse că nu făcuse asta. O să afle oricum adevărul foarte curând.

Se strecură afară din hanul din Dover, unde-şi petrecuse ultimele două nopţi, şi înaintă pe potecă. I se părea că bate la ochi cărând o valiză, dar oamenii din jur nu păreau să observe sau să se sinchisească de asta.

Îşi ţinea cealaltă mână pe fustă, deasupra umflăturii din buzunar. Banii erau acolo, la fel şi cuţitul. Spera că banii aveau să fie de-ajuns, după toţi aceşti ani de economie, în care-şi negase nevoile cele mai de bază. Nu ştia dacă de cuţit urma să aibă nevoie, dar trebuia să recunoască faptul că-i dădea un pic mai mult curaj.

Dimineaţa de mai mirosea dulce, în timp ce ea se îndrepta spre casa pe care domnul Garrett o ocupa, la periferia oraşului. O mică trăsură descoperită aştepta afară. Mesagerul ei stătea la hăţuri. Când o văzu, sări jos, îi luă valiza şi o puse pe podeaua trăsurii. Apoi o ajută să urce.

— Nu durează mult până acolo, zise el. Garrett m-a rugat să mă întâlnesc cu dumneavoastră. El are pregătiri de făcut. Armata e peste tot, plus două fregate ale marinei pe apă, aşa că pregăteşte o diversiune pentru ei.

Ea observase multe uniforme ale armatei în Dover şi-n împrejurimi. Dacă ar fi fost spioana pe care toţi o bănuiau a fi, ar fi ştiut că aveau să fie aici şi poate ar fi ales un alt moment.

— Cât o să dureze?

— Traversarea? Nu ştiu. Râse. Contează unde mergi, bănuiesc. Boulogne nu-i departe. Sunt galere care pot vâsli până acolo şi-napoi într-o zi, pe vreme bună. Sau aşa mi s-a zis. N-am făcut-o niciodată. Mi-e frică de apă.

Ea n-avea idee dacă ei îi era teamă de apă. Ultima oară când călătorise pe mare, fusese speriată de atât de multe alte lucruri, că se îndoia că avusese vreun impact. Şi nici nu se ducea la Boulogne. Asta n-avea să fie o călătorie de o zi, oricât de bună era vremea.

Un amestec de entuziasm şi frică începu să crească în ea, pe când trăsura lăsa Doverul în urmă şi o apuca pe un

drum spre nord. Soarele ardea intens pe când continua să se ridice în dreapta ei, peste marginile stâncilor. După două ore de galop intens, mesagerul coti spre mare.

Un conac mare se vedea în sud, pe când se apropiau de culmea unei ridicături. Mesagerul arătă într-acolo.

— Acolo este reşedinţa Crownhill a contelui de Southwaite.

Ea se uită şocată la acoperiş şi la coşurile de fum. Dacă ajunseseră la Crownhill, atunci ei mergeau acum pe proprietatea lui Southwaite. Se întoarse şi îl scrută pe bărbatul care-o ducea la barcă. Din ce putea ea să ştie, el ar fi putut să fie parte din acea reţea de supraveghere, şi planurile ei fuseseră zădărnicite.

— Contele e la reşedinţa sa? întrebă ea.

— Nu. Pe vremea asta a anului, ăştia sunt toţi în Londra, nu? Merg la baluri şi de-astea, în timp ce alţii plantează pentru ei. Deşi am auzit că unul dintre armăsarii lui de curse a însămânţat o iapă, deci ar putea să vină până aici când trebuie să se fete mânzul, luna viitoare.

Discuţia despre Southwaite adăugă nostalgie îngrijorării ei. I-ar fi plăcut s-o vadă pe Emma înainte să plece. Şi pe Cassandra şi pe Lady Sophie. Ele îi fuseseră prietene mai bune decât le fusese ea lor. Ar fi fost imposibil să îi se destăinuiască, dar un rămas-bun în linişte şi un sărut… Se mustră pentru sentimentalism. Ultima oară când ele ştiuseră ceva despre planurile ei, Kendale aflase şi o urmărise până pe coastă.

Dacă fie Emma, fie Cassandra ar fi bănuit ceva, dacă atitudinea ei ar fi dezvăluit că văzându-le ceda în faţa propriilor emoţii, nu credea că ele ar fi păstrat tăcerea. Şi nu i-ar fi aprobat planurile. Şi totuşi, ar fi fost frumos să mai fie Marielle Lyon cu ele pentru ultima dată, în feluri în care n-avea să mai fie vreodată dacă reuşea ce-şi propusese.

Trăsura se opri. Smulsă din reveria ei, ea privi în jur. Erau în faţa unui deal, unul prea abrupt pentru trăsura asta. Crownhill nu se mai vedea.

— Trebuie să mergem acum.

Însoţitorul ei sări din trăsură, o ajută să coboare şi îi

luă valiza.

Şi se chinuiră să urce. Ea îşi dorea să-i fi spus cineva să poarte ghete joase sau nişte pantofi mai practici. Alunecă pe nişte pietre, iar după asta el o ţinu de braţ tot drumul, aproape împingând-o sus, în faţa lui.

În vârf, se opri să-şi tragă sufletul, iar el o ajunse din urmă. Apoi ea văzu de ce urcaseră dealul. Dedesubtul lor se întindea un golfuleţ destul de larg, protejat de un braţ subţire de pământ care se arcuia în mare. Un vas mic era ancorat în spatele acelui braţ, cu velele pătrate desfăşurându-se chiar în timp ce le priveau.

— Impresionant, nu? zise el, cu admiraţie.

Foarte impresionant. Domnul Garrett trebuie să fi fost un contrabandist de succes. Alesese bine. Se aşteptase la o galeră căreia avea să-i ia o săptămână să ajungă la Vendée de-a lungul coastei franceze, apoi spre sud. Presupusese că avea să doarmă pe jos noaptea sau în cabina bărcii, ţinând strâns cuţitul. În loc de asta, domnul Garrett oferea ceea ce părea a fi un iaht privat.

— Trebuie să coborâm la fel cum am urcat. Ar fi bine să mă ţineţi de umăr sau de braţ. E greu să nu alunecăm.

Alunecară de alunecat, picioarele lor iscând o avalanşă de pietre în timp ce se străduiau să nu se încline prea tare în faţă. De două ori, ea se lăsă pe fund ca să evite să cadă şi să se rostogolească spre mica plajă pietroasă.

Pe ultima porţiune, aproape că se treziră propulsaţi în faţă. Cedând, ea îi dădu drumul şi începu să fugă, sperând că avea să ajungă în picioare la poalele pantei. Când în sfârşit picioarele i se opriră, ea se aplecă în faţă, gâfâind intens, mai extenuată decât fusese urcând pe partea cealaltă.

Domnul Garrett apăru dintr-o crăpătură în stânca din spatele lor.

— Trebuia să trimit un cal, dar mi s-a spus că nu călăriţi. Caii se descurcă pe aici mai bine ca oamenii, zise şi arătă cu degetul mare în spate, către panta înaltă şi abruptă.

Ea îşi scutură fusta, apoi mânecile şi într-un final faţa.

Era un lucru bun că nu era o femeie mândră.

— Atâta timp cât am ajuns întreagă, nu contează. Când plecăm?

Garrett arătă către vârful limbii de pământ.

— Îl vedeţi pe băiatul ăla? Când dă el semnalul, putem să pornim.

— Şi cât mai durează până dă semnalul?

— Asta depinde de Marina Maiestăţii Sale. Nu vrem să interferăm cu fregatele lor.

— Poate ar trebui să aşteptăm căderea nopţii.

— Asta nu e necesar, şi chiar nu e înţelept cu o lună în descreştere, mi s-a spus. Desigur, dac-ar fi după cum aş vrea eu, n-aş face asta deloc.

Şi totuşi, avea s-o facă. Ce om onorabil, să-şi respecte angajamentul implicit şi chiar să pregătească acest vas splendid, după ce nu reuşise s-o informeze că refuza misiunea.

Pe vas, oamenii continuau să desfacă velele. Alţi doi coborâră într-o barcă mică. Unul dintre ei începu să vâslească spre plaja îngustă unde stăteau ea şi domnul Garrett.

Soarele transforma barca şi ocupanţii ei în simple siluete. Ea miji ochii. Ceva în legătură cu unul dintre ei…

— Cine e acel om?

— Sunt căpitanul vasului şi proprietarul său, care, de asemenea, plăteşte echipajul.

— Vasul nu e al dumneavoastră?

Garrett râse. I se părea foarte amuzantă întrebarea. Ea se întoarse spre el, şocată să constate că implicase pe altcineva în planurile ei.

— Ce le-aţi zis ca să fie de acord să folosim vasul? V-am scris că trebuie să traversez ca să aduc ceva de mare valoare, dar cred că m-aţi înţeles greşit. Nu ştiu dacă-mi permit aşa ceva şi nu intenţionez să-mi explic planul sau scopurile. N-ar fi trebuit să faceţi acest pas înainte să-mi trimiteţi un mesaj, ca să pot…

— Te toacă la cap, domnule Garrett? strigă o voce.

— O cam face, sire. E interesant că sună mult mai

dulce cu accentul ăsta.

Şocată, se răsuci către soare şi către oamenii care traversau acum plaja. Cel din faţă merse până în faţa ei şi se uită în jos.

În ochii verzi ai lui Kendale se zărea amuzamentul la vederea gurii ei căscate.

Inima ei străluci de bucurie, apoi se înecă în clipa când înţelese ce însemna prezenţa lui acolo. Micul vas nu era pentru ea. Ea n-avea să plece nicăieri.

*

Pentru câteva secunde, păru că Marielle se bucura să-l vadă. Apoi, alte emoţii îi apărură în ochi.

El o luă de mână.

— Hai cu mine!

O conduse după un colţ de stâncă, pentru a avea un pic de intimitate. Ea se lăsă la pământ, cu spatele la zidul tare şi rece. Cu picioarele întinse şi spatele încovoiat, îi aduse aminte de acea zi pe alee, când el se întrebase dacă ea rămăsese în viaţă.

Se aşeză lângă ea.

— Nu ştiam că ai un iaht, zise ea cu voce posomorâtă.

— E o achiziţie recentă.

— Deci pleci cu stil, şi pe mare, până la destinaţie. Nu-ţi faci griji că eşti prea vizibil? Galerele contrabandiştilor nu sunt ideale pentru călătorii lungi, dar nici nu îşi trădează prezenţa prin vele şi nici nu depind de vânturi.

— Vorbeşti de parcă ai cântărit alternativele cu grijă.

Ea râse în sinea ei, tristă.

— Am avut şase ani să fac asta.

— Se întâmplă că n-o să mai plec în călătoria pe care o plănuisem, Marielle. Acele fregate sunt aici să mă oprească. Soldaţii din Dover şi de-a lungul coastei m-ar reţine pe loc. Guvernul îmi suspectează planurile şi a decis că sunt prea periculos pentru ale lui.

— N-au aflat de la mine, zise ea. Penthurst m-a întrebat, dar nu i-am zis, deşi ghicisem. I-am spus că

intenţionai să-ţi vizitezi proprietăţile, pe care le-ai neglijat prea mult timp.

— Ştiu că nu i-ai zis tu.

— Nu poţi fi sigur. Aşa cum ştii că nu sunt spioană, dar nu poţi fi sigur.

Doar că era sigur. Nu numai pentru că existau dovezi. Penthurst, în felul lui, încercase să acţioneze ca un prieten în toată treaba asta. Dacă ar fi aflat ceva de la Marielle, dacă ea n-ar fi fost loială, i-ar fi spus-o – iarăşi, în felul lui.

— Sunt sigur, de ambele lucruri. Mintea mi-o spune. Şi, mai important, inima mi-o spune.

Ea privi în faţă, fără să reacţioneze. Apoi, îşi şterse ochii cu mâna.

— Încă poţi s-o faci. Poţi să traversezi singur, cu un om, poate doi, noaptea. Dacă stai departe de drumuri şi eviţi oraşele, poţi să înaintezi pe uscat aşa cum ai făcut-o atunci.

— M-am gândit la asta.

Pentru câteva minute, după ce Penthurst părăsise acea grotă, planurile căpătaseră formă.

— Am ales s-o amân pentru o vreme. Poate pentru totdeauna.

Ea se lupta curajos cu lacrimile care încercau să-i înfrângă stăpânirea de sine.

— Eu nu pot să fac asta. Să amân pentru totdeauna. Te rog să nu mă forţezi s-o fac.

El o luă în braţe. În faldurile rochiei ei simţi conturul tare al sacului cu bani şi forma lungă a ceea ce putea să fie un pumnal în teacă.

— Ce e această comoară pe care trebuie s-o aduci înapoi? Garrett a zis că ai scris despre ceva de valoare.

— Domnul Garrett pare a fi un om de nimic dacă a dezvăluit ce i-am scris într-o scrisoare privată.

— E contrabandist. Nu poţi să te aştepţi să se conformeze politeţurilor sociale în astfel de treburi.

Ea se uită la el, cu ochii lucind de la lacrimile neplânse.

— L-ai ameninţat? A fost atât de nepotrivit din partea

ta, în special din moment ce nu urmăreai decât să-ţi bagi nasul şi să-ţi satisfaci curiozitatea în legătură cu ceva ce nu te priveşte.

— Ascultă-mă cu atenţie, femeie. Siguranţa ta mă priveşte. Ţi-am mai spus-o şi înainte. N-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta, Marielle. Nu l-am ameninţat pe Garrett, dar, dacă numai aşa aş fi aflat adevărul, i-aş fi pus un pistol la tâmplă. Acum, de ce eşti atât de hotărâtă să rişti totul ca să te întorci? Spune-mi!

Ea se lipi de pieptul lui. Toată revolta i se scursese din corp şi stătea aşa, moale şi nefericită.

— Aş putea s-o fac. N-am făcut-o până acum fiindcă m-ai fi oprit. Din moment ce m-ai oprit deja… Nu e o comoară, aşa cum oamenii ca Garrett ar înţelege. Mă întorc să-mi iau tatăl. A rămas în urmă, ca eu să scap.

— Unde e el?

— În apropierea oraşului Savenay.

Asta nu suna a ceva foarte dificil.

— Este într-un castel acolo, continuă ea. În donjon, bănuiesc.

— E prizonier?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu unul oficial. N-a avut loc niciun proces. Lamberte l-a capturat, iar acel castel unde locuieşte Lamberte are un donjon, aşa că l-au vârât acolo. Asta dacă trăieşte…

Misiunea ei se schimbase din „nu foarte dificilă” în „aproape imposibilă” în doar câteva propoziţii scurte.

Se gândi la pumnalul din buzunarul ei.

— Şi intenţionai să-l ucizi pe acest Lamberte?

Răspunsul ei întârzie o vreme, ceea ce era probabil un răspuns în sine.

— Acel castel i-a aparţinut fratelui său vitreg, care era baron. Lamberte e copilul bastard al tatălui lor. Când eu eram foarte mică, mama mea a devenit amanta baronului şi a plecat să locuiască acolo. Eu o vizitam şi astfel am ajuns să cunosc foarte bine castelul şi pe oamenii din el.

— Şi iubitul ei a fost ucis în timpul revoluţiei?

Ea clătină din cap.

— A supravieţuit. Cei din regiunea Vendée nu îşi doreau neapărat o revoluţie. Dar, cu toate astea, baronul nu s-a alăturat revoltei împotriva noului guvern, acum şase ani. A rămas în afara ei, izolat în castelul său. În timp ce armata zdrobea rebeliunea şi omora atâţia oameni, eu şi tatăl meu ne-am refugiat acolo. Eram acolo în ziua în care Lamberte a intrat în castel cu douăzeci şi cinci de oameni. Fratele lui a ieşit să-l întâmpine, şi Lamberte l-a împuşcat. Chiar aşa, pe loc. Fără acuzaţii. Fără proces. Fără vină. A fost frate omorând frate, pentru motive care nu erau politice, mi-am dat seama. În iadul în care era regiunea atunci însă, era doar încă o moarte între multe altele. Trase adânc aer în piept. Şi apoi a omorât-o şi pe mama. Şi pe servitorii lor apropiaţi.

— Ai văzut-o?

— Da.

Îl durea gândul că ea asistase la un asemenea măcel. La fel ca el, poate mai rău. Doar că el era bărbat şi soldat, iar ea fusese o fată de vreo cincisprezece ani, probabil. Oare tinereţea ei făcuse ca uitarea să fie mai grea sau mai uşoară?

— Mă ascunsese şi mi-a dat o cărticică, un soi de jurnal, să i-o duc tatălui meu. Îi fusese adusă baronului în secret şi conţinea evidenţa conturilor lui Lamberte, cu banii pe care-i strângea din taxe. Dovedea furtul. Probabil el aflase că fratele său o avea şi pur şi simplu a omorât pe toată lumea care-ar fi putut să ştie de ea. Eu m-am ascuns în timp ce el le-a răvăşit camerele căutând-o. Când a plecat, am alergat la tatăl meu, care m-a scăpat.

— Dacă s-a sacrificat ca tu să scapi, n-ar vrea să te duci înapoi după el şi să rişti să anulezi fapta lui.

Ea se desprinse din braţele lui şi se chinui să se ridice.

— Ştiam că o să spui asta. Nu este despre ce vrea el. E despre ce vreau eu.

El îi prinse braţul şi o ţintui locului.

— Te gândeşti să intri în castel fără ca omul ăsta să afle? O să te apropii de el şi o să foloseşti pumnalul ăla pe

care-l ai în buzunar? Să ucizi e mai greu decât ai crede, Marielle.

— Dacă ajung să-l ucid, aş fi îndreptăţită s-o fac. Totuşi, nu e acolo acum. Sau nu era acum câteva săptămâni, şi sper că nu s-a întors, ci încearcă să intre în graţiile sus-puşilor de la Paris.

— De unde ştii asta?

— Întreb. Vorbesc cu nou-veniţii şi încerc să aflu cât pot despre regiune şi despre Lamberte. De ce crezi că am devenit nepoata contelui? Ca să îmi vorbească asemenea unui egal care a suferit aceleaşi pierderi. N-ar avea niciodată încredere în faţa unui gravor. Oameni ca mine umpleau curţile, cerând să-i vadă morţi. Îşi smulse braţul din strânsoarea lui, se ridică şi îşi scuturâ fusta. Acum, ai stricat totul, Lord Kendale. Domnului Garrett îi este probabil frică de tine şi de problemele pe care i le poţi tace. Vor trece ani până să găsesc altul ca el. Sper doar c-o să mă uiţi până atunci şi să nu-mi strici planurile din nou.

El se ridică.

— Cum plănuiai să-l eliberezi pe tatăl tău?

— Am bani pentru a da mită. Am făcut economii încă de când am ajuns în Anglia.

Orice-ar fi avut, nu putea compensa frica pe care acest Lamberte o stârnea în oameni.

Ea se îndepărtă de el şi de perete şi păşi în soare. Se uită la dealul înalt de pe care tocmai coborâse. Cu un oftat, merse către el.

— O să te duc acolo.

Marielle se opri, apoi se întoarse spre el. Kendale se apropie de ea.

— O să te duc acolo, Marielle, şi-o să încerc să-l salvez. Dar trebuie să-mi asculţi comanda şi să faci ce zic, fără proteste sau întrebări. Dacă trag concluzia că e în zadar, trebuie să accepţi asta şi să pleci cu mine când îţi cer.

Ea se uită spre iaht.

— Dar marina n-o să…

— Lasă asta în seama mea. Înţelegi cum are să se

desfăşoare treaba asta? Îmi dai cuvântul tău că-mi vei asculta ordinele?

Chipul ei se lumină. Ochii îşi recăpătară acea strălucire poznaşă care-l cucerise de la început.

— Toate ordinele? Nu ştiu, Lord Kendale. Ar putea să fie necuviincios pentru o lady să fie de acord cu unele lucruri.

El se întări subit. Prin mintea lui începură să se succeadă tot felul de ordine necuviincioase.

— Fir-ar să fie, Marielle, opreşte-te. Îţi dai cuvântul?

Ea se apropie atât de tare, încât trupurile lor aproape se atinseră. Zâmbi cochet.

— Desigur, *m'sieur le vicomte.*

Sus, pe vârful marginii exterioare a golfuleţului, omul lui Garrett îşi vântură braţele dând semnalul.

El o luă pe Marielle de mână şi se grăbi cu ea spre apă, către barcă. Îşi găsise un moment al naibii să flirteze cu el, nemaivorbind de aluzia la *acel* gen de ordine.

Şi, Dumnezeu să-l ajute, o iubea pentru asta.

*

— E prea mare pentru tine, dar a fost tot ce-am putut găsi pe fugă.

Marielle se uită la rochia galbenă la care se referea Kendale. Era în iaht, aşteptând ca ea să se îmbrace. Ea se aşeză lângă el sub o tendă, cu Angus foarte grijuliu îmbrăcat în faţa lor, pe un alt scaun. Ar fi putut fi pur şi simplu trei oameni la modă navigând de plăcere de-a lungul coastei, bucurându-se de ziua minunată.

Domnul Stanton, căpitanul vasului, le striga ordine marinarilor să manevreze velele încoace şi încolo. Toţi erau cu ochii pe fregata aflată la mai puţin de doi kilometri depărtare, pe coastă. Probabil că şi fregata îi urmărea. Se plimbau încoace şi-ncolo, şerpuind fără nicio destinaţie sau scop.

Kendale îşi ţinea ceasul de buzunar în mână.

— Curând, domnule Stanton! strigă el.

Angus se ridică şi se uită spre nord, dincolo de fregată. Miji ochii şi îşi duse mâna streaşină la ochi să se ferească de soare.

— Tarrington a pornit, sire.

— Fii gata, Stanton.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Ştim din surse sigure că o galeră cu contrabandişti o să încerce să plece chiar acum. Fregata o să presupună că eu sunt pe barcă şi o să încerce să-i oprească, spuse Kendale.

Domnul Stanton se uită spre nord. La fel şi Marielle. Abia reuşea să distingă o linie groasă, întunecată, mişcându-se la orizont. Fregata începu să se îndrepte spre ea.

Domnul Stanton dădu ordinele, şi apoi o explozie de agitaţie acapară iahtul. Velele se mişcară. Iahtul schimbă direcţia atât de brusc, încât barca se aplecă într-o parte.

— În timp ce fregata e ocupată cu galera aia, noi o vom lua spre est aici, zise Kendale.

— Dar galera va fi prinsă?

— După ce-o să-i ameţească puţin, o să fie. Căpitanul fregatei o să descopere că a capturat o barcă de utilitate suspectă, cu cincisprezece oameni la bord, dar niciun semn de contrabandă sau de luptători antrenaţi.

— Şi nici urmă de tine.

Acei luptători antrenaţi se desfătau în cabina iahtului, ascunşi. Îi aşteptau câteva zile de stat la grămadă.

Vântul era favorabil. Iahtul aluneca rapid înainte, brăzdând apa. Domnul Stanton îşi ţinea ochii pe fregată.

— Domnul Tarrington ne oferă o diversiune excelentă, Lord Kendale. Cred că încă n-a observat nimeni de pe vasul Maiestăţii Sale ce facem.

— Putem să-i întrecem dacă este nevoie? întrebă Marielle.

— Asta e îndoielnic. Fregatele sunt rapide; la fel şi iahtul ăsta. Nu trebuie neapărat să ne prindă. Trebuie doar să intre în raza de tragere, şi domnul Stanton va fi nevoit să coboare velele. Adevăratul pericol va fi când vom coti spre

sud. Dacă ne urmăreşte, fregata poate să taie de-a curmezişul. Dar nu te teme. Oamenii de pe galeră o să-i alerge încă vreo jumătate de oră.

Şi totuşi, ea se temea. Nu putea să-şi ia ochii de la velele fregatei, oricât de mici ar fi devenit, în depărtare.

— Ştiai de aseară că aveai să mă duci dincolo, zise ea uitându-se spre nord. Rochia asta o demonstrează. De ce n-ai zis-o de cum m-ai văzut?

— Ştiam doar c-o să te duc. Trebuia să aflu scopul şi motivele. Şi trebuia să-ţi obţin acordul referitor la comanda mea.

Comandă. Reguli. Supunere. Kendale se comporta şi gândea ca un ofiţer. Poate că o făcuse mereu, cel puţin cu bărbaţii aceştia pe care-i comanda acum. Părea s-o considere şi pe ea unul dintre ei în această misiune. Nu fusese foarte cald afară de când părăsiseră plaja. Nici măcar un sărut furat sau o îmbrăţişare pe furiş. În loc de asta, îi vorbise despre organizarea iahtului şi despre ierarhie de parcă voia să o angajeze ca băiat de cabină.

Într-un final, şi uscatul, şi velele fregatei ieşiră din raza lor vizuală. Erau înconjuraţi complet de mare. Iahtul coti spre sud şi începu să facă o curbă lungă şi lentă. Kendale se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice.

— Vino cu mine!

O conduse spre cabina proprietarului. Ea se bucură de intimitate. Fusese greu să petreacă ore întregi prefăcându-se că o vedea doar ca pe o lady căreia îi oferea ajutorul.

Ea aşteptă ca el s-o îmbrăţişeze. În loc de asta, el o aşeză la o măsuţă şi îi dădu o foaie de hârtie şi o călimară cu cerneală. Luă un cuţit mic şi ascuţi o pană.

— Vreau să desenezi planul castelului, aşa cum ţi-l aminteşti. Nu vreau ca aceşti bărbaţi să meargă orbeşte şi să se rătăcească într-un labirint dacă se-ntâmplă ca unul să se piardă de restul.

— Doar nu te gândeşti să-i aduci pe toţi. Douăzeci de englezi bănănăind prin Franţa vor fi cu siguranţă observaţi. Trebuie să mergem singuri, cu unul sau doi oameni cel mult.

— Promit că o să dau sfatului tău referitor la tactici militare consideraţia pe care o merită, Marielle. Îi înmână pana. Acum, te rog desenează planul.

Ea luă pana, o înmuie, apoi văzu cu ochii minţii parterul castelului. Concentrarea nu îi şterse pe deplin enervarea stârnită de faptul că el presupusese că sfatul ei nu merita să fie luat în calcul. Şi nici atitudinea lui nu-i plăcea. Erau singuri acum şi ar fi putut să-i arate măcar puţină afecţiune.

Desenă conturul clădirii, apoi delimită încăperile publice. Se gândi mult şi cu mare atenţie când desenă scările.

— Te-am ofensat în vreun fel? întrebă în timp ce îşi reamintea scara servitorilor din spate şi bucătăria şi cămara în care dădea. Sau soldăţia scoate această răceală din tine în mod natural?

El se ridică şi se uită peste umărul ei, la planul care prindea contur.

— Eşti deja o distracţie. Dacă m-aş lăsa pradă tentaţiilor, ar fi şi mai rău. Ar trebui s-o fac oricum şi să te iau aici? Dac-aş face-o, fiecare bărbat de pe punte ar auzi.

— Mă gândeam mai degrabă la un sărut, ca să ştiu că nu eşti aşa furios din cauza amăgirilor mele, încât ai devenit indiferent.

Simţi căldura buzelor lui pe tâmplă.

— N-aş putea să fiu vreodată indiferent, Marielle. Nu pretinde că nu eşti conştientă de felul în care m-ai înlănţuit. În ceea ce priveşte amăgirile, atât pe cele dezvăluite, cât şi pe cele care sunt încă ascunse, asta rămâne pe altă dată. În afară de cazul în care ar influenţa direct şansele noastre de reuşită, păstrează surprizele pentru atunci.

O lăsă să termine de desenat. Ea şi-ar fi dorit să n-o facă.

Ar fi fost mai bine s-o arunce pe pat, chiar dacă asta ar fi însemnat să ştie toţi. Acum, cu el plecat, nu putea să evite restul acestei datorii pe care el i-o dăduse.

Ea se adună, întoarse coala şi înmuie pana. Apoi desenă conturul altui etaj al castelului şi adăugă singura

încăpere de acolo pe care şi-o amintea – dormitorul baronului, unde murise mama ei.

Capitolul 21

Cu velele lăsate, iahtul nu atrăgea prea mult atenţia. Jos şi lung, ascuns de stufărişul şi de copacii de pe mal, avea să fie ratat de bărcile în trecere, în afară de cazul în care cineva îi căuta dinadins. Kendale nădăjduia că nimeni n-avea să-l caute.

Se plimba pe punte, aşteptând. Ieşise acolo cam cu o oră înainte de ivirea zorilor, şi fiecare minut care trecea îi sporea îngrijorarea. Fusese probabil o greşeală să-l pună pe domnul Travis în fruntea grupului trimis în cercetare. Odată ajuns pe pământ francez, i-ar fi putut abandona din nou, plecând de unul singur, să-şi caute dreptatea. El era totuşi cel mai experimentat şi-şi dăduse cuvântul de gentleman că avea să-şi ducă misiunea la îndeplinire. Fiindcă semnele bătăii pe care o încasase încă se vedeau şi fiindcă nu se mai despărţise de ei din momentul în care-şi recăpătase cunoştinţa, Kendale îi credea.

La cele două cabine de deasupra punţii, una la proră şi una la pupă, storurile erau trase. Stanton dormea întruna, dar avea să se trezească în curând. Marielle dormea în cealaltă.

Rezistase tentaţiei de a intra la ea. Stătuse dedesubt, cu soldaţii, petrecându-şi nopţile într-un hamac întins sub podeaua cabinei ei. Socotea că nasul îi era cam la un metru distanţă de spatele ei şi că putea s-o audă răsucindu-se în somn. În două nopţi, îi ascultase paşii uşori în timp ce se plimba pe scânduri.

Nu-l mai dojenise pentru lipsa de afecţiune. Dacă era iritată de faptul că nu-i oferea mai mult de o îmbrăţişare rară sau un sărut, nu se arăta ranchiunoasă. El proceda astfel în numele discreţiei şi pentru că trebuia să se concentreze pe misiune, dar recunoştea că, de asemenea,

n-avea nevoie ca vreunul dintre aceşti bărbaţi să-l acuze că-şi pierduse judecata de acel tip de dorinţă intensă care-i transforma pe mulţi în idioţi.

Aşa că suferea. Şi ea ştia asta. Îl prindea uneori privind-o în timp ce se uita spre mare, şi ochii ei îi spuneau că ştia la ce se gândea. N-avea altă opţiune decât să ardă de dorinţă în timp ce privea spre copacii după care dispăruseră Travis şi ceilalţi cu o seară în urmă.

Acum, crengile de jos părură a se mişca. Ori era asta, ori noaptea care se disipa crease o iluzie. Se mişcă şi se uită mai cu atenţie. În timp ce-o făcea, un cap blond se iţi, urmat de alţi patru bărbaţi. Travis venea la urmă.

Intrară în apă cu muschetele şi pistoalele ţinute în aer şi se îndreptară spre barca ce-i adusese la mal.

În timp ce urcau şi începeau să vâslească, domnul Stanton ieşi din cabină, de parcă le-ar fi simţit sosirea. Coborî o scară de funie. Chemă alţi oameni, care veniră să-i ajute să urce.

Travis îi dădu unuia dintre ei pistolul, apoi urcă pe funii. Bău puţin din berea care le fusese oferită, apoi i se prezentă lui Kendale.

— A fost mai departe decât a zis ea, explică el. Conacul ăla este la mai bine de cinci kilometri la nord de oraş. Am ocolit prin bălării venind încoace. E armată pe drumuri. Ne-am ascuns în şanţuri de două ori, pe când treceau.

— Aţi putut să veniţi înapoi fără să mergeţi pe drumuri?

Travis ridică din umeri.

— Tânărul Angus de acolo a fost atent la repere. Poate reuşim s-o facem.

Poate nu era ceea ce voia el s-audă.

— Şi castelul în sine? câţi soldaţi îl păzesc?

— Sunt paznici, dar nu armată ca atare, şi n-am văzut prea mulţi. Doi la intrare. Niciunul pe acoperiş. E o potecă până acolo, şi, dacă era ceva armată, m-aş fi aşteptat să văd soldaţi patrulând, dat fiind faptul că armatelor le place să ţină oamenii ocupaţi. Părea a fi o reşedinţă privată,

totuşi. Armata e-n oraş.

Această parte a raportului era mai bună decât se aşteptase. Acest castel era până la urmă reşedinţa unui colector de taxe, nu a unui colonel de armată. Probabil le-ar fi fost greu să mituiască soldaţi. Servitorii, pe de altă parte, erau altceva.

— Mănâncă şi odihneşte-te. Plecăm la cinci, ca să fim în poziţii până apune soarele.

Travis se retrase. Angus veni sfios şi privi spre cabina de la celălalt capăt al punţii.

— I-aţi spus?

Kendale se uită peste umăr. Storurile de la o ferestruică se deschiseseră şi se putea vedea chipul palid al lui Marielle.

— O s-o fac acum.

— N-o să-i placă.

— O să-mi asculte ordinul oricum. Sper că nu-mi pui la îndoială abilitatea de a da ordine unei muieruşte.

— Deloc, domnule.

Kendale îi lăsă pe oameni în treaba lor şi merse spre cabină. Pe când intra, auzi cum storurile erau trase.

Marielle se ridică, înfăşurată într-o pătură. Gălăgia întoarcerii grupului o trezise şi o făcuse să se ridice din pat. El îi transmise informaţiile pe care le adusese grupul, încercând să ignore amintirile pe care le trezea pătura, multe dintre ele erotice.

— Deci vom pleca în curând? întrebă ea. O facem azi?

— În seara asta.

Ea stătea pe marginea patului îngust.

— Îmi vine greu să cred că în sfârşit… Pare ciudat şi ireal. Ştiu c-o să se întâmple, dar să fiu nevoită să aştept toată ziua… O s-o iau razna.

— Va trebui ca, în cea mai mare parte a zilei, să facem pregătirile.

Cel mai greu era să-i împiedici pe oameni s-o ia razna. Aşteptarea acţiunii îţi zdruncină nervii. E mai bine să te menţii ocupat.

— Deci tu vei fi cu ei, iar eu n-o să pot decât să mă

plimb în sus şi-n jos pe scândurile astea. N-am nicio armă de curăţat. Poate o să-mi ascut cuţitul, apoi o să decid care haine mă fac să arăt cel mai mult ca o femeie din Vendée.

— Vrei să zici că o pătură n-o să meargă?

Ea se uită în jos la costumaţia ei şi izbucni în râs.

— Poate-ar trebui să-mi petrec ziua spălând haine. N-am adus destule.

Uşurat să vadă că-i revenea simţul umorului, îşi luă rămas-bun şi păşi spre uşă. Avea alte lucruri să-i explice, dar decise că n-ar strica să aştepte până mai târziu.

— Nu pleca încă.

Cuvintele ei îl opriră în pragul uşii. Se uită îndărăt spre ea.

— Încuie uşa. Apoi ea desfăcu pătura şi o lăsă să-i cadă de-a lungul şoldurilor. Goliciunea ei strălucea în lumina palidă care-şi făcea loc prin pereţii cabinei. N-o să mai avem timp înainte de acţiunea riscantă de azi. Încuie uşa şi vino aici. Te rog. N-o să scot un sunet. Şi, chiar de ştiu toţi ce facem, oricum nu-mi pasă.

Braţul ei întins îl făcu să se înduplece. Încuie uşa şi merse la ea.

Ea îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi lipi obrazul de abdomenul lui. Apoi se uită în sus la el cu un zâmbet obraznic.

— Dacă suspectează cineva, o să creadă că Marielle Lyon îşi arată recunoştinţa faţă de Lord Kendale. Şi nu s-ar înşela.

Când degetele ei începură să-i desfacă nasturii pantalonilor, orice fărâmă de discreţie îi mai rămăsese se evaporă.

Ziua era lungă. Avea să fie suficient timp să se pregătească pentru seară.

Îi luă mădularul în mâini şi îl înconjură în căldură. Apoi lovi uşor cu degetele, şi excitarea urlă în mintea lui. El îi privi mâinile mişcându-se, apoi închise ochii şi lăsă senzaţiile să facă ce puteau mai rău. O fierbinţeală umedă îl învălui. Se uită în jos în timp ce ea-şi folosea gura pentru a-i oferi o plăcere insuportabilă.

— Nu.

Nu ştia cum de reuşise s-o spună. Corpul lui deja simţea eliberarea apropiindu-se. Ea privi în sus, confuză şi surprinsă. El o împinse pe spate şi îi săltă picioarele.

— Nu de data asta. Nu acum.

Spatele ei abia începăpea pe patul îngust. Umerii şi capul ei se rezemau de perete. El îi îndoi picioarele astfel încât tălpile ei să se sprijine pe pat şi îi dădu genunchii în lături.

Era frumoasă. Toată, dar în special acea parte moale şi delicată pe care doar el o ştia. O mângâie cu atenţie, privindu-i tot corpul reacţionând. Ea se chinui să-şi înghită ţipetele şi, într-un final, îşi acoperi gura cu mâna.

El îi ridică şoldurile, se lasă în jos şi îşi lăsă limba să se joace în jurul pliurilor moi, într-un final încercuindu-i vârful sensibil.

Ea îşi ieşi din minţi. Se cutremură, şi umezeala năvăli. Îşi înfipse unghiile în cearşafuri, în saltea, în părul lui. Mintea lui se reduse la un singur gând: acela de a o poseda.

El o răsuci, astfel că ea ajunse în genunchi. Ea îşi înălţă fundul şi depărtă picioarele. Rugi de-abia perceptibile îi însoţeau respiraţia scurtă. El o pătrunse uşor şi cumva găsi controlul necesar pentru a nu termina imediat.

Senzaţii mai profunde decât plăcerea îl copleşeau. O mulţumire primitivă de posesie totală se adăuga plăcerii sublime. O conduse către un orgasm convulsiv, apoi o urmă, în timp ce-i cotropea trupul.

*

Voci. Bocănituri. Oamenii se mişcau în jurul cabinei. Marielle stătea întinsă pe o parte, satisfăcută şi năucă. Kendale era lângă ea, cu spatele la perete. Părea să doarmă.

O ceartă izbucni pe punte. El deschise ochii şi ascultă. Sări din pat, îşi aranjă hainele şi îşi trecu degetele prin păr. Se uită la ea cu o căldură care însemna pentru ea mai mult decât orice plăcere şi decât orice cuvinte. El îşi strecură un

deget pe sub pătură şi îl trecu de-a lungul goliciunii ei.

— Trebuie să plec. Am treabă.

— Desigur. Şi eu trebuie să mă pregătesc.

El se aşează din nou, se sprijini pe un braţ şi se aplecă deasupra ei.

— Nu trebuie să faci nimic. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici.

— Trebuie măcar să mă-mbrac corespunzător. Vom merge ceva distanţă. Mi-am luat nişte ghete joase şi un şal călduros. Nopţile sunt reci aici lângă coastă, chiar şi acum.

El îşi privi mâna dând la o parte nişte şuviţe rebele de pe faţa ei.

— Tu n-o să mergi. Nu vii cu noi.

Ea îl privi ţintii, încercând să priceapă ce zicea. El îi răspunse privirii. Vorbea serios. Ea se ridică.

— Trebuie să vin. N-o să ştiţi unde să mergeţi. Dacă sunteţi opriţi? Niciunul nu vorbeşte franceza suficient de bine încât să amăgiţi pe cineva. Toţi vorbiţi ca nişte englezi, ceea ce şi sunteţi.

— Toate astea ne vor ajuta să nu fim opriţi, în primul rând. Asta va fi mai uşor de realizat dacă tu nu vii.

Ea se dădu jos din pat.

— Asta e o decizie proastă şi n-o accept. Eşti sentimental. Nu sunt una dintre domnişoarele tale delicate. M-am târât departe de acolo şi pot să-mi găsesc drumul înapoi. Am plănuit şi am economisit pentru asta ani întregi şi o să vin.

— Nu, Marielle, n-o s-o faci.

O zise aşa calm. Aşa încrezător. Decisese, şi asta era. Ar fi vrut să-l pocnească. Ea se întoarse cu spatele în timp ce-şi organiza gândurile fumegânde, căutând unul care l-ar convinge.

— Marielle, tot ce-ţi aminteşti din castelul ăsta e în desenele tale. Nu avem nevoie de tine. O s-o facem fără tine. O să-l găsim, o să-l aduc înapoi, apoi o să plecăm înapoi, şi tu nu vei fi pusă inutil în pericol. O îmbrăţişă de la spate. Ţi-ai dat cuvântul că o să mă asculţi şi acum trebuie s-o faci.

— Şi dacă n-o fac?

— O să mă asigur c-o faci.

Îi aruncă o privire peste umăr. Simţea că tâmplele aveau să-i explodeze de furie.

— Desenul pe care l-am făcut e grosolan şi incomplet. Când o să intru în castel, o să-mi amintesc mai multe decât am făcut-o atunci. O să-mi amintesc tot.

— Desenul va fi de ajuns.

— Eşti imposibil! Fără mine, care vorbesc limba locală, cei care-l păzesc vor omorî câţiva dintre voi de îndată ce veţi scoate un cuvânt. Merită vărsare de sânge pentru protecţia mea, dacă s-ar putea face altfel, cu mine acolo?

— Cel puţin, dacă e să moară cineva, va muri un bărbat, un soldat.

— Dar ei nu sunt soldaţi adevăraţi. Sunt o armată privată, iar ăsta e un război privat. Doar că tu uiţi că e războiul meu. Se întoarse şi îl privi în faţă. Ai permis ca o femeie să vă ghideze o dată, şi ai face-o din nou dacă acea femeie n-aş fi eu. Trebuie să uiţi că sunt iubita ta atunci când cântăreşti care dintre metode ar avea mai mulţi sorţi de izbândă.

El îi dădu drumul şi merse spre uşă.

— Am cântărit deja şi am luat o decizie. O să te anunţ când plecăm. Stai aici până atunci.

Un gând îi veni în minte, tăind prin frustrarea şi furia ei, şocând-o.

— Nu e vorba numai despre dorinţa de a mă proteja, nu-i aşa? Are legătură cu ea.

El se întoarse, exasperat.

— N-are sens ce zici.

— N-are? Ai lăsat o femeie să vă ghideze înainte, şi ea v-a condus într-o capcană.

Şocată şi rănită, se apropie şi se uită în ochii lui, căutând un semn că se înşela.

— Nu eşti chiar sigur că n-am să fac acelaşi lucru, aşa-i? N-ai încă încredere deplină în mine.

El îi cuprinse faţa în palme.

— Nu e adevărat. Am încredere deplină în tine.

— Atunci, lasă-mă să vin. Am dreptul s-o fac. Ştii că-l am. Şi ştii că ai nevoie de mine acolo. Gavin Norwood, ofiţerul de armată, o ştie chiar dacă vicontele Kendale, protectorul lui Marielle Lyon, n-o ştie.

Expresia lui se înăspri. Ochii îi ardeau. Ieşi, trântind uşa în urma lui.

Ea îşi căută valiza, să-şi scoată ghetele.

*

Domnul Stanton puse echipajul să coboare iarăşi mica barcă la apă. Unul câte unul, oamenii coborâră pe scara de funie. Kendale îl privi pe Travis coborând, apoi pe încă alţi patru. Ceilalţi aveau să rămână aici. N-avea niciun sens să trimită doisprezece oameni spre primejdie, dacă asta îi aştepta.

Erau cât se putea de pregătiţi. Se îndoia că aveau să conteze mai mult decât monedele de aur pe care le avea în buzunar. Aurul le vorbea oamenilor mai mult decât orice altceva. În ciuda a ceea ce zisese Marielle, era singurul grai care ar fi putut face o diferenţă în seara aceea.

Marielle ieşi din cabină, purtând ghete, rochia ei demodată şi şalul lung. Îşi împletise părul într-o coadă lungă şi purta o bonetă albă, decorată pe margini cu un volănaş. Angus era lângă el şi o privi apropiindu-se de ei.

— Va trebui să-mi explicaţi din nou cât e de uşor să dai ordine unei femeiuşti, domnule. Încerc să învăţ tot ce pot de la dumneavoastră, vedeţi. Aţi intrat în cabină cu un gând, de a da ordine, şi aţi ieşit cu altul şi fără să daţi ordinele.

— Ţi-am explicat toate astea acum o oră, Angus.

— Aţi făcut-o, domnule. Partea cu schimbarea de strategie, cel puţin. Chiar şi domnul Travis s-a convins de asta. Ce vreau să aflu, întocmai ca un student, este cum a reuşit o muieruşcă să vă schimbe gândirea aşa repede.

— Claritatea argumentelor ei n-a putut fi ignorată.

— A fost logica, atunci, aşa-i? Voi doi aţi avut o

conversaţie lungă şi revelatoare pe această temă.

— Bineînţeles. Acum, te sfătuiesc să-ţi ştergi rânjetul de pe mutră.

— Da, domnule.

Marielle merse către balustradă şi privi în jos.

— Nu par prea englezi, constat cu uşurare.

— Mă bucur că-i aprobi.

Sprâncenele ei se ridicară ca reacţie la tonul său iritat.

— Toate armele astea n-o să atragă atenţia?

— Nu vom merge împreună pe drumuri. Ştim ce avem de făcut, Marielle.

— Desigur. Păi, să urcăm în barcă atunci?

— Nu încă. O trase la o parte. Încă sunt de părere că ar trebui să te las aici. Dacă vii cu noi, n-o să faci nimic de capul tău. Absolut nimic. Ai înţeles?

— Da, domnule.

O zise în felul repezit în care vorbeau Angus şi ceilalţi bărbaţi. El alese să n-o ia ca pe o batjocură.

— Îl fac pe Angus responsabil cu protecţia ta. Va lupta până la moarte să te protejeze, aşa că nu-i face pieirea necesară, dacă poate fi evitată.

— De ce Angus? Tu nu vei fi acolo?

— E posibil să am altele de făcut în anumite momente.

— Nu plecăm? întrebă ea nerăbdătoare.

El o duse la balustradă şi îi arătă cum să coboare scara. Şi tot nu reuşi corect, fiind prima dată. Angus se întinse s-o prindă, altfel ar fi căzut în apă. Ea se aşeză pe una dintre scânduri.

Kendale începu să coboare şi el, dorindu-şi al naibii de tare ca Marielle să fi fost încă în acea cabină.

*

— Drumul ăsta va face un ocol spre vest, apoi vine un altul care-l intersectează şi merge spre nord-est.

Domnul Travis explică ruta ocolitoare desenând cu un

băţ pe pământul de la răscruce. Marielle se încruntă la X-ul care marca oraşul ei, Savenay, şi la celălalt care arăta castelul, la nord.

— E mai lung, desigur, dar ocoleşte oraşul complet.

— Mult mai lung, zise Kendale. Cu câteva ore mai lung.

În afară de Kendale, nimeni nu se mai uita. Angus şi ceilalţi patru oameni stăteau cu ochii aţintiţi la cele patru drumuri care se întâlneau acolo, ca să dea de veste dacă s-ar apropia cineva.

— Putem să mergem pe coclauri, zise domnul Travis. Fără niciun drum.

„Niciun drum şi nicio lumină şi foarte lent”, se gândi Marielle. Se uită spre nord-est, unde se vedea o pădure în depărtare, dincolo de terenurile agricole.

Se lăsă pradă amintirilor pe care încercase să le evite timp de şase ani.

Trecu prin ele, până ce ajunse la noaptea oribilă în care fugise spre coastă, în direcţia opusă celei de acum. Ghidul ei cunoştea bine regiunea.

— Există o cale mai rapidă. Luă băţul de la domnul Travis. Parcurgând din nou fuga ei din noaptea în care mama sa murise, desenă o linie şerpuită prin pădure, de la drum către castel, apoi peste terenurile agricole, până la drumul pe care tocmai merseseră, doar că un pic mai departe de mal. Arătă către ceea ce tocmai desenase.

— Când am plecat, am mers aşa. Nu e un drum ca atare, doar o cărare accidentată, largă, folosită de fermierii din zonă.

Domnul Travis privi încruntat la linia ei şerpuită.

— Eşti sigură de asta?

— Pe cât de sigură pot fi.

— Asta nu înseamnă destul de sigur pentru mine.

— Fugeam să scap cu viaţă. Nu e o noapte pe care o s-o uit.

Domnul Travis nu îşi mască scepticismul.

— Nu putem şti ce e în pădurea aia, domnule. Ar putea fi cum a descris Feversham că era în America,

muschete care trag din copaci.

— N-ar exista niciun motiv pentru care-ar fi muschete în copaci, zise Kendale. Nu există niciun motiv pentru care-ar şti cineva că suntem aici.

— Şi dacă acea cărare nu e bine marcată? Va fi întuneric până ajungem acolo.

— Dacă e folosită de fermieri, carele şi animalele lor ar trebui s-o menţină suficient de bătătorită încât s-o putem urma.

Domnul Travis dădu să spună ceva, dar un semnal şoptit îl opri. Soldatul care ţinea de gardă înspre est ridicase un braţ drept avertisment. Oamenii se repeziră spre şanţuri şi se ascunseră după tufişuri. Kendale şterse desenul cu cizma, apoi o apucă de braţ şi o târî de pe drum în nişte ierburi înalte care mărgineau un pârâu de-a lungul drumului.

Ea aşteptă zgomotul de copite sau de cizme, care să indice că aşa-zişii membri ai armatei se apropiau. Ştia exact cum ar suna. O străfulgeră o altă amintire, cu ea ascunzându-se în ierburi, atât de îngrozită de acei cai şi de acele cizme, încât plânse în tăcere.

Dar zgomotul nu veni. Ea dădu iarba la o parte şi aruncă o privire. Un car, tras de un bou. Un bărbat mergea alături de animal. Arăta ca un fermier tânăr. Nimeni nu mergea alături de el şi nimeni nu-l urmărea.

Se ridică deodată. Kendale se întinse, o apucă de braţ şi o trase iar jos.

— Ce crezi că faci? şopti el furios.

— Mă duc să aflu dacă acea cărare e aşa cum o ţin minte. Tu stai aici. Nu e niciun pericol de la omul ăsta. O să vadă doar o femeie din zonă, ceea ce şi sunt.

El ezită, apoi o lăsă, mormăind o înjurătură. Ea se uită o dată în urmă pe când mergea spre drum. Văzu că el avea pistolul pregătit, pentru orice eventualitate.

*

Marielle merse pe drum spre car, strigându-l pe

fermier în dialectul ei natal. Kendale auzi carul oprindu-se, apoi pornind din nou. Acum, pe când carul se apropia, se putea desluşi sunetul unei conversaţii.

În timp ce ei treceau la o distanţă de câţiva centimetri de capul lui, fermierul spuse ceva care o făcu să-l repeadă, tensionată. Omul râse şi mormăi ceva ce Kendale traduse drept „Nu poţi să-nvinuieşti un om pentru ca-ncearcă.” Marielle îi dădu un răspuns atât de rapid, că el nu reuşi să-l desluşească. Avea încredere că-l pusese la punct pe fermier, dar se pregăti pentru o intervenţie rapidă, dacă era nevoie.

Carul continuă să meargă. Conversaţia încetă. Când nu mai auzi nimic, riscă şi aruncă o privire. Carul putea fi văzut în depărtare, îndreptându-se spre coastă. Marielle venea ţopăind pe drum.

— Zice că e aşa cum îl ţin minte, spuse ea.

Domnul Travis, Angus şi ceilalţi oameni li se alăturară pe drum.

— Cărarea se desprinde chiar pe la curba aia, zise ea şi arătă spre est. Apoi taie peste câmpuri şi şerpuieşte prin pădure.

— Nu i s-a părut ciudat că aveai nevoie de instrucţiuni dacă locuieşti aici? întrebă domnul Travis.

— I-am spus că mă duc să-mi vizitez sora, care lucrează la castel şi mi-a zis de această cale mai rapidă, dar nu puteam să găsesc cărarea. I-am zis că sunt de la o fermă aflată la o zi de mers spre sud de aici. Începu să meargă spre vest. Poate că putem trece prin pădure până se lasă noaptea.

Oamenii se uitară la Kendale, care dădu din cap aprobator.

— Haideţi să mergem. Să sperăm nu numai c-o să evităm priviri curioase, dar, de asemenea, şi c-o să scurtăm misiunea cu câteva ore.

Se luă după Marielle. Ea se opri şi-l aşteptă, apoi merse alături de el. La jumătate de kilometru după curbă, găsiră începutul inconfundabil al unui drumeag larg. Tăia prin câmp. Semănăturile se înălţau pe ambele părţi, iar

urmele de copite şi de roţi marcau pământul accidentat.

Marielle îşi înfăşură şalul ca pe o blană de hermină şi păşi pe cărare de parc-ar fi fost acoperită în catifea roşie. Aruncă o privire în spate către el, cu ochii strălucind de triumf.

— Ţi-am zis că aveai nevoie de mine în misiunea asta. Ah, şi fermierul mi-a mai zis ceva. Lamberte chiar nu e la castel. Asta e o veste bună, nu?

— Este, presupunând că bârfele pe care le-a auzit fermierul nu sunt de-acum două luni.

Entuziasmul ei se domoli.

— Presupun că n-o să ştim cu siguranţă până nu intrăm pe poartă.

— Aste e, din nefericire, concluzia. Între timp, o să sper la ce e mai bine şi o să mă pregătesc de ce este mai rău.

*

— Reţineţi acest loc, domnilor.

Kendale stătea pe o ridicătură, în lumina crepusculului care se adâncea, la câteva sute de metri în spatele drumului care trecea pe lângă castel. De acolo puteau să vadă moşia. Acoperişurile ascuţite şi înalte dovedeau im fluenţele franţuzeşti; la fel şi detaliile fine, clasice, amestecate cu turelele medievale şi ferestrele lungi. Casele englezeşti din provincie nu arătau aşa.

Marielle stătea aproape de coama dealului, unde nu putea să audă. Se uita fix la castel, ca şi cum n-ar fi fost aievea. El se întreba ce gânduri şi amintiri o năpădeau. Judecând după ochii ei întunecaţi, ghicea că nu erau unele prea frumoase.

Angus şi ceilalţi studiară terenul, memorând repere pe care doar ei le-ar observa sau recunoaşte.

— Gata, zise Angus.

Ceilalţi încuviinţară din cap.

— Dacă ne despărţim, aici ne vom întâlni. Dacă lucrurile merg rău, ieşiţi şi veniţi aici dacă puteţi. Aşteptaţi

cel mult o oră, apoi întoarceţi-vă. Găsiţi-vă drumul spre coastă şi spre vas. Domnul Stanton are ordine să pornească la revărsatul zorilor, fără să ţină cont de cine e sau cine nu e pe vas, aşa că nu întârziaţi.

Domnul Travis se uită înspre castel.

— Cum plănuieşti să intri acolo? Nu văd nicio abordare subtilă. Trebuie să mergem pe acea cărare, şi sunt doi oameni la capătul ei. Sigur o să ne vadă apropiindu-ne.

Kendale se uită la Marielle. Ura s-o recunoască, dar avusese dreptate. Aveau nevoie de ea.

— Domnişoara ne va ajuta să intrăm. Tu vei aştepta cu ceilalţi, ascunşi. Eu şi Angus o vom însoţi pe domnişoara Lyon la poartă.

Domnul Travis râse şi clătină din cap.

— V-aţi adus şi cărţile de vizită?

— Tu doar stai la pândă, Travis. Când cei doi bărbaţi dispar, adu-i pe ceilalţi înăuntru.

Zicând asta, se depărtă de ei şi merse lângă Marielle.

— Vom coborî curând. O să fie cum am plănuit pe când veneam încoace. Eşti gata?

Ea nu răspunse imediat. Apoi se smulse din reverie.

— Desigur.

El îşi încolăci braţul în jurul ei şi o trase mai aproape.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

— Să fiu aici din nou. Să văd clădirea aia. Totul se reîntoarce foarte clar. Făcu o pauză. Totul.

El dorea să-i poată şterge din memorie ce fusese mai rău. Se întreba dacă noaptea asta avea să permită acestor amintiri măcar să se estompeze din nou.

— Mulţumesc că mi-ai dat voie să vin, zise ea. Mulţumesc că mi-ai permis să ajut cu ce îmi stă în putinţă.

Lui nu-i veni nicio replică în minte. O luă de mână.

— Hai să mergem!

*

Domnul Travis îi ţinu pe oameni ascunşi la adăpostul nopţii, dincolo de lămpile care luminau poteca. Kendale şi Marielle începură să păşească pe lungul drum spre uşă, cu Angus pe urmele lor, ca un servitor.

El o privi. Nu ascundea atitudinea nobilă pe care i-o dăduse copilăria petrecută în acest castel. Mergea cu eleganţa care-i devenise de mult o a doua natură. Îşi despletise părul şi-şi scosese boneta, astfel încât acum i se revărsa pe umeri. Şalul împletit ar fi putut fi din mătase judecând după felul în care cădea în falduri în jurul trupului ei subţire şi se mişca odată cu paşii ei.

Cei doi bărbaţi îi văzură venind. Alertaţi deodată, dar şi curioşi, coborâră treptele castelului şi ieşiră în cercul în care opreau trăsurile. Flăcările lămpilor din jurul cercului luminau figurile lor consternate de faptul că trei străini se apropiau cu atâta îndrăzneală la orele târzii ale serii.

Marielle merse până aproape de ei. Se uită lung la fiecare şi apoi le aruncă unul dintre zâmbetele ei devastatoare. Amândoi părură deodată năuciţi. Le vorbi în franceză. O franceză pariziană.

— Sunt Marielle de Lyon. Trebuie să-l văd pe domnul Lamberte în legătură cu o chestiune foarte importantă pentru el. Duceţi-mă imediat la el.

— Nu e aici. Trebuie să plecaţi, madame.

— Este. Trebuie să fie. Am călătorit o distanţă mare şi în nişte condiţii foarte vitrege. Daţi-i de veste că am ajuns. Vă asigur că va vrea să mă vadă.

Se uitară unul la altul, nedumeriţi de insistenţa ei. Unul, probabil şeful, oftă exasperat şi spuse încă o dată că Lamberte nu era la castel.

— Atunci, lăsaţi-mă să intru ca să-i las ceva. Este un document extrem de important, pe care şi l-ar dori cu siguranţă.

— Asta e imposibil. Nu putem lăsa o străină…

— Nu sunt o străină. Mă cunoaşte bine. Văd, totuşi, că nu vreţi să mă ajutaţi să-l ajut. Doar dacă…

Îşi întinse mâna către Kendale. El îi puse în palmă patru monede de aur. Valoarea lor depăşea probabil ce

câştigau aici aceşti oameni într-un an.

Le întinse banii.

— Lăsaţi-mă să intru. Jumătate de oră cel mult, şi apoi plec. Trebuie doar să las documentul undeva unde să fiu sigură că îl găseşte doar el, nu şi alţii.

Cel de-al doilea avea ochi doar pentru aur. Şi şeful se uita la monede cu poftă. În timp ce amândoi reflectau asupra datoriei lor, Angus înaintă până ajunse la celălalt umăr al lui Marielle.

— Nu, zise şeful morocănos, fluturând din mână şi aproape împingând aurul înapoi. Trebuie să plecaţi acum. Plecaţi, madame, până nu încep să mă întreb de ce sunteţi aici.

— Acum, domnule? îl întrebă Angus pe Kendale.

— Da.

Într-o secundă, paznicii se uitau la aur şi la frumoasa Marielle, iar în secunda următoare priveau ţevile celor două pistoale ale lui Angus. Angus se asigură că ţevile erau foarte aproape de fiecare din cei doi.

— Trebuia să luaţi aurul, zise Marielle, în timp ce Kendale îi uşură pe amândoi de propriile arme.

Angus păşi înainte, iar paznicii se traseră înapoi. Merseră aşa până ce ieşiră din cercul de lumină şi intrară în umbra porţii. Angus îşi lipi pistolul de fruntea celui de-al doilea paznic.

— Întreabă-l câţi ca el sunt înăuntru.

Marielle traduse. Şeful înjură şi îi ceru să tacă, dar glasul pistolului fu mai convingător. Încă doi paznici în donjon.

Zgomotul de paşi pe potecă se înteţi, în timp ce Travis şi ceilalţi se apropiau grăbiţi. Începură să-i lege pe paznici.

— A mers bine, domnule, zise Angus. Nicio împuşcătură şi puţin zgomot. E o lumină deasupra, dar nu s-a uitat nimeni afară.

Marielle se apropie de el. Entuziasmul din ochii ei lucea ca stelele în noapte.

— Încă doi doar! N-ar trebui să fie greu!

— Aşa zice el. Ar fi putut să mintă.

— Crezi c-a minţit?

— Cred că sunt mai mult de doi oameni de-ai lui Lamberte în casa asta. Poate nu paznici. Ar putea fi valeţi, servitori sau chiar rude, dar nu vor permite o invazie fără să lupte. Nu anticipez că ne vom plimba înăuntru şi-napoi fără nicio piedică.

Paznicii stăteau acum pe jos, legaţi şi cu căluşuri în gură. Cu un gest, Kendale îi indică lui Angus să-i ascundă undeva departe de intrare.

Când totul fu rezolvat, îi adună pe toţi în umbră.

— Voi doi veţi sta aici, cum au făcut-o ei. Dacă cineva din casă se uită afară, să vadă doi oameni la posturile lor. Domnule Travis, tu şi ceilalţi veniţi cu mine. Angus, vreau s-o duci pe domnişoara Lyon înapoi la acel deal. Ţineţi minte ordinul meu. Aşteptaţi o oră, apoi plecaţi.

Marielle îngheţă. Când Angus se apropie, ea îi trase o palmă peste mână. Angus se întoarse spre el, nu prea încântat să fie ţinta neplăcerii ei.

Kendale se apropie de ea.

— N-am timp de asta acum. Te vei duce cu Angus. Îţi sunt recunoscător pentru ajutor până aici, dar nu vii înăuntru, unde nu ştim ce ne aşteaptă. Nu ne certăm acum. Fără obiecţii. Înţelegi?

Ea ezită, apoi încuviinţă din cap, cu faţa înăsprită de furie şi de griji.

— După o oră, Angus, pleci. Ia-o cu forţa dacă refuză. Nu aştepta dacă nu ne întoarcem.

— Mă aştept să vă văd înainte de asta, domnule.

— Şi eu. Totuşi…

Angus încuviinţă. Kendale se apropie iar de Marielle.

— Ştii că am dreptate s-o fac aşa. În inima ta, o ştii. Hai să nu ne despărţim supăraţi.

Furia ei se domoli.

— Nu, nu supăraţi. Vreau să vin ca să mă asigur că eşti în siguranţă, nu să aştept pe dealul ăla neliniştindu-mă.

— O să fiu în siguranţă.

Se uită dincolo de el, unde aşteptau ceilalţi.

— Pot să te sărut?

— Nu cred că va fi vreunul surprins, după ce s-a-ntâmplat de dimineaţă.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute.

— Dumnezeu să te călăuzească. Şi să ştii că şi iubirea mea pentru tine o va face.

El rezistă impulsului de a o săruta lung şi adânc. Porni spre ceilalţi, în timp ce Angus o conduse înapoi spre cărarea circulară.

El îşi dădu seama că uitase ceva şi alergă spre ei.

— Marielle, cum îl cheamă? Ca să nu-ţi aducem omul greşit.

— John. Îl cheamă John.

— Jean Lyon. Foarte bine.

— Nu. *John.* Şi nu John Lyon. Numele lui este John Neville.

Îi făcu cu mâna şi îl urmă pe Angus în umbrele care se căscau de ambele părţi ale potecii.

John Neville?

Blestemăţie! Tatăl ei era englez.

Capitolul 22

Se opriră în holul de la intrare şi ascultară. Sunete înfundate de deasupra pluteau în josul scării mari. Unele mai stridente veneau de dedesubt.

Kendale le făcu celorlalţi semn să-l urmeze. Cu pistolul pregătit, merse pe coridor înspre scările care duceau dedesubt. Castelul putea părea o moşie, dar fusese construit pentru apărare. Scara de piatră şerpuia strâns între pereţi groşi de piatră. Coborâră în şir indian pe treptele în spirală. El mergea primul, şi curba scărilor îl împiedica să vadă ceea ce era în faţa lui.

Un strigăt puternic din faţa lui îl făcu să îngheţe. Un

râset răspunse strigătului, şi două voci bărbăteşti începură să vorbească. Alte sunete, de uşi închizându-se, şi de ghete mergând, şi de metal hârşâit, indicau că găsiseră camerele servitorilor, aşa cum îşi amintise Marielle. Dacă harta ei era corectă, bucătăria era la celălalt capăt al acestui etaj subteran, iar donjonul era cu un etaj mai jos.

Încet, cu paşi uşori, continuară să coboare. Culoarul nu mai era luminat de lămpi acum, deşi o licărire vagă se strecura de jos. Umezeala de pe pereţi indica faptul că acum erau în subteran.

La capătul scărilor, Travis păşi alături de el. Ceilalţi se strânseră mai aproape. Kendale se uită după zidul scării. Doi bărbaţi stăteau pe taburete de-o parte şi de alta a unei mese grosolane, în pasajul lung şi întunecat care se întindea la stânga. Vorbeau cu voci joase.

— Era prea mult să sperăm că dorm, mormăi Travis.

— Nu mai avem decât să ne rugăm că sunt laşi, şopti Kendale.

Îşi ridică ambele pistoale şi făcu un ultim pas ca să-i vadă mai clar pe paznici. Ţintind câte un pistol spre fiecare, le atrase atenţia spunându-le în franceză să nu se mişte.

Dar cel mai îndepărtat nici nu vru s-audă. Trânti masa şi se puse la adăpostul ei. În timp ce camaradul lui se străduia să i se alăture, cel dintâi trase. Domnul Travis îi răspunse. Bile de plumb începură să zboare.

Făceau cu rândul pe ultima treaptă, retrăgându-se când reîncărcau. Cei doi paznici făceau şi ei cu rândul, de după masă.

— Domnule, de sus.

Avertismentul subit veni chiar când Kendale trăgea. Făcu schimb de locuri cu omul care-l rostise şi reîncărcă. De data asta, stătu pe loc şi aşteptă ghetele care coborau încet pe scări. Un cap se ivi de după un colţ. Kendale se asigură că persoana văzu pistolul.

— *Allez*, zise el. Scoase o monedă de aur din buzunar şi o aruncă după cotitură. Aceasta zăngăni pe piatră, în afara razei lui vizuale. *Plus d'après*[4].

4 În franceză, în original, „mai multe mai târziu" (n.red.)

Nu era sigur că zisese corect, dar presupuse că mesajul avea să fie înţeles. Când ghetele începură să se târască în sus, nu în jos, înţelese că reuşise.

— Tocmai am rănit unul, zise Travis în timp ce-şi scotea praful. Celălalt nu poate s-o facă singur fără acoperire în timp ce reîncărcă. O să se dea bătut curând.

De fapt, asta se întâmplă imediat. Împuşcăturile se opriră, şi donjonul deveni o peşteră tăcută. Kendale ieşi din casa scării şi păşi dincolo de zidul de piatră. Unul din paznici stătea în picioare în spatele mesei răsturnate, cu arma balansându-se pe margine. Celălalt stătea jos alături de el, ţinându-şi umărul cu degetele însângerate.

— Pune pe cineva să-l îngrijească pe rănit, dar legaţi-l pe celălalt, îi zise Kendale lui Travis.

Se întinse după cheile care erau atârnate pe perete, lângă lampă. Se uită în ochii paznicului aflat în picioare şi făcu un gest către uşi.

— Englez?

Paznicul indică uşa cea mai apropiată de scări, apoi se aplecă şi arătă spre cheia potrivită.

Kendale băgă cheia în lacăt şi dădu uşa de perete. Înăuntru, un om slab, încărunţit se uită în sus surprins.

— John Neville?

— Ăsta sunt eu. Sunteţi englez? Aş fi putut jura că mi-am auzit limba maternă prin uşa asta.

— Aţi auzit engleză, într-adevăr.

— Ce naiba faceţi aici? S-a terminat războiul?

— Am venit după dumneavoastră, domnule Neville. Sunt vicontele Kendale şi ei sunt colegii mei. Am fost trimişi aici de fiica dumneavoastră.

— De fiica mea?

Se ridică, păşi către uşă şi se uită la Travis şi la ceilalţi. Clătină din cap, apoi zâmbi.

— Să fiu al naibii!

*

John Neville se târa alături de Kendale pe poteca din

pădure. În afară de faptul că ceruse să fie reasigurat că fata lui era bine, nu vorbise niciun cuvânt de când părăsiseră donjonul.

Un om slab de statură şi de vârstă mijlocie, cu părul şi barba crescute mult decât timp stătuse în donjon. Kendale se temea că şi vederea îi cedase, lucru deloc surprinzător, dar bărbatul mergea de parcă vedea pe unde călca. Avea urgentă nevoie de o baie, dar per ansamblu înfăţişarea domnului Neville probabil n-avea s-o şocheze prea tare pe Marielle.

Se gândea că avea s-o găsească cu domnul Stanton pe iaht. La prima împuşcătură, îi mulţumise lui Dumnezeu că n-o lăsase pe Marielle să intre în casa aia.

Aventura durase mai mult decât anticipase, din cauza tenacităţii neaşteptate a paznicilor, îi lăsaseră pe amândoi încuiaţi în celula domnului Neville. Cu puţin noroc, aurul cumpăra indiferenţa servitorilor până în zori, dar nu puteau conta pe asta. Toţi înţelegeau că trebuiau să se întoarcă la golfuleţ cât puteau de repede.

— Poate credeţi că sunt un om nerecunoscător, fiindcă nu spun nimic, zise Neville.

— Mă aştept să fiţi prea surprins ca să aveţi ceva de spus, răspunse Kendale.

— Nu e asta. Încerc să împac ironiile situaţiei.

— Luaţi-vă tot timpul. N-am nevoie de conversaţie.

— N-aveţi? Foarte bine, domnule. Vicontele Kendale, cred că aşa aţi spus. Oftă. Nicio clipă în toată viaţa mea n-am crezut că voi fi salvat de unii ca voi.

Ultimele cuvinte nu fuseseră rostite cu admiraţie.

— Doar ăştia ca noi au fost la îndemână. Aţi fi preferat să nu fiţi salvat deloc?

— Nu, nu. Nu zic asta. Doar că e o ironie. Dar, pe de altă parte, toată viaţa mi-a fost plină de ironii. Adică, toată viaţa mi-am petrecut-o încercând să scap de ăştia ca voi, nu-i aşa?

— Aşa e?

Asta era altceva ce Marielle neglijase să menţioneze.

— La naiba, da. De ce crezi că sunt aici? Am venit să-

mi ofer talentul marii cauze a egalitarismului. Desigur, nu m-am aşteptat că vă vor omorî pe toţi. Doar să elimine titlurile şi lucruri de genul ăsta. Să împartă avuţia în jur. Aşa ceva.

— Marile cauze ajung adesea să scape de sub control. Presupun că faptul că aţi căzut prizonier unuia dintre revoluţionari a fost una dintre ironii, nu?

— Una dintre ele, dar departe de a fi prima. Adică, cum v-aţi simţi dac-aţi fi fost în locul meu, exercitându-mi talentul pentru cauza eliminării aristocraţiei, şi propria dumneavoastră nevastă să meargă şi să devină amanta celui mai de seamă aristocrat din regiune? Asta a fost o ironie brutală, lăsaţi-mă să vă spun. A ajutat faptul că omul era destul de agreabil, dar şi asta a fost tot o ironie.

— Totuşi, aveţi o atitudine filosofală vizavi de cele întâmplate.

— N-am avut încotro, nu-i aşa? Era bun şi cu fiica mea. O lăsa să vină la castel şi să stea cu mama ei. Bineînţeles că asta a influenţat-o, şi nu într-un fel bun. Venea acasă şi vorbea ciudat, mergea ciudat – ca o aristocrată nenorocită, mi-am dat seama. La naiba, eu eram în atelier şi făceam printuri militând pentru căderea lor, şi fata mea se transforma într-una chiar sub ochii mei. Oftă din nou.

— A ajuns o tânără foarte frumoasă. Totuşi, încă vorbeşte şi merge un pic ciudat.

Neville întoarse capul.

— S-a prostituat pentru dumneavoastră? De asta aţi făcut-o? Nu, nu-mi spuneţi. Nu vreau să ştiu. Încă mă obişnuiesc cu ideea că sunteţi viconte. Vă datorez libertatea şi poate şi viaţa, eu care sunt de părere că viconţii nici nu trebuie să existe. E un lucru al naibii pe care-l am de digerat.

Kendale îl lăsă să digere ce putea în răgazul pe care-l mai avea pe drum. Când ieşiră dintre copacii care mărgineau golfuleţul, văzură siluetele aşteptând pe punte.

— Am ajuns, domnule Neville. Marielle vă aşteaptă la bord.

Neville se uită spre iaht.

— Cine?

— Marielle. Fata dumneavoastră.

Neville chicoti pe când urca în barcă.

— Aşa-şi zice acum? Ei bine, dacă asta l-a adus pe un viconte să mă scoată din ghearele acelui bastard Lamberte, aş fi un fraier să mă plâng.

Marielle privi micul grup ivindu-se dintre copaci, iar sentimentele ei oscilau între emoţie şi groază. Travis şi ceilalţi apărură primii, gesticulând spre vas ca să-şi anunţe succesul. Kendale apăru la urmă. Escorta un om cu părul lung cărunt şi cu barbă.

Tatăl ei nu purta niciodată barbă. Şi cu siguranţă era mai înalt. Omul ăsta arăta ca un străin.

Ieşiră din stufăriş şi se urcară în barcă, apoi vâsliră spre vas. Domnul Stanton începu să dea ordine pentru a pregăti plecarea. Unul câte unul, bărbaţii urcară scara de funie. Ea se uită peste balustrade, holbându-se la părul alb, căutând un detaliu pe care să-l recunoască, să ştie cu siguranţă că era tatăl ei.

Veni rândul lui să urce. Refuză ajutorul şi urcă încet, cu Kendale imediat în spatele lui. Într-un sfârşit, ajunse pe punte şi se uită în jur, la vas, la vele şi la toţi oamenii care făcuseră călătoria asta. Părea confuz şi chiar speriat.

Privirea lui poposi într-un final asupra ei. Mijindu-şi tare ochii aţintiţi la chipul ei, se apropie.

— Îmi spune acest viconte că tu ai aranjat toate astea.

Ea încuviinţă din cap, prea emoţionată să zică ceva.

Nu era un străin. Deloc. Ăia erau ochii tatălui ei şi asta era vocea lui. Se uită la mâinile pe care le văzuse de atâtea ori ţinând dăltiţa. Mâini puternice. Şi grijulii.

Şi el se tot uita la ea, de parcă şi ea era o străină.

— Nu mă recunoşti deloc? întrebă ea. M-am schimbat atât de mult?

El clătină din cap uşor. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te-aş recunoaşte oriunde, fata mea. Sunt doar şocat de cât de mult semeni cu mama ta acum.

Îşi deschise braţele. Ea se avântă în îmbrăţişarea lui, şi amândoi plânseră de bucurie.

*

— Marianne, zise ea. Numele meu e Marianne.

Stăteau pe punte cu spatele la peretele cabinei, înfăşuraţi într-o pătură. Domnul Neville dormea înăuntru. Reîntâlnirea fusese un pic stânjenitoare, dar foarte emoţionantă. Fiecare bărbat de pe iaht era acum satisfăcut de fapta bună pe care o făcuse.

— N-am putut să păstrez numele după ce-am fugit în noaptea aia de la castel. Trebuia ca Lamberte să creadă că pierisem. Nu mi-ar fi convenit să afle că Marianne Neville, care fusese martoră la crimele lui, ducea o viaţă prosperă în Londra.

Avea sens. Tot ce făcuse ea avea sens. Trecutul ei explica de altfel multe nepotriviri, cum ar fi accentul ei prea uşor când vorbea engleza şi fluenţa ei. *„Je suis désolée. Regret că te-am dezamăgit.”* O scuză către mama ei, franţuzoaică, şi una către tatăl englez.

— Marianne Neville, încercă el ca să vadă cum suna.

Nu la fel de liric precum Marielle Lyon, dar probabil se putea obişnui cu asta.

— N-am mai fost Marianne Neville de şase ani. Nu m-am mai gândit la mine în felul ăsta de aproape tot atâta timp. Nu sunt sigură că mă pot reobişnui cu numele ăsta. Presupun că va trebui totuşi să încerc.

— Poţi să foloseşti orice nume vrei.

— Franţuzoaicele probabil că n-ar mai vrea să lucreze la atelierul meu dacă m-ar chema Marianne Neville. Ajuta faptul că ele credeau că sunt de-a lor. Nu numai franţuzoaică, dar şi aristocrată.

— Probabil ajută. Tatăl tău ar zice că ăştia ca noi au o atracţie naturală către cei care nu sunt ca noi.

Ea nu răspunse, dar el ghici la ce se gândea. Tatăl ei ar zice asta pentru că era adevărat.

— Va trebui să-i arăţi gravurile tale, Marianne. O să fie

mândru că ai învăţat meşteşugul de la el şi că ţi-ai folosit talentul aşa cum ar fi făcut-o el.

Ea se ghemui şi mai tare sub braţul lui şi îşi lipi faţa de umărul lui.

— Da, desigur. O să fie mândru, bănuiesc. Doar că te rog nu-mi spune aşa. Nu în seara asta. Nu încă. Lasă-mă să fiu Marielle Lyon cu tine încă un pic. Până ajungem în Anglia poate. Dar cel puţin în seara asta.

El o trase mai aproape, astfel că deveniseră o singură formă sub pătură. Braţele şi picioarele ei, respiraţia ei îl încălzeau sub stele, în timp ce marea lovea ritmic în carena vasului. El îi săltă capul să o sărute.

— E doar un nume. Te vreau oricum te-ar chema.

Ea încuviinţă din cap şi se cuibări lângă el, dar el ştia, ştia pur şi simplu, că nu îl crezuse.

Capitolul 23

Două săptămâni mai târziu, Kendale intră la Brook’s. Southwaite îl zări şi îl chemă.

— Unde-ai fost? Ştiu că nu-ţi pasă de sezon, dar n-ai fost niciodată un pustnic în perioada lui.

El ridică din umeri.

— Am fost la Ravenswood şi pe la alte proprietăţi.

Nu era o minciună, deşi probabil că în ultima vreme devenise prea obişnuit să spună jumătăţi de adevăruri. Fusese la Ravenswood în ultimele două săptămâni, în timp ce Marielle – era numele pe care-l alesese pentru moment – aranja viitorul domnului Neville, apoi singur cu Marielle după ce tatăl ei fusese instalat într-o casă în Newcastle. John Neville, după ce citise fiecare ziar şi fiecare gazetă pe care Marielle le putuse cumpăra pe drumul dintre coastă şi Londra, trăsese concluzia că viitorul lui avea să se contureze alături de muncitorii noilor industrii care apăreau în nord.

Şi, în ceea ce priveşte celelalte proprietăţi, nu putea fi

învinovăţit dacă Southwaite presupusese că se referea la proprietăţi aparţinând vicontelui Kendale.

— O să rămâi în oraş acum? întrebă Ambury. Va avea loc o vânzare de primă clasă la Tattersall's vinerea asta.

— Poate. Cel puţin pentru câteva zile.

Într-un final şi împotriva voinţei lui, o adusese pe Marielle la Londra şi la viaţa ei în spatele acelei uşi albastre. Şi-o imagina în atelier, arătându-i vreunei recente emigrante cum să coloreze o gravură.

Cei doi îşi continuară conversaţia, care din nefericire avea legătură cu un raport de la domnul Ryan, pe care Southwaite îl adusese cu el. Citi un paragraf care descria apariţia subită, apoi dispariţia subită a prea multor tunici roşii în Dover cu două săptămâni în urmă.

— Crede că a fost ceva legat de încercarea lui Tarrington de-a traversa spre Franţa în miezul zilei, explică Southwaite. O fregată i-a urmărit, şi galera i-a evitat şi a făcut manevre mai bine de o oră până s-a predat.

— Ciudat din partea lui Tarrington să rişte asta, zise Ambury. În mod normal, tot ce vrea este lumina unei semiluni.

— Ciudat şi neînţelept. Din ce spune Ryan, a fost interogat zile la rând, dar a insistat că doar se pregătea pentru… Southwaite continuă să citească şi râse. Asta e tare, şi sună tipic lui: pentru competiţia anuală de vâslit la galere care se ţine la sud de Deal în fiecare vară.

— N-aveam idee că există o astfel de cursă.

— Îndrăznesc să presupun că va exista una anul ăsta. Southwaite continuă să citească, scanând scrisoarea după ştiri pe care să le împărtăşească. Privirea lui poposi undeva la mijloc pe cealaltă faţă a foii. În concluzie, domnul Ryan îşi exprimă regretul că nu m-a văzut în timpul vizitei mele recente şi mă avertizează că întreaga coastă vorbeşte despre noul meu iaht şi că se vor autoinvita să mă însoţească în plimbări de plăcere pe mare. Se uită cu subînţeles spre Ambury. Ultima lui propoziţie e: „Te rog transmite-i lui Lord Kendale că m-am bucurat de conversaţia cu el când a venit în vizită şi sper că serviciile

mele către voi doi continuă să fie utile”.

Ambury se întoarse spre Kendale cu un zâmbet care trăda curiozitate amiabilă.

— Kendale, vreuna dintre proprietăţile pe care le-ai vizitat a fost cumva a lui Southwaite?

— De obicei, călăresc de-a curmezişul ei când mă duc pe coastă să discut cu supraveghetorii. E greu să eviţi terenurile Crownhill.

Chemă un servitor şi ceru nişte vin.

— A fost acolo, îi zise Ambury lui Southwaite. O să se poarte de parcă Ryan n-a menţionat clar când s-au întâlnit, dar a fost acolo de curând. Probabil chiar când Tarrington şi-a jucat jocul ciudat cu fregata.

— Poate s-a bucurat doar de o zi pe mare pe noul iaht care nu-mi aparţine.

— Nu putem decât să sperăm. Cel mai probabil, a pus la cale ceva cu echipa lui. Dacă nu ne-a spus înseamnă că a fost ori periculos, ori ilegal.

— Crezi c-a făcut-o, în sfârşit? A trecut dincolo şi… Southwaite înlocui cuvintele cu o privire sugestivă către Ambury. Vinul fu adus. Kendale sorbi sub privirile celor doi.

— Blestemăţie, mormăi Ambury. A fost într-o aventură şi nu m-a cooptat şi pe mine.

Southwaite se încruntă.

— Ai omorât pe cineva, Kendale?

El îşi puse paharul pe masă.

— Nu, dar e încă dimineaţa devreme.

Asta îi puse la punct. După ce mai schimbară câteva priviri, începură o discuţie despre vânzarea de la Tattersall’s.

— Mă întreb… zise el, întrerupându-i. Când cumpăraţi bijuterii de damă, la ce bijutier vă duceţi?

— Ăsta e încă un exemplu de curiozitate de-a ta, inutilă şi inexplicabilă, în privinţa chestiunilor legate de femei? Sau plănuieşti să cumperi un asemenea cadou? întrebă Ambury.

— Mă gândesc la o altă achiziţie.

— Vorbeşti despre ceva ordinar sau despre o piesă

fină, care să devină o bijuterie de familie?

— A doua variantă, cred.

— Pentru domnişoară Lyon? vru să ştie Southwaite.

— Da.

Un zâmbet uşor curbă buzele lui Ambury.

— Oh, cum cad cei puternici! Te-a cucerit complet, Kendale?

Era un lucru al naibii să întrebi asta un bărbat, şi nicăieri altundeva decât în marele salon de la Brook's. Dar lui i se păru că doar un laş ar ignora provocarea.

— M-a cucerit complet.

Niciodată în viaţa lui nu-i văzuse pe vreunul din cei doi mai şocaţi.

— Am încredere că n-o să leşini, Ambury.

— Nu. Bineînţeles că nu. Nu. Ambury îşi reveni, apoi se ridică. O să te duc la câţiva bijutieri de mare clasă şi o să te ajut să alegi. Nu mă contrazice. La fel ca în cazul celorlalte chestiuni legate de treaba asta, eşti complet nepregătit să acţionezi fără ghidare. Ţi-a zâmbit norocul data trecută, cu colierul ăla, dar e puţin probabil s-o mai facă o dată.

— Vin şi eu, zise Southwaite, ridicându-se. Gustul lui Ambury poate fi prea dramatic câteodată. E nevoie de o opinie mai modestă.

Nu mai putea să iasă din asta. Îşi însoţi îndrumătorii. Se tot înţepară în legătură cu gustul lui Ambury în materie de bijuterii până când ieşiră în stradă.

*

Erau momente când curajul cerea umilinţă. Kendale îşi aminti sieşi lucrul ăsta, în timp ce se apropia de casa de un rafinament desăvârşit din Grosvenor Square. Se aştepta ca această vizită să nu fie prea comodă. Spre deosebire de Southwaite şi Ambury, el încă nu era pregătit să-l absolve pe omul dinăuntru de toată vina. Asta făcea ca datoria faţă de el să fie şi mai enervantă.

Servitorul îi luă cartea de vizită şi se întoarse repede

să-l însoţească în bibliotecă. Penthurst se uită la el cu surprindere, pe când intra.

— Mă bucur că te-am găsit singur, zise Kendale.

— Îmi imaginez. Aşează-te alături de mine, Kendale. Apleacă-ţi acea coloană rigidă şi intransigentă pentru câteva minute.

El se aşeză. Nu se aplecă aşa mult.

— Am venit să-ţi mulţumesc pentru avertisment.

— Mă bucur că l-ai ascultat. Nu eram sigur c-ai s-o faci.

— Erau şi alţii implicaţi. N-aş fi făcut decât să stârnesc un scandal, desigur. Ar fi putut fi reţinuţi.

— Cred că Whitehall voia mai degrabă să-i trimită la galere. Dacă te consolează vreun pic, am auzit că omul pe care-l căutai tocmai a fost repartizat într-o poziţie obscură în Pirinei. Noua stea militară în Franţa a avut ceva îndoieli în legătură cu pregătirea colonelului tău pentru rangul lui. Prea multe retrageri, s-a spus.

— Crezi că ştii cine e, nu-i aşa?

— Cred că am ştiut dinaintea ta.

Un foc începu să-i mocnească în cap. Nu-i trebuia mult să explodeze într-o încăierare.

— Blestemat să fie! De ce nu mi-ai spus? Ştiai că…

— Nu ţi-am spus, pentru că ai fi făcut ceva nesăbuit şi curajos şi dezastruos din punct de vedere diplomatic, în numele unei promisiuni pe care i-o făcuseşi unui camarad înverşunat şi pe moarte. Şi, în plus, în ultimul an n-am vorbit deloc unul cu altul. Ţii minte?

Îşi înăbuşi înflăcărarea prin voinţă pură. Căută din nou umilinţa.

— Vreau, de asemenea, să-ţi mulţumesc că m-ai îndreptat în direcţia lui Garrett.

— N-o să te-ntreb ce-ai făcut cu informaţia aia, deşi am motive să cred c-ar fi o poveste interesantă. Din moment de eşti aici, întreg şi sănătos, presupun că ai avut succes.

— În treaba aia, da. Nu în totalitate, totuşi. Se întinse către haină şi scoase o cărticică subţire, legată în piele. Ai

vreun prieten care are legături diplomatice la Paris? Care să cunoască dincolo oameni de acelaşi fel, oneşti şi cu principii?

Penthurst se uită la cărticică.

— S-ar putea.

— Poţi să dai asta cuiva de dincolo care ar găsi-o utilă?

Îi înmână cărticica. Penthurst îi examină paginile.

— Ah, domnul Lamberte n-a fost cuminte. Măcar a împărtăşit-o cu prietenii lui. Aceste ultime pagini par să fie mitele lui. Conspiratorii au fost buni şi şi-au pus iniţialele, ca să aibă dovada. Ăsta e un mod foarte bun de a-ţi asigura o prietenie. Dădu paginile până la sfârşit, se opri şi se uită la el. Colonelul tău e aici. Chiar imediat după Toulon, a fost repartizat la Nantes.

— Este? Să fiu al naibii!

— Convenabil pentru tine.

Foarte convenabil. Marielle n-avea nici cea mai vagă idee ce cadou îi făcuse când îi înmânase acea cărticică, pentru a proceda cum credea de cuviinţă.

Cu un zâmbet vag, Penthurst reîncepu să examineze cărţulia.

— Şi acest Lamberte ştie că tu ai asta?

— Probabil a dedus că e în Anglia. N-ar ghici că e la mine.

— E periculos pentru oricine s-o aibă. Ştie că n-ar supravieţui dacă ar fi folosită împotriva lui.

— E un hoţ şi-un ucigaş. Dac-aş fi sigur c-ar veni el însuşi după ea, i-aş transmite că o am eu şi l-aş întâmpina pe câmpul onoarei, să rezolv treaba în mod privat. Dar n-ar veni el, i-ar trimite pe alţii. Aşa că aş lăsa-o în schimb pe seama Franţei şi aş spera să aud de o execuţie cât de curând.

— Nu pot să promit c-ai să auzi.

— Oamenii ca ei au întotdeauna mai mulţi duşmani decât prieteni. Chiar în momentul ăsta îşi face şi mai mulţi, în timp ce încearcă să se ridice. Dacă li se dă şansa, acei duşmani îl vor termina.

Penthurst puse cărticica deoparte.

— Atunci, vom face tot ce putem să le dăm şansa asta. Destul despre politică şi război. Spune-mi, cum ţi se pare noul tău iaht?

*

Trăsura atrase atenţia pe alee, aşa cum o făcea întotdeauna. Marielle o auzi venind de când era la câteva străzi distanţă. Dominique se uită pe fereastră, apoi îşi apăsă mâna peste piept, să se calmeze.

— A venit. Mi-a fost teamă că… aflând totul, n-ar mai veni.

Marielle nu se temuse. Fusese sigură.

Nu ajutase faptul că tatăl ei refuzase să-i arate lui Kendale un respect deosebit şi vorbise liber despre irelevanţa lorzilor în epoca modernă a oamenilor liberi. Îi fusese foarte greu să fie Marielle Lyon când propriul tată se asigura că toţi care-l ascultau ţineau minte că era Marianne Neville.

Ultimele lor zile împreună după întoarcerea de la Newcastle fuseseră pasionale şi intense. Luase ce putuse, cât timp putuse. Se abandonase iubirii, aşa cum o voia inima ei, atât de mult şi de intens, că o duruse întreaga experienţă. Rezultatul fusese că, de când plecase de la Ravenswood şi păşise în casa asta, fusese îndurerată de acea pierdere.

Acum, el venise s-o viziteze din nou, aşa cum zisese c-avea s-o facă şi aşa cum ea nu-l crezuse. Venise cu trăsura lui oficială, cu blazon. Era trasă de patru cai în loc de doi.

El coborî din trăsură. Părea magnific, un lord adevărat, din cap până în picioare. Hainele lui scumpe şi pantalonii din piele de căprioară îi măguleau silueta. Părul lui tuns după ultima modă îi sublinia ochii verzi. Părea serios. Aşa de serios, că bucuria ei se diminuă.

Putea să fie tipic lui să se simtă obligat să explice de ce legătura trebuia să se termine. Alţi bărbaţi ar lăsa

lucrurile să se estompeze treptat, dar nu şi vicontele Kendale.

El ajunse la uşă, şi ea şi Dominique se retraseră de la fereastră. Ea se uită în jos la rochia ei veche. Vopseaua de pe mâini n-avea să se ia la timp.

— Mi-aş fi dorit să-mi spună că o să vină, ca să am timp să mă pregătesc şi să arăt pe cât de bine posibil.

Fiindcă el ştia că nu era o aristocrată sărăcită, avea să pară pur şi simplu săracă şi în zdrenţe acum. Dominique merse la uşă să-i deschidă.

— Te-a văzut şi în cele mai rele momente, şi în cele mai bune. A făcut vreo diferenţă vreodată? Fugi în salon. O să-l aduc eu acolo.

Ea trecu în grabă pe lângă Dominique şi intră în salon. Îşi desfăcu iute cârpa care-i ţinea părul legat la spate şi o înghesui sub un scaun, după ce încercase în zadar să şteargă vopseaua albastră.

Inima i se opri în gât când îi auzi zgomotul paşilor apropiindu-se. Poate că nu venise totuşi să încheie relaţia, plin de regret. Poate că voia s-o continue o vreme la fel ca până atunci, întâlnindu-se în cabană. Ar fi făcut-o? Şi asta ar fi diferit acum, nu? Nu s-ar mai putea preface că se întâlneau ca egali acum. Tatăl ei îi ţinuse nenumărate predici despre asta când rămăseseră singuri, în caz că ea nu-şi dădea seama că atitudinea lui Kendale trebuia să se schimbe.

El intră în cameră şi, pentru un moment fermecat, ea uită toate aceste griji. Vederea lui îi provoca prea multă fericire ca să se mai gândească la asta. Şi el părea fericit. Asta o încurajă. El zâmbi, se apropie şi o sărută. Apoi se aşeză lângă ea.

— O să fim lăsaţi singuri sau Madame LaTour o să-şi reia poziţia la fereastră?

— Nu e aici azi, iar Dominique o să se asigure că nu ne deranjează nimeni.

El o îmbrăţişă şi o sărută mai adânc.

— Ţi-am adus ceva.

Se întinse spre haină şi scoase o cutiuţă. Ea o

deschise. Două perle perfecte atârnau de două smaralde elegante, pe o pereche de cercei. Perlele în sine erau minunate. Auzi în minte admonestarea lui Madame LaTour. Proprietăţi şi bijuterii.

— Sunt minunaţi. Luă unul şi şi-l puse, învârtind şurubul micuţ în spatele lobului urechii. Cum arată?

— Elegant, aşa cum eşti şi tu.

Fusese aşa dulce să zică asta. Ea îl sărută şi împinse cutiuţa la o parte. Nu putea să se abţină să-şi mişte capul ca să simtă perlele lovindu-i pielea.

— Sunt un cadou de despărţire, Gavin?

Expresia lui se schimbă.

— Bineînţeles că nu. De ce-ai crede asta?

Ea ridică din umeri. N-ar trebui să se umilească într-atât încât s-o spună cu voce tare.

— Desigur, dacă vrei să ne despărţim, trebuie să accept asta. Şi totuşi, speram că n-o s-o facem, zise el. Dac-o facem, o să mă blestem şi mai tare că am permis mândriei şi furiei să intervină în cele două săptămâni pe care mi le-ai acordat.

— Sunt bucuroasă că ai făcut-o, totuşi. Îţi sunt datoare.

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Nu vreau să-mi fii datoare. Nu vreau să fie aşa.

Ea se răsuci spre el, să-l poată privi în ochi. Părea aşa serios. Şi, poate, un pic buimăcit. Ar fi fost crud să-l lase să se întrebe, când inima ei aproape că exploda de uşurare şi de emoţie.

Răsfirându-şi degetele prin părul lui, îl trase mai aproape. Spre surpriza ei, el îşi puse capul pe pieptul ei. Ea îi sărută creştetul capului.

— N-ar putea să fie aşa. Numai datorie. Te iubesc prea mult pentru a mă gândi în felul ăsta la tine, chiar dacă îţi voi fi mereu recunoscătoare că nu ţi-ai pierdut încrederea în mine, după toate amăgirile. Ce-a mai rămas din acele două săptămâni îţi aparţine – şi oricât de mult mai vrei.

El se îndreptă şi se uită la ea. Nu părea nici pe

departe atât de bucuros pe cât sperase. De fapt, se încruntă.

Înţelesese greşit. Sau greşise, cumva. Începu să vorbească din nou, dar degetele lui îi acoperiră buzele, făcând-o să tacă.

— Nu, nu vorbi. Lasă-mă pe mine. Uite care-i treaba…

Făcu o pauză interminabilă, cugetând asupra trebii în discuţie. Într-un final, ei i se făcu milă de el.

— Nu trebuie să-mi declari şi tu. Mi-ai demonstrat afecţiunea ta în feluri pe care puţine femei le-au aflat vreodată.

— Ba da, trebuie. Ar fi laş să n-o fac. N-am exerciţiu, atâta tot. Îşi drese glasul, se adună şi faţa lui îşi regăsi unghiurile ferme, încrezătoare. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult mă bucur să te aud spunând că mă iubeşti. Nu sunt un bărbat uşor de iubit, bănuiesc. Nu sunt cine ştie ce partidă şi de regulă atrag femei mai mult datorită titlurilor şi proprietăţilor pe care le-am moştenit. Nu mă descurc prea bine în interacţiunile sociale şi sunt catastrofal când vine vorba despre dulcegării şi alte fleacuri necesare în societate.

— Eşti nemaipomenit de atrăgător, domnule, în feluri care n-au legătură cu titlurile sau…

Din nou, acele degete o făcură să tacă.

— Trebuie să mă laşi să vorbesc. Te rog.

Ea încuviinţă din cap.

— Te-am dorit luni de zile înainte chiar să vorbim pentru prima oară. Ai avut dreptate în legătură cu asta. Ştiai. Şi încă te doresc. Şi am s-o fac mereu. Dacă eşti dispusă să-mi dai oricât vreau, atunci vorbim despre o viaţă, draga mea. Trebuie să ştii asta. Nu e doar dorinţa care mă face să te vreau acum, ci iubirea. Mi-a luat foarte mult să ajung să cunosc această emoţie. Nu iubesc cu uşurinţă. Şi nu cred că încetez să iubesc cu uşurinţă. Asta nu va trece niciodată.

Ea rămase şocată. Oare o zisese vreodată vreun bărbat mai bine decât el? Sau cu mai multă sinceritate?

Nu trebuia decât să-l privească pentru a-şi da seama

că fiecare cuvânt era sincer.

El îi luă mâna.

— Eşti în inima mea tot timpul. Şi în mintea mea. Când un bărbat simte asta… Cerceii nu erau un cadou de despărţire, Marielle. Sau podoabe pentru o amantă. Sunt un cadou pentru doamna mea, ca să primească favorabil cererea mea în căsătorie.

Căsătorie. Ea tresări într-atât încât perlele o loviră din nou.

— Nu sunt Marielle. Sunt Marianne. Te gândeşti să-i lăsăm pe ceilalţi să creadă în continuare că sunt nepoată de conte? Dacă adevărul iese la iveală…

— Bineînţeles c-o să iasă la iveală. N-avem niciun motiv să minţim, şi n-ar fi onorabil din partea mea să te prezint drept o altă persoană decât eşti de fapt. În ceea ce priveşte numele tău, vei fi mereu Marielle pentru mine, dar poţi să foloseşti ce nume vrei. Ţi-am mai zis-o.

Emoţiile o copleşeau. Iubire, griji şi un regret intens.

— Nu cred că te-ai gândit la asta suficient. Chiar şi Southwaite a făcut o pereche mai bună cu Emma. O să te iubesc pentru totdeauna, şi chiar şi mai mult pentru că mi-ai oferit asta, dar…

— Nu sunt un bărbat nesăbuit. Şi niciun alt bărbat n-o să fie mai bun cu tine decât sunt eu dacă accepţi, Marielle.

Îl credea. Putea să vadă că şi el o credea. Vedea, de asemenea, o căldură de nedescris în privirea lui şi o uimire la adresa lui însuşi şi a acestei iubiri.

— Sigur că accept, Gavin. Aş fi onorată să mă mărit cu tine.

El o îmbrăţişă strâns, cuprinzând-o în braţele lui posesive. O sărută apăsat, mânat de dorinţă şi de iubire.

Ea se cuibări la pieptul lui, ascultându-i inima, bucurându-se de îmbrăţişarea lui protectoare, grijulie. Era atât de copleşită de fericire, încât îi venea să plângă.

— O să stăm la Ravenswood atunci când nu suntem în oraş? întrebă ea, imaginându-şi camerele şi gândindu-se la nişte îmbunătăţiri pe care le-ar putea face.

— Desigur.

— Şi voi putea să-mi invit prietenele în vizită.

Pauză. Ai fi putut să numeri cu uşurinţă până la zece. Ea îşi înăbuşi un râs. Lord Kendale nu se gândise la toate aspectele atât de temeinic pe cât credea.

— Desigur, zise el. Pot chiar să stau în salon şi să ascult bârfele şi lucruri de genul ăsta.

— Asta n-o să fie necesar. Poţi să pleci la vânătoare sau să călăreşti cu ceilalţi. Nu trebuie să te schimbi. Aş fi o soţie rea dacă nu ţi-aş accepta stilul Kendale.

— Dacă insişti, murmură el în părul ei, părând foarte uşurat.

Îşi mai împărtăşiră o vreme entuziasmul şi bucuria în tăcere.

— Şi o să am nevoie de nişte servitoare la Ravenswood.

El înlemni. Şi o statuie de piatră era mai mobilă.

— Mă aştept să ai nevoie de câteva.

— Bătrânul Pete nu prea poate să mă coafeze.

— Bineînţeles că nu. O sărută pe cap. Cât înseamnă „nişte”?

— Cred că vreo şase ar fi de-ajuns.

— Şase?

— Ar ajuta să punem puţin lucrurile la punct acolo.

El oftă.

— Bănuiesc că aşa ar fi.

Ea chicoti şi se întoarse cu faţa la el.

— Glumesc, dragule. O cameristă şi pe Dominique ca tovarăşă e tot ce-mi trebuie.

El se lumină la faţă.

— Asta ar fi bine. Adică, tot ce vrei e bine.

— Promit să nu stric nimic. Poţi să ai în continuare o cazarmă în pivniţă şi să-ţi trimiţi oamenii în misiuni suspecte. N-o să întreb despre ele şi n-o să intervin în niciun fel.

— Poţi să întrebi. Te socotesc una de-a lor, după aventura din Franţa. Ăsta e un alt motiv pentru care eşti soţia perfectă pentru mine.

Nimeni altcineva n-ar fi considerat-o soţia perfectă,

dar faptul că el o făcea era tot ce conta.

— Nimeni n-o să te iubească mai mult şi n-o să-ţi fie mai loială, îţi promit, Gavin.

El îi cuprinse faţa în mâini, grijuliu, aşa cum făcea de obicei.

— Ştiu. Sunt sigur de asta. Sunt sigur de tine. Şi sunt aşa bucuros că m-am simţit obligat să rezolv misterul lui Marielle Lyon.

Sfârşit